อัศจรรย์โลกใบนี้

ประสบการณ์จริงของ

ดร. ฐานุพงศ์   สิรสุขสวัสดิ์

อัศจรรย์โลกใบนี้

ประสบการณ์จริงของ

ดร. ฐานุพงศ์   สิรสุขสวัสดิ์

สารบัญ

อารัมภบท

ตามความประสงค์ของท่านพระครูธรรมธรเล็ก สุธมฺมปญฺโญ ได้ให้พิมพ์คัดลอกบทธรรม จากหนังสือ “อัศจรรย์โลกใบนี้” เพื่อเป็นความรู้ ธรรมทาน และได้รับอนุญาตจากท่านเจ้าของ ผู้เขียน คือ คุณฐานุพงศ์ สิรสุขสวัสดิ์ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านลุงยังได้เมตตามอบหนังสือให้ทั้งเล่ม เพื่อจัดพิมพ์ โดยอนุญาตให้สามารถนำเผยแพร่ต่อได้ โดยอ้างอิงแหล่งที่มาอย่างถูกต้อง ห้ามแอบ อ้างหรือนำไปจำหน่าย หรือเพื่อหาประโยชน์เข้าตนแม้แต่ประการใด ๆ ทั้งสิ้น

หมายเหตุ

๑. ขออนุญาตกราบโมทนาบุญในเมตตาของท่านพระครูธรรมธรเล็ก สุธมฺมปญฺโญ และท่าน ลุงจิตตพงศ์ ติถีสุขสวัสดิ์ (ท่านเดียวกัน เปลี่ยนชื่อแล้ว) ที่ทำให้พวกเราทั้งหลายได้มีบทธรรมะดี ๆ ได้ศึกษาเพื่อเพิ่มเติมประสบการณ์ความรู้

๒. ขอโมทนาบุญคุณอุตรา ที่ร่วมเดินทางไปเป็นเพื่อน กราบขออนุญาตท่านลุงด้วยกัน

๓. ในการจัดพิมพ์เพื่อเป็นธรรมทาน ยิ้มได้มีการปรับเปลี่ยนเนื้อความบางส่วนไปบ้าง ตาม ความเข้าใจของตนเอง ซึ่งยิ้มจะทำเครื่องหมาย “*” กำกับไว้ด้านหน้าและด้านหลัง

๔. หากยิ้มได้ทำการปรับเปลี่ยนเนื้อความบางส่วนไปเพราะความไม่เข้าใจของยิ้มเอง (คือ อ่านแล้วยิ้ม งง นะคะ เพราะความรู้ของตนเข้าไม่ถึง) ทำให้เนื้อความผิดเพี้ยน หรือเสียหาย ไร้ อรรถรสไป ก็ต้องกราบขอขมาโทษแด่องค์พระรัตนตรัย ขอความเมตตาต่อท่านพระครูธรรมธรเล็ก สุธมฺมปญฺโญ ได้โปรดเมตตาชี้นำ แนะนำ ในการแก้ไข ขัดเกลาเนื้อหาด้วยนะคะ

๕. กราบโมทนาในเมตตาและบุญกุศลของท่าน พระครูธรรมธรเล็ก สุธมฺมปญฺโญ อีกครั้งค่ะ

อัศจรรย์โลกใบนี้

ผู้เขียน ดร. ฐานุพงศ์ สิรสุขสวัสดิ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐

เพื่อเป็นวิทยาทาน

๑ ยามมีความทุกข์ จงอ่านเนื้อหาสาระในหนังสือเล่มนี้ จิตจะสงบ ยามมีความสุข จงอ่านเนื้อหาสาระในหนังสือเล่มนี้ สันติสุขจะปรากฏในดวงจิต ด้วยสันติธรรมแห่งโลกุตรธรรม ๑

คำนำ

หนังสือเล่มนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเป็นธรรมวิทยาบารมี จากประสบการณ์ที่พบเห็น จึงได้เรียบเรียงแก่นธรรมจากการปฏิบัติธรรมตามรอยพระพุทธองค์ เพื่อยังประโยชน์แก่ผู้ได้พบเห็นได้อ่าน ได้เป็นแนวทางในการจะนำไปพัฒนาจิต ให้ได้เห็น ได้รู้ ได้กระทำ จึงได้เขียน "ธรรม" ให้ "ทำ" ไม่ใช่เขียนให้อ่าน ให้พูดตามแต่เขียนเพื่อ ให้ทำ ให้ปฏิบัติ ให้ฝึกฝน ให้สอนตนเอง ให้แก้ไข ให้ปรับปรุง ให้เปลี่ยนแปลง ให้หยุด ให้กระทำระงับจิตที่มุ่งไปในทางอกุศล ตามกระแสของตัณหาอย่างสุดเหวี่ยง จนไม่สามารถแยกแยะ ถูก ผิด ชั่ว ดี ออกจากจิตของตนเองได้ ทำให้มันคลุกเคล้าผสมกลมกลืนอยู่ภายในจิต เดี๋ยวดี เดี๋ยวร้าย เรียกว่า คุ้มดี คุ้มร้าย ตลอดเวลา ไม่มีสติที่เข้มแข็ง ไม่มีปัญญาไปพิจารณายับยั้ง จำแนกจิตไม่ออกว่า อะไรสมควรกระทำ อะไรสมควรยับยั้ง อะไรสมควรทำลาย อะไรสมควรเก็บรักษา อะไรสมควรบำรุง อะไรสมควรศึกษาและปรับปรุงแก้ไข เพื่อเป็นหนทางแห่งการหยุดยั้งความทุกข์ ค้นให้พบความสงบ ความสุข สุขอันรื่นรมย์ในสันติธรรม สุขในสัมมาสุข ทำจิตให้สว่าง ทำจิตให้สะอาด จิตผ่องใสให้จิตเรืองปัญญาในสัมมาแห่งปัญญาอันบริสุทธิ์ ให้ทำลายจิตพาล อภิบาลจิตดี คือทำลายจิตที่พาลในตัวเรา ที่ทำให้เราเป็นคนพาล อันเป็นเหตุแห่งความเดือดร้อน ทำให้จิตร้อน ตกอยู่กับความเศร้าหมองในอารมณ์ มีความทุกข์ร้อนในจิต ให้นำออกจากจิตให้หมด พร้อมสกัดกั้นอย่าให้กลับเข้าไปเจริญในจิต อย่าให้อยู่ในจิต อย่าให้มีอำนาจในจิต อย่าให้อวดศักดาในจิต กำราบให้หมด ตัดให้สิ้นเชื้อ ความดีก็จะบังเกิดในจิตของเรา จึงต้องบำรุงรักษา เก็บรักษา สร้างความชำนาญในการเก็บรักษา การบำรุงรักษา บำรุงให้เจริญอย่างต่อเนื่อง ให้มั่นคงอยู่ภายในจิตตลอดเวลา ตลอดไป มีความยั่งยืนถาวร ไม่แปรผันเป็นอย่างอื่น ไม่ย้อนกลับไปสู่จิตให้เป็นพาล สร้างความเดือดร้อนกับตนเองกับผู้อื่น อย่าให้จิตกลับไปกลับมา ธรรมชาติมันเป็นของมันเช่นนั้น มันอยู่ของมันแบบนั้น ทำใจให้กว้าง ยอมรับความจริง แล้วแก้ไขตนเอง กำจัดจิตพาลในตัวเราออก แล้วอภิบาลจิตดี ความดีที่บังเกิดในจิตเรา ค้นให้พบความจริงในจิตของเรามีดีอยู่ หรือไม่มีแค่ไหน มีอยู่หรือ ไม่มีอยู่แค่ไหน อย่ามองแต่ความ

ไม่ดีของผู้อื่น ให้ดูความไม่ดีที่อยู่กับเรา หรือเมื่อเห็นเขาโกรธมันไม่ดี แต่ความโกรธก็ยังอยู่กับเรา อย่าไปพิจารณาแทนคนอื่น วิจารณ์คนอื่น ให้พิจารณาตัวเรา วิจารณ์ตัวเรา ความขุ่นเคืองจะได้ดับจากจิตของเรา ถ้าดับในจิตของผู้อื่น แต่คุกรุ่นอยู่ในตัวเรา ก็ไม่มีประโยชน์อะไรกับเรา เราต้องดับมันเสีย คนอื่นไม่ดับก็ไม่เกี่ยวกับตัวเรา เจ็บปวดก็เขา ทุกข์ระทมก็เขา สุขสบายก็เขา ส่วนเราต้องสุขตลอด เป็นคนดี อยู่ในธรรมที่เป็นอริยธรรม มีธรรมของคนดี มีปัญญาสติอยู่ในใจตลอด ทำได้ คิดได้ ปฏิบัติได้เช่นนี้ สันติธรรมของประชาคมก็บังเกิดความสงบของสังคมโลกก็ปรากฏ ต่างคนมุ่งทำดี มุ่งคิดดี มุ่งพูดดี เราต้องช่วยตัวเรา ถ้าทุกคนคิดเช่นนี้ ช่วยแก้พฤติกรรมที่ไม่ดีของตัวเรา จิตที่ประพฤติธรรมย่อมเปลี่ยนแปลงให้พ้นจากความมืดมัวในกาม พบความสว่างด้วยธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ ที่ช่วยชี้ทางให้อยู่กันด้วยเมตตาธรรม ความวุ่นวายก็สงบ ความขัดแย้งก็ถูกสยบ การอยู่กับความวุ่นวายมันง่าย แต่จะออกจากความวุ่นวายมันแสนยาก ต้องทนอยู่ในความวุ่นวาย โดยไม่มีวิธีการจะออกจากความวุ่นวาย เมื่อมีวิธีในการออก เมื่อออกแล้วต้องมีวิธีการไม่ให้กลับเข้าไปอีก ซึ่งมันแสนจะลำบากยากเย็น เพราะมันจะดิ้นรนที่จะเข้าไป มันมีตัวล่อมากระตุ้นจิตให้ส่าย ให้เอนเอียง ให้เข้าไปหาความวุ่นวาย ตัวสัญญาจำได้หมายรู้เป็นตัวเหตุสำคัญ ที่ชักนำจิตให้ลุ่มหลง จนเกิดอุปาทานยึดมั่นถือมั่น ไม่วาง เชื่ออย่างนั้น คิดอย่างนั้น กำหนดเอาเองจริงจังอย่างนั้น ใครจะพูดไม่เชื่อ ไม่ยอม ไม่เข้าใจ ไม่สนใจ ไม่ยินยอม ไม่รับรู้ ไม่ต้องการรู้ ไม่อยากสนใจ บังเกิดความอึดอัดใจ รำคาญใจ ยุ่งยากใจ รุ่มร้อนใจ ขุ่นเคืองใจ แค้นใจ อัดอั้นตันใจ ว้าวุ่นใจ ใจฟุ้งซ่าน เกิดความเบื่อหน่าย จะบังเกิดอารมณ์โกรธเกลียดในที่สุด หากเราอยู่กับความมืดมัวในจิต เราก็ต้องไปกับความมืด หากเราอยู่กับความสว่างในจิต เราก็จะไปกับความสว่าง คงต้องเลือกเอาทางใดทางหนึ่ง นั่นก็สุดแท้แต่กรรมของเรา จะไปทางไหนได้อย่างนั้น พบอย่างนั้น ได้รับผลเช่นนั้น ตัวเรารองรับกรรมนั้นอยู่แล้ว เป็นความจริงที่เที่ยงแท้ ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ยกเว้นไม่ละเว้น ไม่ต้องกราบกรานขอร้อง ร้องขอใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่ใช่แค่คิด แค่คนบอก แต่ต้องปฏิบัติ ต้องฝึก ต้องทำได้ ต้องรู้เข้าใจวิธีการกำกับ การกำหนด การหยุด การพิจารณาการออกจากสิ่งที่ไม่ต้องการในจิต อย่างชำนาญช่ำชอง คล่องแคล่ว รวดเร็ว ทันทีทันใดถ้ากระทำอย่างนี้ได้ มั่นใจว่าเราเป็นผู้ชนะกิเลสมาร พ้นหนทางแห่งความทุกข์ ความสุข

รอเราอยู่ เราพบแน่นอน บนทางเส้นนี้กำลังรอผู้กล้าหาญ ปราบจิตของตัวเองให้สยบในความดี จะบังคับจิตก็เหมือนนั่งบนหลังม้า แล้วบังคับให้ม้าวิ่งไปตามทางที่เราต้องการ จะให้หยุดก็ต้องหยุด จะให้ไปก็ต้องไป จะให้ยืนก็ต้องยืน จะให้นอนก็ต้องนอน จะให้เดินก็ต้องเดิน จะให้วิ่งเร็ววิ่งช้าก็บังคับได้ ให้กระโดดก็ต้องกระโดด ไปซ้ายไปขวาได้ทั้งสิ้น ทำให้จิตมันเชื่อง เราสั่งการได้ อยู่ภายใต้อำนาจของสติและปัญญาอันบริสุทธิ์ตลอดไป เท่านี้ก็สบายเรา ไม่ใช่สบายเขา อย่างนี้เรียกผู้วิเศษ เป็นผู้ปราบอาชาพยศของจิตให้สงบราบคาบเหนือคนทั้งมวล เหนือธรรมชาติ คือ เอาชนะธรรมชาติ เดินสวนกระแสโลกจนพบดวงแก้วมณีอันล้ำค่า ได้จิตแท้ จิตเดิมที่สะอาดบริสุทธิ์ จิตที่ไม่ถูกห่อหุ้มด้วยตัณหา จิตที่ไม่มีทุกข์ จิตที่ไม่ต้องดิ้นรน จิตที่ไม่รุ่มร้อน จิตที่สำรอกกิเลสแล้ว มีแต่ความผ่องใส จิตมีพระพุทโธ จิตมีฤทธิ์กำจัดทุกอย่างที่ไม่ดีออกไป ถามว่า ทำได้ไหม ตอบว่าได้ เพราะมีผู้ทำได้ แสดงให้เห็นอยู่แล้วว่าทำได้ แต่ต้องทำ อย่าเพียงนึกคิด ถ้าเพียงนึกคิดอย่างนี้ทำไม่ได้จนตายก็หาไม่พบ ค้นไม่เจอ มันเล่นซ่อนหากับเราตลอด ต้องสร้างสติสัมปชัญญะ โดยการเจริญกรรมฐานจนปรากฏฌาน บังเกิดญานทัศนะเท่านั้น ไม่มีทางอื่น ทางอื่นมีแต่ความวุ่นวายหนอ ทางนี้ไม่วุ่นทางที่พระพุทธเจ้าทรงชี้ไม่ผิดทาง เป็นเส้นทางตรงส่งความสุขนิรันดร์ สุขแท้ สุขจริง สุขสงบ สุขประณีต สุขเยือกเย็น สุขพ้นมลทินทั้งมวล คือพ้นกิเลส อันเป็นเครื่องร้อยรัดความเศร้าหมองของจิต กิเลสมันกำเริบไม่ได้นั่นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ตัวเราจะคิดอย่างไร ไม่ต้องมองใคร ตัวเราตัดสินใจ เหตุดีผลดี เหตุชั่วผลชั่วตัดสินใจแล้วอย่ามาเสียใจ หากผลออกมาไม่ดีก็อย่าร่ำไห้ อย่าเรียกร้อง อย่าคร่ำครวญอย่าโอดครวญ อย่าอุทธรณ์ ร้องทุกข์ เราทำเอง ตัดสินใจเองทั้งสิ้น เราเลือกทางเดินของเราเอง ไม่มีใครเลือกให้ ไม่มีใครกลั่นแกล้ง อย่าโทษใคร โทษตัวเอง อย่าต่อว่าใครให้เสียค่าโง่ เสียรู้กรรมที่เราทำมา เราได้ตัดสินใจเลือกแล้ว เลือกด้วยตัวเราเอง ผลมาดีก็อย่าทะนงไป หากทะนงผลก็จะย้อนกลับมาไม่ดีอีก เพราะเหตุใหม่ไม่ดีนั่นเอง ผลใหม่จึงไม่ดีทำเหตุใหม่ ให้ดีไปตลอด ผลออกมาใหม่ก็จะดีตลอดเช่นกัน เมื่อยังไม่เสียรู้ก็อย่าเสียรู้เมื่อเสียรู้แล้วก็แก้ไข สร้างเหตุใหม่ให้ดีเท่านั้น รู้แล้วไม่ทำก็คือไม่รู้ ไม่รู้แต่ทำก็คือรู้ เมื่อไม่สมหวังอย่าร้องนะ อย่าโอดครวญนะ อย่าร่ำไห้นะ อย่าคร่ำครวญนะ อย่าเสียใจนะอายเขา อายตัวเอง อายนักปราชญ์ อายราชบัณฑิต อายเทวดาฟ้าดิน ปราชญ์รู้ ปราชญ์ก็

ตำหนิ ราชบัณฑิตรู้ ราชบัณฑิตก็ตำหนิ ถ้าทำเช่นนั้นใคร่ครวญให้ดี เวลามีน้อยลงทุกขณะ ร่างกายมีแต่เสื่อมรอการแตกดับ ชีวิตเหมือนใบไม้ร่วง ร่วงเวลาใดไม่รู้ อย่าอุ้ยอ้ายอยู่ อย่ารีรอ อย่าขอเวลา อย่ารอเวลา อย่าให้ต้องเสียโอกาส เพราะจิตเรามันคับแคบ ไม่เชื่อในสิ่งที่เป็นจริง เชื่อในมายาโลกจึงวุ่นวาย ดังสุภาษิตจีนที่ว่า “ไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา” แต่ผู้มีปัญญาไม่มีน้ำตาให้เห็น คนโง่เท่านั้นที่ต้องหลั่งน้ำตา จะมองดูอนาคตต้องดูปัจจุบันกรรม ในปัจจุบันจะส่งผลสู่อนาคต ความระทม ไม่ระทมรออยู่ที่เหตุ เหตุดีประตูแห่งความสุขสมบูรณ์รอเปิดรับอยู่ เหตุไม่ดีประตูแห่งความระทม ความผิดหวัง ความทุกข์ทรมานรอเปิดรับอยู่เช่นกัน อย่าทำลายอนาคตของตัวเราด้วยน้ำมือของเราเลย มันทั้งเจ็บปวด ทั้งทรมาน ทั้งผิดหวัง ทั้งร้ายกาจ ทั้งจืดชืด ทั้งเศร้าโศก ทั้งรันทดใจ ทั้งโหยหวนครวญครางร้องขอ ทั้งร่ำไห้ ทั้งโอดครวญ ทั้งรำพัน ทั้งหมองหม่นในชีวิต ทั้งถูกกระทำย่ำยี ทั้งพิการทางร่างกาย ทั้งพิการทางจิตใจ ทั้งถูกรังแกเอารัดเอาเปรียบ ทั้งต้องสูญเสีย ทั้งมีมลทินชีวิต ทั้งถูกรังแก ทั้งถูกรังเกียจเดียดฉันท์ ทั้งถูกข่มเหง ทั้งถูกกลั่นแกล้งให้เดือดร้อน ทั้งถูกทอดทิ้ง ทั้งทุกข์ยากลำบาก ทั้งถูกติฉินนินทา ทั้งถูกลงโทษนานาประการ ทั้งอดอยาก ยากเย็นเข็ญใจ ทั้งมีแต่คนมุ่งร้าย ทั้งถูกทำร้ายทำลาย ทั้งเจ็บป่วย ทั้งเป็นโรคร้าย ทั้งต้องพลัดพราก ทั้งถูกกำจัด อีกมากมายนัก ผลจะมาบังเกิดในการกระทำของเราด้วยน้ำมือเรา อย่ากลัวทำดี ให้กลัวทำชั่ว ผลที่บังเกิดมันตรงข้ามเสมอ เราต้องทำอย่างหนึ่งอย่างใดอยู่แล้ว ให้เลือกทำแต่กรรมดี มีคุณแก่ตัวเรา ต่อภูมิภพ ต่อชาติกำเนิด ต่อความสุขสบายของเรา จึงจะเรียกได้ว่าฉลาด รู้เท่าทันกิเลสที่เป็นเหตุให้ทำกรรมชั่ว จึงต้องละกิเลส ตัดเหตุแห่งกรรมชั่ว ทำให้หมดมลทินจากกิเลส เหตุก็ดี ผลก็ดีจิตเราเป็นผู้รู้เห็นเองทั้งหมด ผู้อื่นเห็นไม่ได้ เห็นไม่จริง เพียงแต่อย่าเห็นผิดเป็นถูก เห็นกงจักรเป็นดอกบัวเท่านั้น จงเป็นตัวอย่างของตัวเอง เราอยู่อย่างเรา เราคิดแต่สิ่งที่ดี เราทำในสิ่งที่ดี เราพูดในสิ่งที่ดี ทำอย่างนี้เถิด สังคมจะได้เป็นสังคมประชาธรรม ประชาสันติก็จะบังเกิด มีผลต่อสันติสุขของประชาราษฎร์ ความร่มเย็นก็จะบังเกิดทั่วทุกส่วน เวลาเรายังมีอยู่ ผิดแล้วแก้ไข อย่าจมอยู่ อย่าให้กลายเป็นเวลาของพญามาร ทำลายเราหมดสิ้น กายยังไม่แตกดับยังมีความหวังอยู่ตลอด รู้แล้วอย่าช้า เร่งรีบทำ เร่งรีบศึกษา เร่งรีบทำความเข้าใจจิต ทำความรู้จัก “จิต” ของตัวเรา ทุกอย่างถูกผิดเกิดที่จิต ต้องแก้ที่จิต

ต้องเป็นจิตของตัวเรา ไม่ใช่จิตของคนอื่น อย่ามัวคิดผิด หลงอยู่ ทำผิดซ้ำซาก ผิดแล้วผิดอีก ตัวเราให้อภัยตัวเราได้ร่ำไป คนอื่นไม่ได้ให้อภัยเราด้วย พึงจำไว้ว่าอย่าเสียรู้ จะเสียการ เสียโอกาสเหลือไว้แต่ความเสียใจภายหลัง เมื่อหมดเวลาแล้ว จะบอกว่าคิดผิด จะบอกว่าเสียใจ ก็ไม่มีค่าควรแก่คำพูดนั้น สายแล้วสายเลย แก้ไขไม่ได้ ต้องรับกรรมนั้นตามเหตุที่ได้กระทำเหตุมีกำลังแรง ผลจะแรงตามเหตุเสมอ จิตก็เสมือนตำราเล่มใหญ่ ที่มีเนื้อหากว้างลึกทุกศาสตร์ ทุกสาขาถูกบรรจุไว้อย่างหนาแน่น แถมยังมีพื้นที่ว่าง ที่จะเขียนไม่มีสิ้นสุด จะอ่านเท่าไหร่ ไม่มีวันจบสิ้น คำว่า “ทำ” ให้ทำที่จิต ให้กายเป็นเครื่องมือ ใช้จิตกระทำได้ ให้เรียนรู้ ให้ระงับ ให้ละวางในจิตดวงนี้ ในตัวเรา มิใช่ในตัวเขา เราเป็นทั้งผู้สร้างความเจริญรุ่งเรืองของโลก พร้อมกันเป็นผู้ทำลายล้างความเจริญรุ่งเรืองของชีวิต ให้สูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สินอย่างต่อเนื่องกันมา เกิดสงครามแสวงหาอำนาจทำลายล้างเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ มาทุกยุคทุกสมัยสืบกันมาจากอดีตจนถึงปัจจุบันก็ยังทำลายกัน เปลี่ยนเฉพาะยุทธวิธีการทำลายเท่านั้น ใช้ยุทธวิธีเครื่องมือในการทำลายล้างที่ทันสมัยรุนแรงมากขึ้น ใช้กลไกเครือข่ายมากขึ้น ใช้อาวุธยุทโธปกรณ์ที่มีประสิทธิภาพในการทำลายมากขึ้นเท่านั้น ล้วนแต่เกิดจากจิตดวงเดียวนี้ที่มันสั่งการ ที่มันกำหนดทุก ๆ เรื่อง ตามกำลังของตัณหา ความทะยานอยาก ความอหังการ ความใคร่ ความอยากได้ ความอยากเป็น ความไม่อยากได้ ความไม่อยากเป็น ในตัณหา ๓ ประการ คือ กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา อันเกิดในจิตเป็นอุปาทานในสัญญา ยึดมั่นถือมั่นในตัณหานั้น จิตไม่สงบ ไม่ละวางมันติดกินใจอยู่ทุกเวลา จิตจึงสร้างอุบาย เพื่อให้ได้มา จึงเป็นความลึกล้ำ จิตจึง

เป็นแหล่งรวมของสรรพวิทยาต่าง ๆ

เป็นแหล่งรวมของดีชั่ว

เป็นแหล่งรวมของสุข ทุกข์

เป็นแหล่งรวมของความฉลาดปราดเปรื่อง

เป็นแหล่งรวมของความรู้ ความไม่รู้

เป็นแหล่งรวมของคุณธรรม ศีลธรรม

เป็นแหล่งรวมของการเพาะปัญญา

เป็นแหล่งรวมของการคิดค้น

เป็นแหล่งรวมของขนบธรรมเนียมประเพณี

เป็นแหล่งรวมของการสร้างเสริม

เป็นแหล่งรวมของสันติธรรม

เป็นแหล่งรวมของการกำหนดชีวิต

เป็นแหล่งรวมของการกำหนดกฎเกณฑ์

เป็นแหล่งรวมของชาติ ภพ ภูมิ

เป็นแหล่งรวมของความเมตตา กรุณา

เป็นแหล่งรวมของแนวคิดปรัชญา

เป็นแหล่งรวมของนักปราชญ์ราชบัณฑิต

เป็นแหล่งรวมของความโง่ ความเก่ง

เป็นแหล่งรวมของความเอารัดเอาเปรียบ

เป็นแหล่งรวมของความโหดร้าย ทารุณ

เป็นแหล่งรวมของความรัก ความชัง

เป็นแหล่งรวมของสันติภาพ สันติสุข

เป็นแหล่งรวมของความโลภ โกรธ หลงฯ

ยังมีอีกมากมายจนเขียนอย่างไรก็ไม่หมด ทุกรายวิชาบรรจุไว้ในจิตทั้งหมด ในแต่ละรายวิชาล้วนมีสาระในตัวเอง เรื่องดี สาระดี เรื่องไม่ดี สาระไม่ดี ทั้งมีทฤษฎีรองรับ

สาระนั้น ๆ อีกด้วย นี่เป็นเพียงตัวอย่างแห่งคลังความรู้เบื้องต้นเท่านั้น ทั้งหมดจิตเป็นผู้กำกับพฤติกรรม ตัวเราจึงสมควรพิจารณาอย่างถ่องแท้ เรื่องของจิตจึงมีความยิ่งใหญ่ต่อสถานภาพของโลกและสัตว์โลก ต่อการสร้างหรือทำลายล้าง มีจิตเป็นนาย มีกายเป็นข้ารับใช้ ทำให้เกิดกรรมคือการกระทำ ยิ่งมากคนยิ่งมากเรื่อง เฉพาะเรื่องของเราก็รับไม่ไหวอยู่แล้ว อันที่แท้จิตดวงนี้มีคุณอนันต์ มีโทษมหันต์ซ่อนอยู่ภายในจิตของทุกคน มีดำมีขาวมีมืดมีสว่าง ในถูกก็มีผิด ในจริงมีเท็จ ในเท็จมีจริง ผสมกลมกลืนอยู่ สุดแท้แต่ใครจะมีภูมิปัญญาอยู่ในทางใด อยู่ในโลกีย์หรืออยู่ในโลกุตระอันเป็นทางคู่ขนาน ทางหนึ่งพบแต่ความทุกข์เดือดร้อนตลอดเวลา อีกทางหนึ่งดับทุกข์พบสุขตลอด เรียกว่าทางแห่งความทุกข์ยากกับทางแห่งความสงบสุข จงเลือกเดินเอาเอง สร้างเอาเอง คิดเอาเอง นึกเอาเองแสวงหาเอา จะเอาแบบไหน ได้กับตัวเราทั้งสิ้น จงพิจารณาธรรมในธรรม ธรรมคือธรรมชาติ กิจทั้งมวลในจิตล้วนเป็นธรรมทั้งสิ้น ได้แก่ จิต อารมณ์ ล้วนเป็นธรรมที่บังเกิดในจิต ทั้งดีและร้าย คือการพิจารณาสภาวะแห่งความเป็นจริง ทำให้จิตมีสมาธิ สร้างสติสัมปชัญญะ อะไรเกิดในจิต สติต้องรู้ สัมปชัญญะต้องพิจารณา ธรรมทั้งหลายซ่อนอยู่ในจิต ความสำเร็จทั้งหลายซ่อนอยู่ในความสำเร็จ ความไม่สำเร็จซ่อนอยู่ในความไม่สำเร็จ ความไม่สำเร็จซ่อนความสำเร็จเอาไว้ตลอดเวลา ค้นให้เจอ หาให้พบ นั่นคือ เราพิจารณาจิตในจิตของตัวเรา และสภาวะธรรมชาติของจิตให้ถ่องแท้ ให้พิจารณาว่ามันเป็นอย่างไร ภาวะของจิตเรานั้นเกิดอะไรขึ้น ค้นหาอกุศลและกุศลที่เกิดอยู่ภายในจิต ค้นให้พบ พิจารณาให้ได้ แล้วสิ่งใดต้องแก้ไข ก็ต้องทำการแก้ไข สิ่งใดไม่ต้องการแก้ไขก็รักษาประพฤติให้ได้ เราชำระจิตของเราให้ได้ อย่าชำระจิตของผู้อื่น จิตใครจิตมัน อย่ามัวห่วงผู้อื่น ให้ห่วงตัวเราเองก่อน แม้จิตของเรายังชำระได้ยากอยู่แล้ว หากเราคิดชำระจิตของผู้อื่นยิ่งยากลำบาก ยิ่งคนหมู่มากยิ่งยากเป็นทวีคูณ แต่ถ้าทุกคนช่วยกันแก้ ไม่ยากเลยในการจะแก้ไขปัญหาภายในจิต ถ้าทุกคนช่วยกันแก้นิสัยของตนเอง ก็จะเป็นการสร้างชีวิตให้มีรากฐานที่ดี ก็หมายความว่า เราต้องมีความมั่นคงในดวงจิต ความมั่นคงจะมาบังเกิดอยู่ได้ ก็ต่อเมื่อมีสมาธิที่แน่นหนาไม่หวั่นไหว เสมือนบ้านที่มีรากฐานมั่นคง แม้จะมีอะไรมากระทบ บ้านก็ไม่สั่น บ้านก็ไม่คลอน จิตก็เช่นกัน ไม่หวั่นไหว จงสร้างรากฐานของจิต

ให้มั่นคง ทำทาน ศีล ภาวนา สำรวมกาย วาจา ใจ เจริญสมาธิ ให้บังเกิดสติสัมปชัญญะให้สถิตอยู่ในจิตตลอดเวลา

บุคคลที่ได้ออกปฏิบัติร่วมกันที่สมควรจะเอ่ยนาม

๑. นายอภิรัฐ ปานเทพอินทร์

๒. นายอภิวรรธน์ สงวนงาม

๓. นายบัญญัติ แสงประเสริฐ

๔. นางสาวศศมน ยงยุทธ

สุดท้ายนี้ ขอขอบพระคุณ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพื่อเป็นธรรมทาน ขออำนาจคุณพระรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จงอภิบาลประทานพรให้ท่านพบสัมมามรรคา เดินตามรอยพระพุทธองค์สู่นิพพาน ขออนุโมทนาผลบุญกุศลนี้โดยถ้วนหน้ากันทุกท่าน เทอญ.

(นายฐานุพงศ์ สิรสุขสวัสดิ์)

ผู้ตรวจราชการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

บทนำ
ธรรมสาสน์บอกกล่าวเตือนสติ

ข้อเขียนของข้าพเจ้าได้เขียนจากประสบการณ์ส่วนตัว มีความมุ่งหมาย ดังนี้

๑. ไม่มีเจตนาจะโอ้อวดหรือแอบอ้าง เพื่อประโยชน์ของตนเองแต่อย่างใดทั้งสิ้น เป็นการแสดงผลของวิบากกรรมเท่านั้น เนื้อหาสาระไม่เกินจากความเป็นจริง มีแต่ขาด เพราะส่วนที่ไม่บังควรก็จะไม่เขียนไว้ จะบอกกล่าวเฉพาะส่วนที่เป็นประโยชน์ที่ได้พบเห็นจริง ได้พิสูจน์แล้ว และสมควรรู้เท่านั้น

๒. ขอให้อ่านคำนำให้จบก่อนจึงอ่านเนื้อความจาก “อัศจรรย์โลกใบนี้” เมื่ออ่านแล้ว “อย่าเชื่อ” อย่างสุดโต่ง (หมดใจ) จะทำให้ลุ่มหลง และอย่า “ไม่เชื่อ” อย่างสุดโต่ง (หมดใจ) จะทำให้ตำหนิติติง กลายเป็นวิบากกรรมและเสียโอกาสในการรับรู้

๓. ขอให้ท่านผู้อ่านใช้วิจารณญาณ พิจารณาอย่างเป็นกลาง เก็บส่วนที่เป็นประโยชน์ ละส่วนที่ไม่เกิดประโยชน์

๔. ขอให้ทำจิตเป็นอิสระมีเสรีภาพเป็นของตนเองก่อนจึงอ่าน แล้วมีความเป็นกลางไม่ปรุงแต่ง หรือมีจิตวิจารณ์ก่อนการพิสูจน์

๕. ข้าพเจ้า “ขอท้า” ทุกท่านที่สงสัยในข้อเขียนนี้ได้ “พิสูจน์” แต่ให้พิสูจน์ด้วยตนเอง ให้เห็นด้วยตนเอง ให้รู้ด้วยตนเอง ด้วยการตั้งมั่นที่จะรู้ แล้วลงมือเจริญกรรมฐาน ทำให้ศีลบริสุทธิ์ ให้เกิดสมาธิจิตที่เป็น “สัมมาสมาธิ” จนบังเกิดฌาน (ที่ตั้งแห่งความสงบเพื่อการหยั่งรู้) ได้ญาณ (การหยั่งรู้) แล้วท่านจะพบความจริงที่อยากรู้ ข้อเขียนของข้าพเจ้าเป็นเพียงแนวทาง ให้ผู้อยากรู้ได้พิสูจน์ด้วยตนเองเท่านั้น ท่านอย่ามัวสงสัยอยู่เลย เอาตัวเอาใจเข้าไปสิ จะพบกับความจริง

๖. ข้อเขียนนี้ถือเป็นปัจจัย เพื่อนำไปสู่ข้อเขียนที่ข้าพเจ้ากำลังลงมือบันทึก เรื่อง การสร้างฌานหรือคู่มือการสร้างพลังอำนาจจิต เพื่อสร้างพลังอำนาจจิต อันเป็นปัจจัย

แห่งความสุขของชีวิต เป็นการบอกกล่าวว่า ทำไมข้าพเจ้าจึงสนใจศึกษาด้วยเหตุผลอะไร มีแรงดลใจมาจากไหน มีผลอย่างไร จากการเจริญกรรมฐาน

๗. ข้อเขียนของข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ใครมาหลงงมงาย เพียงแต่บอกกล่าว อย่าหลงผิดคิดว่า โลกใบนี้มีแต่สิ่งที่เรารู้ แต่มีอีกมากที่เราไม่รู้ "ในที่นี้ไม่มีใครเป็นผู้วิเศษ หลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์เท่านั้นเป็นของวิเศษ หากใครปฏิบัติให้เข้าถึงกฎธรรมชาติ" แม้แต่ตัวของข้าพเจ้า ก็เป็นคนธรรมดาคนหนึ่งเหมือนทุก ๆ คน เพียงแต่ได้โคจรไปพบความเร้นลับเพียงบางส่วนบนโลกใบนี้ ยังมีอีกมากที่ยังไม่ได้พบ เหมือนนักวิทยาศาสตร์กำลังทดลองค้นคว้า ที่พบมีเพียงน้อยนิด ยังมีอีกมากมายที่ต้องค้นต่อ เราอย่ารู้แต่ภาษาโลก เราควรรู้ภาษาใจด้วย ภาษาใจคือภาษาธรรม

๘. อย่าทุกข์กับการอ่านเรื่องราว อย่าหยุดอ่านกลางคัน ฝืนอ่านให้จบ จะพบความจริง พบสุข เมื่อพิจารณาส่วนที่เป็นประโยชน์ นำไปปฏิบัติ ทดลอง แก้ไขภาวะจิตของตนเองด้วยตนเอง ถ้าจะถามว่าจริงหรือ ? ต้องตอบว่าลองดูสิ ! แต่ละประโยคในแต่ละหน้า มีความหมายที่สำคัญ จงพิจารณาให้เข้าใจถ่องแท้ จดจำ นำเป็นแนวทางในการฝึกอบรมจิต.

โลกใบนี้

เป็นพิภพที่เป็นแหล่งกำเนิดสัตว์ที่มาเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏฏะ เป็นที่อยู่ของสิ่งมีชีวิตหลายแสนชนิด ที่มีนาม รูป และยังเป็นที่สถิตของนามรูปละเอียด เป็นมิติเร้นลับบุคคลธรรมดาเข้าไม่ถึง สัมผัสไม่ได้ เรียกว่าพิภพของโอปปาติกะวิญญาณ ซึ่งอยู่ปะปนกันในโลกนี้ เป็นโลกที่ดีที่สุด เป็นสถานที่ก่อให้บังเกิดมหาบุรุษเอกของโลก พระองค์แล้วพระองค์เล่า คือ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งบังเกิดอริยบุคคล อริยสงฆ์เป็นจำนวนมาก บังเกิดนักปราชญ์ราชบัณฑิตอีกเหลือคณานับ พร้อม ๆ กับเกิดคนพาลสันดานหยาบ คนถ่อยทรชนอีกมหาศาลสืบต่อกันมา ไม่มีสิ้นสุด เป็นดินแดนที่เพาะเมล็ดพันธุ์ของสัตว์โลกทั้งดีชั่วอยู่ปะปนกัน เป็นเครื่องคานอำนาจต่อกัน ตามโอกาสแล้วแต่บุญกุศลของแต่ละบุคคล หรือที่เรียกว่า ตามวิบากกรรม ที่ทำมาแต่อดีตเป็นเครื่องกำหนดวิถีชีวิตของแต่ละบุคคล ยุคใดมีผู้มีบุญวาสนามาปฏิสนธิ มีอำนาจ บ้านเมืองจะสงบร่มเย็นทวยราษฎร์มีสันติสุขกันทั่วหน้า การปกครองบ้านเมืองจะอยู่ด้วยคุณธรรม ยุคใดไม่มีผู้มีบุญวาสนามามีอำนาจ ยุคนั้นจะบังเกิดทุกข์ยากกันทุกหย่อมหญ้า ประชาราษฎร์เศร้าหมอง เต็มไปด้วยความทุกข์ แก่งแย่ง ชิงดีชิงเด่น มีความอำมหิต ประทุษร้ายต่อกัน ก็จะบังเกิดทุกข์ยากเย็นเข็ญใจ อยู่ร่วมกันด้วยความหวาดระแวง หวาดกลัว หาความสงบไม่ได้ สิ่งมีชีวิตแบ่งเป็นสองสถานะ คือ สิ่งมีชีวิตที่มีจิตวิญญาณเข้าครอง ได้แก่ สัตว์มนุษย์สัตว์เดรัจฉานตัวเล็กตัวน้อย จากมองเห็นจนมองไม่เห็น กับสิ่งมีชีวิตที่ไม่มีจิตวิญญาณเข้าครอง ได้แก่ พืชพันธุ์ธัญญาหารทั้งมวล โลกใบนี้ จึงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างไว้ให้อย่างสมบูรณ์และสมดุลย์ตามธรรมชาติในตัวของมัน เพื่อให้สัตว์โลกค้นหา ศึกษาค้นคว้าแสวงหาสังคมสันติ อย่างมีอิสระตามวิถีแห่งกรรม ทุกคนเกิดมามีกรรมเป็นเครื่องพิพากษากำหนด ตามแรงแห่งกรรมจากอดีตในการเวียนว่ายตายเกิด ทุกคนจึงมีความเสมอภาคที่การเกิด แต่ต่างสภาพในการดำรงชีวิต มั่งมี ยากจน แตกต่างกันไป มีสุข มีทุกข์ในการดำรงชีวิต ผิดแผกแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงตามวาระของกฎของกรรม บ้างเกิดเป็นสัตว์ที่ประเสริฐ บ้างเกิดเป็นสัตว์ขั้นต่ำ สัตว์เล็กสัตว์น้อย ล้วนมาเกิดตามคำพิพากษาในกฎแห่ง

กรรมทั้งสิ้น ไม่ละเว้น เรียกว่ากรรมที่ได้กระทำมาทั้งกุศลและอกุศลมากำหนดสถานภาพ บอกความจริงในกฎของกรรม หรืออาจเรียกได้ว่า กรรมมาบอกกระแสกรรมทำให้เกิด สติสัมปชัญญะ รับรู้แก้ไข สำนึกผิดถูก แสวงหาความจริงแท้ ทรงชี้หนทางแห่งชีวิตที่ประเสริฐแก่สัตว์โลกที่อยู่ในโลกใบนี้มาแต่อดีต ซึ่งยังคงเป็นอมตะปรากฎอยู่จนถึงปัจจุบันและในอนาคต ผู้ใดปฏิบัติได้ตรงตามธรรมชาติตามคำสอนผู้นั้นจะพบความจริงแท้แน่นอน ไม่เปลี่ยนแปลง แต่ต้องกระทำด้วยตนเอง มิใช่จากคำบอกเล่า ใช้วิธีเข้าทดลอง พิสูจน์ ค้นหา จึงจะพบ จึงจะเห็นตามความเป็นจริงทุกประการ

ข้าพเจ้าได้ปฏิสนธิมาในโลกใบนี้เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ มีนามรูป หรือปฏิสนธิจิตวิญญาณ มีความรู้สึกนึกคิด มีความหิว มีความรู้สึกร้อนหนาว มีความทะยานอยาก มีชีวิตจิตใจ มีความเจ็บ มีความปวด มีความต้องการปัจจัยพื้นฐานเหมือนกับทุก ๆ คน ไม่มีอะไรแตกต่างกัน นอกจากกระแสแห่งกรรม ที่กำหนดให้ดำเนินไปตามที่กรรมกำหนด จึงต้องดำเนินชีวิตที่ทั้งสุขและทุกข์ สมหวัง ผิดหวัง เศร้าโศก เสียใจ ดีใจ ปะปนกันไป เฉกเช่นทุก ๆ คน แต่หนักเบาแตกต่างกันไป

ข้าพเจ้าได้เขียนเรื่องชีวิตของข้าพเจ้า ไม่ใช่โอ้อวด ทะนงตนหรืออวดอ้าง ยกตนข่มผู้อื่นก็หาไม่ เพียงแต่จะบอกกล่าว เตือนตน กันลืมในประสบการณ์ที่ประสบพบเห็นมา ท่านที่ได้อ่านโปรดทำใจให้เป็นกลาง อย่าเชื่อหรือไม่เชื่อ อย่าตำหนิให้เป็นวิบากกรรม เรื่องนี้บังเกิดเฉพาะตน ทุกคนมีประสบการณ์ที่มีความแตกต่างกัน เหมือนกันเพียงบางส่วน ขอให้ท่านจงใช้สติปัญญาพิจารณาเนื้อความเหล่านี้ ก็อาจจะเกิดประโยชน์กับท่านอยู่บ้าง อาจทำให้ท่านที่ได้อ่าน เกิดแรงบันดาลใจให้ได้ศึกษาทดลอง เพื่อความกระจ่างสว่างในจิตใจ อาจเป็นเหตุที่ทำให้ค้นพบความจริงในชีวิตของตนเอง ค้นพบตนเอง

ข้าพเจ้าได้เขียนขึ้นมาด้วยแรงบันดาลใจจากการรำพึงในจิตสำนึกที่อยากรู้ว่า “โอ้...เราเป็นใครหนอ? เรามาจากไหนหนอ? มาทำไมหนอ? มาทำอะไรหนอ? มาเพื่ออะไรหนอ? แล้วเราจะไปไหนหนอ? จะไปอย่างไรหนอ?"

โอ้ อนิจจัง! ชีวิตไม่เที่ยงหนอ

โอ้ ทุกขัง! ชีวิตนี้มีแต่ทุกข์หนอ

โอ้ อนัตตา! ชีวิตไม่มีตัว ไม่มีตนหนอ

ข้าพเจ้าขอเน้นไว้ ณ ที่นี้อีกครั้งว่า ท่านที่ได้พบ ได้อ่าน จะโดยจงใจหรือด้วยความบังเอิญ หรือด้วยกระแสอันใดก็ตาม ขอให้ท่านอย่าเชื่อจนสุดโต่ง เพราะจะทำให้ลุ่มหลงในสิ่งที่ท่านมิได้พบเห็น หรืออาจกล่าวได้ว่า ท่านไม่อาจกลับมาจากสถานที่ที่ท่านมิได้ไป ท่านจะไม่รู้จริงแท้ในสิ่งที่ท่านไม่ได้พบเห็นด้วยตนเอง แต่ท่านย่อมจะพบเห็นได้ หากท่านได้ปฏิบัติตามหลักคำสอนของพระพุทธองค์ ทำจิตใจให้เป็นกลาง ลงมือทดลอง ความจริงก็จะค่อย ๆ ปรากฏ หากท่านปฏิเสธตั้งแต่ต้น ท่านจะเสียโอกาสอันงามที่จะได้พบความจริงทั้งมวล และทำให้ชีวิตนี้ ท่านจะมีแต่ “วิจิกิจฉา” คือ ความลังเลสงสัยอยู่เป็นเนืองนิตย์ตลอดไป และท่านจงอย่าได้ปฏิเสธจนสุดโต่ง เพราะจะทำให้ท่านไม่ได้คิดศึกษาทดลอง ได้เพียงแต่คิดว่าไม่จริง ๆ งมงาย ๆ แล้ว ตำหนิติติงจนเกิดวิบากกรรมเป็นอกุศลวิบาก เป็นโทษ มีความขัดแย้งในจิต เป็นทุกข์กับสิ่งที่ไม่สมควรนำมาเป็นทุกข์ เมื่อสงสัย บัณฑิตย่อมต้องศึกษา ค้นคว้าหาความจริง ตามแนวทางที่ถูกต้อง ทดลองด้วยการเอาชีวิตทั้งชีวิต คือ เอาทั้งกายและใจเข้าทดลองเสียก่อน ถ้าทำไม่ได้จริง ๆ จึงค่อยปฏิเสธ ข้าพเจ้าจะเขียนเฉพาะที่ข้าพเจ้าพบเห็น และแม่ผู้ให้กำเนิดได้บอกเล่าบางส่วนเท่านั้น นอกจากนั้น มาจากประสบการณ์ของผู้อื่นที่ท่านได้บอกเล่า ตามที่ท่านทั้งหลายได้ศึกษาแต่ไม่ได้เขียนไว้ อาจจะตรงกันหรือขัดแย้งกัน ย่อมเป็นสาระของแต่ละประสบการณ์ ย่อมไม่ถูก ย่อมไม่ผิด ขอท่านจงใช้ปัญญาพิจารณาเอาเองเถิด เพียงแต่ขอให้ท่านที่ได้อ่านแล้ว ยังคงประโยชน์ค้นหาความจริงเอาเองด้วยตัวของตัวเอง เท่านี้ก็เพียงพอต่อเจตนาของข้าพเจ้าแล้ว

แม่เล่าว่า...

แม่เป็นผู้หญิงชาวบ้านธรรมดาคนหนึ่ง เหมือนผู้หญิงทั่วไปที่ได้ปฏิสนธิขึ้นมาในโลกนี้ มีรูปร่างพร้อมจิตวิญญาณสามัญทั่วไปอย่างคนทั้งหลาย แม่ได้ปฏิสนธิในครรภ์ของ

ผู้เป็นยาย และยายได้ใช้ผนังหน้าท้องรองรับทารกน้อยเพศหญิงอยู่ ๙ – ๑๐ เดือน จึงลืมตาดูโลก เห็นแสงสี มีการปรุงแต่งด้วยอายตนะทั้งภายในและภายนอก เจริญวัยตามปกติ แม่เกิดในสกุลของคนจีนแต้จิ๋ว ที่เราเรียกท่านว่า “ก๋ง” และหญิงไทย (ยาย) ที่เราเรียกว่า “แม่เฒ่า” เกิดในตำบลเฉียงพร้า อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี แม่เป็นลูกคนแรกในจำนวนพี่น้อง ๓ คน มีน้องเป็นเพศชายทั้งคู่ ก๋งเป็นเจ้าของเหมืองดีบุก

แม่บอกว่า (เนื่องจากข้าพเจ้าเกิดไม่ทัน).... ก๋งและแม่เฒ่าเป็นคนใจบุญ มีกงสีในเหมือง เลี้ยงชาวบ้านในละแวกนั้นทุกวัน หุงข้าวเป็นกระทะให้คนงานเหมือง ชาวบ้านคนใดที่ต้องการกินก็ไปกินได้โดยไม่ห้าม ในกงสีจะมีการทำบุญเลี้ยงพระทุกอาทิตย์ไม่ขาด ทั้งสองท่านจึงเป็นที่รักและเคารพของชาวบ้านโดยทั่วหน้า

ท่านเป็นคนใจบุญ มีน้ำใจโอบอ้อมอารีกับทุก ๆ คน กิจการเหมืองมีความเจริญด้วยดีมาตลอด ท่านได้เลี้ยงดูเด็กชายกำพร้าคนหนึ่งตั้งแต่เล็กจนโตด้วยความรักเหมือนลูกหลาน จะเห็นว่าข้าพเจ้าไม่เอ่ยนามในที่นี้ เพื่อจะได้ไม่เป็นวิบากต่อกันต่อท่านผู้อ่านทุกท่าน (เด็กคนนี้จะมีบทบาทต่อการเปลี่ยนแปลงในครอบครัวของข้าพเจ้าต่อไป)

แม่ในวัยสาวเป็นคนสวยสง่างามกว่าหญิงชาวบ้านทั่วไป จึงเป็นที่หมายปองของบุรุษเพศทั้งหลาย แต่ก๋งกับแม่เฒ่าได้ตกลงให้แม่ได้แต่งงานกับชายจีนไหหลำ เป็นช่างทอง ในที่สุดแม่ก็อยู่กับพ่อจนมีลูกทั้งสิ้น ๗ คน รวมทั้งข้าพเจ้าเป็นคนสุดท้อง แม่เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ในการปฏิสนธิของลูกทั้ง ๗ คน บางคนบังเกิดเหตุอัศจรรย์มาบอกกล่าวล่วงหน้า บางคนก็ไม่มี

พี่คนแรก ขณะที่แม่หลับไปได้มีเสียงผู้หญิงมาเรียกแม่ว่า “คุณหญิง ๆ ขอฝากเด็กผู้หญิงไว้ในครรภ์สักคนได้ไหม ?” แม่บอกว่าได้ “แต่มีข้อแม้ว่า เด็กคนนี้มีของคู่บารมีติดมาด้วย ให้เก็บรักษาไว้ให้ดี ไม่เช่นนั้น เด็กคนนี้จะอยู่ไม่ได้” แม่ก็รับปากรับคำ จากนั้นแม่ก็ตั้งท้องอยู่เก้าเดือนเศษ วันหนึ่งขณะที่แม่ไปอาบน้ำที่บ่อน้ำแบบชาวบ้านอันเป็นกิจประจำวัน แม่เกิดปวดท้องขึ้นมา คลอดทารกเพศชายตัวเล็กมีอาการครบ ๓๒ ประการ ที่แปลกคือ ทารกน้อยมีท่อนบนเป็นสีเหลือง ท่อนล่างเป็นสีเขียวตัวเล็กมาก แม่ตกใจ เลย

เอากิ่งไม้ไปแตะตัวทารก ปรากฏว่าทารกน้อยใช้มือเกาะกิ่งไม้นั้น แม่เลยเอากิ่งไม้ปักไว้ที่ปากบ่อ (เป็นบ่อดินแบบโบราณ) เมื่อแม่อาบน้ำเสร็จก็กลับบ้าน โดยลืมหยิบเอากิ่งไม้ที่มีเด็กทารกเกาะอยู่กลับไปด้วย เมื่อถึงบ้านพัก ก็เล่าให้แม่เฒ่า (ยายของข้าพเจ้า) ฟัง แม่เฒ่าบอกให้แม่รีบกลับไปเอามา แต่เมื่อแม่กลับไปที่บ่อน้ำก็ไม่พบทารกเพศชายเสียแล้ว คงเหลือแต่กิ่งไม้เท่านั้น อีกสามวันต่อมา แม่ปวดท้องคลอดทารกหญิงที่มีผิวพรรณงดงาม เป็นที่ปลื้มปีติของทุกคน เป็นลูกคนแรก เป็นหลานคนแรกของครอบครัว จึงได้รับการดูแลเป็นอย่างดี อยู่มาเจ็ดวัน แม่ได้ยินเสียงเรียกจากผู้หญิงคนเดิมว่า “คุณหญิง ๆ ! จะเอาลูกที่เกิดมากลับไปแล้ว ให้ของดีคู่บุญ(ทารกเพศชาย)มาแล้วเอาไว้ไม่ได้ ขอเอากลับไปก่อน” แม้ว่าแม่จะขอร้องประการใด ตลอดจนรับผิดก็แล้ว แต่ก็ไม่ได้รับความยินยอม พี่ของข้าพเจ้าเสียชีวิตในวันรุ่งขึ้น จึงเป็นที่เศร้าโศกเสียใจกับทุกคน ทารกเพศชายที่หายไปนั้น เรียกกันว่า “ลูกกรอกคู่บารมี"

พี่คนที่สองก็เช่นกัน ขณะที่แม่นอนอยู่ก็มีเสียงผู้หญิงมาเรียกเช่นเดิม “คุณหญิง ๆ ! จะขอฝากทารกชายไว้ในครรภ์ จะเอาไหม ?" แม่ตอบว่า "เอา" "แต่มีเงื่อนไขว่า จะมีของดีติดตัวมา เก็บไว้ให้ดี ไม่เช่นนั้นจะขอกลับเหมือนเดิม.." ตอนสิบเดือน แม่ปวดท้อง ได้คลอดทารกเพศชายหน้าตาดี ผิวพรรณงาม ในขณะที่ทารกเพศชายคลอดออกมาหรือที่เรียกว่าตกฟากนั้น ไก่ที่เลี้ยงไว้เกิดขันขึ้นพร้อมและได้ออกไข่มาฟองหนึ่ง ที่น่าประหลาดคือเป็นไข่ฟองใหญ่กว่าปกติ ไข่ไก่ฟองนั้นมีขนาดเท่าไข่ห่าน *แต่ด้วยบุญหรือบาปอย่างไรก็สุดที่จะคาดคิด* ครบเจ็ดวัน ตามประเพณีจะต้องโกนผมไฟของเด็กชายผู้เป็นพี่ของข้าพเจ้า พ่อไม่ทราบเพราะแม่ไม่ได้บอกพ่อไว้ พ่อจึงเอาไข่ใบนั้นมาต้มทำการรับขวัญบุตรชาย เสร็จพิธีตกกลางคืนก็มีเหตุการณ์เช่นเดิม แม่ขอร้องด้วยความรักลูก จนได้รับความยินยอม หญิงผู้นั้นบอกว่า "เด็กจะลำบากทุกข์ยากจะเอาหรือไม่ ?" แม่ตอบว่า "เอา" พี่ชายคนโตจึงมีชีวิตอยู่ เป็นเด็กฉลาด แต่ตกทุกข์ยากแสนสาหัส จนกระทั่งจบชีวิตเมื่อไม่นานมานี้

พี่คนที่สาม คนที่สี่เป็นผู้หญิง พี่คนที่ห้าเป็นผู้ชาย ไม่มีอะไร เป็นไปตามปกติ มีชีวิตอยู่ทุกคน

พี่สาวคนที่หก เป็นพี่ที่ต่อจากข้าพเจ้า ก่อนจะปฏิสนธิลงครรภ์ คืนหนึ่งได้มีผู้หญิงมาเรียกแม่เช่นเดิม “คุณหญิง ! ขอฝากเด็กไว้ในครรภ์สักคนได้ไหม ?" แม่บอกว่า "ได้" ผู้หญิงท่านนั้นยื่นแหวนทองคำหัวเป็นพลอยประดับเพชรให้ แม่รับแหวนวงนั้นมาแต่กลับทำหลุดมือ หัวพลอยหลุดออกจากวงแหวน ผู้หญิงท่านนั้นจึงบอกว่า "เด็กอายุจะสั้นนะ อายุ ๓๕ ปีก็จะเสียชีวิต.."” แม่บอกว่าไม่เป็นไร พี่สาวมีอายุ ครบ ๓๕ ปีก็เสียชีวิตจริงตามที่บอกไว้ พี่คนนี้สวยน่ารัก มีจิตใจงดงาม เสียสละ เป็นที่พึ่งให้กับพี่ ๆ น้อง ๆ ทุกคนจนกระทั่งเสียชีวิต

คนที่เจ็ดคือตัวข้าพเจ้า คืนหนึ่งมีผู้หญิงมาเรียกแม่เช่นเดิม "คุณหญิง ! จะฝากเด็กชายให้จุติลงครรภ์สักคนได้ไหม ?" แม่ตอบด้วยความดีใจว่า "ได้" ผู้หญิงท่านนั้นก็หยิบลูกแก้วใส ส่องประกายสว่าง ยื่นมาให้แม่ แม่ยื่นมือไปรับ แต่ผู้หญิงท่านนั้น ยังไม่มอบให้ บอกให้ "ไปเอาพานทองพร้อมด้วยผ้าขาวมาปูพานเสียก่อน" แม่ได้ยินเช่นนั้นก็ไปหาพานทองมา แต่กลับหาผ้าขาวมาปูรองพานไม่ได้ ได้แต่ผ้าขนหนูสีเหลืองผืนเล็กที่ยังไม่ได้ใช้ แม่ถามว่า "ผ้าขาวไม่มีจะใช้ได้ไหม ?" มีคำตอบว่า "ใช้ได้ แต่เกิดมาจะลำบากนะ จะเอาไหม ?" "เขามาบำเพ็ญบารมี" แม่ตอบว่า "เอา" พร้อมยื่นพานไปรับลูกแก้วลูกนั้น แต่ผู้หญิงท่านนั้นก็ยังไม่วางลูกแก้ว ได้บอกแม่ต่อไปว่า "มีเงื่อนไขอีกข้อหนึ่งคือ ขอเพียงฝากไว้ในครรภ์ เมื่อจุติแล้วจะมาเลี้ยงเอง คุณหญิงไม่ต้องให้ดื่มนมจากเต้าของคุณหญิงนะ" เมื่อแม่รับปากแล้วผู้หญิงท่านนั้นก็วางลูกแก้วลงในพาน แม่เลยถามว่า "แล้วจะเอาลูกแก้วไปวางไว้ที่ไหน ?" ได้รับคำตอบว่า "หน้าพระ" พร้อมชี้มือไปยังโต๊ะหมู่ที่วางพระพุทธรูป แม่ก็เอาไปวาง ก็มีแสงสว่างเจิดจ้าอยู่ที่หน้าพระ จากนั้นแม่ก็ตั้งครรภ์ ๙ – ๑๐ เดือน ก็ได้จุติเด็กชายขาวสวย ผิวพรรณมีน้ำมีนวล มีราศี เป็นที่ยินดีแก่แม่ พ่อและพี่ ๆ เป็นอย่างยิ่งด้วยความรักที่มีต่อลูก ถึงเวลาแม่ก็ให้น้ำนมเพราะกลัวลูกหิว แม่ได้ลืมคำบอกกล่าวว่าอย่าให้นม ผู้หญิงท่านนั้นจะมาให้นมเอง เลี้ยงเอง

แม่สองภพ

ข้าพเจ้ามีแม่สองภพ จะจริงหรือไม่ เป็นอย่างไรก็ตาม ได้บังเกิดกับข้าพเจ้าแล้ว โดยเหตุผลกลใดก็ตาม ปรากฏว่าน้ำนมจากเต้านมของแม่แห้งสนิท ต่างกับแม่ลูกอ่อนทั่วไปที่คลอดลูกใหม่ เต้านมจะเต่งตึงมีน้ำนมเต็มเต้า เพื่อให้ลูกได้ดื่มกินประทังความหิวโหย แม่ไม่มีน้ำนมให้ข้าพเจ้าได้ดื่มกินแม้แต่หยดเดียว แม่บอกว่ามีอยู่สองสามหยดก็มีกลิ่นเหม็นบูด แต่ข้าพเจ้ามีชีวิตสมบูรณ์ตลอดหกเดือนก่อนให้อาหารหยาบได้ แม้แม่จะพยายามทุกวิถีทางจะให้อาหาร กลัวลูกตายเพราะไม่ได้กินนม จึงไปซื้อนมกระป๋อง (สมัยก่อน) นำมาชงใส่ขวดให้ดื่ม ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมดื่ม แต่ได้มีผู้หญิงผมยาวคนหนึ่ง ผิวขาว มีกลิ่นหอมกรุ่น สวยสง่างามมาก มาให้นมข้าพเจ้ากินจนครบหกเดือน เป็นนมที่หอมหวาน เด็กแรกเกิดจะรู้สึกรับรู้กลิ่นรสได้อย่างไร นี่แหละเป็นสิ่งที่น่าแปลก เหนือเหตุเหนือผล ข้าพเจ้าเหมือนจำความได้ตั้งแต่เกิดและก่อนเกิด ตามปกติย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่นี่คงเป็นเรื่องไม่ปกติธรรมดา จึงบังเกิดเหตุการณ์ประหลาดเช่นนี้กับตัวข้าพเจ้า ดวงวิญญาณที่มาฟูมฟักเลี้ยงดูข้าพเจ้า ตั้งแต่แรกเกิดจนเจริญวัย ไม่ได้ห่างกายข้าพเจ้าเลย คือ แม่ในภพก่อน ติดตามมาดูแลด้วยความรักความห่วงใย เฝ้าอบรม ให้กำลังใจยามท้อแท้ต่อชีวิต พร่ำสอนสั่ง บังคับให้อยู่ในเส้นทางปฏิบัติตามคำสั่งสอนขององค์พระผู้มีพระภาคเจ้า ไม่ให้ออกนอกเส้นทาง แม้จะลำบากแค่ไหนก็ตาม มาตอนหลังข้าพเจ้าจึงทราบว่า ผู้หญิงท่านนั้นที่เลี้ยงดูข้าพเจ้าคือ สมเด็จพระเทพมารดรนามว่า “พระแม่อทิติ” หรือ “อทิติพระเทพมารดร” พระมารดาแห่งองค์เทพทั้งมวล ข้าพเจ้าจึงมีแม่สองภพ คือ แม่ในภพปัจจุบัน และแม่ในภพอดีตที่ตามมาเลี้ยงดู ข้าพเจ้านับเป็นผู้พอจะมีบุญวาสนาอยู่บ้าง ที่เกิดมาแล้วมีเทวดาชุบเลี้ยง ซึ่งจะเป็นคำตอบส่วนหนึ่ง และต้องค้นหาต่อไปอีกจากคำรำพึงของข้าพเจ้าที่ว่า ข้าพเจ้าเป็นใคร ? มาจากไหน ? มาทำไม ? แล้วจะไปไหนหนอ ?

แม่ตายไป ๕ วันแล้วฟื้น

ก่อนข้าพเจ้าจะมาปฏิสนธิในครรภ์ของแม่ หลังจากแม่ได้ให้กำเนิดพี่ ๆ สามคนแล้ว แม่ก็เจ็บออด ๆ แอด ๆ มาตลอด จนถึงวันหนึ่งแม่ได้เสียชีวิตลงอย่างกะทันหัน แม่เป็นลูกผู้หญิงคนเดียวของครอบครัว จึงเป็นที่รักและหวงแหนของทุกคน ทำให้เกิดความเศร้าโศกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง แม่ถูกผูกตราสังนำเข้านอนในโลง สมัยก่อนไม่มีการฉีดยาเพื่อกันไม่ให้ศพเน่าเหม็นเหมือนปัจจุบัน เพียงแต่ใช้ผ้าขาวห่อหุ้มร่างกายของแม่ แม่เฒ่า (ยาย) ทำใจยังไม่ได้ จึงไม่ให้ปิดฝาโลงศพ เพียงแต่ให้ใช้ผ้าขาวคลุมปากโลงเอาไว้ ได้ทำบุญสวดอภิธรรมตามประเพณี *ในงานศพคืนที่ห้า ภายในโลงศพมีเสียงดังเหมือนการขยับตัวและเคาะโลง จึงทำให้หลายคนไปเปิดผ้าคลุมโลงศพดู ปรากฏเห็นแม่กำลังดิ้นเพราะมือถูกผูกตราสัง ตัวถูกห่อด้วยผ้าขาว เป็นที่ตกอกตกใจทั้งพระและผู้ช่วยงานเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเห็นดังนั้น ทุกคนจึงช่วยกันแก้มัดและยกแม่ขึ้น นำร่างแม่ออกมาจากโลงศพ* แม่ขอน้ำดื่มเพราะกระหายน้ำมาก เมื่อแม่ได้ดื่มน้ำแล้ว จึงถามว่าพระท่านมาทำอะไร ? คนมากันมากมายเพื่อมาทำอะไร ? ทุกคนตอบว่ามางานศพ แม่ถามว่าศพของใคร แม่ได้รับคำตอบว่าศพของแม่ แม่จึงร้องไห้เป็นที่น่าเวทนา ทุกคนพากันปีติยินดีที่แม่ฟื้นขึ้นมา แม่เล่าว่าแม่นอนหลับไป มีคนเอาวอมารับ (วอ คือ คานหาม) มีเครื่องดนตรีดีดสีตีเป่า มีคน ๔ คนหามวอ พวกเขาให้แม่ขึ้นไปนั่ง คนเหล่านั้นแต่งตัวสวย แม่ถามว่าจะพาไปไหน ก็ไม่มีใครให้คำตอบ ต่างพาเดินไปเรื่อย ๆ พร้อมเครื่องมโหรีตีนำ แม่บอกว่า แม่รู้สึกเหมือนเป็นเจ้าหญิงอย่างนั้น เมื่อพาเดินไปถึงที่แห่งหนึ่งเป็นแม่น้ำ มีไม้กลม ๆ พาดทอดข้ามฝั่ง คนหามจึงให้แม่ลง คนหามข้ามกันหมดแล้ว แต่แม่ข้ามไม่ได้ พอเหยียบไม้ที่ทอดข้ามฝั่ง ไม้ก็จะหมุนอยู่ตลอดเวลา จนคนที่ข้ามไปแล้วต้องมาช่วยกันประคองข้ามไปจนได้ ก็ขึ้นวอเดินทางไปเรื่อย ๆ สองข้างทางสวย จนเพลิดเพลินกับการเดินทาง ถึงไหนไม่อาจรู้ได้ ไปถึงสถานที่แห่งหนึ่ง มีคนนั่งอยู่มากมาย รู้จักบ้าง ไม่รู้จักบ้าง ทักทาย ถามไถ่ ก็ไม่มีใครพูดด้วย ทำเหมือนไม่ได้ยิน ต่างคนต่างอยู่กับการกินอาหารของตน จัดเป็นสำรับ ๆ เฉพาะตน แม่รู้สึกหิว ไปขอคนรู้จักกิน แต่ก็กินไม่ได้ จับไม่ได้ มันร้อน ผู้ที่นำแม่

มาบอกว่า *"เป็นของคนอื่น กินไม่ได้ เพราะเป็นของที่เขาเคยทำบุญไว้* เขาได้ทำบุญกุศลกับสมณะชีพราหมณ์ ทำทานกับคนตกทุกข์ได้ยากมาเมื่อมีชีวิต" คนพวกนั้นบอก แล้วชี้ให้แม่ไปกินส่วนที่เป็นของแม่ แม่เดินไปเห็นมีแต่น้ำขันเดียว แม่จึงถามว่า "ทำไมมีแต่น้ำขันเดียว" คนนำแม่มาบอกว่า "เพราะตอนที่อยู่ในโลกมนุษย์เมื่อยังไม่ตาย ไม่เคยทำบุญด้วยตนเอง มีแต่คนอื่นทำให้ทั้งสิ้น เราเคยถวายน้ำให้พระเดินทางมาขอดื่ม ๑ ขัน จึงมีแค่นี้" "เราตายแล้วไม่รู้หรือ?" แม่เถียงว่าไม่จริงแม่ยังไม่ตาย ใจหนึ่ง แม่ก็คิดว่าเราตายแล้วจริง ๆ เมื่อได้ดื่มน้ำ ๑ ขันแก้กระหายแล้ว คนที่นำแม่มาก็พาแม่ไปพบคน ๆ หนึ่ง แต่งตัวแปลก มีคนนั่งอยู่ข้าง ๆ ที่นั่งเป็นบัลลังก์ มารู้ภายหลังว่าเป็นยมบาล ผู้ตัดสินความเมื่อตายจากโลกมนุษย์ ชายผู้นั้นถามชื่อ นามสกุล แม่บอกชื่อสกุลแล้ว ชายผู้นั้นหันไปถามชายผู้ที่นั่งอยู่ทางขวามือให้ตรวจดูรายชื่อ ชายผู้นั้นได้ตรวจดูรายชื่อไม่พบในบัญชีตาย ยมบาลบอกว่าเอาตัวผิดมา จึงสั่งให้รีบเอาแม่กลับมาส่งด่วน เดี๋ยวร่างถูกทำลายเสียก่อน แล้วสั่งว่าให้ไปดูบัญชีตายของมนุษย์ ให้ดูคนที่รู้จักสามคนที่ต้องตายตามวัน เวลา สถานที่ และเหตุที่ตาย เดี๋ยวจะไม่เชื่อว่าได้ลงมาในยมโลกซึ่งเป็นที่ตัดสินผลกรรมของมนุษย์ ก่อนส่งวิญญาณไปสู่ภูมิของกรรมที่ได้ทำมา แม่ได้ดูชื่อคนที่จะต้องตายในไม่นานนี้สามคน (ขอไม่เอ่ยชื่อให้เป็นวิบากกรรม) จากนั้นมีคนนำทางพาแม่ไปดูคนที่ทำกรรมชั่วที่ได้รับการทรมานเพราะผลของการกระทำ แม่บอกว่ามันน่ากลัว น่าเวทนา น่าสงสารยิ่ง ถูกทรมานต่าง ๆ กัน เป็นกลุ่ม ๆ เป็นเหล่า ๆ ตามผลของการกระทำชั่ว คนทั้งสามได้ตายตามที่แม่ได้ดูจากบัญชีรายชื่อทุกคน ทั้ง ๆ ที่แม่ได้บอกกับเจ้าตัว ลูกหลานให้ระวัง แต่กฎแห่งกรรมไม่มีใครอาจหลีกเลี่ยงได้ ทั้งไม่ปรานีใคร จากนั้นมาแม่เป็นผู้กลัวบาป แม่จะไม่กระทำกรรมชั่ว แม่ถือศีลทำแต่กรรมดี ทำบุญ ทำแต่ความดีตลอดจนสิ้นชีวิตของแม่ แม่เป็นคนกลัวบาป แม่จะสอนอยู่เสมอ เล่าให้ลูก ๆ ฟังตลอดเวลา เพราะแม่ไม่ต้องการให้ลูกของแม่เป็นอย่างที่แม่ได้เห็น ข้าพเจ้าเขียนเล่าเรื่องนี้จากคำบอกเล่าของแม่ เพื่อเตือนสติแก่ผู้คิดประพฤติทำกรรมชั่ว ผู้ที่ไม่กลัวบาป

วิบากกรรมของครอบครัว

ก่อนข้าพเจ้าเกิดลืมตาดูโลก ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วแต่ข้างต้นว่า ครอบครัวของข้าพเจ้าอยู่ในฐานะดี แต่ด้วยบาปเคราะห์ของคนในครอบครัว ที่ได้กระทำมาจากอดีตชาติหนไหนไม่อาจรู้ได้ มาดลจิตดลใจให้ก๋งเกิดความเบื่อหน่ายในธุรกิจเหมืองแร่ จึงคิดขายเหมือง แล้วอพยพครอบครัวเข้ากรุงเทพฯ

เมื่อตกลงกันแล้วจึงขายเหมือง เมื่อดำเนินการขายสิ้นสุด รับเงินค่าเหมืองแร่เสร็จได้แบ่งที่ดินจำนวน ๗๐ ไร่ให้กับเด็กผู้ชายที่เลี้ยงไว้เหมือนลูกหลาน เพราะกลัวจะทุกข์ยากลำบาก แบ่งสมบัติเป็นที่เรียบร้อย ตกกลางคืนวันนั้น เด็กคนนี้ได้นำพรรคพวกมาปล้นเอาเงินที่ขายเหมืองไปหมดสิ้น ทำให้สิ้นเนื้อประดาตัว ก๋งเสียใจมาก ตรอมใจจนเสียชีวิตหลังจากนั้น ๗ วัน ครอบครัวต้องเสียหัวเรือหลัก ระส่ำระสายทำอะไรไม่ถูก หลังจากจัดงานศพของก๋งเสร็จสิ้น แม้ที่ดินจะฝังร่างตามประเพณีก็ไม่มี จึงต้องเผาตามประเพณีไทยในที่สุด เป็นที่สงสัยว่า ตอนต้นได้เกริ่นไว้ว่า ก๋งเป็นผู้มีใจบุญสุนทาน สร้างกุศลไว้มากมาย เป็นผู้มีน้ำใจอันประเสริฐ เป็นรากฐานอันดีให้กับทางญาติ ลูกหลาน ทั้งเป็นผู้มีฐานะมั่นคง ในการดำรงชีวิตชั่วลูกชั่วหลานก็ใช้ไม่หมด ทำไมจึงประสบเคราะห์กรรมเช่นนี้ ได้เขียนยกเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อแสดงว่า กฎแห่งกรรมจากอดีตจนถึงปัจจุบัน มีจริงตอบสนองจริง ตามกฎของการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว อันเป็นสัจธรรม เป็นความจริงอันเที่ยงแท้แน่นอน ไม่ว่าจะเกิดในชาติภพใด ผลกรรมที่ได้กระทำมาในอดีต ก็จะตามมาแสดงตัว พิพากษาได้ในทุก ๆ ภพ ทุก ๆ ชาติ และมีความเที่ยงธรรม เที่ยงตรงเสมอ ไม่ยกเว้น แม้ในภพนี้จะทำแต่ดี แต่ในอเนกชาติอาจทำไม่ดีไว้ ในชาติปัจจุบันจึงต้องมาใช้หนี้กรรมนั้น ทุกผู้ทุกคนที่เวียนว่ายตายเกิด ไม่เลือกชั้นวรรณะ ไม่เว้นแม้แต่ก๋งผู้ทำแต่กรรมดีในชาตินี้ เราจึงพึงสังวรไว้เสมอ เพื่อความไม่ประมาทในกรรม การกระทำทุกอย่างย่อมไม่มีวันเสื่อมสูญ ไม่สิ้นกระแส เมื่อมีการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลก จะเกิดในโลกใบนี้หรือโลกใบไหน ๆ ก็หนีไม่พ้น กรรมดี กรรมชั่ว ทำกรรมดีย่อมสุขสบายในทุกภพทุก

ชาติ ทำความชั่วย่อมได้รับทุกข์เช่นกัน เขียนบอกไว้เพื่อเตือนสติตนเองและผู้ได้พบอ่านว่า อย่าประมาท อย่าหลงผิดคิดชั่ว อย่าทรนงต่อกระแสกรรม

การอพยพถิ่นฐาน

เมื่อเสาหลักของครอบครัวล้มลง ครอบครัวขาดที่พึ่ง ขาดกำลังใจ มีแต่ความเศร้าโศก ทรัพย์ที่เคยมีอยู่ก็หมด ยังคงมีเหลืออยู่บ้าง ก็ต้องแบ่งกันครอบครอง พี่น้องแยกกันไป แม่ย้ายไปอยู่ที่บ้านส้อง ตำบลเวียงสระ อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้ไปสร้างบ้านเล็ก ๆ อยู่ในสวนที่เป็นมรดก ห่างตลาดประมาณ ๕ กิโลเมตร พ่อกับแม่เป็นคนอดทน ขยันขันแข็งหาเลี้ยงลูก ลูกที่โตพอช่วยทำมาหากินได้ ก็ไปเป็นลูกจ้างหาเงินช่วยครอบครัว ณ บ้านหลังนี้

ข้าพเจ้าได้ลืมตามองโลก อาศัยอยู่จนอายุ ๓ ขวบ พ่อแม่ก็ย้ายเข้ามาเช่าบ้านอยู่ในตลาดเพื่อสะดวกในการทำมาหากิน พ่อแม่ช่วยกันทำของขายข้างสถานีรถไฟ ขายขนมข้าวหมูแดง (ใส่กระทงขาย) ไก่ย่าง ขายก๋วยเตี๋ยวเลี้ยงชีพมาตลอดเวลา อายุ ๔ ขวบ วิบากตามมาทันซ้ำเติมครอบครัวอีกครั้ง ไฟไหม้ตลาด บ้านที่เช่าอยู่ถูกไหม้ไปด้วยสิ้นเนื้อประดาตัว ไม่มีอะไรเหลือเป็นครั้งที่สอง พ่อกับแม่ต้องไปขออาศัยโรงสีข้าวอยู่เป็นห้องเล็ก พอมีที่นอน ๔ คน คือ พ่อ แม่ พี่สาวและข้าพเจ้า ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างเหลือล้น เพราะห้องพักเต็มไปด้วยฝุ่นจากรำข้าวในโรงสี ทำให้เกิดอาการคันตามเนื้อตามตัว ได้รับความทุกข์ยากเวทนาเป็นอย่างยิ่ง ส่วนพี่ ๆ แยกกันไปเป็นลูกจ้างในร้านต่าง ๆ

ผลกรรมตามสนอง

หากจะไม่เขียนเรื่องนี้ อาจมีผู้สงสัยกฎแห่งกรรมอีก คนที่ก๋งเลี้ยงไว้อุปถัมภ์เหมือนลูกคนหนึ่ง ตอนหลังได้นำพวกมาปล้นทรัพย์ที่ได้จากการขายเหมืองแร่ จนก๋งเสียใจจนถึงกับเสียชีวิตในที่สุด *ในเดือนต่อมา ได้ประสบเคราะห์กรรมที่ได้กระทำไว้ ได้ขึ้นต้นมะพร้าวเพื่อเก็บลูกมะพร้าว พลาดตกจากต้นมะพร้าวเสียชีวิต ชดใช้กรรมที่ได้กระทำมาเช่นกัน* จะด้วยเหตุผลอันใดขอท่านผู้มีปัญญาได้พิจารณามองหาเหตุผลตามกฎแห่งกรรมดู น่าจะเข้าใจ ผู้ประทุษร้ายต่อผู้มีพระคุณประดุจดังพ่อแม่ ย่อมเป็นบาปหนักหนา พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนไว้ว่า "บุคคลใดประทุษร้ายต่อผู้ไม่ประทุษร้ายตอบบุคคลนั้นย่อมได้รับโทษทัณฑ์ในปัจจุบัน ๑๐ ประการ" เขาผู้นั้นได้กระทำกรรมชั่วต่อผู้มีพระคุณ จึงได้รับโทษตามกฎที่ได้แสดงผลให้ปรากฏ เพื่อรักษากฎอย่างมั่นคงต่อการกระทำนั้น จึงน่าจะเป็นคติเตือนใจแก่คนรุ่นหลัง

ท่านผู้ได้พบอ่านจะเห็นว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เอ่ยชื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งในข้อเขียนนี้ เพื่อไม่ให้เกิดวิบากกรรมต่อกัน จนเป็นเจ้ากรรมนายเวรสืบต่อ ๆ กันไป จนติดภพชาติไปเรื่อย ๆ ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีอโหสิกรรมต่อกัน ซึ่งเรื่องราวทั้งหมดนี้ ครอบครัวของข้าพเจ้าได้ให้อภัยเป็นอโหสิกรรมแล้ว ทุกคนไม่ผูกติด คิดอาฆาตพยาบาทต่อกันอีกต่อไป เพียงแต่จะบอกกล่าวว่า บาปบุญคุณโทษนั้นมีจริง ภพต่าง ๆ มีจริง กระแสกรรมมีจริง การเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลกมีจริง ทุกคนเกิดด้วยแรงแห่งกรรม เรามีกรรมเป็นถิ่นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ เราเป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นปัจจัย เป็นพื้นฐานของชีวิต มีกรรมเป็นเครื่องบอกกล่าวถึงผลการกระทำในอดีตของเราที่ได้กระทำอยู่อย่างนั้น จมอยู่อย่างนั้น หมกมุ่นอยู่อย่างนั้น จึงมีสุข มีทุกข์ มีความสำเร็จ สมหวัง ความผิดหวัง มีฐานะร่ำรวยหรือยากจน มีหน้าที่การงานดี มีผู้เคารพนบน้อม มีหน้ามีตาในสังคม มีสุขภาพสมบูรณ์ ไม่สมบูรณ์ มีพวกพ้องบริวาร ทุกข์ยากอับจน ล้วนแต่กรรมเป็นเครื่องกำหนด มาบอกความจริงทั้งสิ้น *หากใครมีจิตตื่นสว่าง มีปัญญามองเห็นวัฏฏะสงสาร แก้ไขด้วยการสร้างแต่คุณงามความดี เพิ่มพูนบุญวาสนาบุญญาธิการของตัวเองด้วย

ตนเอง ด้วยความสำนึกละอายเกรงกลัวต่อการกระทำกรรมชั่ว ประพฤติกระทำแต่กรรมดีตลอดที่มีโอกาส ที่มีร่างกายเป็นเครื่องรองรับการกระทำดีนั้น* เมื่อรู้ว่าการกระทำกรรมดีมีคุณ กระทำกรรมชั่วมีโทษ แล้วเราจะกระทำกรรมใด ขอจงพิจารณาให้ถ่องแท้เถิด จงหมั่นขอขมากรรมที่ได้สร้างเอาไว้ ให้อกุศลกรรมนั้น ๆ เป็นอโหสิกรรมอยู่ทุกเมื่อเพื่อความไม่ประมาทในชีวิต

ชีวิตในปฐมวัย

ชีวิตคนเราเป็นสิ่งซ่อนเร้นน่าศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเกิดมาเป็นสัตว์โลกอันประเสริฐ นับว่าเป็นผู้มีบุญวาสนา ถึงแม้ว่าจะมีสุขบ้าง ทุกข์บ้าง ล้วนแต่เป็นครู เป็นอุปกรณ์ในชีวิตของเรา หรือเรียกตามหลักจิตวิทยาว่าประสบการณ์ของชีวิต เรามีจิตเป็นเครื่องกำหนดทั้งสุขและทุกข์ จิตที่เข้มแข็งย่อมไม่หวั่นไหวต่อสถานะที่ปรากฏ จิตที่อ่อนแอย่อมหวั่นไหวเป็นทุกข์เป็นสุขตลอด ข้าพเจ้าก็ไม่แตกต่างจากสามัญชนทั้งหลายที่ต้องการความสุขสบาย สะดวก มีฐานะ มีหน้ามีตา มีพวกพ้อง ต้องการคำยกย่อง แต่มันย่อมเป็นไปไม่ได้ทั้งหมดแน่นอน แค่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ก็ถือว่ามีบุญวาสนาดีอยู่แล้ว เพราะสามารถสร้างภูมิ ภพชาติที่ดีได้ พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า “บุคคลทำกรรมใดย่อมได้รับผลของกรรมนั้น จะแบ่งกรรมนั้นให้ผู้อื่นมิได้ บุคคลทำกรรมดีย่อมได้รับผลของกรรมดี บุคคลใดทำกรรมชั่วย่อมได้รับผลของกรรมชั่ว และบุคคลใดมีความละอายเกรงกลัวต่อการกระทำกรรมชั่วก็เหมือนบุคคลผู้นั้นเดินเข้าป่า รู้ว่าในป่ามีอสรพิษ จะไม่ย่างเท้ากล้ำกรายไปให้อสรพิษนั้นมากัด ตรงกันข้ามบุคคลที่ไม่เกรงกลัวก็เหมือนแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ ทั้งที่เห็นพวกบินไปตายในกองไฟ แต่ก็ยังบินเข้าไปตายในกองไฟนั้น" และพระองค์ยังตรัสไว้ว่า “สิ่งที่บังเกิดได้ยากในโลกนี้มี ๕ ประการ” คือ

๑. การบังเกิดของพระพุทธเจ้าประการหนึ่ง

๒. การได้มาเกิดเป็นมนุษย์ประการหนึ่ง

๓. การได้เกิดเป็นมนุษย์แล้ว ได้พบพระพุทธศาสนาประการหนึ่ง

๔. การได้พบพระพุทธศาสนาแล้ว ได้นับถือพระพุทธศาสนาประการหนึ่ง

๕. การได้นับถือพระพุทธศาสนาแล้ว ได้บวชและปฏิบัติธรรมประการหนึ่ง

ขอให้พึงคิดและพิจารณาอย่างลึกซึ้ง จึงเห็นว่า เราทุกคนมีบุญหนักหนาแล้ว ที่กรรมให้โอกาสมาเกิดเพื่อมาสร้างความดี มาแก้ไขในสิ่งผิดพลาดในอดีต มาแก้ตัว มาใช้หนี้วิบากกรรม แม้เพียงเศษกรรมเพียงเล็กน้อยให้หมดสิ้นไป เสมือนร่างกายมีบาดแผลเพียงเล็กน้อยอยู่ หากบาดแผลนั้นยังไม่หาย ก็ย่อมมีความเจ็บปวดระคายเคืองเช่นนั้นร่ำไป ฉันใดก็ฉันนั้น เหล็กที่จะแข็งกล้า จะคม ก็ต่อเมื่อนำมาเผาไฟให้ร้อนแดงจนได้ที่ แล้วนำมาทุบตี นำไปเผาใหม่ ทุบใหม่จนได้รูปที่ต้องการ จึงนำไปเผา แล้วชุบให้เหล็กกล้าแข็งจนนำไปใช้งานตามต้องการ ทุกข์วิบากจะช่วยให้คนเกิด มีจิตใจที่มีความเข้มแข็ง เกิดความแข็งแกร่งเช่นกัน

ขอให้ศึกษาประวัติศาสตร์ขององค์พระโพธิสัตว์ ทุก ๆ พระองค์ ล้วนแต่พบชีวิตที่ตกยากลำบาก ใช้หนี้วิบากกรรมเสวยทุกข์ ตกระกำลำบาก มาบำเพ็ญจิตให้เข้มแข็งอดทนสร้างบารมี แม้พระอริยเจ้าเกือบทุก ๆ พระองค์ จะเกิดในที่ลำบากเป็นส่วนใหญ่ทุกข์ยากจึงจะแสวงหาหนทางแห่งความสงบ พ้นทุกข์ บำเพ็ญบารมี จนบรรลุธรรมอันวิเศษ แล้วเราจะไปท้อถอยต่อปัญหาชีวิตทำไม แม้บางพระองค์จะเกิดในครอบครัวที่มีฐานะ ก็ต้องละทิ้งฐานะไปบำเพ็ญเรียนรู้ทุกข์ ไม่มีเว้น

แม่เป็นคนที่น่าสงสาร แม่เป็นคนอดทน ไม่พูด ไม่บ่น ไม่ว่า ไม่กล่าวให้ลูก ๆ ต้องเสียใจ แม่กล้ำกลืนอดทน แม่แอบร้องไห้เพราะไม่มีแม้กระทั่งข้าวให้ลูกกิน ต้องขอยืมข้าวชาวบ้าน ชาวบ้านที่สงสารนำข้าวสารมาให้ครั้งละหนึ่งกระป๋องนม หุงข้าวต้ม ต้องแบ่งกิน ๓ มื้อ ๔ คน กับข้าวก็ไม่มี อยู่กันด้วยความรันทด แม่ต้องออกไปขายข้าวโพดคั่วตามงานวัดต่าง ๆ ในจังหวัดและจังหวัดใกล้เคียง ทิ้งให้ข้าพเจ้าอยู่กับพ่อเพื่อเรียนหนังสือ พี่ ๆ ต้องแตกฉานซ่านเซ็นไปทำงานตามถนัดเหมือนเด็กทั่วไป บางครั้งข้าพเจ้าก็ตามแม่ไปช่วยขายด้วย ตั้งแต่หัวยังไม่พ้นโต๊ะที่วางขายของ ร้องเรียกคนมาซื้อ แต่น่าประหลาด ทุก

ครั้งจะขายดี คั่วข้าวโพดใส่ถุงไม่ทัน แต่แม่ไม่ค่อยยอมให้ไปด้วยเพราะต้องขาดเรียน ด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม เมื่ออายุ ๕ ปี ข้าพเจ้าเป็นเด็กซุกซนตามประสาเด็ก แม่ไม่อยู่ ข้าพเจ้าก็ไม่ไปโรงเรียนเช่นกัน เกโรงเรียนว่าอย่างนั้นเถอะ ทั้งพ่อและแม่ก็ไม่รู้

ขายของที่สถานีรถไฟ

ด้วยความรู้สึกรักและสงสารแม่ ไปรับซาลาเปาไปขายข้างรถไฟ ที่จอดรับส่งผู้โดยสาร ใบละ ๕๐ สตางค์ ร้านให้ค่าขายใบละ ๕ สตางค์ ขายดิบขายดี สนุก เพราะเป็นเด็กผู้ชายตัวเล็ก ผู้คนเห็นแล้วอาจเกิดความเมตตาสงสาร ช่วยกันซื้อ ได้เอาเงินมาให้พ่อ พ่อก็ดุ เอาให้แม่เมื่อแม่กลับมาก็ถูกดุ แม่กอดรัดด้วยความสงสาร ปลอบประโลมไม่ให้ทำ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ฟังแอบหนีไปทำ หนีโรงเรียนตลอดเวลา เช้ามืดก็จะนำเอาน้ำใส่ถังเล็ก ๆ เพื่อนำไปขายข้างขบวนรถไฟที่มาจอดที่สถานี ขบวนรถไฟจะถึงสถานีสว่างพอดี น้ำแช่ดอกมะลิหอมเย็นชื่นใจ ขายถังละ ๒๕ สตางค์ วันหนึ่งขายได้หลายถัง ได้เงินมาช่วยทางบ้าน แม้จะอายุยังน้อย แต่ความรักที่มีต่อแม่ ความสงสารแม่ ทำให้ข้าพเจ้านั้นเกิดความรันทดตามประสาเด็ก แต่ก็มีแม่ในโลกทิพย์คอยเสด็จมาปลอบ อบรม ให้กำลังใจทุก ๆ คืนที่นอน (ท่านไม่ห้ามที่ข้าพเจ้าทำงาน) ท่านจะมาให้นอนหนุนตัก แล้วบอกให้อดทนต่อสู้อย่าท้อถอย แม่ยังอยู่เคียงข้างลูก คอยคุ้มครองรักษา ดูแลตลอดเวลา ไม่ต้องกลัว เป็นเช่นนี้ทุกคืน ให้ต่อสู้ ให้ทำงานไปทุกครั้ง จิตเป็นสุข อบอุ่นชุ่มชื่นด้วยความเมตตาและกลิ่นหอมจากผิวกายของแม่ท่าน รวมทั้งทั้งประกายตาที่มีความปรานี ตลอดจนใบหน้าที่เต็มไปด้วยความสวยและรอยยิ้มของความเป็นแม่ นอกจากนั้น ยังขายทุกอย่าง เช่น เงาะ ทุเรียน ไข่ต้ม อาจเหลือเชื่อ ตัวเล็กนิดเดียวแต่ทำงานเกินอายุ ต้องรับผิดชอบดูแลตนเอง ถูกฝึกตั้งแต่เล็กจนโต มีการเตรียมการ สร้างความอดทน จะโดยกรรมหรืออะไรก็ตาม ก็ทำให้ข้าพเจ้ามีความแข็งแกร่งในจิตใจมาตั้งแต่เด็ก ๆ

จากอ้อมอกแม่ ไปอยู่วัด ๑๙ ปี

พี่สาวซึ่งไปมีครอบครัวอยู่จังหวัดปัตตานี ได้กลับมาเยี่ยมพ่อและแม่ ได้มาพบเห็นข้าพเจ้าทำแต่งาน ไม่ยอมไปโรงเรียน เห็นว่าไม่เป็นเรื่องแน่ ตอนนั้นอายุประมาณ ๗ ขวบ จึงขอพ่อกับแม่ว่าจะรับตัวไปอยู่และเรียนหนังสือที่ปัตตานี ได้เข้าเรียนชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนวัดตานีนรสโมสร ด้วยความซุกซนจนพี่สาวก็ดูแลไม่ไหว เกเรจนพี่ต้องให้ไปอยู่วัดตานีนรสโมสร จากนั้นมาชีวิตเริ่มผันผวน พี่สาวได้นำข้าพเจ้าไปฝากให้อยู่วัดกับพระสุรพงษ์ ท่านได้รับข้าพเจ้าให้อยู่กับท่าน ท่านเฝ้าอบรมบ่มนิสัย ทั้งดุและบางครั้งก็ต้องลงโทษหนักด้วยการเฆี่ยนตี ท่านให้ช่วยกันทำงานทุกอย่างภายในวัด เช้าตามท่านไปบิณฑบาต กลับมาจัดที่ให้พระฉัน กินข้าวแล้วไปโรงเรียน (โรงเรียนอยู่ในวัด) ตอนเย็นหากินกันเองกับเพื่อนเด็กวัด มีอยู่หลายคน อาจารย์ท่านเป็นคนดุแต่ใจดี เวลาโกรธมือคว้าอะไรได้จะขว้างใส่ทันที ท่านมีหวายสำหรับทำโทษเด็กวัดที่ทำผิดกฎระเบียบของวัด ท่านทำโทษแต่ละครั้งเลือดออกซิบ ๆ แล้วใช้น้ำเกลือราด ปวดแสบมากแทบขาดใจ แต่มารู้ภายหลังเพื่อไม่ให้แผลเน่าเปื่อยเป็นหนองนั่นเอง ทุกคนกลัวท่านมาก ให้ทำงานทุกเย็นก่อนกินข้าว ทำสวนครัวไว้ทำอาหารเย็นกินกัน ปลูกผักทุกอย่างในที่ว่าง ขนทรายไปถมที่ลุ่มทุกวัน กลางคืนเข้ากรรมฐานเป็นกฎของวัด สวดมนต์ ดูหนังสือ ๑ ชั่วโมงแล้วเข้านอน เป็นเช่นนี้ทุกวัน มีเวรถูพื้น ขัดส้วม กวาดลานวัด เป็นกิจอยู่เช่นนี้ เราอยู่กันอย่างมีระเบียบ แบบชีวิตต้องสู้ทั้งเจ็บปวด น้อยใจ รัดทดหดหู่ ในจิตใจต้องต่อสู้กับอำนาจกระแสจิตในทางที่ดี และทางที่ร้ายอย่างสับสน

ในช่วงปิดภาคเรียน พวกเราทุกคนจะต้องทำงาน เพื่อหาเงินมาซื้อเสื้อผ้า อาหารเย็น เช่น การรับไสไม้กระดานฝาบ้าน ไม้พื้น ไม้ระแนง ได้ตารางเมตรละ ๒๐ สตางค์ ขี่สามล้อรับจ้าง เป็นคนงานก่อสร้างตึกได้ค่าแรงวันละ ๒๐ บาท พายเรือข้ามฟาก ขายลอตเตอรี่ ส่งหนังสือพิมพ์ตามบ้านตอนเช้า เป็นเด็กเก็บเงินรถประจำทาง เมื่อมีงานประจำปีก็จะต่อยมวยหาเงิน รับซักเสื้อผ้า รับทำความสะอาดบ้าน แบกของในตลาดสด

ที่เขียนมาเสียยืดยาว เพื่อให้มองเห็นความลำบาก เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้นในประสบการณ์ชีวิต

ช่วงที่โตมากขึ้น อาจารย์จะให้กลับเยี่ยมบ้าน ดีใจมาก คิดถึงพ่อแม่ใจจดใจจ่อ ช่วงนี้ฐานะครอบครัวแม่พอจะดีขึ้น แม่ขายข้าวแกง ขายดี ข้าพเจ้ากลับบ้านไปทำขนม ใส่หาบขายที่สถานีรถไฟเช่นเดิม ทำลอดช่องสิงคโปร์ ทับทิม รวมมิตร ใส่กระป๋องนมขาย ได้กำไรพอสมควร กลางคืนจะทำขนมตั้งโต๊ะขาย ทำไข่หวาน ขนมบัวลอย น้ำแข็งไส ตอนเช้าก่อนทำขนมหาบไปขาย จะทอดปาท่องโก๋ขายหน้าร้านกาแฟ ได้กำไรมากในช่วงปิดเทอม ทำงานหาเงินช่วยเหลือแม่ ตอนนั้นเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ อายุประมาณ ๑๑ ปี แม่ภูมิใจและรักข้าพเจ้ามากควบคู่กับความสงสาร แม้จะห้ามไม่ให้ทำ ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมเชื่อฟัง *ตกกลางคืนแม่จะเอาข้าพเจ้ามาสวมกอดด้วยความรัก มองดูจากประกายตาของท่าน ทำให้มีความสุข ในจิตเปี่ยมไปด้วยความอบอุ่น อย่างยากจะหาคำใดมาบรรยายได้* ท่านที่ได้อ่านอย่าได้สงสัยเลย เป็นเรื่องจริงในปฐมวัยทั้งสิ้น มันเกิดกับชีวิตคน ๆ หนึ่ง ที่ถูกสร้างให้จิตใจเต็มไปด้วยความอดทนต่อสู้ชีวิต สร้างความแข็งแกร่งในจิตใจ จนประสบความสำเร็จในการพัฒนาจิตให้เข้มแข็ง อดทน อดกลั้น ต่อสู้ กระทำความดีมาตลอด

กลัวผี

ผีเป็นทัศนะความเชื่อในจิตสำนึกของเด็กเกือบทุกคน เป็นความกลัวอย่างขึ้นสมอง อาจารย์ท่านจะกำจัดความกลัว โดยการให้เอาผ้าขาวที่ห่อศพเต็มไปด้วยน้ำเหลืองเหม็นอย่างร้ายกาจมาต้มแล้วซัก ให้เอาไปห่มนอน เบื้องต้นทำให้บังเกิดความกลัวจนนอนไม่หลับ สะทกสะท้านอยู่เป็นเวลานาน แต่ก็ยังกลัวไม้หวาย (ไม้ที่ใช้ทำโทษเด็กที่ทำผิด)มากกว่า จึงต้องทนทรมานจนจิตค่อยสงบ เมื่อรู้ว่าไม่มีอะไร เพราะกลัวถึงที่สุดแล้วมันก็จะไม่กลัว นอกจากแก้ความกลัวด้วยการให้ห่มผ้าห่มศพ ท่านก็ให้ไปนั่งบนเชิง

ตะกอนหลังจากเผาศพใหม่ ๆ ความกลัวบังเกิดขึ้นอีกเพราะความเงียบในยามดึก มันวังเวง เยือกเย็นจับจิต กลัวจนเหงื่อแตกทั้ง ๆ ที่อากาศหนาวเย็น จนกระทั่งหายกลัวไปเอง อุบายเช่นนี้ช่างโหดเหลือเกิน แต่เมื่อผ่านไปได้ เกิดประโยชน์ต่อชีวิตเรา คุ้มค่าต่อการเสี่ยงจากภาวะจิตจะแตก ทำให้เกิดวิกลจริตไป ดีที่จิตใจเข้มแข็ง ทำให้ไม่กลัว ในที่สุดความกลัวผีจางหายไปจากจิตใจโดยสิ้นเชิง

กลับมากลัวผีอีกครั้ง

จิตนี้เป็นอนิจจัง ไม่เที่ยงแท้ เพื่อให้เป็นเรื่องเดียวกันจึงยกมากล่าวเสียในช่วงนี้ จะได้ไม่ข้ามไปข้ามมา เมื่อครั้งได้พบอาจารย์ทางกรรมฐาน ได้ติดตามไปศึกษาธรรมกับท่าน คือ หลวงพ่อริม รัตนมุณี ท่านเป็นพระอริยสงฆ์องค์หนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าจะกล่าวถึงในบทต่อ ๆ ไปคืนหนึ่งท่านพาข้าพเจ้าไปในป่าช้า วัดป่าสามัคคีระบือธรรม อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม เมื่อพุทธศักราช ๒๕๑๗ ท่านถามว่า "กลัวผีไหม ?" ข้าพเจ้าตอบทันทีด้วยความมั่นใจว่า "ไม่กลัว" ท่านบอก "ดีแล้ว" คืนนั้นท่านพาเดินไปในป่าช้าหลังวัด ที่อยู่ห่างตัวเมืองเป็นที่เงียบสงัด ในเวลาเที่ยงคืนพอดี ท่านบอกให้นั่งบนเนินดินที่เป็นที่ฝังศพผีตายทั้งกลม บอกให้นั่งสงบจิตเจริญกรรมฐานอยู่ที่นี่ อย่าไปไหน หลวงพ่อจะทำธุระด้านโน้น..ประเดี๋ยวจะมา แล้วท่านก็เดินจากไป ความเงียบ อากาศที่หนาวเย็นจับใจ เสียงสัตว์ต่าง ๆ ออกหากิน เดินกระทบใบไม้แห้ง ทำให้ตื่นกลัวอยู่ตลอดเวลา ความเงียบมันเพิ่มความวังเวงทีละน้อย ๆ ความกลัวค่อย ๆ เพิ่มขึ้นตามลำดับ นึกถึงหลวงพ่อไปไหน ? นี่คือมโนสำนึกในจิตที่บังเกิดขึ้น แต่ที่สำคัญกองดินที่นั่งอยู่ มันฟูขึ้นทีละน้อย ๆ ทำให้ยิ่งกลัวมากขึ้น ข่มและบังคับจิตเกือบไม่อยู่ เมื่อคิดว่านี่คือ หลุมฝังศพผีตายทั้งกลม มันยิ่งเพิ่มความน่าหวาดกลัวมากขึ้น แต่ก็พยายามข่มจิตไม่ให้กลัว ช่วงต้นมันดื้อ เอาไม่ลง จึงต้องกำหนดตาย ตัวเรานี้ก็อาศัยซากศพอยู่ไม่เห็นมีอะไร (ร่างกายของเรา) เอาเหตุผลเข้าหักล้างความกลัว จึงค่อย ๆ สงบลงได้บ้าง แล้วค่อย ๆ สงบเกือบสนิท หลวงพ่อริมเดิน

กลับมาถามว่า "กลัวไหม ?" ตอบว่า "กลัว..แต่หายกลัวแล้ว" ท่านบอก "ดีแล้ว..ไม่มีอะไร รู้จักตัวเองแล้วหรือยัง ? เห็นตัวเองแล้วหรือยัง ?" "หมายถึง จิตที่มันแสดงออกต่าง ๆ นั่นแหละตัวเรา นอกจากนั้น จิตที่มีความโลภ โกรธ หลง นั่นแหละตัวเรา จำไว้..หากทำลายมันได้ จิตก็จะสงบ สว่าง พบความสุขโดยปราศจากสิ่งผูกพัน ได้เห็นแล้วถึงวิธีบังคับจิตให้จำเอาไว้ ทำให้ชำนาญ" ธรรมของหลวงพ่อที่สอนนั้นง่าย สั้น เห็นจริง รู้จริง ได้จริง เข้าใจจริง ไม่ต้องอธิบายหากได้ปฏิบัติ และหลวงพ่อบอกว่า “อย่าทำตัวเป็นข้าวสาร ให้ทำตัวเป็นข้าวเปลือก”

พบพระอริยสงฆ์ในวัยเด็ก

พ่อท่านคล้ายวาจาสิทธิ์ (เรียกตามภาษาใต้) เทพเจ้าของชาวปักษ์ใต้ แห่งวัดสวนขันธ์ แม่ได้พาไปกราบไหว้ขอพรพ่อท่านปีละหลายครั้ง พ่อท่านเป็นพระปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ศีลบริสุทธิ์ ทรงด้วยอภิญญาธรรม สามารถรู้เห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ล่วงหน้า ทั้งมีวาจาสิทธิ์ ท่านมีเมตตากับทุกคน ไม่เลือกชั้นวรรณะ ตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ชรา ช่วยบำบัดทุกข์ บำรุงสุขให้กับทุกคน มีทุกข์ท่านจะช่วยอย่างเสมอภาคกันทุกคน ทั้งช่วยเหลือชุมชนให้พัฒนา ช่วยพัฒนาวัดต่าง ๆ ให้เจริญรุ่งเรือง ทั้งได้แสดงกฤษดาอภินิหารต่าง ๆ นานา ให้เป็นประจักษ์กับสายตาของทุกคน แสดงความกรุณาอันสมควรแก่กิจของสงฆ์ จิตเต็มเปี่ยมไปด้วยองค์ธรรม ท่านพูดน้อย กล่าวเฉพาะหลักธรรมที่เป็นประโยชน์ ไม่ใช้คำพูดที่ไม่ดี ให้อภัยกับทุกคน ให้โอกาสกลับตัวเมื่อทำผิด ทุกคนที่ท่านให้คำอบรมจะกลับใจเป็นคนดี สิ่งที่ท่านมอบให้กับทุกคนที่ไปหาคือ น้ำมนต์และชานหมาก ซึ่งเป็นที่ปรารถนาของทุกคน ที่สำคัญพรอันทรงศักดิ์สิทธิ์จากปากของท่าน สิ่งที่ร้ายจะกลายเป็นดีกับทุกคน ที่ป่วยก็จะหาย ที่ติดขัดก็จะปลอดโปร่ง ที่มีอุปสรรคก็จะผ่านไป ค้าขายไม่ดีก็จะดี คนเกลียดกันก็จะรักกัน คนตกทุกข์ก็จะพ้นทุกข์ คนไม่มีโชคก็จะโชคดีกันทุกคนที่ไปหา บุคคลใดได้พบถือว่าเป็นคนมีวาสนา พ่อท่านมรณภาพเมื่อพุทธศักราช ๒๕๑๒

ร่างกายของท่านยังอยู่จนปัจจุบันแข็งเป็นหิน (สังขารท่านไม่เน่าเปื่อย) ข้าพเจ้าได้รับความรักและเอ็นดูจากพ่อท่านเป็นอย่างยิ่ง ท่านมักนำข้าพเจ้าไปนั่งบนตักของท่าน ใช้มือลูบหัว เป่าหัว ลงอักขระให้ เป็นเช่นนี้ทุกครั้งที่แม่พาไปกราบท่าน พร้อมกล่าวให้พรวิเศษอันทรงศักดิ์สิทธิ์ จากวาจาสิทธิ์ที่เลื่องลือไปทั่วประเทศ ใคร ๆ ก็อยากไปกราบขอพรอันวิเศษ ขอชานหมากอันเป็นของวิเศษยิ่งจากมือท่าน จึงเป็นที่เคารพของคนทั้งประเทศ แม้ขัดข้องอันใด บนบานกับท่านก็มักจะได้ผล หากเราตั้งมั่นและเป็นคนดี ข้าพเจ้าได้ไปกราบท่านตั้งแต่เล็กจนโต ได้ใกล้ชิด นวดแก้เมื่อยให้ท่านเมื่อได้พบ ได้ปรนนิบัติดูแล และกระทำเช่นนี้เสมอ เคารพนับถือท่านเสมือนครูบาอาจารย์องค์แรกของข้าพเจ้า พรที่ท่านให้ไว้ เป็นไปตามที่พ่อท่านได้เปล่งวาจาให้พรทุกประการจนถึงทุกวันนี้ พ่อท่านสถิตอยู่ในใจของข้าพเจ้าตลอดมา

กิ่งห่วงใยแม่

หลังจากกิ่งเสียชีวิตลง ด้วยจิตที่เป็นห่วงแม่อันเป็นลูกผู้หญิงคนเดียว ทั้งเป็นที่รักดั่งดวงตาดวงใจ วิญญาณของกิ่งคงวนเวียนมาหาแม่ มาบอก มาช่วยเหลือแม่ตลอดเวลาไม่ได้ห่างไกลตัวแม่เลย แสดงให้เห็นว่า ด้วยผลบุญที่กิ่งได้บำเพ็ญบารมีทานศรัทธาในพระพุทธศาสนา ได้ถวายข้าวพระทุกอาทิตย์ที่กงสีในเหมืองแร่ ทั้ง*เลี้ยงดูผู้คน ทุก ๆ คนในตำบล* มีจิตที่สะอาดบริสุทธิ์ตลอดชีวิต เมื่อกิ่งเสียชีวิตแล้ว ดวงวิญญาณของกิ่งไม่ได้ไปอบายภูมิ ไม่เป็นสัมภเวสี แต่ไปสู่เทวภูมิ เป็นโอปปาติกะเทพ จึงได้มาหาแม่ คอยช่วยเหลือด้วยความเป็นห่วง ไม่ถูกกักขังอยู่ในอบายภูมิเป็นแน่ ด้วยความเป็นห่วงมาบอกในนิมิต ให้ไปซื้อที่ดิน ที่มีสินแร่ มาให้ตัวเลขเพื่อซื้อหวยใต้ดิน และบอกแม่ว่าจะมาอาศัยอยู่กับเต่า พรุ่งนี้เห็นแล้วให้เลี้ยงเอาไว้ด้วย

ในวันรุ่งขึ้นก็มีลูกเต่าเดินเข้ามาในบ้าน แม่เห็นก็จับเลี้ยงไว้ในกะละมังจนกระทั่งโต จากนั้นมาแม่ก็มีโชคลาภ ค้าขายก็ดี มีชีวิตที่ดีขึ้น สุขสบายขึ้นตามลำดับ ขณะนั้น

ข้าพเจ้าอายุมากพอสมควร อายุย่างเข้า ๑๕ -๑๖ ปีแล้ว *แต่ด้วยผลกรรมซ้ำเติมอีกระลอก น้องชายของพี่เขยมาเห็นก็คิดจะขโมยเต่าที่สถิตวิญญาณของก๋งไปฆ่ากิน ก๋งได้มาบอกแม่ว่า ถูกเอาไปขังไว้ ให้แม่รีบไปช่วย แต่แม่ไปช่วยไม่ทัน เต่าถูกเผานำเนื้อไปกินเสียแล้ว ก๋งบอกว่าต่อไปจะมาไม่ได้แล้ว ให้ดูแลตัวเองให้ดี จะต้องกลับไปภพที่จะจุติแล้ว* ผู้ที่นำเต่าไปกินก็เกิดเจ็บป่วยปางตาย แม่ต้องขอให้ยกโทษจึงจะหายจากการป่วย นับเป็นเรื่องแปลก แต่เป็นเรื่องจริงในครอบครัว ซึ่งมีเกร็ดสาระอีกมากมาย แต่จะขอละเว้นเอาไว้บ้าง บางเรื่องไม่สมควรเปิดเผย บางเรื่องไม่เป็นประโยชน์ให้เจริญปัญญา จึงไม่ขอเขียนเล่าไว้ในที่นี้ เพียงแต่จะให้รู้ บอกเหตุ การเวียนว่ายของวิญญาณและการปฏิสนธิในภพภูมิ ตามแรงของกระแสกรรมเท่านั้นว่ามีจริง ปรากฏได้ เห็นได้ ท่านที่หลงผิดคิดว่า สิ่งที่ยังไม่บังเกิดให้พบเห็นนั้นไม่มี ไม่เป็นอย่างที่ท่านคิด ท่านคิดผิดแล้ว *และจะเป็นตัวบดบังความอยากรู้ โอกาสที่จะได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่ไม่มี จะทำให้จิตใจคับแคบ อย่างในอดีต วิวัฒนาการความเจริญทางด้านวัตถุยังมีเพียงเล็กน้อย ดั่งตัวอย่างเช่น โทรเลขต้องต่อสาย ใช้มือเคาะตามรหัสสื่อสาร โทรศัพท์สมัยก่อนใช้มือหมุน ทีวีสมัยก่อนมีแต่ภาพสีขาวดำ ต่อมาก็มีเป็นภาพสี ในปัจจุบันมีวัฒนาการก้าวหน้ากว่าเดิม ได้ค้นพบสิ่งใหม่ ๆ เป็นระบบต่าง ๆ จนกลายเป็นอาชีพ สร้างความร่ำรวยให้แก่ผู้ที่ไม่เชื่อว่าสิ่งต่าง ๆ มีอยู่แค่นั้น จึงทำการค้นคว้าอย่างต่อเนื่อง ค้นพบรายละเอียดลึกลงไป ความลับในธรรมชาติถูกเปิดเผยออกมาอย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันเทคโนโลยีก้าวไกลไปเรื่อย ๆ เพราะความไม่คับแคบ เปิดใจกว้าง ไม่ปิดประตูตัวเอง ความรู้จึงยังไม่จบเท่านี้ ยังมีวิวัฒนาการต่อไปไม่สิ้นสุด ฉันใดก็ฉันนั้น ความอยากรู้จริง อยากเข้าใจจริง อยากค้นพบจริงด้วยตนเอง ก็จะเป็นแรงผลักดัน ให้นำตัวเข้าไปทดลองค้นหาอย่างจริงจัง อย่างเอาเป็นเอาตาย แล้วท่านก็จะพบ “เหตุ” พบ “ผล” จากการทดลอง โลกของจิตวิญญาณเป็นวิทยาศาสตร์ที่ละเอียดอ่อน ลึกซึ้งกว่าโลกวิทยาศาสตร์ทางวัตถุมากนัก รู้จริง รู้สิ้นสุด รู้หมดจด แต่โลกของวิทยาศาสตร์ทางวัตถุรู้ไม่จริง เพราะรู้ไม่สิ้นสุด รู้เฉพาะขณะนั้น ที่จริงยังต้องค้นต่อ ๆ ไป ก็จะพบไปสิ่งใหม่ ๆ ไปเรื่อย ๆ บางครั้งค้นจนตายแล้วก็ยังไม่จบ ไม่พบความจริงขั้นสุดท้ายได้ อันเป็นความแตกต่างอย่างมีเหตุผล มีความถ่องแท้ ขอจงทำใจให้กว้างไว้เถิด*

อุปนิสัยพื้นฐานข้าพเจ้าตั้งแต่เล็กมีจิตฝักใฝ่ชอบผจญภัย ชอบป่าเขาลำเนาไพรเถื่อนถ้ำที่เร้นลับ ชอบไปค้นหาความจริง ชอบปีนป่ายที่เสี่ยง ๆ อยู่เสมอ ชอบสอดรู้สอดเห็นในสิ่งแปลก ๆ แต่มีจิตใจที่เยือกเย็น มีจิตสำนึกในความกตัญญูกตเวทีต่อผู้มีคุณเคารพนับถือครูบาอาจารย์ มีจิตใจรักประเทศชาติบ้านเมือง มีความซื่อสัตย์ ไม่คดโกง รักความเป็นธรรม เที่ยงตรง ยึดมั่นอยู่ในคุณธรรม ศีลธรรมตลอดมา แม้จะซุกซนเกเรตามประสาเด็กวัยรุ่นทั่วไปอยู่บ้างก็ตาม ไม่เคยทำบาป ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หรือประพฤติชั่วยกเว้นไม่เจตนา แม้แต่รับราชการก็มีความซื่อสัตย์สุจริตตลอดมา รักความสงบ ชอบปฏิบัติธรรม ตั้งแต่เด็ก ๆ ไม่ชอบพูดมาก ไม่โกรธเคืองผู้อื่น ให้อภัยผู้อื่นเสมอมา เป็นคนอดกลั้น อดทน ไม่ชอบเรื่องจุกจิกในชีวิต เป็นคนยืดหยุ่นกับชีวิต

ระลึกชาติตอนเด็ก

เรื่องการระลึกชาติ เป็นเรื่องที่กล่าวขานกันมานาน เป็นที่กังขาในความเชื่อและความเป็นไปได้ ความเป็นไปไม่ได้ ยังหาจุดลงตัวไม่ได้ เพราะไม่ได้เกิดกับทุกคนและไม่ได้เกิดบ่อย บางคนเกิดเพราะมีสัญญาจำได้ หมายรู้จากสัญญาเดิมที่ติดตัวมา บางคนเกิดจากการปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิจนจิตสงบเกิดรูปฌาน ปรากฏตามนิมิตรู้เห็นย้อนอดีต ในการเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสังสารวัฏฏะ จนถึงชาติปัจจุบันต่อเชื่อมกับชาติในอดีต ไม่ลืมสัญญาเดิม จึงรู้เห็น โดยปกติการเวียนว่ายกลับภพกลับชาติ จะลืมสัญญาเดิมหมดสิ้น มาได้สัญญาใหม่ในชาติปัจจุบันที่มีการผัสสะ เกิดสังขารเข้าปรุงสร้างใหม่ ความรู้จึงเกิดจากการได้พบได้เห็น ได้ศึกษาร่ำเรียน การได้พบปะสภาพแวดล้อมใหม่ ๆ สร้างอุปทานยึดมั่นในสัญญาใหม่ ทิ้งสัญญาเดิมในทุกชาติทุกภพโดยสิ้นเชิง และบังเกิดอวิชชา (ความลุ่มหลง) ในภพชาติใหม่ ด้วยความลุ่มหลงในอวิชชา ก็จะพาให้เกิดสังขารปรุงแต่งตามความเห็นของตน ทำให้เกิดวิญญาณ ความรู้สึกต่าง ๆ ในอารมณ์ นามรูปก็จะบังเกิดพร้อมอายตนะเครื่องสัมผัส ก็จะปรากฏเวทนาความสุข ความทุกข์กาย เกิดโสมนัสพึงใจ

เกิดโทมนัสไม่พึงใจ เกิดตัณหาความทะยานอยาก เกิดตามอุปาทาน การยึดมั่นถือมั่นในสัญญาใหม่ ติดในสมมุติบัญญัติปรากฏชัดในจิตอย่างแจ่มชัด จึงบังเกิดความเศร้าโศกเสียใจ โศกาอาดูรเข้าครอบงำ จะเห็นว่าทุกอย่างจะปรากฏขึ้นมาได้ จะต้องมีเหตุปัจจัยจึงจะมีผลให้เห็นอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย จะเกิด ณ จุดใด กระแสจะวิ่งขึ้นลงจนถึงอวิชชา คือ ความไม่รู้ในกฏเกณฑ์ธรรมชาติ คือ อริยสัจ ๔ ไม่รู้ตามความเป็นจริง จิตจึงปรุงแต่งไปเรื่อย ๆ ใช้ตัวรู้จากความรู้สึกของตนเองคือ อารมณ์ ได้แก่ ความรู้ในจินตามยปัญญา สุตมยปัญญา เป็นเครื่องมือในการตัดสิน จึงหมดโอกาสที่จะรู้จะเข้าใจ เพราะจิตปฏิเสธแต่เบื้องต้น จึงเกิดความคับแค้น ทำให้เศร้าหมองตลอดการดำรงชีวิต เพราะขาดจิตอันประณีตคือ ภาวนามยปัญญา การระลึกชาติมีจริงหรือไม่นั้น สำหรับตัวข้าพเจ้าแลเห็นว่า มีจริงตามเหตุปัจจัยของการเกิดจึงมีชาติ

เรื่องการระลึกชาตินั้น ข้าพเจ้าได้เกิดเหตุการณ์กับตัวเอง ในขณะที่เป็นเด็กวัดอยู่ได้อธิบายไว้แล้วในตอนต้นว่า การมาอาศัยอยู่ที่วัด ทุกคนต้องสวดมนต์ ทำกรรมฐาน ฟังการอบรมธรรมเพื่อการดำรงชีวิตจากพระอาจารย์ผู้ให้การอบรม ขณะที่ได้นั่งสมาธิอยู่นั้น จิตสงบเป็นเอกัคตารมณ์อยู่ในอุเบกขานั้น ได้ปรากฏภาพนิมิตบอกกล่าวถึงการเวียนว่ายตายเกิดมาหลาย ๆ ชาติ ทั้งดำรงอยู่ในโลกมนุษย์ นับชาติไม่ได้ จำไม่หมด และไปใช้กรรมในภพอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภพมนุษย์ แต่เป็นในโลกทิพย์ มีกายละเอียด ทั้งได้เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานก็มากชาติ แต่วุฒิภาวะในตอนนั้นไม่ได้สนใจอะไรมาก ช่วงนั้นเอาแต่ซนไปตามประสาเด็ก* คิดว่าฝันไป แต่สัญญาความจำนั้นติดตราตรึงใจ ติดอยู่ในห้วงจิตสำนึก* ได้เก็บภาพโบราณสถาน ภูมิทัศน์รอบ ๆ บ้านนั้น เห็นปราสาทราชวัง เห็นบุคคลในอดีต มีบิดามารดาในอดีต มีชื่อสกุลบุคคลที่เป็นบิดามารดาอันยาวนาน หลายยุคหลายสมัย จนจำไม่หมด แต่สิ่งที่ปรากฏนั้นเมื่อเจริญวัย มีวุฒิภาวะแล้ว ข้าพเจ้าจึงอยากพิสูจน์ความเป็นจริง ในนิมิตที่ยังจดจำได้ว่า จะจริงแท้ เป็นจริงหรือไม่ อันเป็นจุดเริ่มต้นในการพิสูจน์ความจริงให้บังเกิดขึ้น

พุทธศักราช ๒๕๑๘ ในขณะที่รับราชการเป็นครูโทอยู่วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดมหาสารคาม อยู่ใกล้จังหวัดนครพนม นึกได้ว่าเคยเกิดที่นั่น ในอดีตเมื่อพุทธศักราช ๘ ได้

เคยร่วมสร้างพระธาตุพนม ที่นั่นเรียกว่าภูขี้เถ้า เป็นที่ตั้งพระธาตุพนมในปัจจุบัน ข้าพเจ้าเกิดที่นั่น และได้สร้างพระธาตุนาคู เมื่อมีโอกาสได้ไปสักการะพระธาตุพนม ได้สอบถามชาวบ้านว่า "พระธาตุนาคูมีไหมในจังหวัดนี้" เขาตอบว่า "มี อยู่ที่ตำบลนาราชควาย อำเภอเมือง" จึงขอร้องให้พาไปดูหน่อย ต้องขอบคุณคุณลุงคนนั้น ที่ท่านใจดีและพาไป เป็นทางเข้าไปจากถนนใหญ่เข้าหมู่บ้าน เลยออกไปเป็นทางเกวียน ต้องเดินเข้าไปอีกประมาณ ๕ กิโลเมตร ก็พบสถานที่ตั้ง สภาพแวดล้อมที่พบเห็น สระน้ำก็ดี คูเมืองก็ดี พระธาตุก็ดี อยู่ในสภาพเดิมทุกประการ จากนิมิตที่เห็นยังไม่เปลี่ยนแปลง แม้จะผ่านไปยี่สิบกว่าปีที่เห็นในนิมิต ต้องขอบอกกล่าวอีกนิด นิมิตที่เห็นนั้น ได้เห็นหญิงชาวบ้านคนหนึ่งอายุประมาณ ๕๐ ปีเศษ ๆ ในตอนนั้นมายืนรอข้าพเจ้าอยู่ก่อนแล้วและพูดว่า "ทำไมท่านไม่มาเอาสมบัติ ได้มาเฝ้าอยู่นานแล้ว" เมื่อลงจากรถเข้าไปบริเวณพระธาตุ ผู้หญิงชาวบ้านคนนั้นได้ออกมาต้อนรับ อายุนั้นประมาณ ๗๐ ปีเศษ ๆ มากราบที่เท้า ร้องไห้รำพึงรำพันเป็นภาษาอีสาน พอจับใจความได้ว่า "ทำไมท่านเพิ่งจะมา คิดว่าจะไม่ได้พบกันแล้ว ได้มาเกิดเฝ้าทรัพย์ของท่านอยู่ เอาไปสิ" ข้าพเจ้าถามว่า "ยายเป็นใคร รู้ได้อย่างไรว่าจะมาวันนี้" ยายตอบว่า "เป็นข้าเก่า ถูกส่งให้มาเฝ้าทรัพย์ของท่านอยู่ ที่รู้ได้เพราะเมื่อคืนได้ฝันเห็นว่าท่านจะมาในวันนี้ เห็นรถวิ่งเข้ามา จึงรีบมาหา เพราะบ้านของยายอยู่ใกล้ ๆ พระธาตุ ห่างไปประมาณ ๕๐ เมตรเท่านั้น" ยายขอให้มาเอาสมบัติไปเสีย ตัวยายจะขอกลับแล้ว ข้าพเจ้าได้สนทนาหลายเรื่อง ฟังรู้บ้าง ไม่รู้บ้าง ยายนั่งพับเพียบพูดจาด้วยความเคารพ ได้บอกกับยายว่า "ไม่เอาสมบัติ ขอไว้ให้เป็นสมบัติแผ่นดิน" ยายร่ำไห้ อ้อนวอนขอให้เอาไป แต่ข้าพเจ้าก็ปฏิเสธอย่างแข็งขัน ยายจึงเดินเข้าไปในองค์พระธาตุ นำเอาแหวนรูปพญานาค ประดับด้วยทับทิมทั้งวง ข้าพเจ้ารับไว้และได้สนทนาอยู่อีกพักหนึ่ง ข้าพเจ้าเข้าไปในองค์พระธาตุ เป็นพระธาตุลักษณะปราสาท เข้าไปไม่เห็นมีอะไร มีแต่อิฐโบราณชำรุดมากแล้ว ยายไปเอาแหวนจากตรงไหนไม่ทราบ เพราะตอนนั้นไม่คิดว่าจะไปเอาแหวนมาให้ จึงไม่ตามเข้าไปด้วย จากนั้นจึงลากลับ ยายก็ร้องไห้และก้มกราบที่เท้า ๓ ครั้ง สิ่งที่ปรากฏกับตัวข้าพเจ้าตอนเข้าสู่เขตองค์พระธาตุ บังเกิดอาการขนลุกขนพอง หนาวเหน็บทั้ง ๆ ที่อากาศร้อนจัด เกิดความปีติเหมือนได้กลับบ้าน ทำให้รำพึงอยู่ในใจว่า "จริงหนอ! สิ่งที่ระลึกรู้ในนิมิต ไม่มีอะไรต้องสงสัยอีกแล้ว มันเป็นจริง

ตามที่ได้เห็น ได้พิสูจน์แล้ว" และตั้งใจว่าจะขอพิสูจน์ต่อไป จากนิมิตเท่าที่จำได้ จะต้องไปดูให้เห็นกับตาด้วยตนเองเท่าที่มีโอกาส เช่น ที่จังหวัดสุโขทัย จังหวัดนครศรีธรรมราช พระนครศรีอยุธยา เชียงราย ลพบุรี เป็นต้น ทุกสถานที่ที่ได้ไปพิสูจน์ ทุกสถานที่ไม่มีผิดเพี้ยนจากที่ได้เห็นในนิมิต เป็นการระลึกชาติในการเวียนว่ายตายเกิดของข้าพเจ้า แต่ขอสงวนที่จะบอกรายละเอียด ขอเล่าที่จังหวัดนครพนมนี้เท่านั้น

นี่เป็นเหตุปัจจัย ให้ข้าพเจ้าสนใจมุ่งมั่น ค้นคว้า เร่งปฏิบัติกรรมฐานอย่างต่อเนื่อง เอาจริงเอาจังกับการปฏิบัติเจริญภาวนา ให้จิตมีพลานุภาพ ส่วนแหวนอันล้ำค่าวงนั้นได้ใช้อยู่พักหนึ่ง ผู้ที่เคารพรักท่านหนึ่งอยากได้จึงให้ผู้นั้นไป “จะหวงแหนในสิ่งที่เราไม่ได้เอามาและเราไม่ได้เอาไปทำไม” คิดได้เช่นนี้จึงยกให้เขาไป เพราะแหวนวงนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ความจริงกับเรา อดีตเป็นของเรา เราเคยใช้ เกิดมาก็ไม่ได้เอามาด้วย ตอนตายก็ไม่ได้เอาติดตัวไป ยังเป็นสมบัติอยู่โลกนี้จนทุกวันนี้ เป็นเครื่องยืนยันความจริง ในสัจธรรมข้อนี้อย่างเด่นชัด มันเป็นเรื่องที่น่าเห็นใจคนที่ไม่ได้ประสบกับตนเอง เพราะจะพิสูจน์ในสิ่งที่เขาไม่รู้ได้อย่างไร เหมือนบอกกล่าวอธิบายสีต่าง ๆ ให้คนตาบอดฟัง สีแดงก็ไม่รู้ สีเหลืองก็ไม่รู้ สีอะไรก็จะไม่เข้าใจ เพราะไม่เห็น ไม่อาจบอกอธิบายให้คนที่อยากพิสูจน์ให้เข้าใจได้ เพราะคนที่อยากนั้นเหมือนคนตาบอด

พบสิ่งเร้นลับ ทรัพย์แผ่นดิน

ในตอนเด็กข้าพเจ้าชอบซุกซน ด้วยอำนาจใดไม่อาจตอบได้ ได้พาให้ไปพบสมบัติแผ่นดิน ช่วงนั้นชอบขี่จักรยานไปวัดช้างให้ ไปช่วยทำรูปหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด ไปตำว่านผสมสัดส่วน สมัยนั้นพุทธศักราช ๒๔๙๗ เส้นทางลำบาก บางครั้งต้องเดินจากบ้านนาประดู่ เดินไปทางรถไฟที่ผ่านหน้าวัด ช่วงระหว่างทางตรงนั้น ได้พบบึงน้ำใส บึงนั้นกว้างและลึก ห่างจากทางรถไฟไกลพอสมควร เดินผ่านกลางแดดทำให้เกิดความเหนื่อยล้า จึงอยากอาบน้ำในบึง ก็ลงไปอาบและดำน้ำเล่น ได้พบโอ่ง ๓ ใบ ถูกรัดและ

ห่อหุ้มไว้ด้วยรากไทร (เหมือนเอาแหจับปลามาหุ้มเอาไว้ มิให้หาย แต่ต่างตรงที่เป็นรากไทรเท่านั้น) ในโอ่งทั้ง ๓ ใบมีสมบัติอยู่เต็ม เป็นทองรูปพรรณทั้งหมดทั้ง ๓ โอ่ง ประดับเพชรพลอย มีทั้งสร้อยคอ เข็มขัด กำไลมือ กำไลเท้า แหวนและอื่น ๆ อีกมากมาย ข้าพเจ้าได้ไปเกาะขอบโอ่งทั้ง ๓ ใบ ล้วงลงไปพบสิ่งดังกล่าวมหาศาล แต่น่าเสียดายเอาออกไม่ได้เลย ประหลาดที่พอจะเอาออก มันลื่นเหมือนปลาไหล เอาพ้นขอบปากโอ่งไม่ได้ พยายามอย่างไรก็เป็นเช่นนี้ทุกครั้ง ตอนนั้นคิดแต่สนุกอย่างเดียวตามประสาเด็ก ได้ไปเล่นอยู่ประมาณ ๔ ครั้งเท่านั้น และไม่สนใจอีก เมื่อยี่สิบกว่าปีที่แล้วได้ไปวัดช้างให้ ได้แวะไปดูที่เดิม ปรากฏว่าบึงน้ำแห่งนั้นแห้งสนิท โอ่งทั้ง ๓ ใบก็ไม่มีให้เห็นอีก

พบรอยพระพุทธบาทบนเขาทรายขาว

ที่อำเภอนาประดู่ จังหวัดปัตตานี มีเทือกเขายาวลูกหนึ่ง อันเป็นที่ตั้งของน้ำตกทรายขาวที่สวยงามมีชื่อเสียง เป็นที่ท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ เป็นที่รู้จักกันทั่วไปของคนในจังหวัดและจังหวัดใกล้เคียง ข้าพเจ้าได้ไปเที่ยวอาบน้ำตกอยู่เป็นประจำ ด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่า น้ำที่ตกลงมาจำนวนมากและมีทั้งปีนั้นไหลมาจากไหน จึงเดินขึ้นไปดูต้นน้ำ ปีนป่ายไปตามโขดหินจนถึงต้นน้ำที่น้ำไหลตกลงมา พบลานกว้าง มีสระน้ำกว้างพอสมควร น้ำไม่ลึกมากนัก ได้พบรอยพระพุทธบาทข้างขวาบนแผ่นหินอยู่กลางสระ รอบ ๆ รอยพระพุทธบาทนั้น มีดอกบัวขาวจำนวนมาก บานสะพรั่งอยู่รอบ ๆ ได้ลงไปลูบคลำรอยพระพุทธบาทนั้น ได้อาบน้ำในสระ เล่นดอกบัวจนเพลิดเพลินเจริญใจอย่างยากที่จะบรรยาย เสร็จแล้วลงมาชวนเพื่อน ๆ ให้ขึ้นไปดู แต่เมื่อกลับไปอีกครั้ง ไม่พบรอยเท้าและสระนั้นเสียแล้ว ภายหลังได้รับฟังจากชาวบ้าน และพระนักปฏิบัติที่ได้เดินทางขึ้นไปหาสมุนไพรและไปปฏิบัติตน บางคนเคยได้พบเช่นกัน เขาเล่ากันว่า หากขึ้นไปเพียงลำพังบางครั้งก็จะพบรอยพระพุทธบาท แต่ถ้าหากไปหลายคนจะไม่พบ บางครั้งแม้ไปคนเดียวหากเจตนาอยากพบก็หาไม่พบ ภูเขาลูกนี้มีสิ่งแปลก ๆ มากมาย พระภิกษุที่เดินธุดงค์

หากเกิดหลงทาง จะมีคนนำอาหารมาถวายแล้วนำทางไปส่งให้กลับลงมา ชาวบ้านบอกว่าเป็นคนธรรพ์ที่มาดูแลพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ นอกจากนี้ เขาลูกนี้ยังเป็นที่เก็บสมบัติพวกถ้วยชามเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่เก็บไว้ในถ้ำ มีผีพวกหนึ่งรักษาไว้เรียกว่าผีหลังกลวง ที่เรียกว่าผีหลังกลวงเพราะผีพวกนี้มีรูปร่างเหมือนคนเรา แต่ด้านหลังไม่มีหนังปิดหลัง ไม่มีอวัยวะภายใน เขาชอบทำบุญที่วัดทรายขาว โดยได้ขอโอกาสจากท่านเจ้าอาวาส หากทางวัดมีงานพวกเขาจะนำข้าวของมาช่วย เป็นอย่างนี้ประจำทุกงาน พวกเขาจะนั่งทำครัวโดยใช้หลังพิงฝาเอาไว้ ไม่ให้ใครเห็นหลังของพวกเขา แต่ตอนหลังพวกเขาไม่ยอมลงมาช่วย เพราะข้าวของที่เอามาใช้มักถูกขโมยสูญหายไป พวกเขาได้ปิดปากถ้ำ ไม่ให้ใครได้พบเห็นและได้เข้าไปในถ้ำจนถึงปัจจุบัน

พลังอำนาจจิต ปราบวิญญาณ

สิ่งที่เล่าต่อไปนี้เป็นเหตุการณ์ตอนเด็ก สมัยอยู่ที่วัดได้เกิดเหตุกับตัวข้าพเจ้า ที่เขียนเล่าเรื่องนี้ก็เพื่อให้เห็นว่า ชีวิตถูกกำหนดขีดเส้นให้เดิน บีบบังคับสร้างศรัทธาให้บังเกิดขึ้นในจิตทีละน้อย ๆ เพื่อให้เดินในเส้นทางชีวิตที่ถูกต้องตามหลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า เพื่อไม่ให้หลงทางกระทำชั่ว ทำให้เสียภพเสียชาติที่เกิดมา ดั่งพระพุทธพจน์ที่ว่า “บุคคลทำกรรมใดจะต้องใช้กรรมนั้น จะแบ่งกรรมนั้นให้ผู้อื่นไม่ได้” ทั้งกรรมดีกรรมชั่วล้วนต้องตอบสนองบุคคลที่ได้กระทำ ทั้งยังตรัสบอกกล่าวเอาไว้อีกว่า “บุคคลทำกรรมชั่ว มักไม่รู้ว่าตนนั้นทำกรรมชั่ว เพราะผลแห่งกรรมชั่วนั้นยังไม่ปรากฏ แต่เมื่อผลของกรรมชั่วนั้นปรากฏ จึงรู้ว่ากรรมชั่วนั้นเหมือนดั่งยาพิษ”

ขอย้ำอีกครั้งเพื่อเป็นการเตือนสติของพวกเรา ของบุคคลที่หลงผิด ไม่กลัวบาปและยังคึกคะนอง จองหองพองขนเหมือนม้าที่กำลังคึกคะนอง ได้พึงระลึกไว้ว่า เราเกิดมาชาตินี้เพื่อทำดี มาแก้ตัวที่เคยทำผิดมาแล้วแต่หนหลังในชาติต่าง ๆ สิ่งที่บังเกิดขึ้นกับชีวิตของข้าพเจ้า ยังเป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงอดีตสัญญาว่า การเวียนว่ายตายเกิดชีวิตใหม่ มี

จริงตามกฎแห่งกรรม กรรมนั้นสะท้อนความจริงที่ได้กระทำมาทั้งดี ชั่วปะปนกันมากมาย ทั้งหนักและเบาแตกต่างกัน ผลลัพธ์ที่ออกมาจึงแตกต่างกันไป ผลมาบังเกิดในการดำเนินชีวิตของแต่ละคน บ้างสุขสมบูรณ์ บ้างทุกข์ยาก บ้างมีหน้ามีตาทางสังคม บ้างเจริญในหน้าที่การงาน บ้างผิดหวังท้อแท้รันทดใจ บ้างมีจิตใจงามด้วยคุณธรรม จริยธรรม บ้างหยาบกระด้าง เป็นโทษกับตัวเองและผู้อื่น บ้างถือตัวอวดตน บ้างสงบเสงี่ยม หนักแน่น บ้างมีชีวิตสงบสุข บ้างพบแต่ความเดือดร้อน บ้างประสบเคราะห์ภัยในครอบครัว บ้างเจ็บไข้ได้ป่วยตลอดเวลา บ้างอายุยืน บ้างอายุสั้น บ้างต้องพลัดพรากจากพ่อแม่ตั้งแต่เยาว์วัย บ้างก็ถูกฆ่า บ้างเกิดมาแล้วนำความทุกข์ให้กับพ่อแม่อย่างใหญ่หลวง บ้างสร้างความเจริญให้บังเกิดในตระกูล ที่กล่าวมานี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น และในด้านอกุศลกรรม สามารถแก้ไขด้วยการบำเพ็ญคุณงามความดี บำเพ็ญบารมีกุศล ทำให้ชีวิตที่ดีอยู่แล้วจะได้ดียิ่งขึ้น ที่หนักก็เป็นเบา ที่ทุเลาก็หายในที่สุด

เรื่องของวิญญาณมาเข้าคนนั้น เป็นเครื่องยืนยันว่าเมื่อตายแล้ว การปฏิสนธิเป็นไปตามกรรม ที่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอย่างแท้จริง มีเหตุมีผล เพียงแต่วิญญาณนั้น อยู่ในมิติที่คนธรรมดาไม่สามารถมองเห็นรูปกายของเขาเท่านั้น ดังนั้น..การจะแสดงรูปให้ปรากฏ ก็ต่อเมื่อมาสิงสู่ในกายมนุษย์แล้ว แสดงภูมิเดิม บอกกล่าวชื่อสกุล ทั้งวงศ์ญาติพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ตอนดำรงชีวิตอยู่ มีผู้รับรู้ เคยรู้เห็นว่าจริง จากปากบุคคลที่เขาสิงอยู่เป็นเครื่องวัดความจริงทั้งหลาย วิญญาณอีกประเภทหนึ่งที่มีฤทธิ์ ก็จะมาแสดงให้เห็นกันด้วยเหตุผลของวิญญาณนั้น ๆ ต้องการอะไร ? ทำเพื่ออะไร ?

ตอนนั้นเป็นเวลากลางคืน ประมาณสองทุ่ม ขณะนอนเล่นดูหนังสืออยู่ในห้องพักมีเพื่อนวิ่งมาบอกว่า ผีเข้าสิงพระรูปหนึ่ง หลวงตากำลังช่วยอยู่ ให้ไปดูกัน จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าไม่เชื่อ ไม่อยากไปดู เพื่อนเด็กวัดคนนั้นอยากไปดู ขอให้ไปเป็นเพื่อนกัน เพราะเขากลัวผี แต่ก็อยากดู อยากรู้ อยากเห็นตามประสาเด็กทั่ว ๆ ไป อดไม่ได้ก็ไปเป็นเพื่อนพอข้าพเจ้าก้าวไปในห้องที่พระรูปนั้นกำลังนอนอยู่ หลวงตากำลังปราบ ได้ถามไถ่เพื่อให้วิญญาณตนนั้นออกจากร่างของพระรูปนั้น แต่เสียงที่พูดจากปากพระรูปนั้นเป็นเสียงผู้หญิง ไม่ใช่เสียงพระที่เคยได้ยินเป็นประจำว่า อย่าให้เด็กคนนั้นเข้ามา แล้วชี้มือมาที่

ข้าพเจ้า ซึ่งไม่รู้เล่าเก้าสิบใด ๆ ทั้งสิ้น เพียงไปเป็นเพื่อนคนอื่นเท่านั้น เขาบอกว่าจะไปแล้ว อย่าทำอะไรเขา ข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้จะทำอะไรวิญญาณนั้น แม้สวดมนต์ยังไม่ถนัดชัดเจน แต่วิญญาณนั้นกลัวมาก บอกหลวงตาให้บอกกับข้าพเจ้าว่า "อย่าทำอะไรเขา เขาไม่ได้มาทำร้าย เพียงแต่ทนทุกข์ทรมานไม่ไหว จึงมาเข้าพระเพื่อบอกให้ช่วยทำบุญปลดปล่อยตัวเขาเท่านั้น เขาตายมาร้อยกว่าปีแล้ว ต้องทนทุกข์ทรมานจากการที่เคยขโมยพระในวัดไปจำหน่าย ตายแล้วตกนรก ถูกทรมานให้มารับกรรมอยู่ภายในวัด อยากไปผุดไปเกิด เพราะสำนึกผิดแล้ว" ข้าพเจ้าไม่รู้หรอกว่าข้าพเจ้ามีดีอะไร เพราะยังเป็นเด็กอยู่ วิชาอาคมใด ๆ ก็ไม่ได้เรียน หนังสือยังอ่านไม่คล่อง ทำไมวิญญาณนั้นจึงกลัวข้าพเจ้ามากกว่าหลวงตา เพียงแต่ครุ่นคิดอยู่ในใจว่า “ทำไม ? เรามีอะไรผีถึงกลัว แต่ไม่ได้คำตอบ” จากนั้นหลวงตาก็พูดคุยกับวิญญาณตนนั้น บอกว่าจะทำบุญไปให้ ขอให้ออกจากพระเสียก่อน วิญญาณนั้นยกมือไหว้ข้าพเจ้าแล้วออกไป เป็นที่โจษจันกันทั้งวัดว่าข้าพเจ้าปราบผีได้ ซึ่งจริง ๆ แล้วข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องเลย ตอนเช้าหลวงตาเรียกไปถามว่า "มีของดีอะไร ผีถึงกลัวนัก" ได้ตอบหลวงตาว่า "ไม่มีอะไร และไม่รู้เรื่องผีเข้าจริงหรือเปล่าหรือพระรูปนั้นแกล้งทำ" แต่ตอนที่วิญญาณออกจากพระ พอท่านรู้สึกตัว ท่านก็สงสัยว่าคนมาที่ห้องท่านมากมายเกิดอะไรขึ้น หลวงตาบอกว่าผีเข้าท่าน พระรูปนั้นก็ยังตกใจถามว่าจริงหรือ เมื่อรู้ว่าจริง ดูท่านจะเขิน ๆ อยู่ไม่น้อย

จริง ๆ แล้วเหตุการณ์ครั้งนั้นจะเกิดจากอะไรก็ตาม เริ่มกระตุ้นให้ข้าพเจ้าสนใจอยู่ลึก ๆ เป็นปฐมเหตุแห่งการสร้างแรงดลใจ กระตุ้นให้ข้าพเจ้าสนใจอยู่ไม่น้อย ประกอบกับความอยากรู้ อยากเห็น เป็นพื้นฐานอยู่แล้ว จึงเป็นเหตุปัจจัย นำสู่เส้นทางธรรมอันบริสุทธิ์ในชีวิตของข้าพเจ้า จนถึงวันนี้ จึงจับปากกาขึ้นมา *เขียนเรื่องราวของข้าพเจ้าบันทึกไว้เพื่อเป็นการยืนยันถึงสิ่งอัศจรรย์ของโลก*

เดินทางเข้าเมืองหลวง แสวงหาความรู้

ได้เกริ่นไว้แต่ต้นแล้วว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์ยากลำบากตั้งแต่เยาว์วัย ชะตาชีวิตผกผันตลอด ทำงานทุกอย่างที่จะได้เงินมาเลี้ยงดูตนเอง ยกเว้นลักขโมยที่ไม่ได้ทำ ทำกระทั่งเก็บกระป๋องนมไปขายให้ร้านกาแฟใบละ ๕ สตางค์ (ในสมัยก่อนเวลาซื้อกาแฟกลับบ้านจะใส่กระป๋องนม) เป็นช่างตัดผม เป็นนักมวยและอื่น ๆ อีกมากมาย พูดแล้วไม่น่าเชื่อ แต่นี่แหละชีวิต..ที่ต้องสู้จนประสบความสำเร็จจนถึงปัจจุบัน ชีวิตไม่ได้ปูด้วยกลีบกุหลาบ แต่กลับมีคุณค่า ยากนักที่คนทั่วไปจะได้พานพบ แต่บางคนอาจจะหนักกว่าก็มีอยู่ไม่น้อย คิดว่าจิตใจของเขาเหล่านั้นคงไม่ต่างจากข้าพเจ้า ทั้งรันทด หดหู่ ท้อแท้ หมดหวัง ครุ่นคิด ประชดตนเอง น้อยเนื้อต่ำใจ ตามประสาของคนตกระกำลำบากในชีวิต อยู่ที่ว่าใครจะเข้มแข็งต่อสู้กับอำนาจที่เกาะกินใจ เหมือนสนิมเกาะกินเหล็กกัดให้กร่อนมากกว่ากันเท่านั้น ผู้อ่อนแอก็จะพ่ายแพ้ เสียอนาคต ประพฤติเสื่อมเสีย จนหมดโอกาสของชีวิต แต่บางคนเข้มแข็ง สู้จนประสบความสำเร็จ แข็งกล้าต่ออุปสรรค ข้าพเจ้าเป็นผู้โชคดี โชคชะตายังให้โอกาส วิบากกรรมยังปรานี ไม่เป็นคนอ่อนแอย่อท้อต่อชีวิต ทำให้ไม่คิดสั้น ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน และเรียนดีมาตลอด เรียนอยู่ที่จังหวัดปัตตานี อาศัยข้าวก้นบาตรของหลวงพี่ จากชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งจนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกจึงขออนุญาตลาหลวงพี่เข้ากรุงเทพมหานคร มีเงินติดตัวมา ๓๖ บาท ซื้อตั๋วรถไฟก็ไม่พอ แต่ใช้อุบายไม่ซื้อตั๋ว หากผู้ตรวจรถไฟจับได้ ให้ลงสถานีใดก็จะลง แล้วค่อยขึ้นรถไฟขบวนใหม่ไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะถึงกรุงเทพมหานคร คิดเอาไว้เช่นนั้น คิดอย่างเดียวคือไปตายเอาดาบหน้า แต่โชคดีที่นายตรวจไม่ได้ตรวจข้าพเจ้าเลย จึงรอดพ้นจนถึงกรุงเทพมหานคร พี่สาวไปรับที่สถานีบางกอกน้อย ได้ไปพักอาศัยกับพี่คนนี้ซึ่งมีครอบครัวแล้ว แต่ก็ยังลำบากอยู่ เงินที่หามาได้ก็ไม่พอใช้ตลอดเดือน เมื่อเข้ามาในกรุงเทพมหานครนั้นโรงเรียนต่าง ๆ ปิดรับสมัครและสอบกันหมดแล้ว จึงไม่มีที่เรียน เหลือโรงเรียนราษฎร์ก็ไม่มีค่าเทอม โชคช่วยไปสมัครเข้าเรียนโรงเรียนเทเวศร์ศึกษา เข้าไปกราบผู้จัดการขอเรียนก่อน อ้างว่าทางบ้านยังไม่มีเงินส่งมา ท่านผู้จัดการใจดี ให้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๗

แผนกวิทยาศาสตร์ สมัยนั้นเรียนไปหนึ่งเทอมถูกเรียกไปเสียค่าเทอมก็ขอผ่อนผันต่อ ตั้งใจว่าหากสิ้นเทอมไม่มีเงินมาจ่าย ก็จะลาออกไม่เรียนต่อ แต่ทางโรงเรียนเมตตาให้เรียน สอบปลายภาคเสร็จไม่สามารถหาเงินมาจ่าย ทางโรงเรียนจึงไม่ตรวจข้อสอบให้ ต้องออกจากโรงเรียนไปหาที่เรียนใหม่ ไปสอบเข้าโรงเรียนฝึกหัดครูพลานามัยในตอนนั้น เราชอบกีฬาอยู่แล้ว ตอนเรียนชั้นมัธยมเป็นนักกีฬาของโรงเรียน เป็นตัวแทนกีฬาเขตในกีฬาฟุตบอลและกรีฑา ไปสอบติดหนึ่งในสองร้อยคนที่เขารับเข้าเรียนสมัยนั้น การมอบตัวเข้าเรียนใช้เงินไม่มาก ๔๕๐ บาท แต่ก็ไม่มี ได้เขียนจดหมายไปขอครูใหญ่ที่สอนข้าพเจ้าตอนเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ - ๔ เป็นเงิน ๕๐๐ บาท ท่านเมตตาส่งมาให้ จึงได้เรียนฝึกหัดครูพลานามัยรุ่นที่ ๙ ในพุทธศักราช ๒๕๐๙

ชีวิตเริ่มยุ่งยากอีก เมื่อพี่สาวไม่มีกำลังจะเลี้ยงดูส่งเสีย จึงตัดสินใจขอไปพึ่งวัดอีกทั้งที่ไม่รู้จัก ลองไปดู พอมีโชคอยู่บ้าง ได้ไปที่วัดโพธิ์ ท่าเตียน เดินไปประตูกุฏิ ก.๑๓ (คณะกลาง ๑๓) ที่เปิดอยู่ เข้าไปกราบหลวงพี่ บอกความประสงค์ขออยู่อาศัยรับใช้ท่าน ปรากฏว่าท่านเป็นพระมาจากสงขลา ท่านเห็นใจเพราะข้าพเจ้าเองก็เป็นคนใต้ ท่านจึงรับให้อยู่ด้วย ช่วยติดตามท่านออกบิณฑบาตในตอนเช้า กินข้าวแล้วค่อยไปเรียน แต่ตอนเย็นไม่มีอาหาร ข้าพเจ้าจึงไปหาร้านขายข้าวแกงในตลาดท่าเตียน ไปขอช่วยล้างจานให้ในตอนเย็นหลังกลับจากเรียน ขอข้าวเย็นกินมื้อหนึ่ง จึงมีอาหารเย็นกินตลอด ๖ ปี

เรียนฝึกหัดครูพลานามัย ๒ ปี เข้าเรียนต่อวิทยาลัยพลศึกษาระดับ ปกศ.สูง ๒ ปี เรียนเกรดดี จึงได้รับเลือกเข้าเรียนวิทยาลัยพลศึกษาอีก ๒ ปีในระดับปริญญาตรี รวมเป็น ๖ ปี ซึ่งช่วงที่เรียนอยู่ชีวิตค่อยดีขึ้น สมัครทำงานในสโมสรอาจารย์ตอนเที่ยงได้วันละ ๑๐ บาท อาจารย์แบ่งอาหารให้กินบ้าง ตกตอนเย็นไปฝึกสอนฟุตบอลให้เยาวชนที่สวนลุมพินีได้วันละ ๑๐ บาท ตกลงได้เงินวันละ ๒๐ บาท เก็บไว้เป็นค่าหน่วยกิต กลับไปถึงวัดก็ไปล้างจานเพื่อกินข้าวเย็น ทำอย่างนี้ทุกวันจนเรียนจบ

ตอนเรียนอยู่วิทยาลัยพลศึกษา ชีวิตเริ่มผกผันในทางที่ดี ได้รับทุนการศึกษาของหม่อมหลวงปิ่น มาลากุล เป็นทุนเรียนดีแต่ยากจน ได้ปีละ ๕,๐๐๐ บาท และมีสัญญาเมื่อเรียนจบแล้วจะต้องชดใช้ทุน คือ ต้องไปเป็นครู ทั้งในช่วงนั้นหารายได้พิเศษวันเสาร์และ

อาทิตย์ ไปรับสอนว่ายน้ำตามสระต่าง ๆ ตอนเย็น ไปสอนลีลาศให้กลุ่มแม่บ้านที่ y.w.c.a. พอมีรายได้ช่วยพี่สาวและส่งให้แม่ทุกเดือน ที่เขียนเล่า เพื่อไม่ให้เห็นว่าเป็นการโอ้อวดจนเกินไป

ชีวิตข้าราชการ

เมื่อจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ก็ต้องชดใช้ทุนที่ได้รับตอนศึกษาอยู่ จึงตัดสินใจไปสมัครเป็นข้าราชการครู ที่กรมพลศึกษาในปีพุทธศักราช ๒๕๑๕ ได้บรรจุเข้าเป็นข้าราชการครูตรี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ แต่ให้ไปช่วยราชการที่วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม เป็นชีวิตใหม่ เป็นข้าราชการครูภูมิใจมาก แม่ก็ดีใจเป็นที่สุด พ่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้วตั้งแต่พุทธศักราช ๒๕๑๐ ไม่ได้รู้ได้เห็น ชีวิตในช่วงนี้เริ่มเปลี่ยนแปลง ทำให้นึกคิดว่า “เราเกิดมาโคจรอยู่กับโลกนี้น้อยนิดในแต่ละชาติ ทำไมเราต้องเสียโอกาส ให้เวลาเป็นเหมือนมัจจุราชมาฉุดกระชากชีวิตเราไปอย่างเสียประโยชน์ พาเราไปจากโลกนี้จะไปอยู่ภูมิไหนโลกไหน หรือกลับมาสู่โลกนี้อีกหรือไม่ เราไม่มีคำตอบ แต่การกระทำบอกเราได้ ทำดีไปดี ทำชั่วไปที่ไม่ดีแน่”

การทำงานเป็นข้าราชการครูเป็นงานหนัก เพราะวิทยาลัยเปิดใหม่ปีแรกต้องทำทุกอย่าง ทั้งสอนทั้งพัฒนา แต่ก็ได้เงินพิเศษจากการสอนนักศึกษาภาคสมทบ ทั้งของวิทยาลัยครูและของวิทยาลัยเอง ได้เงินก้อนแรกยกให้แม่ ช่วยพี่สาวที่กำลังป่วยด้วยโรคมะเร็ง ที่กล่าวไว้เบื้องต้นว่าจะเสียชีวิตเมื่ออายุ ๓๕ ปี

ในการรับราชการนั้นได้ให้สัญญาไว้กับตนเองว่า จะซื่อสัตย์สุจริต ทำงานเพื่อประเทศชาติ อยู่ในศีลธรรม เพราะเราเข้าใจในความทุกข์ยาก ความลำบากมานานแล้ว จึงอยากเห็นทุกคนสุขสบายด้วยอานิสงส์แห่งการทำกรรมดี ชีวิตพัฒนาไปเรื่อย ๆ เกินคาดคิด *อยู่วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม ๔ ปี ได้พบสิ่งใหม่ ๆ มากมาย ทั้งดีและไม่ดี มีวุฒิภาวะมากขึ้น*

พระอริยสงฆ์ ให้แสงสว่างแก่ชีวิต

จากคนไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ ยกเว้นต้องพิสูจน์ให้รู้เห็นด้วยตัวเอง อาจด้วยบุญวาสนาเป็นเหตุให้พบพระผู้มีอภิญญาที่ซ่อนตัว ไม่แสดง ไม่โอ้อวด เป็นผู้มีความสงบเยือกเย็น มีสติมั่นคง มีแต่ความเมตตากรุณาต่อทุกคน พูดน้อย พูดแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ ทักท้วงเมื่อเห็นเราเห็นผิดเป็นชอบ มีวาจาประณีต เจริญธรรม ดำรงสติด้วยองค์กรรมฐานไม่ขาด ท่านเป็นเสมือนผู้ให้ชีวิตที่เกิดใหม่ เมตตาให้แสงธรรมส่องสว่าง ทำให้จิตลดมานะ หมดความสงสัยในหลักธรรม เป็นผู้ปราบพยศในจิตของข้าพเจ้าให้หมดจด ใครพบเห็นท่านก็เสมือนหลวงตาองค์หนึ่งเท่านั้น แต่ผู้รู้จะเคารพศรัทธาต่อหลวงพ่อมาก ถวายตัวเป็นลูกศิษย์กันมากมาย รวมทั้งตัวของข้าพเจ้าด้วย

ในขณะที่สอนครูอบรมเพิ่มวุฒิ เรียกว่าอบรม อ.ศ.ร.ชุดพลศึกษาอยู่ มีครูคนหนึ่งได้ถามข้าพเจ้าว่า "เชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไหม?" ความจริงคนละเรื่องกัน เนื้อหาที่สอนนั้นกำลังสอนวิชานันทนาการ เรื่องการจัดค่ายพักแรมอยู่ หรือเพราะเราสอนไม่รู้เรื่องก็ไม่ทราบได้ ข้าพเจ้าตอบว่า "เชื่อ แต่ต้องพิสูจน์ได้นะ" ครูคนนั้นก็เล่าว่า "ที่บ้านเขาอำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์ มีหลวงพ่อรูปหนึ่งเก่งมากชื่อ หลวงพ่อริม รัตนมุนี อยู่วัดอุทุมพร เวลาท่านถ่ายรูปจะมีภาพซ้อนเป็นสองกาย บางครั้งก็สามกายอยู่ด้านซ้ายและด้านขวา" แล้วเอารูปให้ดู ทุกคนสนใจกันมาก เมื่อดูแล้วเกิดความสนใจลึก ๆ อยู่ในใจ อยากไปพบและกราบไหว้ พิสูจน์ความจริงด้วยตนเอง สอนจนจบชั่วโมง ครูคนนั้นยังตามไปคุยด้วยและชวนไปกราบไหว้ และเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง ความสนใจ ความต้องการ ความอยากรู้อยากเห็นเพิ่มพูนขึ้นตามอุปนิสัยของเรา ชอบสอดรู้สอดเห็นในเรื่องเร้นลับ อยากเห็นสิ่งแปลก ๆ เพื่อแก้ความลังเลสงสัยภายในจิตของตนเองอยู่ตลอดเวลา จึงได้นัดแนะกันเพราะอยู่ไม่ไกลกันนัก เดินทางไปเช้าเย็นกลับจะได้ไม่เสียงาน ไปในวันหยุด การไปพบหลวงพ่อก็ถูกกำหนดขึ้น โดยครูท่านนั้นเอารถมารับเพราะข้าพเจ้าไม่มีรถใช้ โดยเจตนาจริงตั้งใจจะไปลองวิชาหลวงพ่อ ได้เตรียมกล้องถ่ายรูปไปเพื่อขอถ่ายรูป ดูว่าจะเป็นจริงตามที่ครูท่านนั้นบอกเล่าหรือไม่ แต่ต้องถ่ายด้วยตนเอง จะได้ไม่มีข้อสงสัย เส้นทางจาก

อำเภอไปถึงวัดประมาณ ๑๕ กิโลเมตร เป็นเส้นทางทุรกันดาร ถนนเป็นหลุมเป็นบ่อลึก ๆ รถวิ่งไปติดไปเป็นระยะ ๆ กว่าจะถึงวัดแสนลำบากยากเย็น เป็นวัดเล็ก ๆ มีกุฏิหลังเดียว เป็นทั้งที่พัก เป็นทั้งศาลา ทำด้วยไม้เก่า ๆ มีพระอุโบสถเก่า ๆ มุงด้วยสังกะสี ผนังทำด้วยไม้ เห็นวัดแล้วจิตปรุงแต่ง เอาความมืดมิด ความโง่ เข้าครอบจิต เกิดความไม่ศรัทธา นี่แหละที่เรียกว่า ติดวัตถุ คิดว่าพระเก่ง ๆ ต้องอยู่วัดใหญ่ ๆ ภายในวัดต้องมีความอุดมสมบูรณ์ อย่างที่เคยอยู่มาแล้วในอดีต กว่าจะรู้ได้ว่า เรานี้แสนโง่จริงหนอ ก็เกือบไม่รู้ว่าโง่ เพราะจิตถูกครอบด้วยโลกียวิสัยของสัตว์โลกจนจิตใจมืดมิด เหมือนคนตาบอดมองไม่เห็นแสงสว่าง ไม่มีปัญญา สมดังที่พระพุทธองค์ ทรงตรัสไว้ว่า “ไม่มีแสงสว่างใด ๆ ในโลกนี้ จะเสมอด้วยแสงสว่างแห่งปัญญานั้น ไม่มี” แสงสว่างมี ๔ ทาง

๑. แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ (สุริยาภา)

๒. แสงสว่างจากดวงจันทร์ (จันทราภา)

๓. แสงสว่างจากดวงไฟ (อัคคยาภา)

๔. แสงสว่างจากปัญญา (ปัญญาภา)

จะเห็นว่าแสงสว่างในข้อ ๑-๓ นั้น เป็นแสงสว่างธรรมดา เห็นด้วยตา เห็นทุกอย่างเป็นวัตถุ ไม่มีความพิสดารแต่อย่างใด เห็นได้ทุกคนเสมอเหมือนกัน แต่ในข้อ ๔ นั้นเป็นแสงสว่างจากดวงจิต หรือเรียกว่าเป็นแสงสว่างแห่งปัญญา สามารถมองเห็นในสิ่งเร้นลับและสิ่งปกปิดของธรรมชาติได้ และนำมาใช้ประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติได้อย่างสมประโยชน์ อย่างสมดุล อย่างหมอยาก็รู้ความเร้นลับ และสิ่งปกปิดของสมุนไพรนานาชนิด นำมาปรุงโอสถบำบัดโรคร้ายต่าง ๆ ได้ ก็ด้วยแสงสว่างแห่งปัญญาทั้งสิ้น เมื่อเรารู้เข้าใจเช่นนี้แล้ว ทำไมเราจะไม่เร่งปฏิบัติ เพิ่มพูนปัญญาของตนเอง เพื่อให้ปัญญาดั้งเดิมที่เรียกว่าสามัญปัญญา ให้กลับเป็นปัญญาอันบริสุทธิ์ จะได้ไม่หลงใหลอยู่กับสิ่งที่เราไม่ได้เอามา แล้วเราไม่ได้เอาไปด้วย ทั้งเป็นทุกข์อยู่กับบุคคลที่ไม่ได้มากับเรา เราก็ไม่ได้มากับเขา ไปกับเขา นั่นคือความหลงผิดของข้าพเจ้า เมื่อเห็นวัดครั้งแรก จิตที่ห่อหุ้มด้วยโลกธรรมอันมีโลภ โกรธ หลง เหมือนคนทั่วไป อันเป็นพฤติกรรมปกติธรรมดา เพราะเรามอง

เปลือกนอก เป็นความไม่รู้ในช่วงนั้น คิดว่าคิดถูก ที่แท้ก็คิดผิด เรามีกายเป็นเรือนที่อยู่ของจิต มีบ้านเป็นเรือนที่อยู่อาศัยรูปกายอันทรงด้วยคุณค่า ให้เป็นที่อาศัยของจิตที่ด้อยด้วยคุณภาพ เป็นจิตที่เจ็บป่วยอมด้วยความทุกข์ ด้วยอำนาจของกิเลส ตัณหาและราคะทั้ง ๆ ที่จิตนั้นสามารถจะแสวงหาความสุขและความทุกข์ได้ จิตจะรับทั้งความสุขและความทุกข์ เมื่อจิตมีความสุข ความทุกข์ก็ดับจากจิต เมื่อจิตมีความทุกข์ ความสุขก็ดับจากจิต ทางเลือกที่ดีมีอยู่ ให้โอกาสอยู่ *และมีให้กับทุกคน ไม่กีดกั้นใคร ตัวของเราเท่านั้นที่กีดกั้นตัวเอง เราเป็นผู้เลือกทั้งสิ้น เรามัวแต่เฝ้าติดตามดูผู้อื่นที่กระทำต่อเราแล้วก็ตัดสินว่าดีหรือไม่ดี น่าคบ ไม่น่าคบ ไม่ควรสมาคมด้วย นิสัยไม่ดี ชอบอิจฉาริษยาชอบเอารัดเอาเปรียบผู้อื่น ทั้งขี้โกรธ เอาแต่อารมณ์ ในบางครั้งเราก็ยังเก็บรักษาอารมณ์นั้น เอาไว้ในจิตของเรา ไม่ต่างอะไรกับคนที่เราตำหนิ ลองคิดดูสิ ? เราคิดถูกหรือคิดผิด? ใครกันแน่? ใครแย่กว่าใคร?*

เมื่อลงจากรถขึ้นศาลา หลวงพ่อนั่งอยู่ หลวงพ่อเป็นคนร่างเล็ก ท่านฉันหมากเหมือนพระสมัยก่อนทั่วไป นัยน์ตาใสมีประกายอ่อนโยน เหมือนนัยน์ตาเด็กทารก ไม่มีร่องรอยของกิเลสเหมือนคนทั่วไป ผิวสองสีแต่นวลสวยงาม มีตบะบารมีเห็นแล้วเย็น น่าเกรงขามในความสง่างามด้วยกระแสธรรมที่สถิตอยู่ในจิตของท่าน รอยยิ้มของท่านน่าประหลาดเหมือนดอกไม้แรกแย้ม ทำให้เรามีความสุขอิ่มใจ ซึ่งผิดกับที่เราพบและกราบไหว้พระองค์อื่น ๆ นึกประหลาดใจอยู่ลึก ๆ แต่ไม่ได้พูด เพียงประทับอยู่ในจิตเหมือนตราประทับกระดาษอย่างไรก็อย่างนั้น เป็นประกายแห่งความศรัทธาเคารพเบื้องต้น จนลืมสภาพของวัด นี่แหละหนอจิต! มันเป็นอนิจจัง ไม่เที่ยง เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เชื่อไม่ได้ เดี๋ยวชอบ เดี๋ยวไม่ชอบ เกิดง่ายก็ลืมง่าย ทั้งรักทั้งชังผสมปนเปกันไปไม่สิ้นสุด หากเราปล่อยตามกระแสไม่ควบคุมให้ดี จะหาความสุขไม่ได้เลย *พระพุทธองค์จึงตรัสไว้ว่า “ในโลกนี้ไม่มีอะไรเกิดนอกจากทุกข์ ไม่มีอะไรคงอยู่นอกจากทุกข์ ไม่มีอะไรดับไปนอกจากทุกข์”* จริงแท้แน่นอนหนอ!

ได้ก้มลงกราบหลวงพ่อสามครั้ง หลวงพ่อทักว่า "ขอบคุณนะ ที่มาเยี่ยม" ท่านพูดเหมือนรู้จักกันมานานพร้อมกับยิ้มให้ ข้าพเจ้าบอกว่า "มาขอพรและขอถ่ายรูป เห็นเขา

ลือกันว่าถ่ายแล้วมีภาพซ้อน เป็นที่น่าประหลาดใจ" หลวงพ่อเหมือนรู้ใจข้าพเจ้าว่ามาลองท่าน ท่านบอกว่า "เขาลืออย่างนั้น มันบังเอิญ อย่าถ่ายไปเลย ไม่เป็นอย่างนั้นหรอก *หลวงพ่อเป็นพระแก่ ๆ รูปหนึ่งเท่านั้น* จะกราบก็กราบ จะไม่กราบก็ไม่ต้องกราบ ไม่ว่าอะไรทั้งนั้น ไม่ต้องมาลองหรอก" ข้าพเจ้าสะดุ้งในใจเหมือนท่านรู้ใจเรา แต่มานะอยากลองเหนือกว่าจึงขอถ่ายรูปอีก หลวงพ่อบอกว่า "ให้เข้าไปในห้อง แล้วจะให้ดูอะไร เข้าคนเดียวนะ" คนที่ร่วมไปอีก ๕ คนไม่ได้เข้า ข้าพเจ้าจึงเข้าไปคิดว่ามีอะไรในห้องท่าน ไม่มีอะไรเลย มีพระพุทธรูปอยู่บนโต๊ะหมู่บูชา มีเสื่อปูจำวัดอยู่ผืนหนึ่ง และมีเครื่องใช้ส่วนตัวบางอย่างเท่านั้น ดูแล้วท่านเป็นผู้มีชีวิตสมถะ ห้องโล่งเปล่า ไม่มีข้าวของเก็บเลย หลวงพ่อเดินตามเข้ามาในห้องพร้อมใส่กลอนประตูห้อง ท่านสั่งให้ถอดเสื้อผ้า จิตชั่วของข้าพเจ้าคิดว่า ท่าจะทำอะไรไม่เหมาะสม แต่เหมือนท่านรู้ "อยากลอง ถอดเสื้อผ้าสิ" ข้าพเจ้าอยากลองอยู่แล้ว จึงถอดเสื้อผ้าเหลือกางเกงในตัวเดียว ท่านบอกให้ไปกราบพระสามครั้ง กราบหลวงพ่อสามครั้ง แล้วให้นั่งลงพับเพียบ ท่านจึงเอาไม้กลม ๆ มีเหล็กแหลมอยู่ที่ปลายไม้ มาเขียนอะไรไม่รู้ แต่คิดว่าเขียนอักขระทั่วตัวของข้าพเจ้า เจ็บมาก ในใจคิดว่าไม่เห็นมีอะไร เขียนเจ็บเป็นบ้าเลย เขียนเสร็จท่านเอาน้ำมันมนต์ในขวดทา จึงถามหลวงพ่อว่า "จะดำเหมือนสักยันต์ตามตัวไหม หากเป็นอย่างนั้นไม่เอา" ท่านตอบว่า "ไม่ดำหรอก เป็นน้ำมันมนต์เท่านั้น" จึงให้ท่านเอาน้ำมันทาทั่วทั้งตัว ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ท่านเอามือลูบไปทั่วตัว ปากก็ภาวนาอะไรไม่รู้ ไม่เข้าใจ แต่รู้ว่าท่านคงปลุกเสก จากนั้นท่านให้ก้มศีรษะลง ท่านเอามือทั้งสองข้างจับศีรษะไว้แน่น พร้อมลดปากของท่านมาจดกลางกระหม่อมเรียกว่า เป่ากระหม่อม อย่างที่เข้าใจกัน ขณะที่ท่านเป่าลมลงกลางกระหม่อมนั้น มันเย็นเยือกสะท้านไปทั้งตัว หนาวเหน็บถึงกระดูก ใจสั่น มันเหมือนมีเข็มเย็บผ้าหลาย ๆ ล้านเล่ม วิ่งวนไปทั่วกาย หมุนไปมาถึงหน้าอก แล้วหมุนวนเป็นรูปพระพุทธรูปปางสมาธิ เหมือนเอาปากกามาเขียนวาดเป็นรูปในแผ่นกระดาษ อย่างไรก็อย่างนั้น ท่านเป่าไปพักหนึ่ง ท่านถามว่าเข้าแล้วหรือยัง ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าอะไรเข้า จึงเฉยอยู่ หลวงพ่อเป่าไปเรื่อย ๆ จนข้าพเจ้าวิงเวียนศีรษะ เหมือนคนจะเป็นลมหน้ามืดในที่สุด อาการเหลือจะอธิบายให้เข้าใจได้ เสร็จแล้วหลวงพ่อท่านบอกว่า ได้ลงอักขระพร้อมทั้งได้สร้างรูปองค์สัมมาสัมพุทธเจ้าให้สถิตอยู่ที่หน้าอกของข้าพเจ้า จะได้เป็นของคู่กาย คอยป้องกัน

ภยันตรายต่าง ๆ ในอนาคต พร้อมทั้งเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตของเรา ท่านถามว่า "สัมผัสได้ไหม" ตอบว่า "ได้" ท่านตอบว่า "ดีแล้ว สาธุ สาธุ" จากนั้นก็กราบลาท่านกลับเพราะเย็นมากแล้ว รูปท่านก็ไม่ได้ถ่ายตามที่ตั้งใจไว้ แต่เริ่มบังเกิดความเคารพและศรัทธาในตัวท่าน มีเวลาว่าง ข้าพเจ้าจะไปหาท่านอยู่เสมอ ๆ ไปคุยกับท่าน ไปนอนกับท่านที่วัดอยู่เป็นประจำ ยิ่งอยู่ใกล้ท่านมากเท่าไหร่ ความเคารพเริ่มเพิ่มพูนมากขึ้นทุกขณะ เหมือนหลวงพ่อค่อย ๆ ปูทางเดินชีวิตของข้าพเจ้าโดยแท้ ท่านสอนให้สวดพุทธมนต์ พานั่งสมาธิทุกครั้งที่ไปนอนกับท่าน ท่านจะเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่ แปลก ๆ ที่ท่านได้พบเห็นจากการเจริญภาวนา เที่ยวไปตามป่า ตามถ้ำ เดินไปทั่วประเทศไทย เข้าไปในประเทศลาว เขมร พม่า อาจารย์ของหลวงพ่อเป็นฆราวาส ๒ คน คนหนึ่งสอนวิชาอาคม อีกคนหนึ่งสอนกรรมฐาน เดินป่าทั้งสองคนจะไปด้วยกันทุกครั้ง พร้อมสอนวิชาให้ท่านจนหลวงพ่อบรรลุธรรมอันวิเศษ ข้าพเจ้าได้พบกับท่านอาจารย์ของหลวงพ่อทั้งสอง ส่วนเรื่องต่าง ๆ ที่หลวงพ่อเล่าให้ฟังมากมาย ทั้งในนิมิตและพบจริง ทั้งท่องแดนสวรรค์ แดนมนุษย์ แดนยมโลก เมืองพญานาค ข้าพเจ้าจะไม่เขียนเล่าไว้ในนี้ ต้องไปหาอ่านในประวัติของหลวงพ่อ ซึ่งท่านได้บันทึกเอาไว้ คาดว่าคงอยู่ในวัดเพราะหลวงพ่อได้มรณภาพแล้วตั้งแต่พุทธศักราช ๒๕๒๘ ข้าพเจ้าจึงไม่อาจล่วงเกินครูบาอาจารย์ได้ ต้องขออภัยไว้ในที่นี้ด้วยสำหรับท่านที่อยากรู้เรื่องจากประสบการณ์ของหลวงพ่อที่ข้าพเจ้าได้ฟัง จนจดจำแทบไม่หมด ทั้งพิสดาร ตื่นเต้น สนุก ฟังไม่เบื่อ *ทั้งมีความสงสัยตามประสาคนชอบท้าทายให้ต้องตามพิสูจน์* ทั้งนี้เพราะหลวงพ่อรู้อุปนิสัยของข้าพเจ้าจากฌานสมาธิของท่าน จึงเล่าเรื่องเหล่านี้ให้ฟัง เพื่อปูทาง ชักนำให้ข้าพเจ้าเดินให้ถูกทาง ไม่หลงผิด และจูงใจให้ใคร่อยากรู้ อยากเห็นด้วยตนเอง มันก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ มันท้าทายความอยากรู้ อยากเห็น อยากทดลอง อยากเห็นจริง

จากที่หลวงพ่อได้พบกับข้าพเจ้า หลวงพ่อเริ่มออกจากวัดมากขึ้น ไปเยี่ยมข้าพเจ้าที่บ้านพักอยู่บ่อย ๆ แทบจะทุกเดือนก็ว่าได้ อยู่พักครั้งละหลาย ๆ วัน จึงจะกลับวัด ท่านจะเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ได้รับรู้ ให้นำไปปฏิบัติ ล่อหลอกให้เกิดศรัทธา มีอยู่สิ่งหนึ่งที่ท่านเมตตาให้กับข้าพเจ้ามากที่สุดคือ การลงอักขระในกายให้ทุกครั้งที่พบท่าน ทุกวันที่หลวง

พ่อพักอยู่ที่บ้าน (ก่อนข้าพเจ้าจะไปทำงาน) หลวงพ่อฉันอาหารไม่ยาก จึงไม่เป็นภาระอันใด ตอนเช้าหลวงพ่อถือบาตรออกไปโปรดสัตว์ ท่านอยู่ง่าย พูดน้อย (ยกเว้นเมื่อข้าพเจ้าพบกับท่าน) เป็นเรื่องแปลกเพราะได้ทราบมาว่า โดยปกติท่านไม่ใคร่ออกจากวัด เคร่งปฏิบัติ ไม่ขาดแม้แต่วันเดียว อยู่ที่บ้าน เราไปทำงาน ท่านเข้ากรรมฐานทั้งวัน กลับมากี่ครั้งเห็นท่านนั่งอยู่อย่างนั้น ไม่เคล็ด ไม่เมื่อย เหมือนก้อนหินก้อนหนึ่ง บางคืนเห็นท่านนั่งทั้งคืน บางคืนท่านไปเดินหน้าบ้านพักทั้งคืน อีกเรื่องหนึ่ง ถามชาวบ้านข้างวัดว่า หลวงพ่อเล่าอะไรให้ฟังบ้าง ชาวบ้านบอกท่านไม่พูด ถามคำตอบคำ ท่านเป็นเช่นนี้มาตลอด ข้าพเจ้าถามหลวงพ่อว่า “ทำไมมาหาข้าพเจ้าบ่อย" ท่านตอบว่า "ต่างคนต่างมีหน้าที่” แล้วท่านไม่พูดอีก ยิ้มให้ด้วยความเมตตา ซึ่งคำตอบนั้น ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจนบัดนี้

หลวงพ่อแสดงอภิญญา ปราบพยศ

ก่อนอื่น ท่านใดที่พบได้อ่านข้อเขียนต่อไปนี้ อาจเคยได้รู้มาแล้ว อาจไม่เคยรู้มาเลย อาจเคยพบด้วยตนเอง อาจเคยได้อ่านประวัติของครูบาอาจารย์มาบ้าง ตามที่ครูบาอาจารย์ท่านได้พานพบต่าง ๆ นานา เหตุการณ์มีทั้งส่วนคล้าย มีทั้งส่วนต่าง ขอให้ท่านจงใช้เหตุผล อย่าใช้อารมณ์ ทั้งเชื่อและไม่เชื่อ ขอให้ใช้สตินำหน้าปัญญา ใช้ปัญญานำหน้าอารมณ์ อย่าใช้อารมณ์นำหน้าปัญญา อย่าใช้ปัญญานำหน้าสติ จะทำให้คิด กระทำ พูดอะไร ก็จะไม่ผิดพลาด ส่วนท่านใดจะวิจารณ์ติติงก็เป็นสิทธิของแต่ละคน ที่จะมองกันได้หลายแง่ หลายมุมมอง ล้วนไม่อาจหักห้ามได้ แต่อย่าหลับตาวิจารณ์ในสิ่งที่ไม่ได้พบเห็นไม่บังควร เสมือนในโลกใบนี้ มีประเทศต่าง ๆ อยู่มากมาย หลายร้อยประเทศอยู่ทั่วโลก ต่างเผ่าพันธุ์ ต่างภาษา ต่างวัฒนธรรม ต่างความเชื่อ บางประเทศบางคนเคยไปเห็น บางคนไม่เคยไปเห็นเลย คนที่ไม่เคยไปในประเทศนั้นจะวิจารณ์ ไม่ควรทำ จะไม่เป็นการชอบธรรม ถ้าเราจะวิจารณ์ในสิ่งที่เราไม่เคยเห็น เราไม่เคยรู้จัก เราจะแปลภาษาต่าง ๆ ที่เราฟังไม่รู้ในภาษานั้นได้อย่างไร ว่าเขาต้องการอย่างไร ? เขาพูดว่าอย่างไร ? เขาบอกอะไร

กับเรา ? เขาปรารถนาอะไร ? บอกความนัยอย่างไร ? เขาต้องการรู้อะไร ? เมื่อเราฟังไม่รู้เรื่อง ไม่ใช่ภาษาเรา ถ้าเราจะแปลภาษานั้น ๆ ให้คนอื่นฟัง ก็ย่อมไม่ถูกต้องแน่นอน ฉันใดก็ฉันนั้น เราพูดในสิ่งที่ไม่รู้ ไม่เคยพบเห็นมาก่อน เหมือนคนอื่นที่เคยพบเห็นมา หากเราวิจารณ์ลงไป ย่อมเป็นความคับแคบในจิตของเราเอง อย่าทำลายโอกาส จงให้โอกาสกับตนเอง ศึกษา ค้นคว้า แสวงหาความจริงทั้งมวล อย่างตั้งความหวังจะให้ลูก ๆ ของเราเรียนเก่ง เป็นเด็กอัจฉริยะ แต่ไม่ส่งลูกเข้าโรงเรียนเพื่อฝึกอ่านเขียน แต่กลับส่งเด็กคนอื่นเข้าเรียนแทน แล้วให้ลูกเราเก่งดังใจนึก ย่อมไม่บังเกิดผลที่ตั้งใจ โดยกฎธรรมชาติบุคคลใดทำอะไร ย่อมชำนาญได้อย่างนั้น ใครกินคนนั้นอิ่ม คนหนึ่งกิน อีกคนหนึ่งพลอยอิ่มไปด้วยนั้น ย่อมไม่มีในกฎ เด็กคนหนึ่งเรียน เด็กอีกคนหนึ่งจะอ่านออกเขียนได้ ก็ย่อมไม่มีเช่นกัน หากท่านสงสัย ขอให้เอาตัวของท่าน เข้ามาทดลองด้วยตัวของตัวเอง อย่าอาศัยคนอื่น แล้วมานั่งจินตนาการเอา แล้ววิจารณ์ในทางนิยมชมชอบ ในทางตำหนิติติง ไม่ถูกทั้งสองประการ เพราะนักปราชญ์ย่อมรู้ว่าบุคคลผู้นี้หาได้เป็นบัณฑิตไม่ "ไม่รู้อย่าชี้ นิ่งเสีย ไม่มีใครรู้ว่าเราโง่"

หลวงพ่อแสดงอัศจรรย์ ละสังขาร

วันหนึ่งหลวงพ่อไปบอกข้าพเจ้าว่า จะไปสร้างสำนักสงฆ์ที่เขาแหลม ติดชายแดนเขมร ให้ไปช่วยหน่อย นัดวันเวลากันแล้ว ข้าพเจ้าก็ไปตามกำหนด มีชาวบ้านประมาณสิบกว่าคนไปด้วยกัน ถึงบริเวณที่จะสร้างสำนักตามที่ต้องการ หลวงพ่อทำพิธีบอกกล่าวเจ้าป่าเจ้าเขา ขอพื้นที่ตามประเพณี เล่ากันว่า ท่านได้นิมิตให้มาสร้างสำนักสงฆ์บริเวณนี้เพื่อสืบทอดพระศาสนา เป็นการสั่งสมบารมี และบริเวณนี้มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีความเร้นลับซ่อนเร้นอยู่มากมาย จะพาไปดู ให้พักเหนื่อยกันเสียก่อน ทุกคนได้พักกินอาหาร หายเหนื่อยแล้ว ท่านก็พาเดินไปที่ก้อนหิน ก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ใกล้ ๆ นั่นเอง ก้อนหินลูกนั้นไม่ได้ตันอย่างที่คิด ข้างในกลวง มีรูเป็นช่องเล็ก ๆ คนเข้าไม่ได้ รูกว้างขนาดลูกบาตรพระ

ขนาดใหญ่เล็กน้อย ใช้ไฟฉายส่องเข้าไปภายในกว้างพอสมควร ก็ไม่เห็นมีอะไร ข้าพเจ้าได้บอกกับหลวงพ่อ หลวงพ่อยิ้มอย่างสงบตามวิสัยของท่าน ท่านบอกว่า "มี เป็นเต่าหิน ๒ ตัว (เต่าที่เป็นหิน)" ส่องไฟเข้าไปสำรวจดูอย่างถี่ถ้วนแต่ก็ไม่เห็น หลวงพ่อจึงไปที่ปากปล่องแล้วพูดว่า "ลูกเอ๋ยออกมาให้เขาเห็นกันหน่อย เป็นบุญตา" ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจากภายใน มีเสียงดังมาก น่าตกใจ ได้ส่องไฟเข้าไปดู เห็นเต่าเป็นหินจริง ๆ ได้เคลื่อนไหวไปมาที่ปากปล่อง หลวงพ่อเอามือเข้าไปลูบคลำ พูดคุยด้วยเหมือนสื่อกันได้ เข้าใจภาษาซึ่งกันและกัน ความอยากรู้ จึงยื่นมือเข้าไปจับดู พร้อมส่องไฟเพื่อให้รู้ชัดว่าเป็นอะไร ไม่ใช่เต่าธรรมดา แต่เป็นเต่าหิน ๒ ตัวที่ประหลาด เต่าหินนั้นเคลื่อนไหวได้ หลวงพ่อบอกเป็นกายสิทธิ์อยู่คู่เขาลูกนี้ เขาเป็นเต่าหินแต่มีฤทธิ์ เขาบำเพ็ญบารมีอยู่หลายพันปี *แล้วอยู่เฝ้ารอองค์พระศรีอาริยเมตไตรยพระพุทธเจ้าในอนาคต* อยากได้อะไรให้ขอเอา ได้ดูกันแล้วกลับมายังที่พัก สิ่งที่พบเห็นจะเป็นอะไรก็ไม่อาจทราบได้ รู้แต่ว่าเต่าสองตัวนั้นเป็นหินแน่ ได้บอกแล้วแต่ตอนต้น หลวงพ่อจะปราบพยศในตัวข้าพเจ้า ให้เดินให้ถูกทางที่กำหนดให้ หลวงพ่อจะรู้อะไร ในชะตาชีวิตของข้าพเจ้าก็เหลือจะเดาได้ ความสัมพันธ์อะไรมาจากอดีตก็เหลือจะหยั่งคิดเช่นกัน ข้อเขียนต่อไปจะเปิดเผยให้รู้เป็นขั้นตอน หากติดตามอ่านจนจบกระบวนความ

จากนั้นพวกเราลงมือเตรียมสถานที่ เก็บกิ่งไม้ที่ล้มอยู่เพื่อทำบริเวณให้สะอาด เก็บไม้แห้งมากองรวมกันไว้เป็นกองใหญ่ ตกกลางคืนขณะที่นั่งพักผ่อนอยู่หลังกินอาหารค่ำแล้ว หลวงพ่อสั่งให้เผากองไม้ที่สุมอยู่ เพื่อให้ได้แสงสว่างและบรรเทาความหนาว แล้วหลวงพ่อได้ขึ้นไปนั่งบนโขดหินที่ยื่นออกมาเหนือกองไฟที่เผาอยู่ด้านล่าง ในขณะที่กองไฟลุกโชนอยู่นั้น บังเกิดเหตุให้พวกเราตกใจกันจนทำอะไรไม่ถูก สับสนอลหม่านกันทุกคน บ้างร้องไห้ บ้างทรุดตัวลงกับพื้นส่งเสียงเซ็งแซ่ ฟังไม่เป็นภาษา ไม่เว้นตัวข้าพเจ้าเองก็ตระหนกตกใจ สติขาด คุมอารมณ์ไม่อยู่แม้แต่คนเดียว เมื่อทุกคนค่อยคุมสติได้ ก็มีแต่ความเศร้าโศก อาลัยอาวรณ์ในตัวหลวงพ่อ นั่งดูร่างกายของหลวงพ่อถูกอัคคีเผาไหม้ เห็นน้ำมันเดือด จีวรถูกไหม้ไม่เหลือจนเห็นกระดูกสีขาว เห็นโครงกระดูกสีขาว เห็นโครงกระดูกหลวงพ่อต้องผจญเพลิง เพลิงเผาไหม้ไม่มีเหลือ จากชิ้นใหญ่ กระดูกค่อยเล็กลงจน

เป็นผง เราเห็นกันทุกคนมันเกิดอะไรขึ้น ขณะที่กองไฟกำลังลุกโชนนั้น หลวงพ่อที่นั่งสมาธิอยู่บนโขดหินที่ยื่นออกมา ได้ตกลงมาในกองไฟกองใหญ่นั้น ไฟเผาไหม้ร่างหลวงพ่อ แต่แปลกไม่ได้ยินเสียงร้องของหลวงพ่อเลย ท่านตกลงมานอนนิ่ง ให้ไฟเผาจนหมดทั้งร่าง ทุกคนตกใจต่อเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้น เมื่อไฟมอดแล้ว คณะได้ปรึกษากันว่าพรุ่งนี้จะเก็บกระดูกหลวงพ่อกลับไปวัด ทุกคนลงความเห็นว่า ไฟได้ไหม้หลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว ทุกคนเห็นด้วยกัน เห็นพร้อมกัน เวลาเดียวกัน จับกลุ่มดูไฟไหม้ร่างของหลวงพ่อด้วยตาของตัวเอง เห็นตั้งแต่ต้น ท่ามกลางและในที่สุดเหมือนกัน จึงลงความเห็นเหมือนกันว่า หลวงพ่อได้มรณภาพในกองไฟแล้วด้วยการตกจากโขดหินสู่กองไฟ สิ้นชีวิตแน่นอน ไม่มีใครคนหนึ่งคนใดที่จะสงสัยในข้อนี้ มีแต่อาลัย เสียใจ คิดต่าง ๆ นานา หดหู่ในดวงจิต อาวรณ์ เศร้าหมอง ห่วงหา ได้รับความทุกข์กันทุกคน เพราะทุกคนเคารพรัก ศรัทธาในตัวหลวงพ่อ เมื่อของรักของหวงต้องจากไป ความเสียใจ ความเศร้าโศก เข้ามาครอบงำ เป็นธรรมดา เป็นปกติในโลกธรรม เป็นสัจจะของโลกียวิสัยของปุถุชนสามัญ ย่อมไม่มีอะไรแตกต่าง จากอดีตจนถึงปัจจุบันแม้ต่อไปในอนาคต หากละอัตตาไม่ได้ อนิจจังก็บังเกิด ทุกขังก็ตามมา อนัตตาก็ดับไปเช่นนี้ เป็นอย่างนี้ตลอดไป เวียนว่ายในวัฏฏะตลอดไป ไม่มีที่สิ้นสุด กฎแห่งกรรมนั้นมีความยุติธรรม เที่ยงธรรมเสมอภาคกันทุกคน ไม่เลือกชั้นวรรณะ ไม่เลือกเพศวัย ต้องพบปะกับทุกคนไม่วันใดก็วันหนึ่ง ต้องมาถึงเราแน่นอน จึงสมควรเตรียมใจสร้างสติให้เป็นมหาสติ เตรียมตัวเสียก่อน ก่อนจะถึงวันนั้น จะได้ไม่กลัว จะได้ไม่อาวรณ์กับร่างกายที่เราอาศัยเขาอยู่ พร้อมเสมอที่จะไป พร้อมเสมอที่จะอยู่ พร้อมเสมอที่จะพบเหตุการณ์ ทั้งที่ไม่รู้ว่าเราจะไปไหน รู้แต่ว่า เมื่อเราทำดีย่อมรู้ว่าไปภูมิภพที่ดี เมื่อทำไม่ดีไว้ย่อมไปภูมิภพที่ไม่ดี ไปที่ทุกข์ยากลำบากยากเย็นเข็ญใจ ได้รับทุกข์ทรมานแน่แท้ ถ้ารู้อย่างนี้ เราต้องเตรียมตัวเพื่อตาย เรามีทางเลือก เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ดีกับชั่วให้เลือกเอา เป็นสิทธิ์อันชอบธรรมที่เราจะเรียกหา เมื่อทำดีย่อมไปดี ทั้งในปัจจุบันและอนาคตภพ เมื่อทำชั่วย่อมได้รับผลชั่ว ทั้งปัจจุบันภพและอนาคตภพเช่นกัน ขอจงใช้ปัญญาพิจารณาให้ถ่องแท้ อย่ามัวหลงผิด “คิดผิด ให้คิดใหม่” ยังไม่สาย เมื่อรูปนี้ยังไม่แตกดับเรียกว่า มัจจุราชยังให้โอกาสอยู่ กำลังเปิดโอกาสให้ คิดได้แล้ว ลงมือปฏิบัติธรรม เจริญกรรมฐาน อย่ามัววีรอ เงื้อง่าราคาแพงอยู่ ตัดสินใจให้เด็ดขาด จะไป

ดี ไปไม่ดี แล้วอย่าเสียใจ เราตัดสินชีวิตของเราเอง เลือกทางเดินเอง อย่าโทษผู้อื่น ปัจจุบันที่เราพบเหตุการณ์ในชีวิตของเรา ล้วนเป็นการแสดงผลกรรมจากอดีตของเรา ทั้งสิ้น ไม่มีใครกลั่นแกล้งเรา เราสร้างมันมาเอง เราสะสมกรรมดี กรรมชั่วมาเองทั้งสิ้น เมื่อรู้แล้วรีบแก้ไข ไม่มีคำว่า “สายไปเสียแล้ว คนที่คิดว่าสายไปเสียแล้ว คือ คนตายแล้ว เท่านั้น เพราะไม่มีโอกาส ไม่มีเวลา เรียกก็ไม่ขาน วานก็ไม่ทำ หมดเวลาจริง ๆ พึงระลึก เสมอว่า ชีวิตนี้น้อยนัก จะทำอะไรให้รีบทำเสีย จะได้ไม่เสียใจภายหลัง อย่าเรียกหาให้คน อื่นมาช่วย ขอจงช่วยตนเองเถิด จะบังเกิดผลแน่แท้”

ขณะที่พวกเรานั่งรอบกองไฟ ซึมเศร้า เสียใจ รุ่มร้อน อยู่ในใจกันทุกคน หน้าตาแต่ ละคนล้วนบอกอาการต่าง ๆ กันอยู่นั้น พวกเราขนลุกขนพองตกใจกันทั่วหน้า ได้ยินเสียง หลวงพ่อถามว่า "ทำอะไรกันอยู่? ร้องไห้ทำไม?" เราเห็นหลวงพ่อลุกขึ้นจากกองไฟที่กำลัง มอดลง เหลือแต่ถ่านลุกแดงอยู่ที่ตัวหลวงพ่อ ควันฟุ้งไปทั่วตัว ทุกคนตะลึงกันไปหมด ได้ ยินเสียงจากกองไฟ ร้องไห้กันทำไม? ไม่ต้องเสียใจ? ท่านย้ำอีกครั้ง หลวงพ่อยังไม่ตาย หรอก เพียงแต่อยากเผาสังขารเก่าทิ้ง!!! เอาสังขารใหม่กลับมาเท่านั้น !!! พวกเราต่างเข้า มากราบแทบเท้าของท่าน เมื่อท่านออกจากกองไฟ น่าประหลาดนัก มันเป็นการแก้ความ ลังเลสงสัย ทิฏฐิมานะในจิตใจของข้าพเจ้า ได้ลดลงอย่างเห็นได้ชัด พยศในจิตเริ่มคลาย แม้จะไม่หมดเสียทีเดียว ทั้งนี้เพราะศรัทธาเข้ามาแทนที่ความลังเลสงสัย อยากพิสูจน์ของ ข้าพเจ้าให้ลดน้อยลง เบาบางไป ได้สอบถามหลวงพ่อว่า "ทำได้อย่างไร?" ท่านตอบว่า "จะยากอะไร เมื่อฝึกจิตถึงระดับหนึ่ง จิตก็จะมีอิทธิฤทธิ์ ทำได้ทุกคน หากสามารถเดิน ฌาน ๑-๔ ได้สมบูรณ์ เจริญวสีได้ สร้างความชำนาญในการเดินฌานได้ดีแล้ว ย่อมทำได้ เหมือนกันไม่ว่าพระหรือฆราวาส" ท่านว่า "คนเราอยากรู้ อยากเห็น อยากลอง ไม่เชื่อ หัว ดื้อ เห็นคนอื่นทำได้ แต่ตัวเองไม่ยอมศึกษา มัวแต่เฉยอยู่ ไม่รักตัว มัวแต่มองคนอื่น จับผิดคนอื่นอยู่ ไม่จับผิดตนเอง ยังจะเป็นคนอยู่หรือ?" ข้าพเจ้าสะดุ้ง เอาเข้าแล้ว ว่าเรา แน่ เริ่มดัดสันดานเราอีกแล้วหรือนี่ ได้รำพึงในใจ แต่ก็วางเฉยไม่พูดไม่โต้ตอบ หลวงพ่อ ท่านจึงกล่าวต่อว่า "อะไร ๆ ในโลกนี้ มีอีกมากที่คนไม่รู้ ค้นไม่พบแล้วยังอวดรู้ การได้ร่ำ เรียนมาสูง ๆ แล้วมานั่งทะนง อวดตัวว่าเก่ง ช่างน่าเสียใจจริง ๆ" หันมาถามข้าพเจ้าว่า

"จริงไหม" ได้ตอบหลวงพ่อว่า "จริงกระมัง" ท่านหัวเราะแล้วให้ไปพักผ่อน แต่เห็นท่านนั่งสมาธิอยู่ที่เดิมทั้งคืน นั่งหลับตาไม่ไหวกายแม้แต่น้อย เพราะข้าพเจ้านอนอยู่ข้างท่าน นอนไม่หลับ คิดทั้งคืนในสิ่งที่พบเห็น คิดสับสนไปหมด เราอยู่ที่นั่น ๕ คืน ในคืนหนึ่ง ข้าพเจ้าแอบกระซิบกับหลวงพ่อว่า เคยได้ยินเขาเล่าว่า "พระเก่ง ๆ ท่านไปบิณฑบาตข้าวทิพย์เทวดาจริงไหม?" ท่านตอบว่า "จริง"

หลวงพ่อไปบิณฑบาตข้าวทิพย์

ข้าพเจ้าจึงถามหลวงพ่อว่า "หลวงพ่อทำได้ไหม?" ท่านไม่ตอบ เพียงแต่ถามข้าพเจ้าว่า "อยากกินหรือ?" ข้าพเจ้าตอบท่านว่า "อยากมากเลย จะมีบุญไหมหนอ?" หลวงพ่อท่านยิ้ม ไม่พูดต่อ แต่ท่านบอกว่า "ตัวของข้าพเจ้านั้น ตั้งแต่อดีตชาตินิสัยไม่เคยเปลี่ยน ชอบลอง ชอบแสวงหาสิ่งแปลก ๆ และขี้เกียจปฏิบัติ เที่ยวไปทั่ว หลวงพ่อเที่ยวตามดูแลไม่ไหว" ข้าพเจ้าฟังแล้วไม่ค่อยเข้าใจ ท่านพูดเป็นปริศนา เพียงแต่เก็บไปคิดอยู่หลายเดือนว่า หลวงพ่อพูดอะไร? หมายความว่าอย่างไร? เก็บไว้ในใจ จะต้องถามให้รู้ให้ได้ ด้วยความฉลาดของหลวงพ่อ ท่านทิ้งข้อคิดไว้ให้เพื่อเป็นหนทางจะชักนำให้ปฏิบัติธรรมต่อไปคือ ค่อย ๆ สร้างศรัทธาทีละน้อย ดูเหมือนว่าหลวงพ่อค่อย ๆ ขัดเกลาจิตใจของข้าพเจ้า อย่างท้าวสามนให้เสนานำดอกกุหลาบแดง ไปล่อให้เจ้าเงาะเข้าเมืองเพื่อเลือกคู่ท่านแสดงอิทธิฤทธิ์เพื่อกระตุ้นความสนใจในตัวข้าพเจ้า ให้ขับพลังตัวนี้ให้ออกมาจากจิตของข้าพเจ้า ให้ฝึกให้ได้ ม้าพยศก็ยังสามารถปราบได้ สามารถฝึกให้ออกศึกได้ เพราะท่านจะคอยติดตาม ตั้งแต่กราบท่านเป็นครั้งแรก มีอุบายอะไรยากจะเดาใจท่าน แต่ท่านเริ่มออกจากวัดมาพักกับข้าพเจ้า ท่านคิดสร้างสำนักในป่าเพื่อแสดงปาฏิหาริย์ให้ดู

เช้าวันใหม่ รุ่งอรุณตีห้า หลวงพ่อท่านเริ่มห่มจีวร ได้ถามท่านว่า "หลวงพ่อไปไหน?" ท่านตอบว่า "ไปบิณฑบาต" ถามท่านว่า "ที่ไหน? อยู่ในป่าไม่มีบ้านคน" ท่านตอบ

สั้น ๆ "บนอากาศ" แล้วท่านก็จัดแจงห่มจีวรให้เป็นระเบียบ เตรียมบาตรไว้พร้อม เมื่อเรียบร้อยแล้วท่านนั่งลง ที่แปลกเท่าที่สังเกตได้ เช้าวันนั้นชาวบ้านที่ไปด้วยต่างหลับสนิท โดยปกติคืนก่อน ๆ ตีสี่ทุกคนตื่นเตรียมอาหารแล้ว วันนี้หลับสนิทกันทุกคน เว้นข้าพเจ้าที่ตื่นมาคุยกับหลวงพ่อถึงเรื่องต่าง ๆ จิปาถะที่จะพูดคุย ข้าพเจ้าเก็บความสงสัยไว้ในใจ จากเหตุการณ์เหมือนหลวงพ่อสะกดเอาไว้เช่นนั้นก็ไม่ปาน หลับกันไม่มีใครตื่นเลย หลวงพ่อบอกว่า "รออยู่นี่นะ" พอแสงแดดอ่อน ๆ เริ่มสว่างมาไล่เอาความมืดในบริเวณนั้น ให้ค่อย ๆ หมดไป ชาวบ้านดูเหมือนไม่มีใครตื่นมาเลยสักคน ตื่นขึ้นมารับอรุณ เหมือนทุก ๆ วันที่มาพักแรม คิดในใจเขาคงเหนื่อยทำงานทั้งวันเพื่อสร้างที่พักให้หลวงพ่อ หลวงพ่อเดินไปข้าพเจ้ามองตาม ตัวหลวงพ่อลอยขึ้นกลางอากาศ ปะทะกับแสงอาทิตย์ที่ส่องลงมาแสงแดดอ่อน ๆ ยามรุ่งอรุณทำให้เห็นหลวงพ่อชัดเจน ข้าพเจ้ายืนดูด้วยความตะลึง เข่าอ่อน คุกเข่าลงกับพื้น ก้มลงกราบสามครั้งอย่างไม่รู้ตัว น้ำตาไหลลงอาบแก้ม ป่าทั้งป่าเงียบสนิท ไม่มีเสียงจักจั่นส่งเสียงร้อง หากไม่เห็นกับตาของตัวเองในขณะที่ตื่นอยู่ ไม่ได้หลับ ไม่ได้ฝันไป จะไม่เชื่อเลยหากใครมาเล่าให้ฟัง แต่นี่ได้เห็น เห็นกับตาจึงต้องเชื่อ อีกไม่นานนักบริเวณที่พักก็สว่างขึ้นตามลำดับ หลวงพ่อกลับมา ข้าพเจ้าก้มลงกราบ ท่านยิ้มด้วยความเมตตา เมื่อข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นสบตาท่าน ท่านไม่ได้พูดอะไร ท่านเปิดฝาบาตรใช้มือหยิบข้าวมาก้อนหนึ่ง ข้าวก้อนนั้นขาวนวลเป็นประกาย มีกลิ่นหอมชวนกิน ความหอมสุดจะอธิบายให้เข้าใจได้ มันปีติมากกว่า หลวงพ่อเอาใส่ปากข้าพเจ้า แค่ข้าวเข้าปากมันซ่านไปทั้งตัว หลวงพ่อบอก "กินเสียข้าวทิพย์ เทวดาเขาใส่บาตรมาให้ กินเสียจะได้เป็นยา สุขภาพจะได้ดี จะได้มีโชคลาภ มีปัญญา ผู้มีบุญวาสนาเท่านั้นที่ได้กินข้าวทิพย์ มีเฉพาะพระอริยสงฆ์เท่านั้นจะได้ฉันในโอกาสสำคัญ ๆ" ท่านบอก "เทวดาเขาต้องการทำบุญ ต้องการบารมีเช่นกัน" ข้าวก้อนนั้นไม่มาก แต่พอตกถึงท้องก็รู้สึกอิ่มซ่านไปทั้งตัว เหมือนมีความร้อนวิ่งพล่านไปทั่วกาย อาการปวดเมื่อยจากการทำงานหายไปหมดสิ้น และมีกำลังเพิ่มขึ้น เหมือนกินข้าวมาจนอิ่ม ข้าพเจ้าขอดูในบาตร หลวงพ่อบอกว่า หมดแล้ว และหมดจริง ในบาตรว่างเปล่า ความตั้งใจเพื่อขอให้ทุกคนได้กินด้วย เมื่อหลวงพ่อเปลื้องจีวรออกแล้ว ท่านนั่งลง ชาวบ้านซึ่งหลับกันอยู่ต่างตื่นตกใจว่า พากันตื่นสาย

คนหนึ่งบ่นว่าหลับไปเหมือนตายกันหมด หลวงพ่อไม่มีอาหารฉัน เรื่องนี้ขอให้ท่านผู้มีใจเป็นกลาง ได้พิจารณาเอาเองเถิด

ครั้งหนึ่งได้ไปกราบหลวงพ่อที่วัด ได้นอนค้างคืนที่วัด ตกกลางคืนข้าพเจ้าได้บอกหลวงพ่อว่า "อยากกินอาหารจากกรุงเทพฯ" หลวงพ่อบอกว่า "ยังจะลองอีกหรือ?" ข้าพเจ้าแก้ตัวว่า "ไม่ได้ลอง! แต่อยากกิน" หลวงพ่อบอกว่า "พรุ่งนี้จะบิณฑบาตมาให้" วันรุ่งขึ้น เมื่อข้าพเจ้าตื่นขึ้นมามีอาหารเต็มบาตร เป็นอาหารจากกรุงเทพฯ ทั้งนั้น เพราะอาหารที่ชาวบ้านนำมาถวายเป็นอาหารพื้นบ้าน ย่อมแตกต่างจากอาหารจากภาคกลาง นี่คือความพยายามของหลวงพ่อ ที่จะแก้นิสัยของข้าพเจ้านั่นเอง ท่านบอกว่า "คนจะเกลียดเรา ชังเรา รังเกียจเรา จะตำหนิติติงเรา จะอิจฉาริษยาเรา เป็นศัตรูเรา จะรักเรา ชอบเรา เสน่หาหลงใหลเรา เป็นเพื่อนเรา ปรารถนาดีกับเรา ช่วยเหลือเรา ก็อย่าให้เกิดเวทนา (สุข-ทุกข์) เพราะเขาเหล่านั้นไม่ได้มากับเรา ไม่ได้ไปกับเราแม้แต่คนเดียว ความตายย่อมมาถึงแน่ ๆ ถึงทุกคน และต้องไปคนเดียวเหมือนตอนมา มาคนเดียว อะไร ๆ เราก็ไม่ได้เอามา ไม่ได้เอาไปด้วย ทิ้งไว้กับโลกใบนี้ทั้งนั้น แล้วจะมาติดอะไร? หวงแหนอะไร? มีก็สักแต่ว่ามี อย่าทุกข์-สุขกับสิ่งที่ไม่มีสาระ อย่าทรนง อย่าหน้ามืดตามัวกับโลกธรรมอีกเลย" เมื่อแรกฟังไม่เข้าใจ !!! ได้แต่รับฟัง ทำไม่ได้ ใจไม่รับ ไม่รู้วิธีกำกับจิต ระงับจิต ตัณหามันมีอำนาจครองจิต มีกำลังมากกว่าที่จะฟังเข้าใจ ไม่มีปัญญามองเห็นหลักธรรมคำที่หลวงพ่อสอนจริงอย่างที่ “พระพุทธองค์ทรงรำพึงเมื่อทรงตรัสรู้วันแรกว่า ธรรมนี้ช่างลึกซึ้งจริงหนอ ละเอียดจริงหนอ บอบบางจริงหนอ ลึกซึ้งจริงหนอ ยากที่จะเข้าถึงได้” ข้าพเจ้าพบแล้ว พบกับตัวเอง ไม่รับรู้ ได้แต่รับฟัง กว่าจะรู้เข้าใจอย่างแท้จริง เกือบหมดเวลา ต้องต่อสู้ขัดแย้งกับจิตของตนเอง จิตในจิตมันต่อสู้กัน มันรบกัน มันเถียงกันเอาชนะซึ่งกันและกัน ระหว่างถูกหรือผิด ละวางหรือยึดมั่นถือมั่น กว่าจะเข้าใจจิตของตัวเรา เรามัวแต่เข้าใจจิตคนอื่น ผูกพันกับคนอื่น ทั้งทุกข์แทบตายในบางครั้ง *ทั้งสุขสนุกสนานสุดเหวี่ยงในบางคราว* มันก็เวียนว่ายอยู่เช่นนี้ตลอดมา หากไม่แก้ หาวิธีแก้ตามคำสอนขององค์สัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ถ้าค้นไม่พบ เราคงต้องอยู่ในกองทุกข์ไปทุกเช้าค่ำตลอดไปเป็นแน่ หากหลวงพ่อไม่เมตตา เราคงไม่เห็นแสงสว่างเลยชั่วชีวิตนี้ *เรา

มัวหมกมุ่นเมาหนักอยู่ในสาระของโลก อยู่กับรัก โลภ โกรธ หลง มีแต่ตัณหา ราคะ อันเป็นสมบัติของสัตว์โลกเข้าครอบงำหลงใหลอยู่กับสิ่งที่เราเอาไปไม่ได้* แม้ร่างกายที่เราได้มา แต่ไม่ได้เอาไป ต้องทิ้งไว้กับโลกใบนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่ต่างจากคนทั่วไป ใครทำให้รักก็รัก ใครทำให้เกลียดก็เกลียด ใครทำให้พอใจก็พอใจ ใครทำให้โกรธก็โกรธ เป็นอยู่เช่นนี้ เวียนว่ายอยู่อย่างนี้ มีความต้องการอย่างคนทั่วไป สร้างมันขึ้นมาเอง ตามใจตัวเอง ผิดหวังไม่ได้ดั่งใจก็ปรุงแต่ง คิดทั้งวันทั้งคืน เวลาควรพักก็ไม่ได้พัก คิดจนนอนไม่หลับเป็นอาทิตย์ เป็นเดือน เป็นปี มันทรมานอยู่อย่างนั้น วันแล้ววันเล่าไม่จบเรื่อง จบเรื่องนี้คิดเรื่องนั้น “ที่แท้เราโง่จริง ๆ” เพราะเรื่องราวต่าง ๆ หลั่งไหลมาหาเราทุกเวลา จะให้คนทุกคนรักเราหมด ก็ไม่เคยปรากฏมีมาก่อน จะให้ทุกคนเกลียดเราหมด ก็ไม่เคยปรากฏมีมาก่อนในโลกใบนี้ มันจึงยุ่ง เราไม่รู้จักธรรมชาติ ไปยึดธรรมชาติที่เป็นอนิจจังมาเป็นนิจจังจึงมองไม่เห็น จิตมืดบังจิตให้มัวหมอง จิตนั้นมีแต่ต้องการ ไม่มีที่ไม่ต้องการ จิตมันเห็นตลอดเวลา เห็นคนโน้นคนนี้อยู่เรื่อยไป แต่ไม่เห็นตนเอง ไม่พบตนเอง ไม่เห็นวิบากกรรมของตนเอง เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว ไม่พอใจถ้าคนอื่นได้ไปแล้ว ไม่พึงใจโกรธ เกลียดเป็นศัตรูกัน ไม่คบค้ากัน กลั่นแกล้งกัน ประทุษร้ายกัน ขาดความเที่ยงธรรม ขาดเมตตาต่อกัน ขาดการให้อภัยต่อกัน กลายมาเป็นโรคร้ายในจิต ทำลายความสันติสุขของตนเองอยู่ด้วยความทุกข์ทรมาน มีความพิการทางจิต มองทุกอย่างในมุมมองที่เลวร้ายไปหมด คิดคดทรยศต่ออุดมการณ์ ละเลยคุณธรรม ศีลธรรม ลุ่มหลงอยู่ในวัตถุธรรม จนเกิดความวุ่นวายในสังคม รบราฆ่าฟัน แก่งแย่งผลประโยชน์ ขาดความละอายและเกรงกลัวต่อบาปกรรม นัยว่าตัวเรานี้โชคดี บุญนำพา นำมาให้พบหลวงพ่อ ที่ท่านได้ดัดนิสัยอันเป็นวิสัยสามัญของมนุษย์ ให้ค่อย ๆ หลุดไปจากจิต ให้มีพลังต่อสู้กับอำนาจฝ่ายต่ำ ที่มีอยู่ในจิตของเราตลอดเวลา ให้ได้พบความจริงตามคำสอนขององค์สัมมาสัมพุทธเจ้า ให้มีศรัทธาในคุณงามความดี แม้จะบกพร่องอยู่บ้าง ก็ค่อย ๆ ขัดเกลาให้หมดไป ไม่หมดก็เบาบาง เพียงเราคิดดี ทำดี พูดดี ไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น ส่วนใครจะมองดีมองร้าย เราห้ามกันไม่ได้ ดีก็ใช่ใครต้องมาชมเชย ร้ายก็ไม่ใช่ต้องมาตำหนิ มันดีที่ตัวเราเอง ร้ายก็ที่ตัวเราเองทั้งนั้น ทำไมต้องมาทุกข์ติดอยู่กับคนอื่นที่เขาไม่ชอบเรา ไปยุ่งกับเขาทำไม? เราไปหาเองทั้งนั้น ทำไมไม่ไปหาคนที่เขารักเรา เราก็ชอบพอเขา จะได้ไม่ทุกข์ เป็นสิทธิของเรา

เองจะเลือกคบหาใคร เราเป็นผู้ตัดสินใจของเราเอง จะเลือกใคร คบใคร ไว้ใจใคร ผลมันตกที่เราทั้งสิ้น แล้วทำไมไม่ตัดสินใจในทางที่ถูกต้อง คบคนที่เขาเข้าใจเรา แม้มีเพียงคนเดียวก็คบแค่คนเดียว มีมากก็คบมาก จงตัดสินใจให้มีเหตุมีผล ให้เด็ดขาดเพื่อให้พ้นทุกข์ ไม่เดือดร้อน คบแล้วเราเดือดร้อน เราแสวงหาความสุขมิใช่หรือ แล้วจะไปหาความเดือดร้อนทำไม? ใครเป็นผู้แสวงหาก็ตัวเราทั้งสิ้น จิตเราเป็นเหตุ ผลมันจึงออกมา ข้าพเจ้าจึงเขียนหลักธรรมนี้เพื่อบูชาครู ให้ข้อคิดไว้ในโลกใบนี้ จากประสบการณ์ในชีวิตที่ได้พานพบของคน ๆ หนึ่ง ที่ได้โคจรมาท่องในโลกใบนี้ชั่วขณะหนึ่ง อันมีเวลาน้อยนิดก็จะต้องจากไป จะไปไหนเราเป็นผู้ไป เป็นผู้กำหนดด้วยกฎ “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ข้าพเจ้าจึงเลือกกำหนด “ทำดีเพื่อไปภพภูมิที่ดี” ปิดประตูอบายภูมิ ไม่ขอไป มันเป็นเส้นทางตามกฎแห่งกรรม จึงขอเขียนถึงเหตุปัจจัยที่ทำให้ตัวข้าพเจ้ามีดวงตาสว่าง (ตาในคือ ปัญญา) ต่อไปหากอยากรู้ ก็ให้ติดตามมา ท่านจะได้รู้ว่าโลกใบนี้วิเศษนัก “ข้อเขียนทั้งมวลเขียนจากการได้พบเห็นบนโลกใบนี้ทั้งสิ้น ไม่ได้ไปพบที่ไหนเลย”

หลวงพ่อช่วยชีวิต

คำว่าหลวงพ่อในที่นี้หมายถึงหลวงพ่อริม รัตนมุนี กลางพุทธศักราช ๒๕๑๘ ข้าพเจ้าไปหาหลวงพ่อเพื่อบอกกล่าวอำลา เนื่องจากข้าพเจ้าขอย้ายตัวเองไปรับราชการที่จังหวัดชุมพร เพื่ออยู่ใกล้แม่ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี เนื่องจากช่วงนั้นทางกรมพลศึกษามีแผนเปิดวิทยาลัยพลศึกษาที่จังหวัดชุมพร จึงสมัครไปบุกเบิกเปิดวิทยาลัยพลศึกษาชุมพร เพราะเคยไปบุกเบิกที่จังหวัดมหาสารคามมาแล้ว ทางกรมพลศึกษากำลังหาคนจึงไม่ขัดข้อง เมื่อกราบหลวงพ่อแล้วก็ได้บอกจุดประสงค์กับหลวงพ่อ ท่านไม่พูดว่าอะไร นั่งหลับตาอยู่พักหนึ่งประมาณ ๓๐ วินาที บอกข้าพเจ้าว่า "ไม่ได้ไปอยู่ที่นั่นหรอก จะไปอยู่แถวภาคกลาง จังหวัดอ่างทอง" น่าแปลกกับคำบอกของหลวงพ่อ เพราะเป็นไปไม่ได้ จังหวัดอ่างทองไม่มีหน่วยงานของกรมพลศึกษา ท่านบอกว่า "มี..คอยดูสิ" ข้าพเจ้าบอกว่า

"ไม่เชื่อ..จะไปอยู่จังหวัดชุมพร ได้บอกกล่าวท่านอธิบดีกรมพลศึกษาไปแล้ว ท่านไม่ขัดข้อง" หลวงพ่อบอก "ไม่เชื่อไม่ว่า แต่ในเดือนธันวาคม ให้มาอาบน้ำมนต์เสียก่อน ชะตาไม่ค่อยดี อย่าลืมนะ" ข้าพเจ้าบอกท่านว่า "อาบน้ำ ผมอาบเองก็ได้ อาบทุกวันอยู่แล้ว" ท่านจึงหัวเราะพูดว่า "เรื่องดื้อแล้วไม่มีใครเกิน อย่างไรก็ให้มาอาบเสีย" บอกตรง ๆ ว่าข้าพเจ้าไม่เชื่อท่าน ทั้งที่ท่านได้เคยแสดงปาฏิหาริย์ให้เห็นหลายครั้ง มีศรัทธาเป็นทุนอยู่แล้ว แต่คำทำนายของท่านข้าพเจ้าไม่เชื่อ ตอนนั้นมองตามกระแสโลก และยังไม่ได้ลึกซึ้งในหลักธรรมหลักปฏิบัติ แม้จะปฏิบัติมาแต่เด็ก หลวงพ่อบอกว่า "นอนกับหลวงพ่อสักคืนนะ" แล้วท่านนั่งหลับตา ไม่พูดคุยอีกเลยจนมืด ท่านก็ทำวัตร สวดมนต์ตามปกติ เมื่อจะเข้านอน ท่านเรียกไปหาลงอักขระให้แล้วบอกว่า "อย่าดื้อนะ..มาให้หลวงพ่ออาบน้ำมนต์ให้ จะได้ปลอดภัย" ตอนเช้ากินข้าวแล้วลากลับ

กลางเดือนธันวาคม ขณะที่ข้าพเจ้าเดินผ่านหน้าบ้านอาจารย์ท่านหนึ่ง ภริยาของอาจารย์ท่านนั้น เห็นข้าพเจ้าเดินผ่านหน้าบ้าน ไม่มีหัวอยู่บนบ่า เดินไปแต่ตัว จึงมาบอกแล้วขอร้องอย่าไปไหน ให้อยู่ภายในบ้านสัก ๗ วัน เมื่อได้ฟังก็ตกใจอยู่เหมือนกัน จากคำบอกเล่าของผู้เฒ่าผู้แก่เล่าต่อ ๆ กันมา หากเห็นใครไม่มีหัว บุคคลนั้นจะตายภายใน ๗ วัน นอนคิดทั้งคืน ทั้งกลัวทั้งกล้าสลับกันไปมา ฟุ้งซ่าน ข่มตาหลับไม่ได้ คิดไม่ตกเพราะกลัวตาย แต่ก็ลืมที่หลวงพ่อสั่งให้ไปรดน้ำมนต์เสียสนิท ตอนเช้าตัดสินใจลาป่วยเพื่อลงกรุงเทพฯ ตั้งใจจะไปกราบแม่สักครั้ง แม่ลงมาอยู่กับพี่สาว ถึงจะตายก็ตาย ขอกราบแม่ก่อน คิดได้เท่านั้น ตอนนั้นได้ซื้อรถเก่า ๆ ไว้ใช้คันหนึ่ง ก็ขับเข้ากรุงเทพฯ ถึงบ้านค่ำพอดี เข้าบ้านอาบน้ำแล้วกราบแม่ แต่ไม่พูดอะไรเข้าห้องนอนทันที แต่พอเปิดประตูเข้าห้องนอนข้าพเจ้าลมแทบใส่ หลวงพ่อมานั่งอยู่บนเตียง ท่านบอกว่า "เข้ามาสิ" แล้วยิ้ม ข้าพเจ้าก้มลงกราบท่าน ถามท่านว่า "มาได้อย่างไร?" ท่านยิ้มไม่ตอบ จึงถามต่อ "หลวงพ่อรู้จักบ้านได้อย่างไร? มาอย่างไร? ใครพามา? มาทำไม? มารถอะไร? พบใครบ้างในบ้าน? รู้อย่างไรว่าข้าพเจ้ามากรุงเทพฯ?" คำถามไหลออกมามากมาย แต่ท่านไม่ตอบ ท่านจับหัวของข้าพเจ้าลงอักขระเหมือนเดิม พร้อมเป่าหัวให้ แล้วบอกว่า"ไม่ตายแล้ว แต่จะเสียเงินหน่อย อย่าเสียดาย ให้ไปอาบน้ำมนต์ก็ไม่ไป" ข้าพเจ้าปลื้มปีติ น้ำตาไหล

ตลอดเวลา กอดหลวงพ่อเอาไว้เหมือนเด็กเล็ก ๆ ที่กอดพ่อแม่ ได้เวลาหลวงพ่อบอกว่าจะกลับแล้ว หลวงพ่อได้ให้ไม้จารอักขระ บอกว่า "ให้เก็บเอาไว้ จะได้เชื่อว่า หลวงพ่อมาจริง" แล้วท่านก็เดินออกจากห้อง ข้าพเจ้าเห็นท่านเดินออกจากประตูห้องโดยไม่ได้เปิดประตู หายไปในอากาศ ข้าพเจ้าวิ่งออกมาดู ถามแม่ที่นั่งอยู่ว่า "เห็นพระเดินออกมาจากห้องไหม?" แม่บอกว่า "ไม่เห็น" ทำความประหลาดใจให้ข้าพเจ้าไม่น้อย เพราะที่เห็นนั้นตัวจริง จับต้องได้ พูดคุยได้ ลงอักขระตามปกติ ทั้งได้กอดท่านด้วย ไม้จารก็ยังอยู่ในมือของข้าพเจ้า ไม่ได้ฝันไปเพราะยังไม่ได้เข้านอน ยังเดินอยู่ ยังมีสติสัมปชัญญะอยู่ครบทุกประการ มันเกิดขึ้นได้อย่างไร! มีอะไรเกิดขึ้น! เราได้นอนคิด เราจะไม่ตายจริงหรือ? แต่ก็ต้องบอกว่าจริง!!! ไม่เช่นนั้น ข้าพเจ้าคงไม่สามารถมาเขียนเรื่องให้ได้อ่านกัน เพื่อเตือนสติว่า อย่าประมาท ทุกอย่างเกิดขึ้นได้เสมอบนโลกใบนี้

ตอนเช้าได้ขับรถออกไปถนนจรัลสนิทวงศ์ เกิดหิวน้ำ จอดรถข้างทางจะลงไปซื้อน้ำดื่ม เปิดประตูไม่ได้ดูด้านหลัง รถสิบล้อวิ่งมาด้วยความเร็วสูง เฉี่ยวเอาประตูรถหลุดไปทั้งแผง ! หากหดมือไม่ทันคงจะเอามือไปด้วย หากก้าวลงก็คงจะตายด้วยรถสิบล้อคันนั้น คนที่อยู่บริเวณนั้นร้องเสียงหลง ! ตัวเราเองก็ตกใจ ! ทำอะไรไม่ถูก ! รถสิบล้อลงมาถามว่า "เป็นอะไรไหม ? เอาเรื่องไหม ?" ตอบว่า "ไม่เอาเรื่อง ไปเถอะ" นึกถึงคำพูดของหลวงพ่อว่าต้องเสียเงิน ก็เสียจริง ๆ ซ่อมรถไปหมื่นกว่าบาท อยู่กับแม่ครบ ๗ วัน ก็เดินทางกลับจังหวัดมหาสารคาม ไปถึงตอนเย็น หลวงพ่อก็ไปถึงเช่นกัน ห่างกันไปประมาณหนึ่งชั่วโมง ท่านมาจัดพิธีต่อชะตาของข้าพเจ้าตามแบบของหลวงพ่อ ให้นอนคลุมผ้าขาวเหมือนคนตาย ท่านจุดเทียนรอบตัว โปรยข้าวตอกดอกไม้ หลวงพ่อสวดไปโปรยไป เสร็จแล้วท่านให้กลับหัวนอน กลับหมอน ท่านก็สวดพร้อมโปรยข้าวตอกดอกไม้เหมือนเดิม ท่านใช้ธนูที่ท่านทำมา ใช้ลูกดอกที่ปลุกเสกมาแล้ว ยิงใส่ข้าพเจ้า ๓ ดอก เสร็จแล้วท่านก็อาบน้ำมนต์ให้ หลวงพ่อนอนค้างอยู่กับข้าพเจ้า ๕ วัน ท่านเมตตาอาบน้ำมนต์ให้ทุกวันเช้าและเย็น ผ่านพ้นจากวิกฤตชีวิตไปด้วยการช่วยเหลือจากหลวงพ่อ

คำทำนายตอนต้นได้บอกไว้แล้ว หลวงพ่อบอกว่าจะไม่ได้อยู่จังหวัดชุมพร แต่จะไปอยู่จังหวัดอ่างทอง ในเดือนมกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙ อธิบดีกรมพลศึกษาเรียก

ข้าพเจ้าไปพบ บอกว่าจะเปิดวิทยาลัยพลศึกษาใหม่อีกแห่งหนึ่งที่จังหวัดอ่างทอง ไม่มีคน ข้าพเจ้าขนลุก นึกถึงคำหลวงพ่อแม่นยำ เป็นจริงตามคำทำนายทุกประการ ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยมีแผนมาก่อน ผู้ใหญ่ขอร้อง เราจึงต้องรับปาก จึงได้ย้ายมาอยู่ที่จังหวัดอ่างทอง มาดำเนินการบุกเบิก สร้างวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง จริงอีกเช่นกันตามคำของหลวงพ่อ อยู่จังหวัดอ่างทองจะได้เป็นใหญ่ที่นี่ และในปีที่ห้าผู้อำนวยการสมัยนั้นต้องย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ที่วิทยาลัยพลศึกษาแห่งอื่น ก่อนหน้านั้นข้าพเจ้าได้รับคัดเลือกให้ไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโท แต่มีเหตุการณ์ประหลาด มีเสียงมากระซิบข้างหูว่า "อย่าเพิ่งไปศึกษาต่อจะได้เลื่อนตำแหน่ง" หากไปศึกษาต่อจะเสียโอกาส ด้วยความอยากพิสูจน์ความจริง จึงตัดสินใจไม่ไปศึกษาต่อ ในปีพุทธศักราช ๒๕๒๔ มีคำสั่งให้ผู้อำนวยการย้าย ก็ไม่ได้แต่งตั้งใครมาเกือบเดือน มีคนหลายคนวิ่งเต้นเอาตำแหน่ง ล้วนเรียนกันสูง ๆ ทั้งนั้น จบจากต่างประเทศก็มี แต่ในที่สุดก็แต่งตั้งข้าพเจ้าขึ้นรักษาการตำแหน่งผู้อำนวยการ โดยไม่ได้วิ่งเต้นขอใคร นับว่าหลวงพ่อได้ทำนายไว้อย่างแม่นยำจริง ๆ น่าทึ่งมาก นอกจากนี้ ท่านยังบอกกล่าวอะไรไว้มากมาย ก็เป็นไปตามคำพูดของท่านทุกอย่าง

ลาหลวงพ่อไปอยู่จังหวัดอ่างทอง

ได้รับคำสั่งให้ไปอยู่จังหวัดอ่างทอง หลวงพ่อบอกไม่ต้องมาลาหรอก หลวงพ่อจะไปส่งและจะไปอยู่ด้วย ๓ พรรษา ให้หาวัดให้ท่านอยู่ใกล้ ๆ ข้าพเจ้าดีใจมาก วันเดินทางหลวงพ่อได้ร่วมเดินทางไปส่งข้าพเจ้าจริง ๆ จึงได้จัดวัดให้ท่านได้จำพรรษา อยู่หน้าวิทยาลัยพลศึกษานั่นเอง ท่านอยู่อบรมสั่งสอนธรรมให้ข้าพเจ้าตลอด ท่านจะจำวัดที่วัดบ้าง ที่บ้านของข้าพเจ้าบ้างตามโอกาสของท่าน หลวงพ่อจะรักเมตตาต่อข้าพเจ้ามาก

ทุกวันทุกคืน ถ้ามีเวลาว่างจะคุยหลักธรรมกับหลวงพ่อตลอด เรื่องที่ท่านพบในนิมิต เรื่องจริงที่ท่านท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ ทุกภูมิภาค สนุกมากทุกเรื่อง ท้าทายต่อการ

พิสูจน์หาความจริง หากมีเวลาจะเขียนเล่าให้ฟังในตอนหลัง ที่เขียนนี้ จะเขียนเฉพาะที่ได้พบเห็นด้วยตนเองเท่านั้น

ท่านพร่ำสอนหลักธรรมขององค์พระบรมครู เฝ้าจับตามอง คอยระวังไม่ให้เดินทางผิด คอยประคับประคองสำแดงอานุภาพจากอภิญญาธรรม ที่ท่านพร่ำเรียนเพียรภาวนาอยู่ตามป่าเถื่อนถ้ำ ได้ต่อสู้กับจิตของตนเอง แทบจะล้มเลิกความเพียรต่อสู้กับความทุกข์ยากลำบากกาย ลำบากใจ ผจญอันตรายนานาชนิด ทั้งไข้ป่า สิงห์สาราสัตว์ ภูตวิญญาณร้ายต่าง ๆ ผู้คนคิดร้ายจากผู้ไม่มีศาสนาในป่าดงดิบ ท่านเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟังพร้อมกับตอกย้ำข้าพเจ้าว่า "อย่าท้อถอย อดทนต่อการทำคุณงามความดี ไม่ต้องลงทุนทรัพย์ซื้อหา ให้ทำที่ใจแล้วจะออกมาที่กายเอง ใจคิดดี กายก็จะทำดี มันเป็นเช่นนี้"

"ขอให้ตั้งใจอย่าท้อถอยเท่านั้น ให้ซื่อสัตย์สุจริต รักประเทศชาติ รักเพื่อนมนุษย์กตัญญูต่อผู้มีคุณ ต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ ปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์พระผู้มีพระภาคเจ้า ให้ทำให้ได้ ฝึกบำเพ็ญภาวนา พัฒนาจิตของตนเองให้พ้นจากความเป็นเดรัจฉานเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์นรกให้สิ้นเชิง ให้รักษาใจให้เที่ยงตรง อย่าตกภายใต้อำนาจฝ่ายต่ำคือกิเลสตัณหา ชีวิตจะปลอดภัย" เป็นคำสอนง่าย ๆ ของหลวงพ่อ

หลวงพ่อสำแดงฤทธิ์

คืนหนึ่งเวลาประมาณสามทุ่มเศษ ข้าพเจ้ากลับเข้าบ้านพัก ได้ยินเสียงคนพูดคุยกันอยู่ในห้องพระ คิดว่าใครมาหาหลวงพ่อ จึงเปิดประตูเข้าไป ภาพที่อยู่เบื้องหน้าไม่มีใครมาหาหลวงพ่อ แต่มีหลวงพ่อนั่งอยู่ ๓ รูป รูปร่างหน้าตาเหมือนฝาแฝด ๓ รูป ข้าพเจ้าตื่นตกใจ เห็นทุกองค์ยิ้มให้ หลวงพ่อบอก "เข้ามาสิ ปิดประตูด้วย" พระที่นั่งอยู่ทั้งสามหน้าตาเหมือนกัน แต่ห่มจีวรต่างสีกัน องค์กลางห่มจีวรสีเหลืองสังฆาฏิสีเหลือง (องค์จริงหลวงพ่อ) องค์ที่นั่งทางขวามือห่มจีวรสีเขียวสังฆาฏิสีเขียว องค์ที่นั่งอยู่ทางซ้ายห่มจีวรสีม่วงสังฆาฏิสีม่วง แปลกมาก!!! หัวใจของข้าพเจ้าเต้นแรง หลวงพ่อบอกว่า "ตกใจหรือ ?

เข้ามากราบหลวงพ่อสิ" ข้าพเจ้าก้มกราบ ๙ ครั้ง องค์ละ ๓ ครั้ง หลวงพ่อปฏิบัติเช่นเดิม ลงอักขระเป่ากระหม่อม แล้วองค์ทางขวามือ องค์ทางซ้ายมือก็ทำเช่นกัน แต่พลังแตกต่างกัน มีพลังร้อน พลังเย็น และเป็นแสงที่ร้อนเหมือนเดินผ่านกองไฟ ที่เย็นก็เย็นเหมือนอยู่ในห้องแช่เย็น ที่เป็นแสงก็เป็นแสงสว่างทั้งกาย น่าอัศจรรย์จริง ๆ ที่ได้พบเหตุการณ์เช่นนี้ ขอเน้นอีกครั้งเหตุการณ์เช่นนี้ หากใครมาเล่าให้ฟัง คิดว่าคงไม่เชื่อแน่ เพราะคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ จะให้เชื่อได้อย่างไร แต่นี่เห็นกับตาของตัวเอง ซ้ำยังจับต้องท่านได้เป็นเนื้อหนังมังสาของคนธรรมดา ทั้งพูดคุยได้ ทำกิจกรรมได้ พูดเสียงก็เหมือนเสียงหลวงพ่อทุกประการ แตกต่างที่พลังจิตเท่านั้น หลวงพ่อบอก "อย่าตื่นเต้นเลย อยากเห็นไม่ใช่หรือ ? นี่แหละอย่าประมาท"

ในโลกนี้มีอะไรมากกว่านี้อีกมากมาย หากท่านผู้อ่านข้อความนี้ได้พบเห็น ท่านจะคิดอย่างไร? ท่านจะคิดอะไร? โปรดพิจารณาดูในจิตของท่านเอง เมื่อพูดคุยกันไป ทั้งสามองค์สอนหลักธรรมอันพิสดาร ให้ศีลให้พรเสร็จแล้ว องค์หลวงพ่อที่อยู่ทางขวาและซ้ายมือบอกข้าพเจ้าว่า "จะกลับแล้ว" ข้าพเจ้าก้มลงกราบ รูปที่เคยปรากฏต่อหน้าต่อตาของข้าพเจ้า ค่อย ๆ เลือนหายไป จีวรทั้งสองสีคือสีเขียวกับสีม่วงกองอยู่กับพื้น หลวงพ่อจึงบอกว่า "พับเก็บเอาไว้สิ จะได้เป็นอนุสรณ์ จะมีประโยชน์ในวันข้างหน้า" ซึ่งหลักฐานจีวรยังอยู่กับข้าพเจ้าได้ใส่พานบูชาไว้ เรื่องนี้เหลือเชื่อจริง ๆ แต่บังเกิดกับข้าพเจ้าจริง ๆ เช่นกัน แสดงให้เห็นว่า จิตที่ฝึกฝนดีแล้วจนบังเกิดอภิญญา แล้วก็จะสามารถแสดงอภิญญาได้ นั่นเป็นความจริง อย่างเช่น พระพุทธองค์เสด็จขึ้นไปโปรดพระพุทธมารดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ แล้วเสด็จลงทางบันไดแก้ว มีเทวดามาส่งเสด็จลงสู่โลกมนุษย์ พระองค์ได้แสดงฤทธิ์เปิดให้มนุษย์และเทวดามองเห็นกันได้เป็นต้น ในปัจจุบัน หลวงพ่อยังแสดงให้เห็นเป็นประจักษ์ จะไม่เชื่ออย่างไร? ท่านตอบว่า "ไม่ยากเย็นอะไร เพียงเล่นแร่แปรธาตุ กำหนดธาตุทั้ง ๔ ได้ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ เจริญกสิณฌานจนบังเกิดวสี โดยกำหนดกสิณธาตุก็ทำได้แล้ว" อย่ากลัวเลยทุกคน ฝึกจนถึงที่สุดแล้วก็ทำได้ทั้งนั้น ดูทีวีสิทำได้อย่างไร? วิทยุ ดาวเทียม ทำได้อย่างไร? ภาพลอยมาจากไหน? เมื่อมีเครื่องส่ง ก็ต้องมีเครื่องรับ ไม่มีเครื่องรับก็ลอยอยู่อย่างนั้น จริงไหม? ท่านบอกข้าพเจ้าสร้างเครื่องรับสิ

เหนือกว่าเครื่องรับทีวี เครื่องทีวีเป็นของหยาบ ก็ได้หยาบ ๆ แต่เครื่องรับในจิตเป็นของละเอียด รับภาพจากอดีตของทุกคนตามกระแสกรรม รับภาพจากปัจจุบันอันเป็นผลจากอดีตมาสู่ชีวิตเรา รับภาพในอนาคตอันเป็นผลของปัจจุบัน เครื่องรับในจิตจะรู้ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคตของบุคคลได้ เพียงแต่เราสร้างพลังอำนาจจิตให้ได้เท่ากันหรือรู้จักกฎหรือไม่? เหมือนผู้รู้จักกฎของเครื่องรับส่งทีวี หากปฏิบัติตามกฎได้ก็จะปรากฏได้ หากค้นพบเพิ่มก็จะมีวิวัฒนาการก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ หากใครสามารถค้นพบกฎต่าง ๆ ในธรรมชาติ ก็จะนำมาใช้ประโยชน์ได้ มาสร้างความสนุกสนาน ทำให้หลงใหลในวัตถุจนลบกฎธรรมชาติที่ละเอียดอ่อนของจิต ที่ทำได้มากกว่า รู้ได้มากกว่า มีประโยชน์มากกว่าสามารถสร้างสันติธรรมของโลกได้ สันติสุขทั้งมวลมนุษยชาติให้บังเกิดขึ้น โลกจะน่าอยู่น่าชื่นชมมากขึ้น น่าศึกษา น่าทดลอง แต่ก็ถูกปฏิเสธเสียก่อน น่าเสียดายที่ไม่มีโอกาสพบมหัศจรรย์ของโลกใบนี้ ที่ได้สร้างมหาบุรุษเอกของโลก คือ องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ปลดเปลื้องทุกข์ของสัตว์โลก ทั้งบังเกิดผู้มีความรู้ ความสามารถอีกไม่น้อย สร้างนักบริหารที่เก่งกล้ามาแล้วเหลือคณานับ ทั้งสร้างบุคคลผู้ทำลายล้างสันติของโลกอย่างมากมาย มีทั้งดีและไม่ดีผสมปนเปกันไป น่าที่จะเป็นแบบให้เลือกสรร แยกแยะอะไรดีจากบุคคลที่ดี สร้างประโยชน์สุขให้กับสังคม เหมือนใช้ตะแกรงร่อนเม็ดทราย หาทรายที่ต้องการ มีคำกล่าวที่ว่า “สิ่งแวดล้อมมันเน่า บัวที่ไหนเล่าจะโผล่” ในตัวเราก็ดี สังคมชุมชนก็ตาม หากมีแต่สิ่งไม่ดี สังคมชุมชนนั้นจะไม่ดีมีแต่ความเดือดร้อน หวาดระแวงความสงบก็จะไม่เกิด หากตัวเราเต็มไปด้วยสิ่งแวดล้อมภายในจิต ที่ถูกกามคุณทั้งห้าครอบงำ มีนิวรณ์ห้าเข้าครองจิตแล้ว จะค้นพบความสุขนั้นหาไม่ได้เลย หาไม่พบหรอกเมื่อจิตมันมืดมัว เศร้าซึม หมกอยู่กับกิเลส ตัณหา ราคะ สติไม่แข็งพอ มันแข็งเหมือนกันแต่แข็งอยู่เป็นสหชาติกับจิตที่มัวเมา เลยเมาอารมณ์ทั้งวันทั้งคืน สิ่งแวดล้อมในจิตไม่ดีความคิดก็ย่อมไม่ดี กลายเป็นภัยต่อตัวเองต่อสังคมไปเรื่อย ๆ หากเราช่วยสังคมไม่ได้ขอให้ได้ช่วยตัวให้พ้นจากบ่วงกรรมทั้งหลาย อย่างน้อยก็ทำความสุขให้ตนเอง ก็ประเสริฐแล้ว คิดได้แค่นี้ก็พ้นอบายภูมิแน่นอน เริ่มคิดเดี๋ยวนี้ ก็จะลดความผิดพลาดให้น้อยลงเตรียมตัวพร้อมเสมอจะผจญปัญหาอุปสรรคในชีวิตของเรา ที่จะมีมาอย่างไม่ขาดสายต้องสร้างสติให้เกิดปัญญา ให้สติเป็นมหาสติเพื่อให้ปัญญานั้นสุขุม รอบคอบ แก้ไข

เหตุการณ์ได้อย่างฉลาด พึงระลึกอยู่เสมอว่า “ปัญหา คือ สิ่งที่รอการแก้ไข” ผู้ฉลาดจะแก้ไขด้วยปัญญา ผู้เขลาขาดความฉลาดก็จะแก้ไขด้วยอารมณ์ จะมีความแตกต่างกันอย่างเป็นรูปธรรมในการแก้ปัญหา ปัญหาของแต่ละคนจะมีความหลากหลาย กระแสของปัญหามีความแตกต่างกันไป *ปัญหาเมื่อเกิดขึ้นหากไม่ถูกกับจริตก็จะไม่พอใจ ไม่ชอบใจ แล้วด่วนตัดสินใจ ไม่ได้ตั้งสติ รับอารมณ์นั้นมาอย่างรวดเร็ว จนเราตั้งตัวไม่ติด ตรงกันข้ามหากเราถูกจริต เราก็ชอบใจ จะไม่กลั่นกรองถูกหรือผิดเช่นกัน แล้วตัดสินใจถูกหรือผิดเอาเอง* ไม่คำนึงถึงความจริงใด ๆ ทั้งสิ้น ใช้อารมณ์เป็นเครื่องตัดสินใจ จึงบังเกิดความขัดแย้งก่อตัวเป็นศัตรูต่อกัน คิดทำร้ายซึ่งกันและกัน เอารัดเอาเปรียบ ใช้เล่ห์กลเอาชนะกัน จนเกิดความแตกแยกเป็นวงกว้าง ต่างหาพวกเข้าร่วมต่อสู้กันทุกรูปแบบ ทั้งทำร้ายทั้งร่างกาย จิตใจ แย่งผลประโยชน์ ทั้งความคิดที่เต็มไปด้วยอารมณ์ สันติจึงไม่มีความแตกแยกปรากฏก่อรูปอย่างเห็นได้ชัด แล้วตัวเราจะคิดอย่างไร? ทำอย่างไร? อยู่อย่างไร? แก้ไขอย่างไร? เรามีสิทธิในการตัดสินใจ ตกลงปลงใจด้วยตัวเราเอง จะใช้ปัญญาหรือจะใช้อารมณ์ตัดสินใจ ผลที่เกิดก็จะได้กับตัวเราเองทั้งสิ้น

อุปสมบทในโลกทิพย์

วันหนึ่งในตอนเย็น ได้ปูเสื่อนั่งสนทนาธรรมอยู่กับหลวงพ่อ คุยกันอยู่หลายเรื่องด้วยความอิ่มเอิบในดวงจิต มีความเยือกเย็นสบายใจเป็นอย่างยิ่ง หลวงพ่อท่านพร่ำสอนเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟังอย่างสนุก ข้าพเจ้าจึงบอกหลวงพ่อว่า “อยากไปเที่ยวข้างบน สวรรค์มีจริงไหม? สวรรค์ที่เป็นวัตถุ” หลวงพ่อบอกว่า “มี อยากไปก็จะพาไป คืนนี้ ให้อาบน้ำทำตัวให้สะอาด นุ่งขาวห่มขาวให้เรียบร้อย จะพาไปเที่ยว” หลวงพ่อบอกเช่นนั้น ข้าพเจ้าดีใจมาก ทั้งตื่นเต้นจะได้ไป รอเวลาด้วยใจจดใจจ่อ เร่งเวลาให้มืด รีบอาบน้ำ แต่งตัวรอให้ถึงเวลาที่จะได้ไปเที่ยวกับหลวงพ่อ เมื่อถึงเวลาประมาณสามทุ่มเศษ หลวงพ่อก็ชวนเข้าห้องพระ จัดที่ให้เรียบร้อย ท่านบอกให้นั่งสมาธิอยู่ด้านหลังของท่าน ให้เอามือขวาจับ

ชายสังฆาฏิของท่านไว้ สั่งไว้ว่า “เกิดอะไรขึ้น อย่าตกใจกลัว ให้ปล่อยจิตวางเฉย” เมื่อตกลงกันเรียบร้อย ท่านก็เริ่มจุดเทียน ธูป ท่านเข้าสมาธิ ข้าพเจ้าทำตาม พักหนึ่ง เห็นตัวเราลอยขึ้นข้างบน มือเกาะชายสังฆาฏิของหลวงพ่อไปยืนอยู่บนอากาศ มองมาข้างล่างเห็นบ้านเรือน เห็นไฟฟ้าสว่างตามถนน เหมือนนั่งอยู่บนเครื่องบินอย่างไรก็อย่างนั้น เพียงแต่เท้าของเรายืนบนอากาศเท่านั้น ตอนต้นก็เสียวกลัวเล็กน้อย ท่านเตือน“อย่ากลัว ไปกันได้แล้ว” ท่านจับมือข้าพเจ้าพาลอยไปข้างหน้า ไปหยุดที่สถานที่แห่งหนึ่ง ที่ไหนไม่รู้! ที่นั่นเป็นสถานที่ร่มรื่น มีแสงสว่าง แต่ไม่ร้อนไม่หนาว บริเวณสวยงามด้วยดอกไม้ พรรณไม้ต่าง ๆ ถูกจัดไว้เป็นระเบียบ เหมือนถูกออกแบบไว้ด้วยนักตกแต่งสวนชั้นเลิศ ดูไปทางไหน ก็สวยงามไปหมด มีกลิ่นหอมจากดอกไม้ ราวกับว่าภายในสวนถูกฉีดด้วยน้ำหอมราคาแพงอย่างนั้นทีเดียว ต้นไม้ใบไม้สีเขียวสด ดอกไม้หลากพันธุ์ต่างสีเสมือนหนึ่งว่าเป็นแดนสุขาวดี จิตใจเบิกบานมีความสุขอย่างประหลาด ได้เพ่งมองออกไปรอบ ๆ หลวงพ่อไม่สนใจความแตกตื่นของข้าพเจ้า ท่านปล่อยให้ดูไปรอบ ๆ จนพอแล้ว ท่านจึงพาเดินทางต่อไปเรื่อย ๆ ได้พบสระน้ำใสสะอาดเป็นประกายเหมือนเกล็ดเพชร ขอบสระประดับด้วยดอกไม้ รอบ ๆ มีดอกไม้นานาชนิด ออกดอกทุกต้น มีกลิ่นหอมอบอวลไปทั่วบริเวณ กลางสระมีศาลายอดแหลมแบบปราสาท ไม่มีผนังกั้น เป็นแบบโล่ง ๆ ศาลาสร้างแบบจตุรมุขทำด้วยแก้วใสทั้งหลัง ส่องประกายเมื่อต้องแสงสว่าง สวยละลานตา นึกในใจเป็นบุญจริง ๆ ที่ได้ขึ้นไปเห็น แต่ใจหนึ่งคิดว่า ไม่จริงอาจจะฝันไป ได้ถามหลวงพ่อว่า “ศาลาอะไร? ใครสร้าง?” ท่านตอบว่า “ชื่อศาลาสุธรรมา ถูกเนรมิตขึ้นด้วยผลบุญขององค์สักกะอมรินทร์” ข้าพเจ้าจึงจดจำไว้ตามที่หลวงพ่อบอก ท่านพาเดินไปอีก พบปราสาททำด้วยทองคำ ลวดลายสวยงาม ส่องประกายท้าทายสายตาของเราอยู่ ปราสาทมีกำแพงแก้วล้อมรอบทั้ง ๔ ด้าน มีทางเข้า ๔ ทางเช่นกัน หลวงพ่อพาไปทางด้านทิศเหนือ แล้วบอกให้เข้าไป แต่ที่แปลกคือ ปราสาทหลังนี้มีผ้าผืนใหญ่คลุมเอาไว้ ประตูที่ทำด้วยแผ่นหยกปิดสนิท รอบ ๆ ระเบียงมีลวดลายที่มองไป จะเห็นภาพเขียนเหมือนวัดพระแก้ว (วัดพระศรีรัตนศาสดาราม) แต่ภาพนั้นเป็นอะไรไม่รู้ เพราะไม่ได้เข้าไปดูใกล้ ๆ หลวงพ่อบอกว่า “เข้าไปในปราสาทสิ” ข้าพเจ้าบอกว่า “เปิดประตูไม่ได้ ประตูปิด ผ้าก็คลุมอยู่” ท่านบอก “เอาผ้าออกสิ ประตูก็จะเปิด” ข้าพเจ้าบอกว่า “เอาออกไม่ได้ ผ้าผืนใหญ่เหลือเกิน” ผ้า

ที่คลุมอยู่นั้นทำด้วยใยแก้ว จึงถามหลวงพ่อว่า “เป็นปราสาทของใคร ?” ท่านบอกว่า “เจ้าของไม่อยู่ จึงถูกคลุมเอาไว้ด้วยผ้าใยแก้ว รอเจ้าของกลับมา” ถามว่า “ใครเป็นเจ้าของ ?” หลวงพ่อเฉยไม่ตอบ แต่กลับบอกว่า “ถ้าใครเป็นเจ้าของ กระทำทักษิณาวรรตสามรอบ ผ้าคลุมและประตูจะเปิดออก หากไม่ใช่เจ้าของก็จะไม่เปิด ลองดูไหม ? กระทำทักษิณาวรรตสามรอบดู รอบแรกให้สวดพระพุทธคุณ รอบสองให้สวดพระธรรมคุณ รอบสามให้สวดพระสังฆคุณ ลองดูสิ” ข้าพเจ้ากระทำการเวียนสามรอบปราสาททองคำตามคำบอกของหลวงพ่อ ครบสามรอบมายืนเคียงข้างหลวงพ่อ ปรากฏว่าผ้าใยแก้วค่อย ๆ เปิดออกหายไปในอากาศ พร้อมบานประตูก็เปิดออกทั้ง ๔ ด้าน มองเข้าไปข้างในสว่างไสว มีประกายแพรวพราวไปหมด มองเห็นบัลลังก์เหมือนที่ประทับของพระมหากษัตริย์ ยกสูงเป็นบัลลังก์แก้ว ด้านบนมีฉัตรทองคำ มันสวยเหลือคำบรรยายจริง ๆ !!! ใครอยากรู้ว่าสวยอย่างไร !!! ต้องขึ้นไปดูเอง จึงจะตอบได้ว่าสวยอย่างไร? สวยแค่ไหน? วิจิตรตระการตาอย่างไร? หลวงพ่อบอกต่อไป "เข้าไปชมในปราสาทเสีย" ท่านพาเดินเข้าไป ท่านยืนนิ่ง บอกให้ข้าพเจ้า "ขึ้นไปนั่งบนบัลลังก์" ข้าพเจ้ายืนเฉย ไม่กล้าขึ้นไป ท่านบอกแบบดุ ๆ "ให้ขึ้นไป" จึงเดินขึ้นไปนั่ง มีเสียงมโหรีประโคมดังไพเราะมาก เมื่อเสียงประโคมหยุดลง หลวงพ่อบอกให้เอาน้ำในคนโฑ ที่วางอยู่ทางขวามือกรวดน้ำให้สัตว์โลก เมื่อข้าพเจ้ายกคนโฑน้ำขึ้น ก้มลงไปดูที่พื้นที่วางเท้าทั้งสอง เห็นมีช่องสี่เหลี่ยม มองลงไปเห็นบ้านเมืองในโลกมนุษย์ คนเดินกันพลุกพล่าน ทำมาหากินกันตามปกติ เห็นรถวิ่งตามถนน เห็นการดำเนินชีวิต ความสับสนวุ่นวาย มองเห็นหมดทั้งการทะเลาะเบาะแว้งแก่งแย่งทำมาหากิน เหมือนชีวิตปกติประจำวันที่เราพบกันทุกวันตื่นตาตื่นใจ สับสนในจิต ตอนนั้นมีความรู้สึกค่อนข้างสับสนวุ่นวาย ถามตัวเองว่า "นี่อะไรกันแน่! จริงหรือฝันไป!" ตั้งใจว่ากลับลงมา จะถามไถ่หลวงพ่อดู จึงกำหนดจิตกรวดน้ำลงมาตามช่องที่มองเห็นภาพในโลกมนุษย์ ขณะที่น้ำหยดลง มีเสียงมโหรีดังก้องพร้อมทั้งเสียงสาธุ ดังลั่นจากหมู่เทวดาที่รับส่วนอานิสงส์แห่งบุญที่กรวดน้ำให้ แต่ก้มมองดูหมู่มนุษย์ กลับไม่รู้ไม่เห็นส่วนบุญนั้น ต่างเฉยเมยเพราะไม่รู้ไม่เห็น จึงไม่รับ น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง ขณะที่เทน้ำลงมานั้น น้ำนั้นส่งกลิ่นหอมกระจายฟุ้งไปทั่วด้วยอำนาจบุญ ข้าพเจ้าจึงรู้ว่า ผลบุญนั้น

มีกลิ่นหอมกระจายฟุ้งไปทั่ว แต่มนุษย์ไม่ได้กลิ่นจึงไม่รับ น่าเสียดายนัก เทวดาจึงรับรู้ส่วนบุญทุกครั้ง

ข้อสังเกต ก่อนจะเขียนต่อไปเพื่อเป็นการเตือนใจให้คิด ในการแผ่อานิสงส์บุญนั้น มีผู้ให้และผู้รับเป็นสองฝ่าย ฝ่ายผู้ให้ คือ ผู้ได้สร้างบารมีกุศล ฝ่ายผู้รับ คือ เวไนยสัตว์ทั่วไปทุกพิภพ ทั้งมนุษย์ สัตว์ โอปปาติกะ สัมภเวสีก็ไม่เว้น *ใครรับอานิสงส์บุญได้ก็รับเอาไป เหตุที่ต้องใช้น้ำในการแผ่ส่วนบุญ เพราะเมื่อน้ำตกถึงพระแม่ธรณีน้ำก็จะระเหยและมีกลิ่นหอม ทำให้เทวดาได้รับรู้ วิญญาณรับรู้ พวกผู้มีกายละเอียดทั้งหลายรับรู้ทั่วถึง ทั้งนี้ต้องเป็นวิญญาณที่ท่องอยู่ในมนุษย์ภูมิ เทวภูมิ พรหมภูมิเท่านั้น ส่วนยมภูมินั้นจะต้องเจาะจงชื่อสกุล ส่งไปโดยตรงจึงจะได้รับโดยเจาะจง ของใครของมัน เพราะเป็นแดนกักกันดวงวิญญาณที่กระทำกรรมชั่ว เมื่อเสวยชาติเป็นมนุษย์หรือสัตว์ที่ต้องมีการเวียนว่ายตายเกิดตามกฎแห่งกรรม* ส่วนมนุษย์โลกนั้นไม่รับรู้ ไม่สนใจ ไม่เอาใจใส่ มัวแต่สนุกสนานเพลิดเพลินอยู่กับกามคุณในกามภพ จึงมักไม่ได้รับ ทั้งเข้าใจผิดคิดว่าการกรวดน้ำแผ่ส่วนบุญ กระทำได้เฉพาะผู้ตายเท่านั้น ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น แม้ผู้มีชีวิตอยู่ก็รับได้ แต่ต้องปฏิบัติตามกฎคือต้องตั้งจิตอธิษฐานรับ จึงจะได้ผลบุญที่ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบที่แผ่อานิสงส์มาให้ หากรับทุกวันก็ได้ทุกวันจึงสมควรพิจารณา ไม่ต้องซื้อ ไม่ต้องหา ไม่ต้องลงทุน เพียงตั้งจิตอันบริสุทธิ์รับเท่านั้น หากทำไม่ได้ก็หมดหนทาง น่าเสียดายโอกาส ไม่ต้องแก่งแย่งกับใคร ไม่ต้องทะเลาะกับใคร ไม่ต้องขอใคร แต่มีเงื่อนไขว่าจะรับบารมีกุศลนั้น ต้องทำจิตให้สะอาดบริสุทธิ์ เสมือนหนึ่งมีน้ำทิพย์จะมอบให้บุคคลใดบุคคลหนึ่ง หากบุคคลนั้นเอาภาชนะที่ไม่สะอาดมารองรับ ผู้ที่จะให้น้ำทิพย์อันวิเศษนั้น ก็จะไม่เทน้ำทิพย์นั้นให้ ฉันใดก็ฉันนั้น ผู้จะรับบารมีก็ต้องมีจิตใจที่สะอาดมารองรับบารมีนั้น จึงจะได้รับบารมีนั้นอย่างเต็มที่ อันจะนำไปช่วยบำบัดทุกข์ บำรุงสุขให้กับตนเองตามเจตนาของผู้ให้ บุญบารมีนั้นเป็นทานละเอียด ล่องลอยมาเหมือนพลังงานของเสียง พลังงานแม่เหล็กและพลังงานของภาพ หากเรามีเครื่องรับที่มีประสิทธิภาพ ภาพเสียงก็คมชัด ผู้ให้มีเจตนาบริสุทธิ์ได้แผ่มาให้ ผู้รับจึงต้องทำใจให้บริสุทธิ์จึงจะรับได้ ไม่ใช่เอาวิทยุไปรับภาพทีวี ก็รับไม่ได้ ต้องกระแสคลื่นเดียวกัน วิทยุรับวิทยุ ทีวีรับทีวี มันเป็น

กฎของธรรมชาติฝืนไม่ได้ แต่เป็นอริยสมบัติของทุก ๆ คน ไม่ต้องแย่งกันรับ ให้รับเอาเอง ลงทุนอย่างเดียว ตั้งศรัทธาทำจิตให้บริสุทธิ์เท่านั้น เป็นทุนในการรับเอาบารมีกุศล

อีกประเด็นหนึ่ง การที่พุทธศาสนิกชน ได้ประกอบกิจการทางศาสนาในวันสำคัญต่าง ๆ ได้จัดพิธีเวียนเทียนรอบอุโบสถเป็นประจำสืบทอดกันมาแต่โบราณ ไม่ใช่ไม่มีเหตุที่มา ผลที่ได้ปฏิบัติกันอยู่จนทุกวันนี้มีเหตุมีผล การเวียนเทียนรอบพระอุโบสถสามรอบนั้น รอบแรกให้สวดพระพุทธคุณ ในรอบสอง รอบสามให้สวดพระธรรมคุณ พระสังฆคุณตามลำดับนั้น ก็เพื่อขอพรจากองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ประทับอยู่เป็นองค์ประธานในพระอุโบสถ เป็นการเปิดรับบารมีเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าในวันสำคัญ เพื่อทำการสักการะพระพุทธองค์ *เพื่อขออาราธนาพระพุทธบารมีอันศักดิ์สิทธิ์ และพุทธฉัพพรรณรังสีเพื่อความอยู่เย็นเป็นสุข* เหมือนตอนข้าพเจ้าได้เวียนรอบปราสาทสามรอบผ้าใยแก้วที่คลุมอยู่พร้อมประตูก็เปิดออก ให้ได้ชมภายในปราสาทเป็นทำนองเดียวกันเป็นกฎเกณฑ์ให้ได้รับพระพุทธพรจึงต้องเวียนสามรอบ ข้อนี้น่าคิด น่าพิจารณาเพื่อว่าเมื่อไปทำพิธีกรรมในการเวียนเทียนจะได้ตั้งจิตให้ตรงกับเหตุผลที่ได้กระทำ ไม่ใช่เห็นเขาเราก็ทำตามเพราะผลมันแตกต่างกัน ความตั้งใจมีศรัทธาอันบริสุทธิ์ย่อมได้รับผลตามเจตนา ไม่ได้ตั้งใจทำ *สักแต่ทำตามที่เขาทำกัน* ย่อมได้แต่กระทำกริยา ทำไปอย่างไม่มีจุดหมาย ทำอย่างขัดเขาไม่ได้ ย่อมเกิดความฟุ้งซ่าน ไม่บังเกิดบารมีจริงแล้วเป็นการชำระวิบากกรรมของตัวเอง เป็นการชำระกายและใจ ตลอดจนผลของอกุศลกรรมที่ติดตัวเราข้ามภพมา เสมือนเราอาบน้ำฟอกสบู่ ชำระความสกปรกที่ติดกายเรา เราจึงอาบน้ำเช้าเย็นตลอดเวลา บางคนอาบวันละหลาย ๆ ครั้งก็มี นั่นเป็นวิธีทำกายให้สะอาด แต่การบำเพ็ญบุญ เป็นการทำใจให้สะอาด ชำระวิบากกรรม เราเป็นพุทธศาสนิกชนไม่ควรละเลย อยากอยู่สุขสบาย ก็สมควรจะกระทำ โอกาสเป็นของเรา กาลเวลาเป็นของเรา ให้โอกาสเรา เราเพียงตัดสินใจกระทำด้วยปัญญาอันมีเหตุผล มีคำตอบ ทำไปเพื่ออะไร? มีผลอย่างไร? ผลเกิดจากเหตุที่ได้กระทำลงไป เราอ่านออก เขียนได้ เป็นผลจากอดีตที่เราได้เข้าศึกษาเล่าเรียน เราจึงอ่านเขียนได้คล่อง มันเป็นอย่างนั้น ขอให้อย่าเพิ่งปฏิเสธ คิดก่อนหาเหตุผลก่อน ทดลองก่อน อาบน้ำขันเดียวร่างกายไม่สะอาดได้ ต้องอาบหลาย ๆ

ขันจนเนื้อตัวสะอาด กระทำครั้งเดียวอาจเห็นผลไม่ได้ ต้องทำหลาย ๆ ครั้งต่อเนื่อง ก็จะพบความจริงที่ต้องการคือความสงบสุข

เมื่อออกจากปราสาท หลวงพ่อถามว่า "ปราสาทของเราสวยไหม? ไปดูภาพเขียนรอบวิหาร จะเข้าใจอะไรมากขึ้น" ข้าพเจ้าเดินไปดูภาพเขียนที่ผนัง น่าแปลกมาก! ภาพนั้นคือ ภาพวาดของตัวข้าพเจ้าเป็นผู้ชายคนหนึ่ง มีชื่อ.... ชัดเจน หน้าตาเหมือนข้าพเจ้าในปัจจุบัน เป็นภาพเล่าประวัติการเวียนว่ายตายเกิด การกระทำภาระหน้าที่ในแต่ละชาติ แม้กระทั่งชาติที่เกิดที่บ้านนาคู จังหวัดนครพนมก็มี ได้เดินดูจนรอบ ทั้งจดจำไว้เพื่อทำการพิสูจน์ต่อไป เรื่องราวนี้ขอสงวนไม่เขียนรายละเอียดเพราะไม่สมควร แต่ได้พิสูจน์แล้วเท่าที่จำมา ได้ไปดู ได้ไปเห็นหลักฐานที่มีอยู่ไม่ผิดแม้แต่นิดเดียว มีความเป็นจริงตามภาพนั้น บอกได้อย่างเดียว ประวัติถูกบันทึกไว้ที่วิหารราย ณ ที่ปราสาทหลังนั้น น่าแปลกไหม? ทั้งยังมีช่องว่างอีกมากมาย ไม่มีภาพเขียนไว้ หลวงพ่อบอกว่า "เขายังไม่บันทึกต่อไปกาลข้างหน้าจะบันทึก" ข้าพเจ้าเขียนไว้ ไม่ให้ใครมาเชื่อ แต่ขอให้พิจารณาว่าโลกนี้มีอะไรน่าศึกษา ค้นคว้าเรียนรู้อีกมากมาย ไม่ใช่ที่เรารู้เห็นเท่านั้น ยังมีอะไรซ่อนเร้นอีกมาก มีอะไรที่ปกปิด อยู่เป็นความเร้นลับ ท้าทายให้ค้นคว้า แสวงหาความจริงที่รออยู่เพื่อให้ทุกคนพิสูจน์ความจริงด้วยตนเอง อย่าฟังแต่คำบอกเล่า จากบันทึกของผู้พบเห็นเราเป็นตัวของเราเอง มีอิสระเป็นของเรา และเราก็มีเสรีภาพเป็นของเราที่เรียกว่าสิทธิมนุษยชนนั่นแหละ ทุกคนมีสิทธิจะคิด จะทำ จะพูด จะศึกษาเรียนรู้ จิตใจอย่าคับแคบ แต่ต้องไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น เรามีสิทธิเสรีภาพตามกฎเกณฑ์ที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม จึงจะได้ชื่อว่าเสรีภาพหรือเสรีประชาธิปไตย อันเป็นสิทธิอันชอบธรรมของมวลมนุษยชาติ ฉะนั้น เราจะมาปิดกั้นตัวเราด้วยจิตใจอันคับแคบอยู่ทำไม? ไม่ลองไม่รู้ ไม่ดูไม่เห็น เหมือนคำกล่าวที่ว่า "เราไม่อาจกลับมาในสถานที่ที่เราไม่ได้ไป เราไม่อาจไปถึงเมื่อเราไม่ไป เราไม่อาจไปที่อื่นได้เมื่อเรายังยืนอยู่อย่างนั้น เมื่อใจคับแคบก็จะไม่เห็นโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลได้ ไม่พบโลกกว้างอันความพิสดารเหมือนกบที่ถูกกะลาครอบอยู่" หากเราไม่ไป เราจะไม่ค้นพบความจริงที่ท้าทายรอเราอยู่ ตัวเราคือเครื่องมืออันสำคัญ ที่เข้าไปค้นคว้าหาความจริงตราบเท่าโลกนี้ยังมีอยู่

ออกจากปราสาทหลวงพ่อพาไปอีกที่หนึ่ง โดยพาลอยตัวขึ้นบนอากาศ ลอยตัวไปเรื่อย ท่ามกลางธรรมชาติอันสวยงามไม่เหมือนโลกมนุษย์ ทุกพื้นที่สะอาดเหมือนมีผู้ตกแต่งเอาไว้ทุกตารางนิ้ว ทุกพื้นที่ที่ผ่านไปจิตมันสดชื่น สงบเยือกเย็น มีความสบายไม่ร้อน ไม่มีหนาว มีแต่ความสบายเท่านั้น ตัวเบา หลวงพ่อพาไปสถานที่ที่หนึ่ง ด้านหน้ามีแสงสว่างเจิดจ้า จนมองอะไรไม่เห็น นอกจากแสงสว่างดั่งดวงอาทิตย์ หลวงพ่อพาลงมาที่บันไดแก้วที่ทอดลงมา ข้างบนมีแสงสว่าง เมื่อเท้าทั้งสองถึงพื้น หลวงพ่อก้มลงกราบข้าพเจ้าก็กราบตาม ไม่รู้ว่าท่านกราบอะไร? เพราะมองไม่เห็นเลย เพียงทำตามหลวงพ่อเท่านั้น เมื่อกราบแล้วได้ยินเสียงดังมาจากข้างบน เสียงนั้นดังมาก ก้องกังวาน น้ำเสียงฟังแล้วเย็นสะท้านไปทั้งกาย แต่นุ่มเปี่ยมไปด้วยน้ำเสียงแห่งความเมตตากรุณา ทำให้จิตใจอิ่มเอิบ บอกไม่ถูก สุดจะหาคำอธิบายให้เห็นเป็นรูปธรรมได้ เพราะไม่มีโวหารคำใดที่จะพรรณนาให้ใกล้ความเป็นจริงได้ เสียงที่ดังมานั้นถามว่า “รัตนมุนี (เป็นฉายาของหลวงพ่อข้างบนนั้น ท่านเรียกฉายาไม่ได้เรียกชื่อ) เธอขึ้นมาทำไม?” หลวงพ่อตอบว่า “เจ้าข้าข้าพระองค์นำลูกศิษย์ขึ้นมาเฝ้าพระเจ้าข้า” เสียงนั้นดังขึ้นอีก เธอจงเข้ามาสิ หลวงพ่อตอบว่า “พระเจ้าข้า” ขณะนั้นแสงสว่างค่อย ๆ จางลง มองเห็นสภาพแวดล้อม ความสวยงามไม่ต้องกล่าวถึง ขอให้ท่านที่ได้อ่าน จินตนาการเอาเองเถิด มองเห็นบันไดแก้วพาดลงมาจากปราสาทแก้ว เป็นปราสาทแก้วที่ใหญ่โตกว้างสุดคณานับ ลอยอยู่กลางอากาศส่องแสงเป็นประกายรอบทั้งปราสาท หลวงพ่อก้มกราบที่บันไดขั้นแรก ข้าพเจ้าทำตาม จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าไม่รู้หรอกว่า น้ำเสียงนั้นเป็นเสียงใคร แต่เห็นหลวงพ่อพูดราชาศัพท์ ก็คิดว่าคงเป็นผู้มีอำนาจแน่ แม้แต่เสียงทำให้เราเกิดอาการสะท้านไปทั้งตัว แต่จิตกลับสุขล้ำลึก ได้เดินขึ้นบันไดแก้วทีละขั้น ๆ กี่ขั้นไม่อาจทราบได้ ขยับขึ้นจนถึงขั้นสุดท้ายเป็นลานกว้าง มองไปข้างหน้าเห็นพระพุทธองค์ทรงประทับอยู่บนบัลลังก์แก้ว มีผิวพรรณขาวนวล ส่องประกายรอบพระวรกาย พระพักตร์อิ่มเอิบ พระเนตรเปล่งประกาย ห่มจีวรสีเหลือง พระโอษฐ์แย้มยิ้มน่าเกรงขาม แม้แต่จะเหลือบมองก็ยังเกรงกลัว เมื่อสบพระเนตร ใจสะท้านจิตสะท้อน กายสั่นเทิ้มหวั่นไหวไปทั้งกายและจิต หลวงพ่อก้มกราบอีกครั้งแล้วคุกเข่าเดินเข้าไป เมื่อมีเสียงตรัสว่า “เข้ามาใกล้ ๆ สิ” เมื่อเข้าไปใกล้ ๆ พระพุทธองค์ทรงตรัสกับข้าพเจ้าที่นั่งพับเพียบ พนมมือไหว้อยู่อย่างสงบนิ่งอยู่

อย่างนั้นว่า “ดีแล้วที่ขึ้นมา เธอจะบวชในบวรพระพุทธศาสนาไหม?” จึงตอบว่า “บวชพระพุทธเจ้าข้า” พระพุทธองค์จึงตรัสว่า “เธอตัดสินใจแน่แล้วหรือ?” จึงตอบว่า “ตัดสินใจแน่วแน่แล้วพระเจ้าข้า” ทรงตรัสว่า “ดีแล้ว” พระพุทธองค์ทรงหันไปถามหลวงพ่อ “จะอนุญาตไหม?” หลวงพ่อตอบว่า “ข้าพระพุทธเจ้าไม่ขัดข้องพระเจ้าข้า” *พระพุทธองค์ทรงแย้มพระโอษฐ์ ความรู้สึกเหมือนดอกไม้ทั้งโลกนั้นแย้มกลีบดอกบานตามรอยยิ้มของพระองค์ ทั้งเปี่ยมด้วยความเมตตา กรุณา ทั้งเต็มไปด้วยความอบอุ่น เป็นสุขที่ได้เห็นรอยยิ้มแห่งพระพุทธองค์ ช่างน่าอัศจรรย์ใจเสียจริง ๆ ดูเอาเถิดพระผู้เป็นใหญ่เหนือสัตว์โลกทั้งหลาย เป็นทั้งครูของมนุษย์ พรหมและเทวดา* พระองค์ทรงพระเมตตา หาได้ใช้อำนาจบาตรใหญ่ที่มีอยู่เหนือโลกมนุษย์ ทรงไม่หักหาญน้ำใจ ทรงขออนุญาตหลวงพ่อก่อน ถามความสมัครใจของข้าพเจ้าจนแน่พระทัยแล้ว จึงทรงยกพระหัตถ์ข้างขวาขึ้นพร้อมผายพระหัตถ์ออก ทรงตรัสว่า “เธอจงเป็นพระภิกขุในพระบวรพุทธศาสนาเถิด (ในพระวินัยนี้)” น่าอัศจรรย์ !!! ผมบนศีรษะของข้าพเจ้าหลุดออกจนหมดสิ้น เหมือนถูกโกนด้วยมีดอันคมกริบ แต่ไม่รู้สึกเจ็บอะไรเลย ต่อจากนั้นพระองค์ก็ทรงผายพระหัตถ์ออกอีกครั้ง ผ้าสบง จีวร สังฆาฏิ ผ้ารัดอก ได้ห่อหุ้มตัวข้าพเจ้ากลายเป็นพระไปในเวลานั้น ทรงพระราชทานบาตรมาให้ใบหนึ่ง ครองสะพายก็เป็นพระโดยสมบูรณ์ ข้าพเจ้าก้มกราบพระองค์ท่าน แล้วหันไปกราบหลวงพ่อ ท่านยิ้มด้วยความปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าจึงได้อุปสมบทในโลกทิพย์ในครั้งนั้น ข้าพเจ้าภูมิใจมากที่ได้บวชเป็นพระ หลวงพ่อสั่งให้กรวดน้ำแผ่อานิสงส์ให้พ่อให้แม่ทุก ๆ ภพ และเพื่อนมนุษย์สัตว์ผู้เวียนว่ายตายเกิด ได้ยินเสียง สาธุ สาธุ สาธุ ดังก้องไกลมาเป็นระยะ ๆ มันก้องเหมือนเสียงสามมิติ กังวาน กึกก้องรอบทิศ พระพุทธองค์ทรงสอนธรรมสั้น ๆ “เหตุทั้งหลายอยู่ที่ใจ ดับเหตุให้ดับที่ใจ เหตุเกิดตรงไหน ให้ไปดับที่นั่น” แล้วบอกให้หลวงพ่อพาไปเที่ยวให้ทั่ว ก้มลงกราบแล้วถอยออกมา พระพุทธองค์ทรงประทานม้าแก้วให้เป็นพาหนะตัวหนึ่ง พอขึ้นนั่งขี่ ม้าตัวนั้นก็พาเราสองคนไปเที่ยวที่ต่าง ๆ ทั่วไปหมด ล้วนเป็นที่ที่ไม่เคยเห็นในโลกมนุษย์เลย สวย ๆ แปลก ๆ เห็นแล้วไม่อยากกลับเลย ได้ไปที่สระน้ำเป็นที่สถิตทิพย์วิมานของพระแม่ธรณี ได้พบต้นดอกไม้ทิพย์ ใครได้ดมก็จะระลึกชาติได้เป็นต้นไม้ใหญ่ แผ่กิ่งก้านสาขากว้างใหญ่ ดอกมีแสงส่องประกายเจิดจ้า พุ่งขึ้นข้างบน

ออกข้าง ๆ ลงข้างล่าง มีเทวดาเฝ้าอยู่ แสงที่ส่องกระทบกัน แปลกอยู่นิดหนึ่งคือ ต่างจากแสงธรรมดา เพราะเมื่อแสงมากระทบกัน จะมีเสียงดังเหมือนแก้วกระทบกันและกัน มีเสียงไพเราะเหมือนเสียงบรรเลงเครื่องสายในวงดนตรีไทย ไม่เหมือนเสียทีเดียว แต่ไม่รู้จะยกตัวอย่างอะไร? ที่พอจะเปรียบเทียบได้กับสิ่งที่ผู้เขียนได้พานพบ ได้รับฟังการบรรเลง ที่พอจะยกเอามาเปรียบเทียบให้เกิดจินตนาการได้ นอกจากนั้นยังได้พบปราสาทแก้ว เงิน ทอง หยก พลอยสีต่าง ๆ เรียงรายไปหมด แพรวพราวละลานตาไปทั่ว ได้ไปพบสัตว์ในป่าหิมพานต์หลากหลายอยู่กันเป็นระเบียบ มีความเป็นมิตร พวกที่ตัวมีเกล็ด เกล็ดก็เป็นเพชรเป็นพลอย พวกที่ตัวมีขน ขนก็เป็นแก้ว น่าทึ่งจริง ๆ ผลไม้แต่ละชนิดก็มีแสงไม่เหมือนในโลกมนุษย์เรา มีสีสันสวยงามจับตา ได้เข้าไปในถ้ำสมบัติ มีสมบัติมากมายมหาศาล เทวดาที่เฝ้าอยู่บอกว่าเป็นทรัพย์ยุคขององค์พระศรีอาริยเมตตรัย ในยุคนั้นมนุษย์จะอยู่ดีกินดี มีสันติสุข คนมีศีลธรรม ถามว่า “ถ้ำนี้อยู่ไหน?” เทวดาตอบว่า “อยู่ในโลกมนุษย์นั่นแหละ เป็นมิติซ้อนมิติอยู่ คนไม่มีบุญมองไม่เห็นหรอก ทำให้คิดว่าครูบาอาจารย์เคยเล่าให้ฟัง แต่เราไม่เชื่อเอง” นอกจากนั้น ยังพบสิ่งแปลก ๆ อีกมากมาย จะกินผลไม้ก็ไม่ได้ ได้แต่เที่ยวชมเท่านั้น ได้พบธารน้ำตก หลวงพ่อบอกให้เข้าไปอาบ *เหมือนสายน้ำตก มองดูเหมือนน้ำไหลตกจากที่สูง ไม่ใช่น้ำแต่เป็นแสงสว่าง เข้าไปอาบอยู่ใต้แสงนั้นโดยไม่รู้สึกหนาว ไม่รู้สึกเปียก แต่มีความสดชื่นเหมือนกับได้อาบน้ำ* จากนั้นม้าแก้วก็พาไปสถานที่แห่งหนึ่ง เป็นปราสาทสีขาว พบรูปของพระพุทธองค์ปางปรินิพพาน ได้ก้มลงกราบ แล้วม้าแก้วก็หายไป หลวงพ่อก็ชวนเดินทางกลับ กายของข้าพเจ้ากลายเป็นฆราวาส แต่งชุดขาวเหมือนตอนมากับหลวงพ่อเช่นเดิม เมื่อกลับมาถึงห้องพระเข้าร่างที่นั่งอยู่ เป็นเวลาประมาณห้าทุ่มเศษ ข้าพเจ้าจึงถามหลวงพ่อว่า “ไปไหนกันมาบ้าง ?” หลวงพ่อบอกว่า “ถามทำไม ไม่ได้ไปเห็นหรือ ?” แต่ท่านก็เล่าให้ฟังเหมือนที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ทุกประการ ไม่ขาดตกบกพร่องเลย ได้กราบหลวงพ่อด้วยความเคารพแล้วเข้านอน แต่ก็นอนไม่หลับ จิตเฝ้าทบทวนเหตุการณ์ต่าง ๆ เพื่อกันลืม ทำให้เกิดศรัทธาในตัวหลวงพ่อเป็นทวีคูณ ตั้งใจแล้วว่า ต่อไปนี้จะไม่ลองท่านอีกแล้ว จะเห็นได้ว่าจิตของข้าพเจ้าได้ละพยศไปเกือบสิ้นเชิง

จากนั้นมา ข้าพเจ้าจะหาโอกาสและเวลาส่วนหนึ่งที่ว่างเดินทางไปในจังหวัดต่าง ๆ ที่ได้เห็นจากภาพในวิหารราย เพื่อพิสูจน์ความจริงตามภาพเขียนนั้น ก็เป็นจริงตามนั้นทุกที่ ได้ไปย้อนรอยอดีตกรรมที่เวียนว่ายตายเกิดอยู่เฉพาะในประเทศไทย แต่ในประเทศจีน ประเทศอินเดีย ฯลฯ ยังไม่มีโอกาสได้ไปพิสูจน์ความจริง แสดงว่าที่ได้พบมานั้นเป็นความจริง ไม่ใช่ถูกสะกดจิตจากหลวงพ่อ ท่านนำข้าพเจ้าขึ้นไปด้วยพลังอภิญญาของท่าน ข้าพเจ้าจึงได้ท่องโลกทิพย์วิมาน แดนพุทธภูมิและวิมานต่าง ๆ นับว่าได้ช่วยละลายพฤติกรรมผิด ๆ ในจิตของข้าพเจ้าให้สลาย เข้าใจอะไรมากขึ้น ละพยศ ลดมานะในจิตลงได้ แม้จะไม่หมดสิ้นสงสัย แต่ก็ลดน้อยลงระดับหนึ่ง นับว่าเป็นโอกาสที่ทำให้ตัดสินใจเอาชีวิตเข้าทดลอง ใช้ห้องพระ ป่าเขา เถื่อนถ้ำ สถานที่อันวิเวกต่าง ๆ ทั่วประเทศ รวมทั้งสำนักปฏิบัติธรรม เป็นห้องทดลอง ได้ครูบาอาจารย์ผู้รู้เป็นที่ปรึกษา ให้คำแนะนำ อบรมสั่งสอน ชี้แนะ ชี้นำ ได้ท่องเที่ยวไปในสถานที่ต่าง ๆ เพื่อค้นคว้าหาความจริง ข้าพเจ้าได้ใช้เวลาศึกษาค้นคว้าอย่างเอาจริงเอาจัง เอาเป็นเอาตาย ความจริงจึงค่อย ๆ เปิดเผย ความลับจึงค่อย ๆ กระจ่าง จิตเกิดความสว่าง ปัญญาก็ประณีตขึ้นมาตามลำดับ แต่ก็ยังไม่จบ ความลับบางส่วนก็ยังคงเป็นความลับต่อไป กำลังรอท้าทายให้เข้าไปพิสูจน์ เรียกร้องให้เข้าไปหา เข้าไปดู ไปรู้เห็น ไปทำความรู้จัก เข้าไปทำความคุ้นเคย ไปพบความจริง ไปดูให้เห็นกับตาตัวเอง เพื่อจะได้อบรมจิตใจให้พบกับสันติสุขของชีวิต ทำชีวิตให้สมบูรณ์ สร้างดวงธรรมให้เข้าไปครอบครองจิตใจ สร้างสันติธรรมในสังคมให้บังเกิดสังคมเกิดสันติ ความสงบก็จะปรากฏ อย่างน้อยชีวิตเราก็ไม่ต้องถูกเบียดเบียนด้วยอำนาจแห่งกิเลส ให้เกิดทุกข์ระทมกับวัตถุธรรม ต้องสูญเสียความสุข ละทิ้งความสุขอันพึงแสวงหามาได้ด้วยตนเอง

ปลาตะเพียนเงิน ตะเพียนทอง มอบแหวน

หลวงพ่ออยู่อบรมสั่งสอนข้าพเจ้า ๓ พรรษาก็กลับไปอยู่วัดของท่าน ได้ไปส่งท่านและพักอยู่กับท่าน ๕ คืน ได้สนทนาธรรมและขอให้หลวงพ่อไปเยี่ยมข้าพเจ้าบ่อย ๆ

คืนหนึ่งนั่งคุยกันอยู่ ๒ คน ท่านถามว่า “อยากได้แหวนใช้ไหม ? หากอยากได้พรุ่งนี้เช้าจะพาไปเอา” ข้าพเจ้าบอกว่า “อยากได้ แต่ถ้าหลวงพ่อจะซื้อให้ ไม่เอา” ท่านบอกว่า “ไม่ต้องซื้อหรอก จะไปขอแม่ปลาตะเพียนเงิน ตะเพียนทองให้ ปลาสองตัวนี้เฝ้าสมบัติอยู่ในบึงต้นกะบก” บึงที่หลวงพ่อเคยไปปฏิบัติธรรมได้ธรรมขั้นสูง “ที่นั่นเขาเคยเอาขึ้นมาให้ดู จะไปขอเขาให้ ไว้ใช้คุ้มครองตัวสักวง เขาคงไม่หวงหรอก ตอนเช้าค่อยไปกัน อยู่ไม่ห่างจากวัดมากนัก เดินลัดป่าไปประมาณ ๓ ชั่วโมง เดินไหวไหม ?” ข้าพเจ้าตอบท่านว่า “ไหว” ท่านเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ในบึงต้นกะบกให้ฟังมากมาย ฟังไม่เบื่อ ไม่ง่วง ชวนให้ติดตาม ฟังเรื่องราวแปลก ๆ ลึกลับ ไม่คิดว่าโลกนี้จะมีอะไรน่าศึกษามากมาย ตอนเช้ากินข้าวแล้ว พร้อมเตรียมเสบียงอาหารกลางวันไปด้วย เพื่อถวายหลวงพ่อและข้าพเจ้าจะได้กินกันหิว หลวงพ่อห่มจีวรเรียบร้อยก็ชวนข้าพเจ้าเดินทางเข้าป่า *มีทางเดินเล็ก ๆ เป็นทางเดินด้านหลังวัด เดินไปพักไป เป็นระยะ ๆ ไม่รีบร้อนอะไร คุยกันไปด้วย ท่านเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่ท่านได้พบพานไปตลอดทาง เพื่อไม่ให้เหนื่อยจากการเดินทาง ยิ่งเดินยิ่งไกล ไปถึงบึงต้นกะบก เป็นหนองน้ำใหญ่ มีต้นไม้ขึ้นรอบ ๆ บึง ทั้งต้นเล็ก ต้นใหญ่ น้ำใสสะอาด บริเวณร่มรื่น อากาศเย็นชื่นใจ ใช้เวลาเดินทางเกือบสี่ชั่วโมง ถึงเวลาอาหารเพลพอดี ได้จัดอาหารถวายท่าน ท่านฉันเล็กน้อย กินข้าวกันเสร็จ ท่านบอกให้พักผ่อนก่อน ท่านชี้ให้ดูสะพานไม้ที่ยื่นไปในบึงไม่กว้างมากนัก เดินไปมีพื้นศาลาไม้เก่า ๆ รูปสี่เหลี่ยมเลยขอบบึงเข้าไป นั่งได้ประมาณสี่คน ท่านบอกว่าท่านได้นั่งปฏิบัติอยู่บนพื้นไม้สี่เหลี่ยมนั้น ไปที่นั่นกันดีกว่า เมื่อเข้าไปถึง* ท่านนั่งพักผ่อนอยู่พักหนึ่ง แล้วเข้าสมาธิอยู่ประมาณสามสิบนาที ท่านลืมตาขึ้นพร้อมพูดว่า “แม่ปลาตะเพียนเงินตะเพียนทองเอ๋ย วันนี้หลวงพ่อมาขอสมบัติสักชิ้นจะให้ไหมเล่า? จะเอาไปให้เจ้าของเขาคุ้มครองตัว อยู่ข้างนอกมันอันตราย ถ้าได้ก็ขึ้นมา” ได้เห็นสิ่งแปลกอีกแล้ว ชั่วประเดี๋ยว

น้ำในบึงเป็นฟองผุดขึ้นมา มีกระแสน้ำตีเป็นแปลงกลางบึง พร้อมมีปลาสองตัวสีเงิน สีทอง ตัวไม่โตนักว่ายน้ำขึ้นมา ว่ายตรงมาหาหลวงพ่อ ท่านคุยกับปลาสองตัวนั้นว่า "ขอแหวน สักวงนะ" หลวงพ่อเอาลวดงอเหมือนเบ็ดตกปลา ผูกเชือกห้อยลงไปในน้ำ ปลาตัวหนึ่งคาบแหวนขึ้นมาชูให้หลวงพ่อดู ทำเหมือนปลาโลมา ที่เขาชูหัวขึ้นเหมือนจะถามหลวงพ่อว่าใช่ไหม แหวนนั้นเป็นแหวนแบบผู้หญิง หลวงพ่อบอกว่าไม่ใช่ ปลาทั้งสองจึงดำลงไปใต้น้ำอีกนานพอสมควร คิดว่าไม่ได้แล้ว แต่อีกครู่หนึ่งปลาทั้งสองตัวคาบแหวนขึ้นมาให้ดูตัวละวง หลวงพ่อจึงชี้วงที่อยู่กับปลาตะเพียนทองว่า "เอาวงนั้น" *ปลาตะเพียนทองจึงเอามาใส่ในลวดที่หลวงพ่องอเป็นห่วงไว้ให้แล้ว* เป็นแหวนทองคำแบบโบราณ มีหัวแหวนสีดำ ท่านจึงหยิบให้ข้าพเจ้าลองใส่ดู ปรากฏว่าใส่นิ้วนางได้พอดี หลวงพ่อบอกว่า "ได้แล้ว" ปลาทั้งสองจึงดำไปใต้น้ำ หลวงพ่อถามว่า "พอใจไหม ?" ตอบท่านว่า "พอใจ" ท่านจึงบอกว่า "ถอดมาก่อน หลวงพ่อจะเสกให้" น่าเชื่อไหม..! ถ้าไม่พบกับตนเอง ไม่เห็นด้วยตา จะเชื่อได้อย่างไร ? บอกใคร ๆ ก็ไม่เชื่อ กลับจะกล่าวหาว่า โกหกหรือไม่ก็บ้า หรือช่างจินตนาการแต่งเรื่องหลอกลวงกันเล่น หรืออาจจะว่าคนลวงโลกก็อาจเป็นไปได้ อย่าว่าแต่คนอื่นเลย แม้แต่ตัวข้าพเจ้าหากไม่อยู่ในเหตุการณ์วันนั้น ก็คงไม่เชื่อแน่นอน แต่นี่อยู่ที่นั่น อยู่ตรงนั้น เห็นด้วยตาตนเอง เห็นตลอดเวลา ไม่ได้หลับ ตื่นอยู่ตลอดเวลา แหวนวงนั้นขณะนี้ยังอยู่กับตัวข้าพเจ้า บูชาไว้บ้าง นำมาใช้บ้างตามโอกาส ให้ดูได้ เหตุการณ์เช่นนี้ หากใครได้พบสถานการณ์อย่างที่ข้าพเจ้าได้พบ ก็คงไม่ต่างกันในเรื่องความรู้สึกเท่าใดนัก มีความตื่นเต้น ยินดี ฉงนไปพร้อม ๆ กัน มีองค์ประกอบของศรัทธาเพิ่มเข้ามา คือ ความเชื่อ อยากรู้ อยากเห็นไปเรื่อย ๆ เหมือนอารมณ์เหล่านี้เคยได้เกิด และเกาะกินใจข้าพเจ้าแล้วในอดีต ปัจจุบันก็ยังฝังใจอยู่ ติดอยู่ในสัญญาจำได้หมายรู้เป็นแรงบันดาลใจ ให้เกิดความมุ่งมั่นจะทำความดี ประกอบกรรมดี เจริญกรรมฐานพัฒนาจิต กลายเป็นเหตุปัจจัย ให้จิตงาม มีสติเป็นมหาสติครองตน มีสติสัมปชัญญะพิจารณาใคร่ครวญ หาเหตุผล มีการตัดสินใจที่มั่นคง อยู่กับหลักการทำจิต ให้ไม่ยึดติดอยู่ในความคิดของตนเอง รู้จักเสียสละ บำเพ็ญบารมีทาน ทำทานทั้ง ๓ ประการให้บริสุทธิ์ คือ

๑. ให้อามิสทาน ด้วยจิตหมดจด

๒. ให้ธรรมทาน เมื่อมีโอกาสโดยไม่ตระหนี่

๓. ให้อภัยทาน ด้วยความตั้งมั่นที่จะให้อโหสิ

จนกระทั่ง ทำให้จิตละวาง มองเห็นไตรลักษณ์อย่างชัดเจนที่อยู่กับชีวิตเราตลอดเวลา อนิจจัง ชีวิตนี้ไม่เที่ยงต้องเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ทั้งรูปกาย จิตใจ ตลอดจนสถานการณ์ ความเชื่อ ความเข้าใจ ทุกอย่างย่อมเปลี่ยนแปลงได้ทุกเมื่อ ความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายย่อมส่งผลถึงทุกขัง ความทุกข์ คือ การเปลี่ยนแปลงจนเราทนไม่ได้ อนัตตา ความไม่มีตัวตน ย่อมเปลี่ยนตามโอกาส ทำให้เราไม่เกาะติดอยู่กับเหตุแห่งความทุกข์ คือ รัก โลภ โกรธ หลง ฟุ้งซ่าน จิตใจผูกอาฆาต พยาบาท อิจฉาริษยา แก่งแย่ง ชิงดีชิงเด่น ประทุษร้ายผู้อื่น เบื่อหน่าย ท้อแท้ ลุ่มหลงในโลกธรรม ติดอยู่กับกามคุณ ใจคับแคบ ขาดเหตุผล ไม่ฟังผู้อื่น เอาแต่ใจ มีแต่ทะนงตน มัวเมา หมกมุ่นอยู่กับกามคุณ ๕ อัน ได้แก่ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ไม่มองเห็นความถูกต้อง จนมองไม่เห็นความจริง จิตหมกมุ่นอยู่กับลาภ ยศ สรรเสริญ เหมือนวัวติดปลักยกตัวไม่ขึ้น ได้แต่แช่อยู่แต่ในปลักอันเป็นน้ำเน่า ไม่ยอมขยับตัวขึ้นให้พ้นของเน่าเหม็น ไม่ยอมขยับตัวเพื่อให้ขึ้นจากของเน่าเหม็นนั้น ก่อนเราไม่รู้ ก็แก้ไม่ได้ บางครั้งเรารู้ ก็แก้ไม่ได้ เพราะไม่แก้จึงไม่หลุด เมื่อแก้ได้แล้วเราก็เปลี่ยนสถานะของจิต ไปเกาะติดอยู่กับความสงบ เกาะอยู่กับพุทโธ คือ ความสงบ สะอาดในดวงจิต เป็นผู้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของจิตในเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่มากระทบ เป็นผู้ตื่น มองเห็นโทษของกาม เป็นผู้เบิกบาน จิตผ่องใสตลอดเวลา ปัญหาต่าง ๆ นานาชนิดที่เข้ามากระทบในอารมณ์ไม่มีผลต่อจิตของเรา ละวาง ไม่ยึดติด ทั้งเป็นผู้มีปัญญาบริสุทธิ์ กลับสู่ฐานเดิมของจิต คือ จิตประภัสสร จิตบริสุทธิ์ ไม่มีอะไรเข้ามารบกวน เข้ามาก็ถูกสกัดด้วยสติ คือ จิตมีพระพุทโธ เราเกาะติดอยู่กับอารมณ์แห่งความสงบทุกลมหายใจเข้าออก ทั้งตื่นและหลับก็มีสติสัมปชัญญะกำกับตลอดเวลา คำว่า "แก้ไม่ได้" กับ "ไม่ได้แก้" มันแตกต่างกัน จิตที่อ่อนแอย่อมไม่คิดสู้ชีวิต มีปัญหาก็หนีปัญหา ขาดความอดทน ขาดความเข้มแข็ง เกิดความอ่อนแอ สติขาด เอาแต่ทุรนทุราย ดิ้นหนี ไม่คิดสู้ ปัญหาทุกอย่างในโลกนี้ล้วนแก้ได้ เพราะมีอนิจจังเป็นปรมัตถ์สัจจะ แต่ต้องมี

สติปัญญากำกับ อย่าใช้อารมณ์เป็นเครื่องตัดสินพร้อมทั้งตั้งสติให้มั่นคง ค่อย ๆ คิด ค่อย ๆ แก้ แต่อย่าทุกข์ เพราะทุกข์ก็ต้องแก้ ไม่ทุกข์ ก็ต้องแก้ เหตุเพราะเรายังมีชีวิตอยู่ ทำไมจึงต้องแก้ไปพร้อมกับความทุกข์ ทำไม ไม่เลือกแก้อย่างฉลาด แก้ไปพร้อมกับความสงบมีความสุขอยู่ตลอดเวลา แก้ได้จิตก็สงบสุข แก้ไม่ได้จิตก็ไม่สงบสุข แต่ต้องใช้มหาสติ มีปัญญาที่ประณีต ตั้งฉันทะให้มั่น ค้นหาวิธีแก้ตลอดเวลา หากทำเช่นนี้จะได้ยุทธวิธีในการแก้สภาพปัญหานั้น ๆ นำความคิดมาทดลองแก้ แก้ได้ก็กลายเป็นทฤษฎีต่าง ๆ ในการแก้ปัญหา ค้นหากลยุทธ์ในการแก้ปัญหาในชีวิตของเรา ไม่ใช่ถูกใจ *ถูกต้องอาจจะไม่ถูกใจ ถูกใจอาจจะไม่ถูกต้อง ใช้รากฐานการวัด* คือ ความสงบใจกับความฟุ้งซ่าน รุ่มร้อนในใจของเราต่อการแก้ปัญหาปัญหาชีวิตของคนเรามีมากมาย เราจะอยู่ได้อย่างไรเมื่อชีวิตมีแต่ทุกข์ หาสุขไม่พบแม้แต่วินาทีเดียว สมกับคำว่า “ชีวิต คือปัญหา ปัญหาคือสิ่งที่รอการแก้ไข” ได้กล่าวแล้วว่า แก้ไขได้ทั้งสองวิธี แก้ไขด้วยความทุกข์คู่กันไปกับแก้ไขด้วยความสุข สิทธินี้เป็นของทุกคน ไม่มีใครบังคับกันได้ จงพิจารณาเอาเอง

หลวงพ่อท่านให้หลักธรรม อันประเสริฐทรงด้วยคุณค่าข้อนี้แก่ข้าพเจ้า จึงได้แสดงฤทธาอานุภาพ อภินิหารธรรมให้ได้เห็น เรียกว่าปราบพยศลดมานะของข้าพเจ้า เหมือนหนึ่งในอดีตกาลที่พระพุทธองค์ทรงปราบมานะ ความพยศในจิตของชฎิลสามพี่น้องให้คลายมานะ ละพยศ คลายความยึดมั่นถือมั่นด้วยการสำแดงฤทธิ์ให้ดู จนยอมบวชและนำบริวารเป็นสาวกและบรรลุอรหันต์ในที่สุด เพราะรู้ว่าคนเราติดวัตถุ จึงเอาวัตถุมาล่อเพื่อให้ลุ่มหลงอยู่ในวัตถุนั้นเสียก่อน เป็นการปลูกศรัทธาแล้วจึงมาล้างภายหลัง แม้ตัวข้าพเจ้าเองก็ไม่ยกเว้น เหมือนโคถึกคึกคะนองลำพองอยู่กับกิเลส สนุกสนาน บันเทิงใจกับกามคุณ ๕ มันเหมือนสนิมที่กินเหล็กอยู่ตลอดเวลา ทุกลมหายใจเข้าออก มีแต่เห็นรูป ได้รส ได้กลิ่น ได้ยินเสียง สัมผัสกาย สัมผัสใจ อยู่อย่างนี้ เป็นอย่างนี้ ต้องการอย่างนี้ สนุกสนานอย่างนี้อยู่ร่ำไป ติดอยู่ในสรรเสริญจนถอนตัวไม่ขึ้น

หลวงพ่อรู้วาระดับขันธ์

หลวงพ่อเป็นพระผู้มาโปรดให้ชีวิตใหม่กับข้าพเจ้าโดยแท้จริง ท่านได้แสดงบารมีของท่านให้เห็นอีกมากมาย ไม่ได้เขียนเอาไว้ อย่างเช่น ท่านให้โชค บอกเลขสามตัวให้รู้ แต่ข้าพเจ้าไม่เคยได้เพราะไม่ยอมซื้อ ท่านให้มาไม่น้อยกว่าสามสิบครั้ง ไม่เคยซื้อเลยสักครั้ง เท่าที่ทราบท่านไม่บอกกับใครนอกจากข้าพเจ้า ท่านรู้ว่าไม่เล่น ท่านรู้วาระจิตของข้าพเจ้า ในสิ่งที่ข้าพเจ้าคิดตั้งใจจะถาม ท่านจะพูดก่อนทุกครั้งไป ท่านไปเยี่ยมข้าพเจ้าในโรงแรมขณะไปดูงานในต่างประเทศ แสดงการระลึกชาติให้ดู บอกกล่าวเรื่องต่าง ๆ อย่างแม่นยำไม่เคยผิดพลาด เป็นต้น หลังจากท่านไปอยู่ที่วัดแล้ว ท่านก็เดินทางมาเยี่ยมมานอนกับข้าพเจ้าเป็นประจำ ห้องพระเป็นสิทธิของท่าน มาครั้งละ ๕ วัน ๗ วันเช่นนี้ไม่ขาด

ท่านได้ไปหาข้าพเจ้าที่ทำงานในตอนบ่ายวันหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ถวายน้ำชา กาแฟตามปกติ ท่านเรียกเข้าไปหา จับมือข้าพเจ้าเอาไว้ ดูนุ่มนวล อบอุ่นใจมากขณะนั้น ท่านมองหน้าข้าพเจ้าอยู่พักหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงบอกหลวงพ่อว่า “วันนี้หลวงพ่อมาแปลก มีอะไรหรือ? บอกได้ไหม?” ท่านบอกว่า “ได้” ท่านว่า “เราสองคน จะพบกันครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายนะ” หัวใจของข้าพเจ้าแทบหยุดเต้น ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าอะไร แต่ความรู้สึกเหมือนจะต้องสูญเสียสิ่งที่เคารพรักบูชา ของมีค่าจะต้องจากเราไป ท่านทิ้งระยะนิดหนึ่ง จึงบอกว่า “อย่าตกใจ ตั้งสติให้ดี อย่าเสียใจ อย่าอาลัย อย่าเป็นห่วงเพราะไปดี ถึงเวลาจะต้องกลับ หมดภาระหน้าที่แล้ว หลวงพ่อไม่ไปไหน อยู่ในใจนั่นแหละ นึกถึงหลวงพ่อ ทำแต่สิ่งที่ดี ปฏิบัติตามที่หลวงพ่อสอน หลวงพ่อก็จะอยู่ในใจตลอด” ข้าพเจ้านั่งงงเหมือนถูกสะกดจิตให้แน่นิ่งพูดไม่ออก คิดได้อย่างเดียวว่าหลวงพ่อบอกมีเลศนัย ท่านกล่าวต่อไปว่า “เมื่อหลวงพ่อไม่อยู่ จะมีพระอริยสงฆ์อีกรูปหนึ่งมาแทนหลวงพ่อ จำคำหลวงพ่อไว้ให้ดี และให้เตรียมเก็บข้าวของ เพราะจะย้ายไปเป็นผู้อำนวยการอยู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรีในเดือนพฤษภาคมนี้" (ในปีนั้นเป็นปีพุทธศักราช ๒๕๒๘ ท่านบอกต้นเดือนมกราคม) ความจริงข้าพเจ้ารู้มาแล้ว ท่านอธิบดีกรมพลศึกษาบอกให้ข้าพเจ้าย้ายไปอยู่จังหวัดสมุทรสาคร หลวงพ่อบอกไม่ได้ไปหรอก ได้ไปอยู่จังหวัดสุพรรณบุรีแน่นอน ข้าพเจ้าไม่

ขัดแย้ง แต่ไม่เชื่อ ในทางโลกผู้บังคับบัญชาบอกข้าพเจ้าอีกอย่างหนึ่ง เป็นตัวท่านทั้งหลายจะเชื่อใคร? ก็ต้องเชื่อผู้ออกคำสั่งแน่นอน หลวงพ่อท่านจึงกล่าวต่อเพราะไม่ขัดแย้ง “รู้อยู่ว่าไม่เชื่อหลวงพ่อ” ก็จริงเช่นนั้น “วันนี้จะมาลา เดือนพฤษภาคม หลวงพ่อจะดับขันธ์ของหลวงพ่อในวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๒๘ จำไว้” แทบไม่เชื่อหูตนเอง เหมือนคนจะต้องขาดที่พึ่งทางใจ ลืมเรื่องอื่นหมด แต่ท่านขัดเอาไว้ “ไม่ต้องซัก รู้แค่นี้ก็พอแล้ว หลวงพ่อจะอยู่ด้วยแค่ ๗ วัน แต่มีข้อแม้ห้ามถามเรื่องที่บอกโดยเด็ดขาด คุยเรื่องหลักธรรม แนวปฏิบัติที่เป็นประโยชน์ จากไปครั้งนี้ ก็จะไม่พบกันอีกแล้ว จะต้องช่วยตนเอง จะมีพระอีกรูปหนึ่งมาหา ก็มาอยู่เพียงระยะสั้น ๆ จะเรียนรู้อะไรจากท่าน ก็รีบเรียนรู้เอา จำไว้ให้แม่นนะ อย่าลืม” หลวงพ่ออยู่จนครบ ๗ วัน ก็เดินทางกลับวัด

เดือนพฤษภาคม ๒๕๒๘ กรมพลศึกษาได้มีคำสั่งให้ข้าพเจ้าย้ายไปดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร และให้ไปรักษาราชการในตำแหน่งผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี เป็นไปตามที่หลวงพ่อท่านทำนายไว้จริง ๆ

ต่อมาวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๒๘ มีลูกศิษย์ของหลวงพ่อโทรศัพท์มาบอกว่า "หลวงพ่อมรณภาพแล้ว" ไม่ต้องบอกถึงความรู้สึกขณะนั้น รู้แต่ว่า นี่คือ “การรู้วาระดับขันธ์ของหลวงพ่อ” เป็นจริงตามที่ท่านได้บอกไว้ และมาร่ำลาทุกประการ ทำบุญตามประเพณีเจ็ดวัน ก็เก็บสังขารสรีระหลวงพ่อไว้ภายในวัดจนถึงปัจจุบันทุกวันนี้ คงไม่เผาสรีระของท่าน เก็บไว้เป็นที่สักการะของลูกศิษย์ และท่านก็สั่งไว้เช่นนี้ หลังจากหลวงพ่อมรณภาพไปแล้วหนึ่งเดือน อาจารย์ของท่านทั้งสององค์ก็ละสังขารตามหลวงพ่อ ก่อนละสังขารอาจารย์ทั้งสองบอกลูกหลานว่า “หลวงพ่อไปแล้ว ก็ต้องไปกับหลวงพ่อ ลาแล้วนะ” ที่จริงแล้วอาจารย์ของหลวงพ่อนั้นเกี่ยวพันกับหลวงพ่ออย่างล้ำลึกยากแท้ที่จะเข้าใจได้ ทิ้งปริศนาข้อนี้เอาไว้ให้คิด

พบหลวงปู่เทพโลกอุดร

อยู่จังหวัดสุพรรณบุรีเข้าปีที่สอง เช้าวันเสาร์ขณะที่นั่งอยู่ศาลาหน้าบ้านพัก เห็นมีพระภิกษุรูปหนึ่งกำลังจะเดินผ่านหน้าบ้าน มองดูพระรูปนี้แล้วนึกแปลกใจ รูปร่างผอมสูง แขนขายาว ฝ่ามือฝ่าเท้ายาว นั่งคิดว่าแปลกดี แต่ก็เฉย ๆ พระก็คือพระ ชีวิตอยู่แต่กับพระ พบแต่กับพระ เพียงแปลกใจในรูปลักษณะเท่านั้น เมื่อเดินผ่านมาถึงศาลาพักร้อนที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ ได้ยินเสียงพระรูปนั้น ท่านพูดว่า “แปลกอะไร ? พระก็คือพระ รูปร่างอย่างไรก็เป็นพระ” ท่านเดินผ่านเข้าไปถึงทางเข้าบ้านพัก พระรูปนั้นยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นเหมือนมายืนบิณฑบาตอย่างไรอย่างนั้น ก็คิดในใจว่า “เลยเวลาบิณฑบาตแล้ว จะมาทำไม ?” ก็ได้ยินเสียงค่อนข้างดังห้วน ไม่มีหางเสียงว่า “ไม่ได้มาบิณฑบาตอย่างที่คิด ไม่ได้มาขออะไร พระจะมาขอค้างคืนสัก ๓ คืน จะได้ไหม ? แต่จะมา ๓ ครั้ง ครั้งละ ๓ คืน ถ้าให้พัก” กำลังคิดอยู่ว่ามาจากไหน ? ทำไมมาขอพัก ? ก็มีเสียงดังมาอีก แต่ท่าทางท่านสงบ น่าเกรงขาม สังเกตดูจีวรเก่า ๆ มีสังฆาฏิ มีบาตรใบหนึ่งเท่านั้น “มาจากไหนก็ช่าง ให้พักหรือไม่ ? ก็ตอบมา” กำลังคิดว่าจะเอาอย่างไรดี ท่านก็ว่า “ไม่เอาอย่างไร ? ให้พักก็พัก ไม่ให้พักก็จะไป” คิดต่อว่า มีแต่ห้องพระจะพักได้หรือ ? เรายังไม่ตอบท่าน เดี๋ยวพระจะหายหมด ก็ได้ยินเสียงมาว่า “ห้องพระก็พักได้ พระมีศีล ของไม่หาย เป็นพระ รู้จักพระไหม?” คิดในใจว่ารู้จัก แต่มีเสียงบอกว่า “ไม่รู้จักแล้วอวดรู้ ศิษย์ตถาคตต้องไม่ทำเช่นนี้” สังขารชักปรุงแต่ง ยังไม่ฉงนใจ คิดว่าพระองค์นี้วิกลจริตกระมัง ไม่รู้จักอยู่ ๆ มาขอพักด้วย ก็มีเสียงพูดดุ ๆ มาว่า “เป็นพระไม่บ้า ไม่วิกลจริต อย่าคิด..เป็นบาป” คิดต่อนึกถึงคำพูดหลวงพ่อริม รัตนมุนี ที่ท่านสั่งไว้ก่อนละสังขารเพราะดูพระรูปนี้ รู้ใจไปหมด ก็มีเสียงมาอีก “คิดตัดสินใจได้แล้ว จะให้ตามเงื่อนไขไหม ? ให้ก็บอกมา ไม่ให้ก็จะได้ไป.. เสียเวลา” สติจึงกลับมา ตอบว่า “นิมนต์หลวงพ่อ..อนุญาตจำวัดในห้องพระนะ มีห้องเดียว” ท่านตอบมาว่า “ดีแล้ว” ท่านก็ขยับเท้าเดินมาที่ประตูบ้านพร้อมสั่งว่า “ไปเอาน้ำมาล้างตีนพระ” ท่านจะใช้สรรพนามแทนตัวท่านว่าพระ เบื้องแรกข้าพเจ้าไม่รู้ว่าท่านเป็นใคร? แต่แปลกใจว่าท่านรู้จิตเราว่ากำลังคิดอะไร? คงไม่ธรรมดาแน่ จึงบอกท่านว่า

“เข้าไปได้เลย ไม่ต้องล้างหรอก” หลวงพ่อท่านว่า “ไม่ได้ ต้องล้าง มันไม่เป็นมงคลกับบ้านเรือน” ก็ได้ความรู้อีกอย่างหนึ่ง จึงไปตักน้ำใส่ถังมาล้างเท้าให้ท่าน แล้วใช้ผ้าขนหนูเช็ดเท้าจนแห้ง ท่านเดินไปนั่งที่โต๊ะรับแขก ได้กราบท่านแล้ว ท่านก็กล่าวว่า “มาหาลูกศิษย์ จะเป็นไหม?” ข้าพเจ้าเฉยอยู่ คิดอยู่ในใจ พระรูปนี้แปลกจริง ๆ เดินตามหาลูกศิษย์ !!! เราไม่ต้องพูดเลย ท่านบอกว่า “ไม่แปลก ไม่บ้า คนอยากเป็นลูกศิษย์กันทั้งนั้น” ข้าพเจ้าคิดต่อ ขี้คุยจริง ๆ เสียงท่านพูดอีก “ไม่ใช่คุย ! จะเป็นหรือไม่ ? ไม่ต้องคิดอยู่ จะพูดก็พูดมา คนบางคนดื้อมากต้องลงพรหมทัณฑ์ ไม่ต้องมีความเมตตาปรานีต่อกัน จะอยู่ก็ช่าง จะไปก็ช่าง จะสุขก็ช่าง ทุกข์ก็ช่าง จะได้สำนึกตัว!!! อย่าทำตัวเหมือนไก่ได้พลอย ไม่รู้คุณค่า กินก็ไม่ได้ เขี่ยเล่นได้อย่างเดียว แล้วไม่รู้คุณค่าพลอย” ในจิตของข้าพเจ้ารู้สึกพรั่นพรึง ใจเต้นแรง มีเสียงบอกมาว่า “ไม่ต้องตกอกตกใจ เป็นคนเก่งนี่” ตอนนั้นคิดได้อย่างเดียวว่าพระองค์นี้ น่ากลัวไม่ใช่ธรรมดาเสียแล้ว จึงตัดสินใจว่า เราจะขอเป็นลูกศิษย์ของท่าน เพราะคำพูดของท่านว่าประชดเราทั้งหมด ไม่ได้ว่าใครเลย ดังนั้น จึงก้มกราบท่านแล้วขอเป็นลูกศิษย์ของท่าน ท่านว่า “ดีแล้ว ขอรับไว้เป็นลูกศิษย์” แล้วถามท่านว่า “ทำไมหลวงพ่อจึงมาหากระผม” ท่านตอบว่า “ทุกคนมีหน้าที่ไม่เหมือนกัน พระอาทิตย์กับพระจันทร์ทำหน้าที่คนละอย่าง คนละเวลา ดวงอาทิตย์ขึ้นก็จะมาไล่ความมืดให้หมดไป ให้ความร้อนความอบอุ่นแก่พื้นผิวโลก ดวงอาทิตย์ตก ความมืดก็มาปกคลุมผิวโลกและลดความร้อนบนผิวโลกให้เย็นลง ไม่เช่นนั้นความร้อนจะทำให้สิ่งมีชีวิตตายหมดเพราะความร้อนจะร้อนระอุอยู่จำนวนมาก เกินพอดี พระก็มีหน้าที่ของพระ อยากได้ลูกศิษย์ก็มาหาตามหน้าที่” ท่านก็เอามือมาจับศีรษะแล้วพูดว่า “ขอรับเธอไว้เป็นศิษย์ เมื่อเป็นศิษย์แล้วให้กล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูจิตของตนเอง ให้เหมือนแม่เลี้ยงลูก อย่าไปเลี้ยงจิตของผู้อื่น รู้จิตเรา ก็รู้จักตัวเรา ไปรู้จิตคนอื่น จะไม่รู้จักตัวเรา เราควรจะรู้แต่ทุกข์ของเราเท่านั้น อย่างอื่นไม่มี” เป็นหลักธรรมอันล้ำลึกที่หลวงปู่สอนครั้งแรก จากนั้นท่านก็พูดต่อ “คนเราเกิดมามีกฎเกณฑ์ มีกฎกรรมเป็นของตัวเอง ตามกฎกรรมเราจึงได้มาเป็นครูเป็นศิษย์ต่อกัน ต่อไปพบกันก็ดี ไม่พบกันก็ดี ความเป็นครูศิษย์ก็ไม่หายไปจากใจ จะทำได้ไหม? ทำไม่ได้ก็ไม่มีครู ไม่มีศิษย์ อยู่กันคนละโลก ความเป็นครูกับศิษย์สถิตอยู่ในใจ เป็นคน ๆ เดียวกัน อยู่ไม่ห่างกัน จะใกล้ชิดกันอยู่ด้วยกันตลอดเวลา ก็จะถือว่ามีวาสนาต่อกัน

ความสงสัยเป็นเครื่องหมายของคน “โง่” การตัดสินใจบนพื้นฐานของความสงสัยก็คือ การตัดสินใจบนพื้นฐานของคน “โง่” จงตัดสินใจเชื่อ ไม่เชื่อ อย่างคนฉลาด “เลิกโง่” คือ ลงมือทดลอง ทดลองแล้วไม่พบ อย่าคิดว่าไม่มี ไม่จริง อาจยังไปไม่ถึงจุดหมายปลายทาง มีชีวิตไม่สู้ คือ คนตายเท่านั้น “อยากเป็นคนเป็น หรือคนตาย” อยากเป็นคนตายไม่ต้องคิด อยากเป็นคนเป็นก็ต้องคิด ต้องกล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง อย่าทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ต้องสู้เพื่อค้นหาความจริงให้พบ คือ หนทางแห่งความสงบสุขภายใต้ความหมดจดจากกิเลส ความเศร้าหมองทั้งหลาย ต้องต่อสู้อย่างนี้ เพราะการถูกครอบงำด้วยกามนั้น มันมาเอง ไม่ต้องต่อสู้ จิตคนเรามันพร้อมอยู่แล้วที่จะรับ ไม่ต้าน การต้านนั้นต้องต่อสู้อยู่กับตัวเอง ตลอดเวลา และมักจะเป็นฝ่ายแพ้แก่ตนเองมากกว่าชนะ

ที่แปลกคือ ถวายอะไรท่านก็ไม่ฉัน ถวายของท่านก็รับไว้แต่ไม่แตะต้อง ตกกลางคืนเข้ากรรมฐานอยู่ในห้องพระ จากเที่ยงคืนท่านเริ่มสวดพระพุทธมนต์จนถึงรุ่งเช้า ไม่หยุดเลย ตอนเช้าถวายอาหาร ท่านพูดเป็นปริศนาว่า “จะฉันให้เป็นอานิสงส์นะ” ตักข้าวให้เท่าไหร่ก็ฉันเท่านั้น ไม่เติมอีกและฉันมื้อเดียว เป็นเช่นนี้ตลอดทั้งสามวันที่ท่านมาพักอยู่ด้วย กลางวันท่านอยู่เฉพาะในห้องพระ กลับจากที่ทำงานก็จะมาสนทนาธรรมกับท่าน หลักธรรมต่าง ๆ ที่ท่านสอนนั้นง่าย มีเหตุผล มีคติในการนำไปปฏิบัติค้นหาความจริง มีความคมชัด มีคติสอนใจ หลวงปู่ท่านจะมีน้ำเสียงดุ ๆ ไม่เหมือนหลวงพ่อริมที่ท่านมีความนุ่มนวล

ในคืนที่สาม หลวงปู่เรียกเข้าไปหา ได้มอบของดีให้ เป็นลูกมะยมหินห้าเม็ด ท่านบอกให้เก็บไว้ มีให้แค่นี้ พรุ่งนี้เช้าจะลากลับไปก่อน อีกเจ็ดวันจะมาใหม่ แล้วเป่าศีรษะให้ จนแล้วจนรอดไม่รู้ว่าท่านเป็นใคร? มาจากไหนกันแน่

ครบเจ็ดวันหลวงปู่กลับมาใหม่ อยู่สามคืนก็กลับไป อีกเจ็ดวันก็กลับมา ท่านปฏิบัติเหมือนกันทุกครั้ง สอนหลักธรรมในคืนสุดท้าย ท่านบอกว่า “จะพาขึ้นเขาวงพระจันทร์ จะไปไหม? ถ้าไปเตรียมตัว ให้กินอาหารเจเจ็ดวัน แล้วจะมารับ” แล้วหลวงปู่ก็กลับไป

เช้าวันที่แปด หลวงปู่ท่านมารับ แล้วพาขึ้นเขาวงพระจันทร์ เก้าคืนท่านสอนแต่แก่นธรรม เรื่องของจิต ไม่ได้แสดงอะไรนอกจากรู้จิตเรา คิดอะไรท่านรู้หมด อย่างเราคิดว่าท่านเป็นใคร? ชื่ออะไร? คุยกันเก้าคืนยังไม่รู้จักชื่อเลย! อยู่ ๆ ท่านก็บอก "อยากรู้ทำไม? พระมาจากไหน? ชื่ออะไร? รู้แล้วได้อะไร? สิ้นสงสัยหรือ?" ท่านรู้ความในใจของเราไปหมด จนไม่กล้าจะคิด ท่านบอกสงสัย คือ "โง่"

"ไม่เข้าใจหรือ อยากรู้ก็ปฏิบัติ ควบคุมจิตให้ได้รู้เอง ไม่ต้องถามใคร? ยังมีเรื่องราวอีกมากจากนี้ไป นี่เป็นเพียงมาให้เตรียมความพร้อมเสียก่อน เมื่อถึงเวลาจะได้ไม่ผิดพลาด พระมาหาพักอยู่ด้วยต้องมีอะไรแน่นอน รู้ว่าพระเป็นใครไม่ใช่ทางออก ทางออกคือการศึกษาหลักธรรม มีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนรู้ ขัดเกลาจิตของตนเองก็เพียงพอแล้ว อย่าดื้อรั้นด้วยอารมณ์ตนเอง มันทำลายตนเอง มอบกายนี้ให้อยู่ในอำนาจความชั่วอยู่ทำไม ไม่กลับจิตกลับใจ เท่ากับเก็บความชั่วในอารมณ์ไว้เป็นมิตร ละทิ้งความดีแล้วจะมีชีวิตอยู่ทำไม? ไม่รู้จักคิด! จะเป็นคนอยู่หรือ? คิดให้ดี คิดง่าย ๆ เรียกคนใจง่าย แล้วมันจะมีผลตามมา มาแล้วมันจะแก้ยาก แก้ได้ก็เหนื่อยเปล่าโดยใช่เหตุ เกิดเป็นคนไม่รู้จักคิดแล้วจะทำอะไร ใช้อารมณ์ใฝ่ชั่ว ไม่คิดดี พระมาหาก็เหนื่อยเปล่า! รับเป็นศิษย์ก็เหมือนได้ก้อนอิฐก้อนกรวด! ได้แต่ซากเน่าเหม็น! ช่างอับจนจริง ๆ เข้าใจหรือยัง?" ท่านผู้รู้จงคิดพิจารณาดูว่าคำสอนของท่าน ทั้งเจ็บทั้งลึกซึ้ง ทั้งเหน็บแนมให้เจ็บปวดเสียจริง ๆ พร้อมทั้งแฝงด้วยความจริงอันบริสุทธิ์เที่ยงแท้ เถียงไม่ได้เลย เป็นคติเตือนใจ จับจิตให้สะเทือนสะท้านในอารมณ์ ท่านพูดต่อ "คิดไม่ได้ ก็น่าอับอายฟ้าดินอายพ่อแม่ที่ให้กำเนิด" ข้าพเจ้าพูดอะไรไม่ออกเลย นอกจากตั้งใจจดจำแล้วจะนำไปปฏิบัติ พอคิด ท่านก็บอกว่า "ดีแล้ว คิดได้อย่างนั้น ขอบใจจิตของตนเองเสีย เราด่าตัวเราเอง ตำหนิตัวเราเอง อบรมตัวเราเอง มันไม่เจ็บ คนอื่นว่าอบรมเรามันเจ็บ เพราะจิตมันยังมีมานะอุปาทาน มันไม่ยอมง่าย ๆ ถ้าคนอื่นมาว่าเรา สอนเรา จิตมันอาจแข็งกร้าวมันยโส มันอหังการ ก็จะกระชากเราให้ใฝ่ต่ำโดยไม่รู้ตัว แล้วมันจะไม่หยุด ก็จะเป็นคนอ่อนไหวคุมตัวเองไม่ได้ รุ่มร้อนในจิตตลอดเวลา ไม่มีเวลาจะเสพสุขสมปรารถนา ที่แสวงหา เรียกร้องหา โหยหา ดิ้นรนหา ไม่ต้องไปหาที่ไหน มันอยู่ในตัวเรา ใกล้แค่เอื้อม

แต่ไกลสุดขอบฟ้า อยู่ในใจเรานี่แหละ จะไปหาตรงไหนก็หาไม่เจอหรอก อย่าไปหานอกกาย ให้ค้นหาในกาย คือ ในจิตของเรา ตรงนี้ ที่นี่ เดี๋ยวนี้ หาวินาทีนี้ก็พบเดี๋ยวนี้ ดีชั่วพบแน่ถ้าเราไม่ลำเอียงเข้าข้างตัวเรา เมื่อไม่ชอบอารมณ์นิสัยของคนนี้ว่ามันไม่ดี แต่นิสัยอารมณ์เช่นนั้นมันก็มีอยู่กับเรา ใครผิด เขาหรือเรา? คิดดูเอาเอง ไม่คิดไม่รู้ แล้วก็ไม่เห็นตัวเราไม่รู้จักตัวเรามัวแต่ไปรู้จักคนอื่น คนเช่นนี้หาได้ถมไป คนที่ไม่รู้จักตนเอง แต่รู้จักผู้อื่นจึงจมอยู่กับความมืดตลอดกาล ให้รู้จักปล่อยวาง รู้ว่าวันนี้ยังทำไม่ได้แน่นอน แต่พรุ่งนี้ วันอื่น ๆ ต่อไปต้องค่อย ๆ ทำให้ได้ ในอดีตมีตัวอย่างให้รู้เห็นเป็นตัวอย่างมามากต่อมากแล้ว ต้องพยายาม สิ่งที่คนในโลกนี้ทำไม่ได้ คือ หลอกตัวเอง จะหลอกปิดบังความรู้สึก ความคิด หลอกกันก็ได้ แต่กับตัวเองแล้วย่อมทำไม่ได้ ตัวเองรู้จริงเท็จอยู่เต็มเปี่ยมในจิต รู้ว่าถูก รู้ว่าผิด เมื่อรู้ผิดคิดชั่ว แต่ยังยินดีกับจิตคิดชั่วนั้น จิตย่อมไม่เป็นคนแต่เป็นจิตของสัตว์เดรัจฉาน จิตของเปรต ของอสุรกาย ของสัตว์นรก แล้วเราจะยินดีที่จะเป็นสัตว์ประเภทนั้นอยู่หรือไร? ในเมื่อเราได้เกิดเป็นสัตว์ที่ได้ชื่อว่า มนุษย์สัตว์ประเสริฐ คือ มีความกตัญญูกตเวที จิตเป็นเทวดา มีความละอายต่อการกระทำชั่ว จิตเป็นพรหม มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา จิตเป็นอรหันต์ จิตหมดจากกิเลส เครื่องเศร้าหมอง กิเลสไม่มาทำกำเริบรบกวนในจิตเรา แล้วจะคอยอะไรอยู่ กลัวอะไรอยู่ จงให้โอกาสที่ดีกับตัวเรา” หลวงปู่ให้ข้อคิดมากนัก

นอกจากนั้น การได้สนทนากับหลวงปู่ในเรื่องโชคลาภ เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง ได้ถามหลวงปู่ว่า “การมีโชค ลาภลอย หลวงปู่ประทานได้หรือไม่? นั่งสมาธิแล้วมองเห็นไหม?” หลวงปู่บอกว่า “เห็นได้ เป็นจริงได้ แต่โชคลาภนั้นเป็นเรื่องของกรรม หรือเรียกว่าดวงชะตาของแต่ละคน ชะตาของใครมีโชคลาภแล้ว ไม่ต้องบอกตัวเลข ก็มีโชคตามดวงชะตา หากจะไม่มีโชคแล้วแม้จะบอกให้ก็ไม่มีโชค จึงไม่ควรจะสนใจให้มากินใจเรา อันตราย บอกเขาได้โชค เขาก็เคารพเราชั่วขณะ ทั้งยกย่องสรรเสริญ แต่หากบอกผิดหลาย ๆ ครั้ง เพราะเขาหมดโชค เขาจะตำหนิ โกรธ เกลียด จะวิจารณ์เอา หรือเขาไม่ได้รักเรา เขารักความร่ำรวยของเขาต่างหาก อย่าคิดผิดอยู่เลย เสียเวลาใช่เหตุ หวังว่าจะเข้าใจนะ”

อภินิหารหลวงปู่ขึ้นเขาวงพระจันทร์

หลวงปู่ท่านมารับข้าพเจ้าตามนัด แล้วพาขึ้นเขาวงพระจันทร์ด้วยเหตุผลอะไรไม่รู้ได้ ข้าพเจ้าก็ขึ้นเพราะคิดว่าหลวงปู่ต้องมีเหตุผลแน่ ตอนแรกคิดว่าคงไม่สูงนัก เราเป็นนักกีฬาคงไหวแน่ ได้ยินแต่ข่าวว่าปีหนึ่ง ๆ มีคนขึ้นไปแสวงบุญกันมาก ตัวเราเองเสียอีกไม่เคยขึ้นไป สมควรขึ้นไปศึกษาดู

ไปถึงตีนเขาวงพระจันทร์ คิดว่าคงขึ้นไม่ยากมีบันไดให้ขึ้น แต่พอเดินขึ้นไป *เป็นที่ลาดชันสูงขึ้นไปเรื่อย* ๆ ยังไม่ถึงครึ่งทางเหนื่อยแทบแย่ เกือบถอดใจ เดินได้ไม่นานนักต้องพักเป็นระยะ ๆ ร้อนก็ร้อน หลวงปู่ท่านขึ้นนำหน้าเราไป มองไม่เห็นหลังทั้งที่ท่านก็อายุมากแล้ว คิดว่าท่านอายุประมาณ ๘๐ ปีเศษ คิดในใจว่าท่านไม่หยุดพักเลยหรืออย่างไร? ไม่เหนื่อยหรืออย่างไร? *เพราะเรายังเหนื่อยเลย*

เดินไปเกือบครึ่งทาง เห็นหลวงปู่เดินกลับลงมา เอาเกลือให้กินหนึ่งเม็ด แล้วท่านบอกว่า “อย่าท้อถอย ค่อย ๆ ขึ้นไปให้ถึง ทำใจให้เข้มแข็ง ฝึกความอดทน อดกลั้น ต่อสู้กับอุปสรรคของชีวิต เราจะได้รู้จักอะไร ๆ มากขึ้น” แล้วท่านก็เดินหายไปอีก แต่ตอนนี้เห็นว่าท่านก้าวเดินไปตามขั้นบันไดที่สูงขึ้น เท้าท่านไม่ได้ติดพื้นเลย เห็นท่านเดินอย่างรวดเร็ว นึกฉงนอยู่ในใจ! เดินไปพักไปจนครึ่งทาง ทางขึ้นยิ่งชันสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ มองขึ้นไป *อยากจะเดินกลับลงไป ไม่อยากขึ้นต่อ* มันท้อ เพราะใจเราไม่สู้ความลำบาก เราชอบความสะดวกสบายจนเคยชิน อีกสักพัก หลวงปู่ก็เดินลงมาให้กินเกลือหนึ่งเม็ดเช่นเดิม เกลือแต่ละเม็ดที่ท่านให้นั้น กินแล้วมีกำลังอย่างประหลาด!!! เที่ยวนี้ท่านนั่งสนทนาธรรมอยู่ด้วยพักหนึ่ง

หมายเหตุ : เขาวงพระจันทร์มีบันได ๓,๘๖๕ ขั้น

ท่านบอกว่า “นี่คือเหตุผลที่ให้ขึ้นมา ให้เอาชนะใจตนเอง อย่าคิดว่าเราเก่ง คนเก่งกว่าเรามีอีกมากนัก อย่าทรนงตน รู้จักคิด คนอื่นขึ้นได้เราต้องขึ้นได้ คนอื่นปฏิบัติได้ เราต้องปฏิบัติได้ การปฏิบัติธรรมก็เหมือนกับการเดินขึ้นเขา ทั้งเหนื่อยยากลำบากต้องต่อสู้

กับตนเอง และสภาพแวดล้อม ค่อย ๆ เดิน ค่อย ๆ ปฏิบัติก็จะถึงจุดมุ่งหมายได้ อย่าอ่อนแอ อย่าท้อ อย่าเลิกกลางคัน แค่นี้ก็จะพบหนทางแห่งความสำเร็จ แล้วเดินต่อไปความสำเร็จก็จะรอเราอยู่ รอทุกคนที่ไปถึง เหมือนยอดเขาวงพระจันทร์ รอการขึ้นไปของผู้กล้า ใครขึ้นไปถึงก็จะพบกับทุกสิ่งทุกอย่างบนนั้นเหมือนกัน เห็นเหมือนกัน อยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกัน สภาพอากาศอย่างเดียวกัน เดินขึ้นเหนื่อยเหมือนกัน ต่างพักเป็นระยะ ๆ เช่นเดียวกัน แต่บางคนขึ้นไปไม่ถึง บางคนไม่เคยขึ้นไป ย่อมไม่รู้เห็นยอดเขาวงพระจันทร์ คนขึ้นถึงย่อมเหนื่อยมากกว่าคนขึ้นไม่ถึง หรือคนที่ไม่ได้ขึ้นย่อมไม่เหนื่อย

นักปฏิบัติเจริญกรรมฐาน ปฏิบัติธรรมเจริญภาวนา ย่อมต้องต่อสู้กับตนเอง ต่อสู้ทั้งภายนอกคือ ร่างกายที่ต้องต่อสู้กับความเมื่อยล้า เจ็บปวดร่างกาย ทั้งต้องอดตาหลับขับตานอน ยามนอนต้องนั่ง ต้องเดิน ต้องยืน ต้องทนความง่วง อาหารการกินน้อยหรือไม่มีกิน แทนที่ต้องนอนอยู่บ้านอันแสนสุข ต้องหลับนอนกลางดินกินกลางทราย ต่อสู้กับสัตว์เล็กสัตว์น้อย รูปกายเจ็บไข้ได้ป่วย การต่อสู้ภายในคือ การต่อสู้กับจิตภายในของตนเอง สู้กับความว้าวุ่นของจิต การขับเคี่ยวกับความรุ่มร้อน ฟุ้งซ่าน ถดถอย ท้อแท้ยุ่งยาก เกียจคร้าน ความอยากสบาย อยากได้แต่ลาภ ยศ สรรเสริญ จิตตกอยู่ในกาม จิตต้องตกอยู่ในอำนาจของกามเข้าครอบงำ มีความปรารถนาในโลกธรรม กินอยู่กับกามทุกข์ก็ทน สุขก็หลงใหล ชีวิตสับสนวุ่นวาย แต่สัตว์โลกยังต้องการจะครองชีวิตร่วมกับมันตลอดเวลา จนถอนตัวไม่ขึ้น จึงเดือดร้อนกันทั่ว แสวงหาอำนาจกัน สร้างความเดือดร้อนกันทั่ว ทั้งอำนาจจากยศถาบรรดาศักดิ์ ในหน้าที่ราชการมีอำนาจครอบครองโลกที่เป็นกันอยู่"

"จำเอาไว้ คนที่ขึ้นเขาวงพระจันทร์นั้นมีน้อย แต่คนที่ไม่ได้ขึ้นเขานั้นมีมากมายมหาศาล คนจะมาปฏิบัติธรรมนั้นน้อยนิด แต่คนที่ไม่ชอบปฏิบัติธรรมนั้นมีมาก คนชอบแต่ความสบายมีมากมายมหาศาลเช่นกัน โลกนี้จึงมืดมัว คนเมาหมกอยู่กับความทุกข์ไม่จบสิ้นน่าเวทนาเสียจริง”

คำสอนของหลวงปู่สร้างพลังให้มีความเข้มแข็ง มีกำลังใจที่ต้องต่อสู้กับชีวิต ต่อสู้เอาชนะความชั่วของตัวเอง แล้วเริ่มปฏิบัติแต่ความดี ตามที่ตั้งสัจจะแห่งตนเอาไว้ในใจ

เกิดกำลังใจเข้มแข็งขึ้นอย่างล้นพ้นจึงเดินขึ้นไปเรื่อย ๆ จิตเริ่มไม่บ่น ยิ่งใกล้ถึงยอดเขายิ่งชัน เราก็ยิ่งเหนื่อย แต่จิตมันแข็งแกร่งเสียแล้ว

ในที่สุดก็ถึงยอดเขาวงพระจันทร์ ก้าวถึงบันได้ขั้นสุดท้าย มีลมพัดเย็น *อาการเหน็ดเหนื่อยหายไปหมดสิ้นทันที ไม่ทันได้นั่งพักเลย* เห็นหลวงปู่นั่งรออยู่แล้ว ท่านให้เกลือกินหนึ่งเม็ด แปลกจริง ๆ ใจคิด แต่ก็กิน ท่านให้ไปอาบน้ำแล้วพักผ่อน ตัวท่านหายไปไหนไม่รู้ เดินหาก็ไม่พบ จึงพักผ่อนนอนหลับจนตะวันใกล้ตกดิน พอมืดหลวงปู่มาหาแล้วพาไปกราบพระผู้มีพระภาคเจ้าในศาลา แล้วพาไปกราบรอยพระพุทธบาท พาสวดพระพุทธมนต์เจริญกรรมฐานแล้วให้พักผ่อน ส่วนท่านไปไหนไม่รู้ในความมืด

วันรุ่งขึ้นเช้ามืด ท่านมาเรียกให้ตื่นแล้วพาไปสวดพระพุทธมนต์จนสว่าง รุ่งอรุณกำลังจะขึ้นจากขอบฟ้า พอสว่างดีแล้วหลวงปู่ก็พาลงไปที่ลานกว้างด้านริมผาชัน มีหินลูกใหญ่วางอยู่เหมือนจอมปลวก แต่เป็นจอมปลวกขนาด ๗๐ คนโอบ ด้านหนึ่งอยู่บนลานด้านหนึ่งอยู่ล้ำหน้าผาเดินอ้อมไม่ได้ ถ้าเดินไปก็ต้องตกลงข้างล่างที่สูงชัน หลวงปู่บอกว่า “ให้นั่งสมาธิอยู่ตรงนี้ หลวงปู่จะทักษิณาหินลูกนี้เอาอานิสงส์” แล้วท่านก็เดินไป ข้าพเจ้าคิดในใจทำได้อย่างไร? ครั้นจะนั่งหลับตาก็ไม่เห็น จึงไม่หลับตา เห็นหลวงปู่เหาะเวียนหินก้อนนั้น ๓ รอบ ใช้ไม้เท้าที่ท่านถือกรีดรอบหินลูกนั้น ข้าพเจ้าตื่นเต้นมาก!!! ได้อ่านในนิทานชาดกว่า พระผู้ทรงอภิญญาท่านเหาะไปเที่ยวในที่ต่าง ๆ ครั้งแรกคิดว่าเป็นไปไม่ได้ เป็นเรื่องแต่งพิศดารเท่านั้น แต่ที่หลวงปู่กระทำนั้นมันเหาะจริง ๆ เพราะตัวท่านลอยจากพื้น เท้าท่านไม่ได้แตะพื้น ตัวท่านลอยอยู่ในอากาศแล้วเวียนรอบหินลูกนั้น ๓ รอบ ถ้าไม่เหาะจะวนไปอีกด้านหนึ่งไม่ได้ ไม่ว่าใครก็ต้องตกลงไปด้านล่าง (ครั้งแรกหลวงพ่อริมรัตนมุนีได้เคยแสดงให้ดูแล้วครั้งหนึ่ง) ข้าพเจ้าจึงก้มกราบ หลวงปู่มาหยุดยืนอยู่ด้านหน้าถามว่า “แอบดูหรือ? ทุกอย่างทำได้ทั้งนั้น นี่เพียงของหยาบ ๆ ง่าย ๆ มันทำไม่ยาก ที่ยากคือสร้างจิตให้มีพลังอำนาจ สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่อ่อนไหวต่อสิ่งมากระทบ ให้เกิดปัญญา รู้เห็น รู้จริง มีสติเข้มแข็ง สร้างสติให้เป็นมหาสติให้เจริญอยู่ในกายตลอดเวลา อันนี้ยากกว่ามากนัก ไม่เคยรู้เห็น ทำไม่ได้ก็ดูน่าตื่นเต้น รู้ทำได้ก็เป็นธรรมดาเท่านั้น เป็นปกติไม่ได้วิเศษอะไร งานที่ต้องทำมีอีกมาก สิ่งที่ต้องต่อสู้

ทั้งภายใน ภายนอกมีอีกไม่น้อย มันสลับซับซ้อนซ่อนเร้นที่เราต้องพบอีก จึงต้องเตรียมตัว เตรียมใจเอาไว้อย่าประมาท อย่าละโอกาสอันดีเสีย ทำให้ดูเพื่อสร้างแรงขับภายในจิตของเราเท่านั้น เข้าใจแล้วอยากทำได้ เร่งศึกษาขยันปฏิบัติ ชำระล้างจิตใจของตนเองให้ขาวสะอาด อย่าให้กิเลสมารบกวนจิตให้เสียคุณภาพให้เสียพลังเดชาอานุภาพ จิตตา-นุภาพจึงเข้มแข็ง ทำอะไรก็ได้ จะช่วยใครก็ได้” คำพูดของหลวงปู่ตอนนี้ มีความหมายต่อชีวิตของข้าพเจ้ามากมาย จะได้เขียนในเรื่องต่อไปชื่อเรื่อง “พลังจิตรักษาโรคร้าย”

หลวงปู่กล่าวว่า “เมื่อลงจากเขาแล้ว จะไม่พบหลวงปู่อีก ๙๕ ปี จึงจะค่อยพบกันให้ดูแลตัวเองให้ดี มีงานต้องทำ ให้เร่งปฏิบัติ อย่าจำใจทำ ให้ทำด้วยความเต็มใจ”

ข้าพเจ้าจึงถามหลวงปู่ว่า “หลวงปู่เป็นใคร? มีนามว่าอะไร?” ท่านตอบว่า “รู้ไปทำไม? ได้อะไร? หลักธรรมที่ปู่บอกกล่าวมีคุณค่ากว่า รู้ก็เท่านั้น ไม่รู้ก็เท่านั้น มีอะไรดีขึ้นแต่หากปฏิบัติตามคำสอนให้รู้ได้ด้วยตนเอง จะเป็นประโยชน์มากกว่า ได้คุณค่ามากกว่ากับตัวเราเอง เรื่องของปู่ ปู่ก็ได้ของปู่ ใครจะมาแย่งไปก็ไม่ได้ แต่จะบอกให้เอาบุญ คนเขาเรียกปู่ว่า “พระครูเทพโลกอุดร” แต่เป็นนามสมมติเท่านั้น (นามที่เขาแต่งให้กันเอง) ปู่อยู่เขาพนมฉัตร ภูเขาควาย ภูอีด่าง อยู่ถ้ำวัวแดง อีกหน่อยจะได้ไปต่อไป จะได้ไปเที่ยวถ้ำวัวแดง ได้บำเพ็ญที่ถ้ำนั้น จงจำไว้”

จึงถามท่านว่า “จริง ๆ แล้วหลวงปู่เป็นใครกันแน่ หลวงปู่ช่วยให้ความกระจ่างแก่กระผมหน่อย จะได้ไม่ติดอยู่ในอารมณ์ เวลาคิดถึงได้นึกถึงหลวงปู่ถูก เพราะชื่อพระครูเทพโลกอุดรนั้นไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย” ท่านจึงบอกว่า “พูดไปก็ไม่เชื่อ ปู่คือ “องค์มหากัสสปะเถระ” ผู้ถือธุดงค์อยู่ในป่าช้า ครองผ้า ๓ ผืน เคยได้ยินไหม?” ข้าพเจ้าบอกว่า “เคยเรียนในพุทธประวัติ” ท่านบอกว่า “นั่นแหละ หากเจริญอิทธิบาท ๔ สมบูรณ์แล้วได้ตั้งจิตทรงอายุอยู่ได้ ดังนั้น เราก็ต้องเจริญอิทธิบาท ๔ เพื่อความสำเร็จแห่งชีวิต ไปศึกษาเสีย” ข้าพเจ้าจึงถามต่อว่า “อย่างนั้นหลวงปู่อายุก่อน พ.ศ. อีกใช่ไหม?” ท่านจึงพูดว่า “พระมุสาต้องผิดศีล จะเป็นพระอยู่ได้อย่างไร"

ข้าพเจ้าได้พบท่านอย่างไม่รู้ตัว คนอยากพบก็ไม่ได้พบ เดินทางไปแสวงหาก็ไม่พบ ส่วนข้าพเจ้าได้พบแต่ไม่รู้ อยู่ด้วยกันตั้ง ๑๑ วัน หลวงปู่ใช้อุบายอันแนบเนียนอบรมจิตของข้าพเจ้า สอนธรรม สอนปฏิบัติ เป็นอาจารย์ทางกรรมฐานต่อจากหลวงพ่อริม รัตนมุนี และตรงตามที่หลวงพ่อท่านบอกไว้ก่อนมรณภาพ ตอนนั้นเราไม่เอาใจใส่จดจำเองเท่านั้น สาย ๆ ก็เดินลงจากเขา ข้าพเจ้าคิดว่าขาลงเขาคงจะง่าย แต่ความคิดนั้นผิดถนัด ลงเขาช่วงแรกสบายมาก แต่พอเดินไปได้ไม่ไกลนัก เริ่มปรากฏความไม่จริงตามที่ได้คิดไว้ มันเริ่มเมื่อย กำลังขาเริ่มอ่อนเพราะต้องพยุงตัวลงจากที่สูงชันตามขั้นบันไดแรงกระแทกทำให้เข่าเริ่มเจ็บ ขาเริ่มสั่น มันเพิ่มเป็นทวีคูณเกือบลงไม่ถึงตีนเขา มันเจ็บระบมไปหมดโดยเฉพาะตรงหัวเข่า ถึงตีนเขาหลวงปู่ให้ศีลแล้วเดินหายไป เพื่อลดความข้องใจของท่านที่ได้อ่าน ท่านอาจถามอยู่ในใจว่า มีใครไปด้วย ไปรู้ ไปเห็นด้วย ขอเรียนว่าไม่มี ท่านไม่ให้ใครติดตาม

ข้อเขียน ได้ตัดตอนในส่วนที่ไม่จำเป็นอีกมากมาย ดังได้บอกกล่าวไว้แล้วว่ามีแต่ขาด ไม่เกินจากที่ได้พบเห็น จะเห็นได้ว่าอุบายธรรมของท่านให้รู้ด้วยตนเองเพื่อสร้างกำลังใจให้ปฏิบัติ การเข้าปฏิบัติธรรมได้นั้นต้องมีศรัทธา มีวิริยะ มีสติ มีสมาธิ มีสัมปชัญญะ จึงจะนำความสำเร็จมาให้ ที่เรียกว่าต้องมีพละห้าประการนั่นเอง

จากนั้นมาข้าพเจ้าเอาจริงเอาจังกับการเจริญกรรมฐาน ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ความเข้าใจ ศึกษาจิตของตนเองตามคำบอกกล่าวของหลวงปู่และหลวงพ่อริม รัตนมุนี ต่อสู้กับอำนาจความเกียจคร้าน ความเจ็บปวดเมื่อยล้า ความง่วงเหงาหาวนอน ชนะบ้างแพ้บ้าง เห็นจิตของตนเองตะคอกตัวเองให้เลิกทำบ้าง ให้ไปหลับนอนยกเหตุผลต่าง ๆ นานามาบอกให้เลิก ให้อยู่สบาย ๆ ไม่เอา จะเห็นว่ากิเลสมารมาทำลายล้างความวิริยะของเรา ทำลายขันติ ทำลายความขยันมุ่งมั่นในความเพียรของเราให้หมดสิ้น เราจึงต้องสร้างขันติธรรมมาตั้งรับต่อสู้อยู่ตลอดเวลา

อำนาจพลังจิต พิชิตโรคร้าย

ลงจากเขาวงพระจันทร์ จากการบำเพ็ญอย่างเอาจริงเอาจัง ทดลองคำสอนของหลวงปู่ในการสร้างพลังจิตให้บังเกิดจิตตานุภาพ ให้มีอิทธิฤทธิ์ ด้วยความอยากรู้ อยากเห็น ขอเรียนให้ท่านผู้อ่านได้พบอ่านได้ทราบว่า ความรู้ทั้งหลายที่ข้าพเจ้ารู้และท่านรู้ตามประสบการณ์ไม่ถูกไม่ผิด วันนี้อาจถูกและอาจไม่ถูกในอนาคต ขึ้นอยู่กับอุปาทานในสัญญาของแต่ละบุคคล ตลอดจนภูมิจิต ภูมิปัญญาในขณะนั้น วันนี้เราบอกว่าใช่ แต่พรุ่งนี้อาจจะบอกว่าไม่ใช่เสียแล้ว ทุกคนต้องตัดสินใจเอง ใครก็ตัดสินใจให้ไม่ได้ ใครตัดสินใจให้ก็จะเกิดความขัดแย้ง ความเป็นศัตรูก็จะเกิดขึ้น ท่านทั้งหลายลองหลับตา นึกย้อนอดีตสัญญาความจำได้หมายรู้ทั้งหลาย ย้อนไปก็จะพบว่าท่านเคยยอมรับกับตนเองมาแล้ว หลายเรื่องที่เข้าใจผิดพลาด อย่างเช่นที่ข้าพเจ้าได้ประสบมาแล้ว หลวงพ่อ หลวงปู่ จึงได้มาปราบพยศ แก้ความสำคัญผิดทั้งหลายในอารมณ์ในจิต ความยึดมั่นถือมั่นในสัญญาผิด ๆ เบื้องต้น เมื่อไม่รู้ก็บอกถูกต้องแล้ว แต่พอรู้สึกละเอียดขึ้น เห็นตามความเป็นจริงมากขึ้น เห็นกฎธรรมชาติมากขึ้น อาจเป็นเพราะจิตเข้มแข็งมากขึ้น มีสติสัมปชัญญะมากขึ้นกระมัง แต่ยังไม่สิ้นสุด หากจิตของเรายังถูกห่อหุ้มด้วยกิเลส ย่อมจะค้นพบความผิดในจิตของตัวเองได้ยากเพราะจิตไม่อิสระ พลังจิตก็จะเสื่อมพลังอำนาจ พลังอำนาจจิตก็จะถูกขวางกั้น เหมือนเมฆที่บดบังดวงจันทร์ แสงจันทร์ก็ไม่ส่องหล้า การสร้างพลังจิตนั้นต้องสร้างภาวะจิต ให้จิตอิสระจากพันธนาการของกิเลสตัณหา สร้างองค์ฌานให้เกิดองค์ฌานอันบริสุทธิ์ จนจิตนั้นพ้นจากกามที่มาห่อหุ้ม *ต้องสำรอกกิเลสออกจากจิตจนหมดสิ้น หมดจดอย่างแท้จริง เรื่องฌานนั้นข้าพเจ้าได้เขียนไว้ในวิธีเจริญฌานไว้แล้ว ซึ่งเขียนเป็นโครงสร้างง่าย ๆ อ่านง่าย ๆ ปฏิบัติได้ก็จะเกิดองค์ฌานในจิต แล้วทรงฌานให้ทรงอยู่โดยการสร้างวสีฌาน*

ในพุทธศักราช ๒๕๓๐ ข้าพเจ้าถูกย้ายให้ไปดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร ก็ได้เจริญจิตภาวนา จนสามารถใช้พลังจิตรักษาโรคร้ายต่าง ๆ ได้ โรคอะไรก็หายโดยเฉพาะโรคร้ายแรงอย่างเช่น มะเร็งต่าง ๆ ที่หมอก็รักษาไม่หาย

ช่วงนั้นมีคนป่วยมากมายมารักษาจนเกือบไม่มีเวลาพักผ่อน จะทำการรักษาตอนกลางคืนเพราะไม่ให้เสียเวลาราชการ สนุกมาก ภูมิใจมากที่ช่วยเขาได้ และก็ไม่ได้เอาอะไรใคร ทั้งยังต้องเลี้ยงอาหารเขาด้วย เงินเดือนไม่เหลือเลย ไม่พอใช้ต้องกู้มาใช้

ที่เล่าเรื่องนี้ เพื่อให้รู้ว่าจิตนั้นมีพลังอำนาจเหนือเหตุผลหากกำกับได้ แต่ขอเรียนว่าขณะนี้ไม่ได้รักษาให้ใคร เพราะผลของการกระทำครั้งนั้น มีผลกระทบต่อสุขภาพของข้าพเจ้าจนถึงปัจจุบันนี้ ทำให้สุขภาพของข้าพเจ้าทรุดโทรม เพราะไปทำผิดกฎแห่งกรรมเข้า พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้เรื่องกฎแห่งกรรมว่า “บุคคลใดทำกรรมนั้นไม่ให้ศักดิ์สิทธิ์บุคคลนั้นจะต้องชดใช้กรรมนั้น” เช่นกัน ข้าพเจ้าไปขวางกรรมของบุคคลอื่นไม่ให้เป็นไปตามกรรมที่บุคคลนั้นได้กระทำไว้ เราได้ใช้พลังอำนาจจิตบำบัดรักษาไปขวางกรรมนั้นทำให้ไม่เป็นไปตามกฎแห่งกรรม เราจึงต้องชดใช้กรรมบางส่วน ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าพยายามแก้ด้วยการบำเพ็ญบารมี ทำบุญสืบทอดพระพุทธศาสนา ทำคุณงามความดี ทอดผ้าป่าทำกฐิน สร้างอุโบสถ สร้างพระประธานในอุโบสถ เป็นต้น ก็เพียงทุเลาเท่านั้น กินยาอะไรก็ไม่ถูกกับโรค ต้องใช้พลังจิตเข้ารักษาอยู่ตลอดเวลา จึงขอเตือนไว้ให้เป็นข้อคิด เตือนสติตนเองไม่ให้หลงผิด สมควรใช้พลังจิตที่ฝึกได้ให้ถูกทาง ใช้บำบัดกิเลสของตนเองที่เป็นโรคร้ายเกาะกินใจเราให้เศร้าหมองอยู่ตลอดเวลา ใช้เป็นพลังอำนาจควบคุมจิต อารมณ์ให้อยู่ในกุศล จิตที่มีอารมณ์แน่วแน่ คืออารมณ์กุศล เรียกว่าการสร้างสัมมาสมาธิจิตนั่นเอง ทำได้แค่นี้อย่าคิดว่าเราเก่งแล้ว ไม่มีอะไรเลย กามตัณหา ความอยากได้ยังไม่จางเลย ภวตัณหาความอยากเป็น ยังไม่จางหาย วิภวตัณหาความไม่อยากได้ ก็ยังไม่จางไปจากจิตเช่นกัน ยังลุ่มหลงอยู่ และจะเพิ่มมากขึ้นเสียด้วยซ้ำ เพราะทำให้จิตมันเหิมเกริมทะเยอทะยาน ทะนงตน โอ้อวด ล้วนเป็นโทษแก่ตนเองทั้งสิ้นหากไปติดยึดกับสิ่งเหล่านี้ถ้าทำให้เขาไม่ได้ เขาก็ตำหนิ เหยียดหยามเรา ทำให้เราเสื่อมเสียในที่สุด ได้แล้ว รู้แล้วสมควรละวาง แล้วเดินต่อไป ข้างหน้ามีอะไรอีกมาก ไม่ไปข้างหน้า มัวเมาติดอยู่ ก็ไปไม่ได้ อย่างที่เรียกว่า “มัวพายเรือวนอยู่ในอ่าง จะไปไหนได้” พระพุทธองค์จึงไม่สรรเสริญการใช้อิทธิฤทธิ์ พระองค์ท่านจะสรรเสริญการสร้างปัญญารู้เห็นมากกว่าพระองค์ท่านส่งเสริมให้ใช้ปัญญา มากกว่าการใช้ฤทธิ์ทั้งที่มีอยู่ *นักปฏิบัติจะต้องพบ

จะต้องผ่านตรงนี้ทั้งนั้น เพราะในขั้นของสมถะกรรมฐานอันเป็นอุบายทำให้จิตสงบ จะต้องผ่านจุดนี้ก่อนที่จะถึงวิปัสสนากรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐานเป็นอุบายให้เกิดปัญญากันทั้งนั้นไม่มีเว้น สมถะกรรมฐานเป็นฐานของวิปัสสนากรรมฐาน จึงต้องผ่านขั้นตอนของรูปฌานสี่ บังเกิดอิทธิฤทธิ์ ซึ่งส่วนใหญ่จะติดหลงอยู่ คิดว่าได้แล้ว เก่งแล้ว ที่แท้แค่ตุ๊กตาเด็กเล่น ไม่เว้นแม้แต่ตัวข้าพเจ้าเอง กว่าจะเข้าใจและหลุดได้ จิตมันก็เกาะติดหลงเข้าใจผิดเรียกว่าติดวัตถุธรรม อวดศักดาไปเรื่อย ๆ ทะนงตน จิตอหังการจนบังคับไม่อยู่ หากไม่ละวาง ฌานจะค่อย ๆ เสื่อมจนเป็นปกติจิตในที่สุด*

เข้าเมืองลับแลนคร

ในปีเดียวกัน ถูกคำสั่งย้ายไปอยู่ที่วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร (อยู่จังหวัดสมุทรสาครได้ ๙ เดือน) อยู่จังหวัดชุมพรได้ผจญอะไรมากมายทั้งคน ทั้งวิญญาณ ต้องพบความทุกข์ยาก แต่ด้วยพลังของครูบาอาจารย์ได้ช่วยปัดเป่าให้ผ่านพ้นไปได้ เหมือนเอาเราไปฝึกจิตให้แข็งแกร่ง เรียนรู้อะไรอีกมากมาย การปฏิบัติของข้าพเจ้าก็ยังมั่นคงอยู่ ครูบาอาจารย์ทุก ๆ รูป ทุก ๆ นามในอเนกชาติได้มาสอนวิชาให้ ได้มาฝึกอบรม สั่งสอนในสมาธิฌานให้รู้จักกำกับจิต ให้รู้จักเดินฌานให้เข้าใจในการขับเคลื่อนจิต

ใกล้วิทยาลัยมีภูเขาอยู่ลูกหนึ่ง ชาวบ้านเรียกว่า “เขาขุนกระทิง” อยู่ติด ๆ กับถนนหน้าเขา มีวัดตั้งอยู่เรียกว่า "วัดขุนกระทิง" เขาลูกนี้มีอะไรแปลก ๆ หินที่ย้อยลงมาจะเป็นรูปกระโหลกหน้าคน เมื่อมองขึ้นไปน่ากลัวมาก เคยมีบริษัทได้สัมปทานระเบิดหินจำหน่าย มีผู้ต่อต้านแต่ต่อต้านไม่ได้ บริษัทจึงทำการระเบิดหินจำหน่าย แต่ก็ทำให้บริษัทนี้พบความวิบัติล่มจม ครอบครัวพลัดพรากตายจากกันไป การค้าที่เคยรุ่งเรืองก็พบความยุ่งยาก ประสบความขาดทุน มีคดีความ จนล่มสลายในที่สุด

มีอยู่ครั้งหนึ่ง คนงานขึ้นไปวางชนวนระเบิดอยู่ ๓ ถึง ๔ คน ขณะต่อสายชนวนอยู่นั้นประมาณ ๑๓ นาฬิกา แดดกำลังจ้าอยู่ ไม่มีเมฆฝน ท้องฟ้าสว่างหมดจด ไม่มีเค้าว่าฝน

จะตก แต่เหตุเกิดขึ้นมาอย่างไรไม่คาดคิด มีสายฟ้าฟาดลงมาใส่ชนวนระเบิด ที่คนงานกำลังฝังลงในหินเพื่อระเบิดเอาหิน เกิดระเบิดขึ้นมาทำให้คนงานตายหมด จะเกิดจากอะไร? ขอให้ท่านผู้รู้พิจารณาเอาเอง ใช้วิจารณญาณเอาเอง ข้าพเจ้าไม่กล้าพอที่จะบอก ไม่กล้าวิจารณ์ลงไป ขอเป็นความลับในโลกต่อไป ว่าเกิดอะไรขึ้น !!!

ที่ด้านหน้าภูเขาลูกนี้ มีถ้ำไม่ใหญ่มากนัก มีพระพุทธรูปปางปรินิพพานอยู่ ๑ องค์ เป็นพระพุทธรูปองค์ไม่ใหญ่ไม่เล็ก สร้างเมื่อไหร่ไม่ทราบ มีแต่คำบอกเล่ากันมาหลายชั่วคนว่า “ก็เห็นอยู่อย่างนี้ สันนิษฐานว่าน่าจะสร้างตั้งแต่สมัยศรีวิชัย อายุประมาณ ๑,๒๐๐ – ๑,๕๐๐ ปี เก่าแก่มาก เป็นที่เคารพของพระพุทธศาสนิกชนเป็นอย่างมาก มีความศักดิ์สิทธิ์ตามคำร่ำลือ

ข้าพเจ้าได้ขึ้นไปสักการะ ไปสวดพระพุทธมนต์อยู่หลายครั้ง พร้อมทั้งขึ้นไปนั่งปฏิบัติธรรมเมื่อมีเวลาว่าง ส่วนใหญ่จะเป็นวันเสาร์วันอาทิตย์ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปนั่งอยู่บนนั้นเกือบทั้งวัน ขึ้นเช้า ลงมาเย็น จิตสงบดีไม่มีอะไรมารบกวน คนทั่วไปก็ไม่ค่อยขึ้น ส่วนใหญ่จะขึ้นเฉพาะมีเทศกาลเท่านั้น

อยู่มาวันหนึ่งได้เจริญภาวนาตามปกติ แล้วออกมานั่งพักผ่อนอยู่ที่ปากถ้ำ เมื่อหายเมื่อยแล้วก็จะได้ปฏิบัติต่อ ขณะนั้นมีชายรูปหนึ่งร่างสูงใหญ่ แต่งตัวแบบกษัตริย์มาจากไหนไม่รู้!!! เดินมาถามข้าพเจ้าว่า “มาทำไม?” ข้าพเจ้าตอบว่า “มาปฏิบัติธรรม แล้วท่านมาจากไหน? แต่งตัวแปลก ๆ มาอย่างไร? ไม่ทันเห็น” ชายผู้นั้นตอบว่า “อยู่ที่นี่แหละ อยู่ในเมืองลับแล ข้าพเจ้าเป็นเจ้าเมืองชื่อสิงหล ออกมาดูว่าท่านอยากได้อะไร? จะได้หามาให้ เห็นว่าเป็นคนดี” เขาชมเชย ข้าพเจ้าได้ตอบไปว่า “ไม่เอาอะไรทั้งนั้น มาหาความสงบ ไม่ปรารถนาอย่างอื่น ขอจับมือหน่อยได้ไหม?” เขายื่นมือมาให้จับ จับดูก็เป็นเนื้อหนังอย่างเรา ๆ นี่เอง เราไม่ได้ตาฝาดไปแน่ คิดอยู่ในใจ

เจ้าเมืองลับแลได้ถามข้าพเจ้าว่า “อยากไปเที่ยวเมืองลับแลไหม? เขาชี้ไปที่ผนังถ้ำอยู่ด้านปลายพระบาทของพระพุทธรูป เห็นแต่หินผนังถ้ำ จึงบอกว่าไม่เห็น เขาบอกว่า “อยากเข้าไปไหม? อยากได้อะไร? สมบัติมากล้นเหลือ เอาเท่าไหร่ก็ไม่หมด” จึงตอบไป

ว่า “อยากเข้าไป แต่ไม่เอาอะไร อยากเห็น แต่กลัวออกมาไม่ได้” เขาตอบว่า “เข้าได้ ก็ต้องออกได้ ไม่ต้องกลัวจะพามาส่ง ถ้าจะเข้าไปก็จับมือข้าพเจ้า จะพาไปดู จะได้รู้เห็นเป็นบุญ” ตรึกตรองอยู่พักหนึ่ง ใจหนึ่งก็อยากเข้าไป ใจหนึ่งก็กลัวออกมาไม่ได้ กลัว ๆ กล้า ๆ ในที่สุดจึงตัดสินใจ เข้าก็เข้า เลยเอามือจับมือเจ้าเมืองลับแล จับไว้ที่ข้อมือ เขาพาเดินไปที่ผนังถ้ำ แปลก !!! ผนังหินแท้ ๆ แต่เดินผ่านเข้าไปได้ พอผ่านเข้าไปหันกลับมาดู ก็เป็นหินเหมือนเดิม เหมือนมิติซ้อนมิติอย่างไรก็อย่างนั้น ข้างในสว่างไสวเหมือนกลางวัน มีบ้านเรือน มีผู้คน แต่ละคนล้วนผิวพรรณดี ทุกคนมองดูสุภาพเรียบร้อยทั้งหญิงทั้งชาย มีปราสาทราชวังสวยงาม เต็มไปด้วยเพชรพลอย เงินทองเต็มไปหมด ใครเห็นเข้าคงจะเพลิดเพลินกับทรัพย์สินที่มีอยู่ดาษดื่น ละลานตา เจ้าเมืองพาตรงไปยังปราสาทหลังหนึ่งพาเข้าไปดู เขาบอกวังของเขา ทำด้วยทองคำทั้งหลัง ข้างในสวยงามด้วยเครื่องประดับนานาชนิด แล้วพาชมเมืองจนทั่ว ใช้เวลานานพอสมควร ก่อนจะออกมาส่งที่ปากถ้ำ เขาถามข้าพเจ้าว่า “จะเอาอะไรบ้าง? จะให้” ข้าพเจ้าบอก “ไม่เอาอะไร ได้ให้สัญญาไปแล้ว” แต่เขาหยิบเหรียญทองคำขึ้นมาเหรียญหนึ่ง เหมือนเหรียญหนึ่งสตางค์สมัยก่อน แต่เหรียญใหญ่กว่าเล็กน้อย ด้านหนึ่งเป็นรูปกงจักร ด้านหนึ่งเป็นตัวหนังสือแต่อ่านไม่ออก เขาให้เอามาจะได้เป็นหลักฐานว่าได้มาเที่ยวเมืองนี้ เดี๋ยวจะไม่เชื่อ จึงรับเหรียญอันนั้นใส่กระเป๋าไว้ ได้จับมือกับเจ้าเมือง เขาพาเดินมาทางเดิม พาผ่านผนังถ้ำออกมาข้างนอกเกือบค่ำพอดี ได้กล่าวขอบคุณและร่ำลากัน ก่อนจะแยกจากกันนั้น เขายังสั่งไว้ว่า “หากต้องการอะไรให้ไปบอก เขาจะช่วยทุกอย่าง" แต่จนบัดนี้ก็ยังไม่เคยไปขออะไร ถ้าไปขอแล้วจะได้ไหม? นั่นก็ยังไม่รู้ !!!

กลับถึงบ้านก็เอาเหรียญที่ได้ขึ้นมาดู เป็นทองสุกเปล่งปลั่งทั้งอัน นำเก็บไว้ในห้องพระ ย้ายไปย้ายมาเลยหายไป ขณะนี้ไม่มีให้ดูแล้วก็น่าเสียดาย จากเหรียญอันนั้น ทำให้รู้ว่าได้เข้าไปในเมืองลับแลจริง ๆ เมืองลับแลมีจริง ไม่ใช่เป็นเรื่องเล่ากันเพราะได้เข้าไปแล้วด้วยตนเอง เอากายหยาบเข้าไป ไม่ได้หลอกลวงตัวเอง มีหลักฐานออกมาเป็นเหรียญทองอันที่หายไป ข้าพเจ้าไม่แปลกใจอะไรเลยว่า โลกใบนี้มีอะไรเร้นลับที่ท้าทายให้ศึกษาอีกมากมาย เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปีพุทธศักราช ๒๕๓๐

พบวิญญาณขอส่วนบุญ

ขอย้อนกลับไปพุทธศักราช ๒๕๒๖ เพื่อไม่ให้สิ่งที่ได้พบเห็นตกหล่นไป เรื่องนี้อาจเป็นประโยชน์ให้แก่ผู้ไม่กลัวบาป หันมาเกรงกลัวต่อการสร้างกรรมอันเป็นอกุศลกรรม ได้เกรงกลัว งดกระทำกรรมชั่ว กลับมาทำคุณงามความดี จะได้ทำประโยชน์ให้กับสังคมได้ ในเบื้องต้น ได้กล่าวไว้แล้วว่า “มาก็ไม่ได้เอามา ไปก็ไม่ได้เอาไป” แต่สิ่งที่เอามาคือกรรม สิ่งที่เอาไปคือกรรม เป็นสิ่งที่เที่ยงแท้ กรรมดีกรรมชั่วเราเอามาแล้วก็ไปกับเราแน่แท้ ไม่อยากเอามาก็มา ไม่อยากเอาไปก็ต้องเอาไป ไม่เว้นแม้แต่คนเดียว ต้องเอาไปแน่ต้องตอบสนองแน่ต้องอยู่กับเราตลอดไป เป็นเพื่อนยามสุขเพื่อนยามทุกข์ ยามสุขก็ส่งเสริมให้สุขมากขึ้น ยามตกทุกข์ก็ให้ทุกข์มากขึ้น ซ้ำเติมอยู่ตลอดเวลา นี่แหละกรรม จำไว้ให้ดีแยกแยะให้ได้ อยากสุขในทุก ๆ ภพ ทุก ๆ ชาติให้ทำกรรมดี อยากทุกข์ในทุก ๆ ภพ ทุก ๆ ชาติก็ให้ทำกรรมชั่ว เราได้ทำของเราเองทั้งนั้น

ดังตัวอย่างที่ได้พบมา พุทธศักราช ๒๕๒๖ ได้ไปอุปสมบททดแทนคุณบิดามารดาที่วัดเวียงสระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ประเพณีทางภาคใต้บุคคลที่อุปสมบทเป็นพระ จะต้องท่องบทขานนาคให้คล่องแคล่ว ก่อนบวชนาคผู้ที่จะบวชต้องไปนอนวัด เพื่อซ้อมการขานนาคให้ถูกต้องตามขั้นตอน อุปัชฌาย์จะเคร่งครัดเรื่องนี้มาก ก่อนบวชสองวันข้าพเจ้าไปนอนวัดเช่นคนอื่น แต่ข้าพเจ้าบวชนอกพรรษา บวชด้วยกันสามคน เมื่อซ้อมขานนาคเสร็จก็เข้านอนในกุฏิ กำลังจะหลับ มีวิญญาณที่อยู่ในวัดได้มาหามากมาย มากันเป็นระเบียบ มาขอร้องให้แผ่อานิสงส์ไปให้พวกเขาด้วยเมื่อบวชเสร็จแล้ว พวกเขาทนทุกข์ทรมานมานานนักหนา ให้ช่วยปลดปล่อยทุกข์ให้พวกเขาด้วย พวกเขาสำนึกผิดที่ได้กระทำไว้ ตอนมีชีวิตอยู่ได้ก่อกรรมทำเข็ญไว้มากมาย วิญญาณแต่ละคนมารู้สำนึกบาปเมื่อสายเสียแล้ว รูปกายแตกดับทำอะไรไม่ได้ ต้องทนทุกข์รับกรรมที่ได้กระทำมาอย่างแสนสาหัสอยู่จนถึงบัดนี้ วิญญาณบางคนต้องทนทุกข์มาหลายร้อยปี บางคนก็ไม่นานนักเขาบอกว่าเห็นท่านมาบวช และพอติดต่อประสานขอส่วนบุญได้จึงได้มากัน คอยมานาน

แล้ว จะมีใครสามารถประสานให้รู้ทุกข์ของพวกเขา ไม่มีเลย บวชแล้วพวกเขาได้รับอานิสงส์น้อยเพราะไม่ได้อุทิศเจาะจงให้พวกเขา ขอท่านจงเมตตาเถิด

ทำให้คิดถึงคำตรัสขององค์พระผู้มีพระภาคเจ้าได้เขียนไว้ตอนต้น ขอยกมาอีกครั้งเพื่อเตือนใจ กระตุ้นความจำทรงตรัสไว้ว่า “บุคคลทำกรรมชั่ว มักไม่รู้ว่าตนนั้นทำกรรมชั่ว เพราะผลของกรรมชั่วยังไม่ปรากฏ ต่อเมื่อผลของกรรมชั่วนั้นปรากฏ จึงรู้ว่ากรรมชั่วนั้นเหมือนดั่งยาพิษ” เหมือนดวงวิญญาณผู้น่าสงสารเหล่านั้น ถ้าท่านได้เห็นได้สนทนาด้วย ก็จะเกรงกลัวการทำกรรมชั่วเพราะมันน่าสะพรึงกลัวเสียจริง ๆ แม้คนเคยเก่งกล้าเคยกล้าหาญ ก็ยังต้องขยาดไม่กล้าทำในสิ่งผิดศีลธรรมอย่างแน่นอน ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนเสือให้วัวกลัว เขียนบอกเล่าจากการได้พบได้เห็น สนทนากับดวงวิญญาณที่ตกทุกข์ได้ยาก ลำบากถูกทรมานต่าง ๆ นานา จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ไม่ว่า กรรมนั้นเป็นของแต่ละคนอยู่แล้ว จะแบ่งปันให้ผู้อื่นไม่ได้ ใครทำกรรมใดคนนั้นต้องรับกรรมนั้น อย่างวิญญาณที่ต้องทนทรมาน นี่คือสิ่งที่เมื่อตายไปแล้วเอาติดตัวไปทุก ๆ คน บางคนไปดี บางคนไปในที่ไม่อยากไปแต่ต้องไป ที่อยากไปก็ไปไม่ได้ เข้าไปไม่ได้เพราะกรรมดีกรรมชั่ว นี่แหละอย่าประมาท พึงระวังไว้ทุกขณะ ให้มีสติสัมปชัญญะตลอดที่มีลมหายใจ ไม่เช่นนั้นท่านอาจเป็นอย่างดวงวิญญาณเหล่านั้นก็ได้ เมื่อรู้ย่อมป้องกันได้เมื่อยังมีชีวิตอยู่ รู้ตอนไม่มีชีวิตแล้วหมดโอกาสจะป้องกัน หมดโอกาสจะแก้ตัว ทั้งสองคืนที่นอนวัดได้พบวิญญาณที่ตกทุกข์ระกำลำบากมากมายหลายร้อยหลายพันคน จึงได้รับปากจะช่วยวิญญาณเหล่านั้น

วันบวชเป็นพระ เป็นนาคเข้าอุโบสถจนสำเร็จเป็นพระ แม่ดีใจปีติมาก เป็นลูกชายคนเดียวที่ได้บวช นอกนั้นไม่ยอมบวช ข้าพเจ้าภูมิใจที่ได้ทดแทนค่าน้ำนมของแม่ และได้ปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้กับดวงวิญญาณ ได้อุทิศอานิสงส์ให้ตามสัญญา อุปัชฌาย์ได้จัดที่พักให้ ตกตอนเย็นก็ลงอุโบสถทำวัตรเย็น เสร็จกิจข้าพเจ้าขออนุญาตอุปัชฌาย์ไปนั่งปฏิบัติธรรมในป่าช้าในคืนนั้น ครั้งแรกอุปัชฌาย์ไม่อนุญาต แต่ได้ทำความเข้าใจกับท่านว่าได้เคยปฏิบัติมาแล้ว มีครูอาจารย์อบรมสั่งสอนด้านการเจริญกรรมฐานตอนเป็นฆราวาสอยู่เป็นประจำ ท่านจึงอนุญาตตามที่ขอ เวลาประมาณ ๓ ทุ่มได้เข้าไปในป่าช้า

หาที่เหมาะสมแล้วขออนุญาตเจ้าที่ ขอนั่งปฏิบัติธรรมอย่ารบกวน ขณะที่นั่งอยู่ วิญญาณที่ได้รับส่วนบุญได้มาขอบคุณที่แผ่บุญกุศลให้เขา

ครั้งนี้มีวิญญาณที่น่าสนใจเพิ่มมาอีก ขอยกตัวอย่างโดยไม่เอ่ยนามของวิญญาณนั้น และได้ไปพิสูจน์มาแล้ว ก่อนหน้านั้น วิญญาณนั้นมีตัวตนเคยมีชีวิตเป็นคนมาก่อน วิญญาณตนแรกน่าแปลก ตัวผอมหัวโต ลำตัวเน่าเหม็น ตัวมันเหม็นมากจริง ๆ จมูกเหมือนงวงช้างดูดกินแต่ของเน่าเหม็น ได้ถามชื่อสกุล บ้านเลขที่ ตำบล ได้ความว่าตายมา ๘๔ ปี ได้มาทนทุกข์อยู่ในวัดนี้ จึงถามว่าไปทำอะไรมาจึงมีรูปร่างดังที่เป็นอยู่ วิญญาณตนนั้นตอบ “เป็นมโนกรรมเจ้าค่ะ คือได้เดินผ่านกุฏิพระผู้ปาราชิก ท่านแอบมีภรรยาขณะดำรงสมณเพศ นั่งฉันอาหารอยู่ ได้นึกโกรธอยู่ในใจแล้วคิดว่า "ให้มันยัดห่าเข้าไปทำไมพระแบบนี้" แล้วถ่มน้ำลายลงพื้น เพียงเท่านี้ไม่คิดว่าจะตกระกำลำบากเช่นนี้ ได้แบ่งกรรมของพระรูปนั้นมาใส่ตัวโดยแท้ เพราะเราไม่รู้จึงได้กระทำลงไป ต้องทนทุกข์เช่นนี้จะไปก็ไม่ได้ ต้องทนเจ็บปวดทรมานมานานเหลือเกิน พระคุณเจ้าโปรดเมตตากระผมด้วย กระผมเข็ดแล้ว ต่อไปจะไม่ยุ่งเรื่องคนอื่นอีก” อยากบอกใครก็บอกไม่ได้ น่าคิดนะ แม้พระจะหมดสภาพแล้วตามพระวินัย แต่ไปตำหนิเข้าแม้จะไม่ได้เปล่งวาจาก็ตาม ก็ปรากฏผลกรรมตอบสนองทั้ง ๆ ที่ตัวไม่ได้ทำ เพียงไปยุ่งเรื่องคนอื่น ไปแบ่งกรรมเขามา ถ้าหากอยู่เฉย ๆ กรรมนั้นก็เป็นของผู้กระทำแต่ผู้เดียว นับเป็นอุทาหรณ์เตือนใจว่าอย่าตำหนิพระภิกษุสงฆ์ หากเราไม่ชอบก็เฉยเสีย ไม่ใช่เรื่องของเรา “นี่แหละที่ว่า เรามาแล้วจะไปไหน” อยู่ที่กรรมที่เราได้กระทำเป็นเครื่องกำหนด เป็นผู้พิพากษา เราจะไปภูมิภพใดก็สุดแต่กรรมของบุคคลนั้น เมื่อได้กรวดน้ำให้ สภาพร่างกายของวิญญาณนั้นกลับสู่สภาพเดิม ใบหน้าก็เป็นใบหน้าเดิมตอนเป็นมนุษย์

วิญญาณอีกตนหนึ่ง น่าเวทนายิ่งกว่าดวงแรกเสียอีก มีรูปร่างเหมือนคนเรา แต่บนศีรษะมีไฟลุกโชนอยู่ ร้องด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส นั่งคุกเข่าร้องขอความช่วยเหลือ ปากก็ร้องบอกตลอดเวลา "เจ็บปวดเหลือเกิน ร้อนเหลือเกิน ช่วยด้วยเถิดพระคุณเจ้าช่วยด้วยเถิด มันเจ็บเวทนาเหลือเกิน เมตตาเถิดพระคุณเจ้า ช่วยสงเคราะห์ด้วย" ข้าพเจ้าจึงบอกให้ดวงวิญญาณดวงอื่น ๆ หลบไปก่อน เมื่อเข้ามาอยู่ตรงหน้าได้ถามชื่อสกุล

บ้านเลขที่ ตำบลในตอนที่มีชีวิตอยู่ วิญญาณนั้นได้บอกชื่อ สกุล บ้านเลขที่และตำบลที่อยู่ เขาบอกบ้านอยู่คลองหนวน ได้เสียชีวิตมาแล้วร้อยกว่าปี ต้องทนทุกข์ทรมานมานาน ข้าพเจ้าจึงถามไถ่การกระทำกรรมของวิญญาณตนนี้ว่า ที่เป็นเช่นนี้เพราะเหตุจากการทำกรรมอะไร? ไฟบนหัวร้อนไหม? เขาตอบว่า “ร้อนมาก ร้อนกว่าถ่านที่อยู่ในเตา นี่มันไฟนรก กรรมที่ได้กระทำ ข้าพเจ้าชอบกินเหล้าเมายา เมาทุกวัน คืนหนึ่งเมามาไม่รู้ใครเป็นใคร เกิดไปปล้ำได้เสียกับแม่ผู้บังเกิดเกล้า เมื่อเสียชีวิตมาก็เป็นเช่นพระคุณเจ้าเห็น กรุณาช่วยด้วยเถิด” ข้าพเจ้าจึงกรวดน้ำให้ แต่ที่น่าแปลกน้ำจากกาน้ำที่เทลงไป น้ำหยดลงไม่ถึงพื้นดิน!!! มันระเหยเสียก่อน!!! วิญญาณตนนั้นยิ่งเจ็บปวดมาก นอนดิ้นทุรนทุราย ร้องขอให้หยุดกรวดน้ำเพราะทนไม่ไหว จึงบอกกับวิญญาณได้ช่วยแล้ว แต่ช่วยไม่ได้จนใจจริง ๆ แต่ด้วยความเมตตาขณะนั้นคิดจะช่วยหากสามารถช่วยได้ จึงกำหนดจะใช้เลือดภายในกายกรวดน้ำให้แทนการใช้น้ำ จึงบอกวิญญาณดวงนั้นว่าจะใช้เลือดกรวดน้ำ จะได้ผลหรือไม่ก็สุดแล้วแต่เวรกรรม ข้าพเจ้าจึงใช้นิ้วหัวแม่มือจิกนิ้วชี้โดยกำหนดจิตในองค์กรรมฐาน เลือดก็ไหลออกมาแต่เลือดก็ตกไม่ถึงพื้นแม่ธรณีเช่นกัน!!!กลับทำให้วิญญาณตนนั้นดิ้นทุรนทุรายเจ็บปวดมากกว่าเดิมเสียอีก จึงต้องหยุด อาการเจ็บปวดของวิญญาณนั้นจึงค่อยเบาลง จึงถามเขาว่ามารดาชื่ออะไร? เขาบอกชื่อมารดาของเขา ข้าพเจ้าจึงกำหนดจิตไปตามผู้เป็นมารดามา ได้ถามว่าวิญญาณตนนี้เป็นลูกใช่ไหม? ผู้เป็นมารดาตอบว่า “ใช่” โกรธเขาไหม ผู้เป็นมารดาตอบว่า “ไม่โกรธ ให้อภัยแล้ว” จึงบอกให้กรวดน้ำให้อโหสิกรรมเสีย ลูกจะได้พ้นทุกข์ ผู้เป็นมารดาร้องไห้ พร้อมกับกรวดน้ำด้วยความสงสารลูก แต่ก็มีผลเช่นเดิม ยิ่งเจ็บปวดทรมานมากกว่าเดิม จนต้องร้องขอให้ผู้เป็นแม่หยุดกรวดน้ำให้ นี่แหละบทเรียนอันสำคัญ ใครก็ตามที่ได้กระทำวิบากกรรมกับบิดามารดา ย่อมเป็นอนันตริยกรรมเป็นกรรมอันยิ่งใหญ่ แก้ไม่ได้ จะต้องชดใช้อกุศลวิบากที่ได้กระทำ ตามกฎแห่งกรรมที่ได้ลงทัณฑ์ต่อการกระทำนั้น แม้จะพยายามช่วยแต่ไม่ได้ผล ในทางตรงกันข้าม หากได้ทำกุศลกรรมกับบิดามารดาก็จะมีผลวิบากไปในทางที่ดี ช่วยให้มีความสุข ความเจริญรุ่งเรือง จึงขอให้ถือเป็นบทเรียน กรรมที่ทำกับผู้มีพระคุณโดยเฉพาะบิดามารดานั้น หากได้กระทำไปทางอกุศลกรรม มีโทษมหันต์ หากได้กระทำไปทางกุศลก็จะมีคุณอนันต์ ขอให้อย่าประมาทในการกระทำ จงรักษาสติในการทำความดี

ให้มั่นคง ยิ่งได้กระทำความดีกับผู้มีพระคุณ ย่อมส่งผลดีต่อชีวิตทั้งในปัจจุบันทั้งในอนาคต จงเร่งปฏิบัติให้ได้ก็จะเป็นคุณต่อตนเองอย่างยิ่ง เรื่องที่เขียนเล่ามานี้ได้ผ่านการพิสูจน์ความจริงมาแล้ว *เมื่อไม่สามารถช่วยได้จึงได้โปรดวิญญาณอื่น ๆ ในป่าช้าอีกมากมายต่อไป* ได้เวลาก็กลับเข้ากุฏิ

เช้าวันรุ่งขึ้นได้ออกบิณฑบาตเพื่อให้แม่ได้ใส่บาตร ได้อาหารแล้วก็กลับวัด ฉันอาหารเสร็จก็ได้ขออุปัชฌาย์ออกไปข้างนอก แต่ไม่ได้บอกเหตุผลพิสูจน์ความจริง ออกจากวัดก็ได้เดินทางไปยังบ้านหัวสะพาน ไปยังบ้านของวิญญาณดวงแรก ตามบ้านเลขที่ที่ได้จดจำเอาไว้ตามคำบอกเล่าตอนอยู่ในป่าช้า ได้เข้าไปในบ้านหลังนั้น พระเข้าไปในบ้านก็ได้รับการดูแลต้อนรับเอาใจใส่ตามหน้าที่ของพุทธมามกะที่ดี ได้ถามไถ่ทุกข์สุขกันพอสมควร ข้าพเจ้าก็เข้าใจเรื่องที่มาในวันนี้ ได้ไปถามว่ามีปู่ย่าตาทวดชื่อสกุลนี้ไหม? เขาตอบว่า “มี และย้อนถามกลับมาว่าทำไมหรือ? รู้ได้อย่างไร?” ข้าพเจ้าไม่ตอบ กลับถามต่อว่าได้เสียชีวิตไปเมื่อ ๘๔ ปีที่แล้ว ในวันที่ เดือน ปีนี้ใช่ไหม? พวกเขาตอบว่า “ใช่” พวกเขาเริ่มสนใจ จึงถามต่อไปว่ามีรูปภาพให้ดูไหม? พวกเขาไม่ขัดข้อง ไปหยิบรูปภาพบานใหญ่มาให้ดู มีเขียนบอกไว้ใต้รูปภาพ ชื่อสกุล วัน เดือน ปีเกิด ตายวันที่ เดือน ปี ตรงตามที่วิญญาณนั้นบอกทุกประการ ทั้งใบหน้าไม่ผิดเพี้ยนอีกด้วย นั่งนึกอยู่ในใจเหตุการณ์ที่พบในป่าช้าเป็นเรื่องจริงหนอ พวกลูกหลานรุมกันซักไซ้ จึงบอกว่าไม่มีอะไร ใช้อุบายธรรมบอกว่าเมื่อคืนฝันไปว่าวิญญาณของคนในรูปภาพนี้ ให้ช่วยมาบอกลูกหลานให้ช่วยทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้บ้าง กำลังลำบากตกทุกข์ได้ยากอยู่ เสร็จธุระที่อยากรู้แล้วได้ลากลับ

เพื่อให้แน่ใจก็ได้เดินทางไปบ้านคลองหนวน ต่อไปยังบ้านเลขที่ที่อยู่ของวิญญาณที่มีไฟลุกโชนอยู่บนหัว ได้สอบถาม ลูกหลานเขาบอก "คนชื่อนี้มีจริง ได้ตายไปนานแล้วตั้งแต่พวกเขายังไม่เกิด" ได้คำตอบในสิ่งที่อยากพิสูจน์ความจริงที่พบวิญญาณ และได้มาขอส่วนบุญเป็นเรื่องเหลวไหลหรือเรื่องจริง ได้ไปพิสูจน์ย้อนรอยอดีตในการมีตัวตน มีชีวิตอยู่จริงในอดีต และมีผลกรรมปรากฏจริงตามกฎแห่งกรรม ตอบสนองจริงตามผล

ของกรรมดี กรรมชั่ว ทำดีไปดีจริง ๆ ทำชั่วไปชั่วจริง ๆ ตามที่พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนไว้

เหตุการณ์ครั้งนั้น ข้าพเจ้าหมดความสงสัยในจิตโดยสิ้นเชิง ทั้งเป็นเครื่องเตือนจิตของตนตลอดเวลา กลัวผลที่ออกมา อย่างที่ได้พบเห็นที่ได้พิสูจน์ความจริงมาแล้ว มันน่ากลัวจริง ๆ มันน่าสยอง มันทรมานนานาประการ ช่วยตัวเองก็ไม่ได้ ต้องเที่ยวขอส่วนบุญเหมือนขอทานก็ไม่ผิด เพราะจิตที่มืดมัว ไม่เชื่อ ไม่กลัวกรรม เอาแต่คึกคะนองจองหองพองขน อวดตัวเมื่อยังดำรงชีวิตอยู่ ไม่คิดทำแต่สิ่งดี ชอบเบียดเบียนผู้อื่น หาแต่ผลประโยชน์ให้ตัวเองและพรรคพวก ไม่คำนึงถึงผิดถูก ขอเพียงแต่ให้ได้มาด้วยวิธีการต่าง ๆ นานา ใครจะเดือดร้อนแค่ไหน ไม่สนใจ กลับมาสมคบกันเหยียดหยามเสียอีก ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ทั้งกลั่นแกล้งเอารัดเอาเปรียบ ลักขโมยทรัพย์สินของผู้อื่น ประพฤติผิดศีลฉ้อฉลคดโกง พูดรวม ๆ แล้ว มนุษย์เราเหมือนดอกบัวสี่เหล่า เหล่าหนึ่งอยู่ในโคลนตมเป็นเหยื่อของปูปลาไป ไม่มีโอกาสจะโผล่จากโคลนตม เหล่าที่สองพ้นจากโคลนตมแต่อยู่มาอยู่แค่กลางน้ำ ไม่มีโอกาสจะขึ้นปริ่มน้ำปูปลาก็กินเสียก่อน เหล่าที่สามพ้นจากโคลนตมพุ่งขึ้นมาแค่ปริ่มน้ำแต่ไม่ขึ้นพ้นน้ำ ได้พบแสงสว่างแต่ไม่มีโอกาสจะได้บาน เหล่าที่สี่พ้นจากโคลนตม พุ่งขึ้นเหนือน้ำ รอแสงอาทิตย์ส่องก็จะเบ่งบาน จะเห็นได้ว่าบัวทุกดอกล้วนแต่ขึ้นมาจากโคลนตมทั้งสิ้น คนเราทุกคนมาจากความไม่รู้มาก่อน หากไม่สกัดกั้นตนเองเสียก่อน ก็ควรทำการศึกษา ค้นคว้าสิ่งไม่รู้ไม่เห็น ฉันใดก็ฉันนั้น เมื่อรู้แล้วจะปฏิบัติอย่างไร? สุดแท้แต่บุญบาปของแต่ละบุคคล บางคนยากจะแก้ไข บางคนง่ายจะแก้ไข หากมีบุญหนุนนำ ไม่ยากที่จะแก้เหตุเพราะบุญนั้นจะนำไปเอง หากขาดบุญหนุนนำจะพูดจะบอกจะชี้อย่างไรก็ไม่เอา ไม่เข้าใจ ไม่เล่นด้วย ไปทำสิ่งที่เป็นโทษแก่ตนเอง เป็นโทษในภูมิภพในชาติของตน เหมือนดวงวิญญาณข้างต้น ไม่พบเองไม่น่ากลัวอะไร “เวลาที่พระยายมยังให้โอกาส ไม่เร่งให้ทัน เร่งแล้วอาจไม่ทันก็ได้ อย่ารีรออยู่เลย เวลาไม่มี ไม่คอย"

ท่องไปในโลกกว้าง ไม่ได้ไปท่องเที่ยวที่ไหน? ท่องเที่ยวอยู่ในประเทศไทยนี่แหละได้ไปมาทั่ว มีสถานที่สำคัญซ่อนเร้นอยู่มากมาย ทั้งเร้นลับ ซ่อนเงื่อน ปกปิด หวงห้าม

หวงแหน ห้ามเฉพาะ ทั้งปิดบังห้ามเข้ามีอยู่ทั่วประเทศ ท้าทายให้ไปค้นหา เอาตัวไปทดสอบ แสวงหา พิสูจน์ ศึกษาหาความจริง ดินแดนที่เรียกว่า “สุวรรณภูมิ” หรือสยามประเทศ ดินแดนอันสมบูรณ์ด้วยทรัพยากร ดินแดนแห่งอารยธรรม ดินแดนแห่งความลี้ลับ ดินแดนแห่งความสงบความสะอาด เป็นแดนแห่งอารยชน แดนสุวรรณภูมิ เป็นดินแดนของผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ผู้เรืองปัญญา ผู้มีบุญวาสนา ผู้มีบุญบารมี ผู้มีบุญญาธิการที่ได้มาปฏิสนธิรูปตรงนี้ มาแล้วอย่าทำลายโอกาส อย่าทำลายบุญวาสนาของตนเอง รีบฉกฉวย รีบไขว่คว้า รีบแสวงหา รีบค้น รีบเข้ามา รีบทำ รีบพิจารณา รีบสร้างศรัทธา รีบสร้างหนทาง รีบสั่งสม รีบเพิ่มพูน รีบเพิ่มเติม รีบตักตวง รีบเดินทาง รีบสร้างความพร้อม เดินในเส้นทางอันถูกต้อง ให้คุณค่าอันประเสริฐแก่ชีวิตตั้งแต่บัดนี้ เดี๋ยวนี้วินาทีนี้ วันนี้ไม่ใช่คำตอบ แต่พรุ่งนี้ เดือนหน้า ปีหน้า มีคำตอบให้เรา คำตอบมีให้กับคนที่เข้าไปหาเท่านั้น มีให้สำหรับผู้ฉลาดรู้ ฉลาดคิด ฉลาดทำ ฉลาดพูดเท่านั้น มันอยู่ที่การตัดสินใจ อย่ามัวโอดครวญอยู่ เข็มวินาทีที่กระดิกมันเหมือนมัจจุราชมากระชากชีวิตเราไปด้วย มันไม่มีเวลาจริง ๆ รอช้าไม่ได้ เวลาไม่มีให้รอ เวลาเป็นสมบัติของทุกคนที่ฉกฉวยเอา เก็บเกี่ยวประโยชน์เอา แสวงหาเอา เขาให้เราแล้ว เขามอบสิทธิ์ให้กับเรามอบอำนาจให้กับเราที่จะใช้เวลาที่มีอยู่ให้คุ้มค่า คุ้มประโยชน์อย่างแท้จริง อย่ารั้งรอ อย่ารีรอ อย่ารอใคร ไม่มีเวลาจะให้รอ ตัวเราเป็นผู้สร้างและผู้ทำลาย จะดีจะชั่วอยู่ที่ตัวเรา ทั้งสร้างภูมิภพก็อยู่ที่เรา พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า “เหตุเกิดที่ไหน ให้ไปดับที่เหตุตรงนั้น” เหตุเกิดที่จิตของเราก็ต้องไปแก้ที่จิตของเรา ไม่ได้เกิดขึ้นที่จิตคนอื่น หากเราเข้าใจศึกษาจิต (ใจ) ของตนเองให้ละเอียด ให้รู้จักจิต การทำงานของจิต การบังคับจิต การควบคุมจิต การหยุดจิต การพิจารณาจิต การระแวดระวังจิต การกำหนดจิต การพุ่งจิต การเจริญจิต ให้มีสติมีความระลึกรู้ได้ รู้สึกตัวตลอดเวลา ทุกอย่างจะปกติสุข บังเกิดสามัคคีสันติ และสันติภาพจะบังเกิดขึ้นกับตัวเราและทุกคน โลกก็จะน่าอยู่ น่ารื่นรมย์

พุทธศักราช ๒๕๓๐ ได้ย้ายไปอยู่ที่จังหวัดชลบุรี อยู่ที่นั่น ๖ ปี ก็ถูกย้ายไปอยู่จังหวัดสุพรรณบุรีเป็นรอบที่สอง อยู่ได้ไม่นานมีคำสั่งให้เข้ามาเป็นผู้ช่วยอธิบดีกรมพลศึกษา ช่วงนี้มีเวลาว่างมาก ภาระจากงานเกือบจะไม่มีอะไร มีเวลาศึกษาธรรม พัฒนา

จิตมากมาย ได้ท่องไปตามสถานที่ต่าง ๆ ตามป่าเขา ตามถ้ำ ตามสถานที่สำคัญ ๆ หลายที่ ได้พบ ได้เห็น ได้อบรมจิต ได้สร้างสมาธิจิตเจริญกรรมฐาน การเจริญกรรมฐานอันเป็นที่ตั้งแห่งความสงบของดวงจิต ใช้เวลาเกือบทั้งชีวิตเข้าทดลอง ให้รู้ ให้เห็น เข้าใจจิต รู้จักจิตจนเกิดวสีธรรม มองเห็นคุณค่าของชีวิต เข้าใจแก่นของชีวิต และเห็นทุกข์ได้ในระดับหนึ่ง ไม่ยึดติดอยู่กับโลกธรรมอันเป็นเครื่องเศร้าหมองของจิต

พบเหตุให้บวชเป็นครั้งที่สอง

พุทธศักราช ๒๕๓๘ ในช่วงหนึ่งไปปฏิบัติธรรมที่ภูพระ จังหวัดชัยภูมิ กับพรรคพวก ๓-๔ คน ที่นั่นเป็นวัดอยู่บนเนินเขา มีพระพุทธรูปที่แกะสลักบนหินองค์ใหญ่ ชาวบ้านเรียกว่าพระเจ้าองค์ตื้อ และยังสลักบนหินอีกก้อนหนึ่งอีกแปดองค์ รวมแล้วเป็นเก้าองค์ สร้างแต่สมัยใดไม่มีใครทราบ แต่เป็นที่เคารพของพุทธศาสนิกชนทั่วสารทิศ ถือเป็นพระพุทธรูปอันศักดิ์สิทธิ์ ได้ปักกลดอยู่สามวันสามคืน ขณะเจริญกรรมฐานได้ปรากฏนิมิตเรื่องราวในอดีตกาล เห็นพระพุทธองค์เคยเสด็จผ่านมาพักค้างคืน ณ บริเวณนี้ พร้อมด้วยเหล่าพระอรหันต์ติดตามอีกจำนวนมาก (เรื่องนี้ไม่สามารถพิสูจน์ได้) ได้เห็นแค่รูปนิมิตเท่านั้นเป็นนิมิตในอดีตที่ยาวนาน ไม่สามารถหาร่องรอยพิสูจน์ มีแต่พระพุทธรูปทั้งเก้าองค์เท่านั้น แต่ก็มีเรื่องแปลกคือ ขณะที่ปฏิบัติธรรมตลอดสามวันสามคืน ทุกคนไม่ได้นอนกันเลย นั่งปฏิบัติ นั่งสนทนาธรรมตลอดทั้งวันทั้งคืน ไม่รู้จักคำว่าเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า หรือง่วงเหงาหาวนอน จิตมันสว่างตลอดเวลา ไม่อ่อนเพลีย ธรรมดาร่างกายคงทนต่อความง่วงไม่ได้ ต้องอ่อนเพลียเมื่อยล้าอ่อนแรง อาการดังกล่าวไม่ปรากฏเลยแม้แต่คนเดียว คิดว่าคงเกิดด้วยอำนาจทิพย์ของสถานที่อันทรงศักดิ์สิทธิ์อย่างแน่นอน รังสีของพุทธานุภาพคงเสด็จคุ้มครองให้สามารถอยู่ได้ทั้งสามวันสามคืน ครบกำหนดก็ได้เดินทางกลับ

วันหนึ่งขณะข้าพเจ้าได้ไปสนทนา สอนธรรมอาจารย์ที่สนใจหลักธรรม ที่วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร มีอาจารย์ท่านหนึ่งถามว่า "ป้าของเขาเป็นมะเร็งในตับระยะสุดท้าย อยู่โรงพยาบาลศิริราชจะหายไหม ?" ได้กำหนดจิตดูแล้ว บอกอาจารย์ท่านนั้นว่า "ให้ไปบอกป้าให้จุดธูป ๑๘ ดอก ระลึกถึงพระพุทธองค์ หากคืนนี้พระพุทธองค์เสด็จมา ก็จะหายได้ด้วยอำนาจพระพุทธคุณ พระพุทธเมตตา" อาจารย์ท่านนั้นได้นำความไปบอกแล้วได้จุดธูป ๑๘ ดอก คืนนั้นป้าคนนั้นได้เห็นพระพุทธรูปลอยลงมา บอกว่า "ขอให้ไปสร้างพระประธานในอุโบสถ ณ วัดกลางโนนขาว อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานีได้ไหม? แล้วโรคจะหาย" ป้าคนนั้นยกมือไหว้รับจะสร้างให้ พระพุทธรูปองค์นั้นเสด็จลงมาสวมกายของป้า วันรุ่งขึ้นอาการของป้าคนนั้นดูดีขึ้น ได้บอกกับอาจารย์ผู้เป็นหลานชาย ได้โทรศัพท์ไปถามที่วัด ทางวัดบอกว่าอุโบสถได้สร้างเสร็จนานแล้ว แต่ยังขาดพระประธาน กำลังอยากได้อยู่ ถ้าจะสร้างให้ก็ขอหน้าตัก ๖๙ นิ้ว น่าแปลกแต่จริง !!! พระอุโบสถสร้างเสร็จมีแท่นพระประธาน แต่ไม่มีพระประธาน เพียงเอาพระองค์เล็ก ๆ วางไว้เท่านั้น ลูกนิมิตก็ฝังแล้ว ป้าคนนั้นก็หายวันหายคืนอย่างประหลาด จนออกจากโรงพยาบาลกลับบ้าน ครั้นบอกให้ลูก ๆ สร้างพระประธาน ลูก ๆ ก็ไม่เชื่อ ไม่ยอมสร้าง อาจารย์ผู้เป็นหลานมาปรึกษาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงรับปากจะสร้างให้เอากุศล ใช้เวลา ๗ วันเตรียมการ เงินก็ไม่มี ขอยืมพรรคพวกสองแสนบาท ไปเช่าพระปางสมาธิหน้าตัก ๖๙ นิ้ว พร้อมเครื่องอัฐบริขารต่าง ๆ รวมทั้งเครื่องบวชนาค ๑๐ ชุด ระฆัง ๑ ใบ โต๊ะหมู่เก้า ๑ ชุด เชิงเทียน แจกัน กระถางธูปพร้อม ข้าพเจ้านำเกศพระไปทำพิธีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุที่เสด็จมาตอนอยู่ที่จังหวัดอ่างทอง เรื่องนี้ไม่ได้เขียนไว้ ได้ลงรักปิดทองเกศพระ

คืนหนึ่งนั่งคุยกันถามพรรคพวกว่า ใครจะบวชพร้อมเอาพระพุทธรูปองค์นี้ขึ้นเป็นประธานบ้าง มีผู้สมัครอยู่ ๕ คน ต้องการ ๑๐ คน ได้ให้ทุกคนเสี่ยงทายกับเกศพระ มีน้ำหนักประมาณ ๑ กิโลกรัม ใครยกไม่ขึ้นก็ให้บวช ยกไม่ขึ้นอยู่ ๗ คน มี ๕ คนพร้อมบวช อีก ๒ คนไม่ยอมบวช ได้บังเกิดเหตุกับ ๒ คนที่ไม่ยอมบวช ลุกขึ้นนั่งคุกเข่าเอาหน้าผากจรดพื้น แล้วใช้หน้าผากไถไปกับพื้นไปมาเหมือนถูบ้านอย่างไรก็อย่างนั้น จนหน้าผาก

ถลอกเลือดไหล ทั้งสองคนทนเจ็บไม่ไหวจึงยอมบวช ได้อาสาสมัคร ๗ คน หาอีก ๓ คน ไม่ได้ ข้าพเจ้าเองไม่คิดจะบวชเพราะเคยบวชพระมาแล้ว ก็คิดว่า ๗ คนก็ ๗ คน ถึงวันนัด ก็ได้เดินทางไปที่วัด ๗ คนที่จะบวชก็ปลงผมนาค ข้าพเจ้าปลงผมให้ทุกคนแล้ว ข้าพเจ้านั่ง พูดเล่น ๆ ว่าจะบวชด้วยเท่านั้นแหละ ทุกคนเอากรรไกรตัดผมข้าพเจ้าทันที จึงต้องยอม บวชด้วย ขาดอีก ๒ คนจึงจะครบ ๑๐ คน ช่างอัศจรรย์มีผู้ชายมาจากไหนไม่ทราบมาขอ บวชด้วย ๒ คน จึงครบ ๑๐ คนตามที่ได้เตรียมเครื่องบวชไว้ เมื่อบวชเสร็จพระ ๒ รูปก็ หายไปไหนไม่ทราบ ไม่ได้อยู่ด้วยกัน ถามเจ้าอาวาสก็ไม่ทราบว่าไปตอนไหน เข้าใจว่า เทวดามาขอบวชด้วย ๒ รูป ได้อยู่ปฏิบัติในพระอุโบสถ ๓ วัน จึงพากันลาอุปัชฌาย์ขอ เดินทางไปวัดต่าง ๆ แล้วไปสึกที่จังหวัดสมุทรสาคร บวชได้ ๗ วัน ใน ๗ วันนั้นได้พบสิ่ง แปลก ๆ มากมายเป็นเหตุที่เสริมศรัทธาของข้าพเจ้าให้มั่นคงต่อการบำเพ็ญตามรอยบุญ ที่พระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาต่อสัตว์โลก

ไปถ้ำวัวแดงตามรอยหลวงปู่เทพโลกอุดร

จากคำบอกเล่าของหลวงปู่ได้บอกไว้ อยากพบปู่ให้ไปพบที่ถ้ำวัวแดง แต่ข้าพเจ้าก็ ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน? หลวงปู่มาให้นิมิตบอกถึงเวลาแล้วให้ขึ้นเขาวัวแดง แต่ไม่ใช่ถ้ำที่เขาเล่า ลือกัน ให้ไปที่อำเภอหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิแล้วจะมีคนนำไป จึงได้ชวนผู้ชอบปฏิบัติ ชอบผจญภัยที่เคารพเราร่วมเดินทางไป ได้เตรียมข้าวของที่จำเป็นในการเดินป่า ทั้ง อาหาร เครื่องครัวเท่าที่จำเป็นที่อยู่ได้ ๕ วัน ๕ คืน ประสานพรรคพวกที่อยู่จังหวัดชัยภูมิ ได้ออกเดินทางเป้าหมายไปยังถ้ำประทุน ที่ลือกันว่าเป็นถ้ำวัวแดง มีผู้นำทางไปยังถ้ำ ประทุน เป็นเทือกเขาที่ติดต่อจังหวัดเพชรบูรณ์ เส้นทางทุรกันดารใช้เวลาเดินทางหลาย ชั่วโมง รถวิ่งได้ช้ามาก ทั้งหลุมทั้งฝุ่น กว่าจะถึงตีนเขาก็กินฝุ่นแทบแย่ เพราะเราเดินทาง ด้วยรถสองแถว ถึงตีนเขาก็แบกสัมภาระ เดินตามทางสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ขณะที่ถึงตีนเขามี นกสีขาวตัวหนึ่งมาบินวนเวียนพวกเราทั้ง ๔ คน ส่งเสียงร้องตลอดเวลา แล้วบินนำหน้า

พวกเราขึ้นตามเส้นทาง เราเดินทางตามไปเรื่อย ๆ โดยไม่รู้ว่านกตัวนั้นมานำทาง มานึกฉงนใจ !!! นกตัวนี้จะหยุดคอยพวกเราเป็นระยะ ๆ ส่งเสียงร้องตลอดทาง

การเดินขึ้นเขาแสนลำบาก ข้าวของก็มาก จึงต้องพักเหนื่อยเป็นช่วง ๆ จนถึงถ้ำประทุน เข้าไปในถ้ำประทุน มีพระภิกษุอยู่รูปหนึ่ง ได้กราบแล้วบอกเจตนาที่มา ตอนนั้นเย็นมากแล้วใกล้มืดได้เข้าไปในถ้ำ แล้วก็รู้ว่าไม่ใช่ถ้ำวัวแดงที่ต้องการไปแน่ นกที่นำทางก็หายไป จึงถามพระภิกษุว่ามีถ้ำอื่นอีกไหม? ท่านบอกว่า “มีอยู่สูงขึ้นไปอีก อยู่เขาอีกลูกหนึ่ง จะไปตอนนี้คงไปไม่ทัน ทางลำบากมากคงไปไม่ไหว ใช้เวลาเดินทางอีกประมาณ ๗-๘ ชั่วโมง อันตรายมากด้วย เดี๋ยวหลงทางกลับไม่ได้ อย่าเสี่ยงเลย ถ้ำนั้นเรียกว่า ถ้ำแสงจันทร์ กันดารด้วย น้ำก็ไม่มี ถ้าอยากไปให้นอนที่นี่ก่อน คิดดูให้ดี พรุ่งนี้ถ้าอยากไปค่อยว่ากันใหม่ มีแต่พวกหาของป่า พวกล่าสัตว์เขาไปกัน” ตกลงคืนนั้น พักค้างคืนที่ถ้ำประทุน ทำวัตรสวดมนต์ เข้ากรรมฐานกันตามปกติ ได้เวลาก็พักผ่อนเอาแรง เราเหนื่อยกันทั้งวัน ก่อนนอนได้ปรึกษากันว่า เราจะขึ้นต่อหรือพักที่นี่ ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “พวกเราจะไปต่อ อยากรู้อยากเห็น” เมื่อตัดสินใจแล้วก็ให้ทุกคนพักผ่อนเอาแรงไว้ พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่ คืนนั้นหลับสนิทภายในกลดที่นำกันไป

วันรุ่งขึ้นทำวัตรเช้าเสร็จ พระท่านก็ให้ไปกินอาหารเช้า นึกขอบพระคุณที่ท่านมีน้ำใจต้อนรับพวกเราเหมือนรู้จักกันมานาน กินข้าวจนอิ่ม พระท่านพูดว่า “จะขึ้นไปถ้ำแสงจันทร์หรือไม่?” พวกเราบอกว่า “จะไป” ท่านถามว่า “ไม่กลัวนะ” พวกเราตอบว่า “ไม่กลัว” ท่านก็เลยบอกโยมผู้ชาย ๓ คนให้นำทางไปส่ง ขณะนั้นเวลาเกือบสามโมงเช้า นกสีขาวก็บินมาส่งเสียงร้องเหมือนเรียกพวกเรา แต่พระรูปนั้นบอกให้ไปดูถ้ำน้ำเสียก่อน จากปากถ้ำเลี้ยวไปทางขวามือ ๕๐ เมตร จะพาไปดู ได้เดินทางตามท่านไปถึงปากถ้ำน้ำ มีบันไดไม้ลงไปสัก ๒๐ เมตร ลงไปถึงพื้น น่าแปลกมาก !!! เป็นถ้ำใหญ่มีแต่น้ำเหมือนทะเลสาบอันกว้างใหญ่ พระท่านบอกว่าเข้าไปไกลมาก ถ่อแพไป ๗ วันก็ไม่สิ้นสุด จะจริงอย่างไรไม่ทราบ ไม่ได้ไปดูเพราะไม่มีแพ ส่องไฟฉายไปสุดลำแสงก็เห็นน้ำอยู่ ใครอยากพิสูจน์ ต้องไปดูเอง เขียนบอกเท่าที่เห็น เท่าที่พระท่านเล่า แต่ไม่ได้ไปพิสูจน์เพราะไม่กล้า

เสี่ยง ถึงจะต้องการจะพิสูจน์แต่มีความกลัวมากกว่าความกล้า ทุกคนแค่ได้เห็นก็เป็นบุญตา (ถ้ำนี้มีเรื่องลึกลับ !! จะเขียนเล่าตอนหลัง)

นกตัวนั้น คอยพวกเราเตรียมการเดินทางพร้อมคนนำทาง พระท่านให้เอาถุงพลาสติกใบขนาดย่อมติดไปด้วย ท่านบอกไว้ใส่น้ำ น้ำมีอยู่ที่เดียว แล้วสั่งผู้นำทางพาไปดูแหล่งที่จะเอาน้ำ ไม่เช่นนั้นจะอดน้ำอยู่ไม่ได้ เมื่อออกเดินทางนกตัวนั้นก็บินนำ คนนำทางพูดว่า “นกอะไรขาวดี ไม่เคยเห็น” ข้าพเจ้าก็มีสงสัยอยู่ในใจเช่นกัน คิดว่าหลวงปู่คงให้มานำทาง ได้แต่คิดไม่ได้พูด กลัวว่าพูดไปแล้วจะหาคำตอบให้ผู้ร่วมเดินทางไม่ได้ ทุกคนเห็นไม่มีใครพูดเดินไปเรื่อย ๆ สูงขึ้นไปเรื่อย ทั้งแบกของสัมภาระต่าง ๆ มันเหนื่อยเกือบท้อ หยุดมากไม่ได้ คนนำทางบอกเดี๋ยวมืดจะลำบาก กัดฟันเดินกันไปทั้งต้องปีนที่สูงชัน ทั้งต้องลอดต้นไม้ที่ล้มตามทางเดิน แต่พวกเราตั้งมั่นไม่กลัว ขอบารมีหลวงปู่คุ้มครอง ทำให้นึกถึงพระธุดงค์คงลำบากมากกว่าพวกเรา เพราะท่านไปทั่ว พบอันตรายก็มากมาย กว่าจะมาเป็นหลวงปู่ให้เรากราบไหว้ขอพร ขอให้ท่านเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง แล้วตื่นเต้นกับเหตุการณ์ที่ท่านได้ไปผจญมาในที่ต่าง ๆ แต่ก็ไม่ตื่นเต้นเหมือนเราไปผจญเองแน่นอน ที่เราได้พบขณะเดินทางเป็นเพียงเหตุการณ์น้อยนิดเท่านั้น

เดินทางประมาณ ๗ ชั่วโมงก็ถึงตีนเขาประมาณ ๔ โมงเย็น คนนำทางบอกว่าถ้ำอยู่ข้างบนต้องปีนขึ้นไป ชี้ทางเดินให้พวกเราดู มันสูงชัน พวกเราชวนให้ผู้นำทางพักค้างคืนด้วยกัน พวกเขาบอกว่าไม่นอน จะกลับเลย แสดงกิริยากลัว ๆ ให้เห็นบ้าง นึกตกใจเหมือนกัน แต่จะแสดงออกก็กลัวว่าพวกที่มาด้วยจะกลัว จึงวางเฉย ให้อาหารแห้งพร้อมทั้งไฟฉาย ๑ กระบอกให้ผู้นำทางกลับไป ก่อนเดินทางกลับก็บอกว่า “อย่าลืมแหล่งที่เอาน้ำ ได้ทำเครื่องหมายไว้แล้ว”

พวกเราค่อย ๆ ลำเลียงสัมภาระขึ้นถ้ำ อันตรายมาก ทั้งชันต้องเกาะแง่หินรากไม้ค่อย ๆ ปีนป่าย ไต่ขึ้นสูงราว ๔๐๐ เมตร ค่อย ๆ ลำเลียงของขึ้นถึงถ้ำ ขึ้นถึงก็สำรวจเพื่อปักกลดอยู่บนนั้น มีถ้ำ ๒ ถ้ำ ทั้งทางขวาและซ้ายมือ ถ้ำทางซ้ายไม่ใหญ่แต่ก็ไม่เล็ก ถ้ำทางขวากว้างใหญ่ลึกมืด เวลาไม่มีให้สำรวจมาก ต้องเตรียมที่ปรุงอาหารและปักกลดหน้าถ้ำทางขวามือมีหลุมใหญ่พื้นเรียบปักกลดได้ ๔ กลดพอดี จึงตัดสินใจปักกลดในนั้น ได้ปัก

ธูปกำหนดจิตขออนุญาต เพื่อสร้างพลังอำนาจจิตคุ้มครองป้องกันอันตรายตามที่ครูอาจารย์ได้สอนมา โดยใช้ไม้เท้าขีดลงบนพื้นล้อมรอบที่ปักกลด เตรียมที่พักให้เรียบร้อย

พบอภินิหารครั้งแรกขณะที่เตรียมทำอาหาร ปากทางขึ้นมีโขดหินเรียบพอเหมาะกับจะทำเตาไฟหุงอาหาร ปรากฏว่าจุดไฟเท่าไหร่ก็ไม่ติด ทั้งที่ไม้แห้งสนิท เก็บเอาบริเวณถ้ำนั่นเอง จุดอย่างไรก็ไม่ได้ผล เหมือนจะบอกพวกเราว่า สถานที่ศักดิ์สิทธิ์มีคนเฝ้าอยู่อย่าทำอะไรง่าย ๆ หรืออย่าทำสกปรก ข้าพเจ้านั่งพักอยู่ที่ลานแผ่นหินกว้างหน้าหลุมที่ปักกลด พวกที่เตรียมอาหารร้องบอกว่าจุดไฟไม่ติด จะทำอย่างไร? จึงถามว่าไม้ฟืนเปียกหรือไม่ เขาบอกว่า "แห้ง" จึงถามว่าใช้อะไรจุด เขาบอกว่า"ใช้เทียนและฝอยไม้เล็ก ๆ" จึงบอกว่าให้จุดธูปบอกเขาเสียก่อน เมื่อพวกเขาจุดธูปขอก็จุดไฟติดลุกตามปกติ !!! เกิดอะไรขึ้น !!! คงต้องคิดกันเอง ไม่ขอวิจารณ์ว่าอะไร? ทำไม? เหตุเกิดจากอะไร? รู้แต่ว่าไม่ปกติเท่านั้น !!! เพราะมันรู้จากในจิต จึงให้จุดธูปขอเสียก่อน ถ้าจะพยายามจุดต่อไป โดยไม่จุดธูปขอ ไฟจะติดหรือไม่ ไม่ทราบได้ เหตุการณ์มันไม่เกิด เมื่อขอเจ้าถ้ำแล้ว ไฟก็ติด หุงข้าวกินกันแล้วก็มีน้ำเหลือเล็กน้อย จึงตกลงว่าพรุ่งนี้จะต้องไปเอาน้ำ ทุกคนตกลงให้ข้าพเจ้าเฝ้าถ้ำอยู่คนเดียว ทั้ง ๓ คนจะออกเดินทางไปเอาน้ำ เพราะข้าพเจ้าอายุมากกว่าทุกคน อีกประการหนึ่งไม่มีใครกล้าอยู่คนเดียว หากข้าพเจ้าไปเอาน้ำจะต้องมีคนเฝ้าถ้ำ จะเฝ้าของอยู่ ๒ คน ไปเอาน้ำ ๒ คน น้ำก็จะไม่พออยู่ครบ ๔ วัน

เขียนเรื่องนี้ละเอียดนิดหนึ่งเพื่อให้มองเห็นกฎเกณฑ์ในการออกเดินป่า ต้องรู้พอสมควร แรกก็ไม่รู้เหมือนกัน ไม่คิดว่าตัวเองจะต้องออกเดินป่าแสวงหา ค้นหาแนวทางปฏิบัติธรรม เพื่อฝึกจิตให้มีวิริยะธรรม ขันติธรรม สัจธรรม ทั้งฝึกฉันทธรรมให้บังเกิดในจิตของเรา เพื่อละพยศลดมานะ ทั้งละกามฉันท์ ๕ ประการ ที่คิดติดอยู่ในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสแข็ง อ่อน ร้อน หนาว รักความสะดวกสบาย ติดอยู่ในลาภยศ สรรเสริญ ให้คลายความกำหนัดลง อันเป็นการทำลายกำแพงที่ขวางกั้นความสงบของจิต

นั่งพักผ่อนเพื่อย่อยอาหาร แล้วก็พากันสวดพระพุทธมนต์ บอกกล่าวผู้ดูแลถ้ำไม่ได้มาลองดีหรือลบหลู่ใด ๆ ไม่ได้มาค้นหาสมบัติ มาตามหาหลวงปู่ แต่ก็ไม่เห็นท่าน ขอค้นหาโมกขธรรมสัก ๔ คืน หวังว่าคงอนุญาตแต่ในจิตนั้นคิดว่าหลวงปู่ท่านคงดูพวกเรา

อยู่ ปลอบใจตนเองไม่ให้กลัว (เข้าป่าเข้าถ้ำครั้งแรก) แต่ที่แปลกอยู่อย่างหนึ่งที่ทุกคนมีความเห็นเหมือนกันหมด คือถ้ำทั้งสองเป็นที่อาศัยของค้างคาวจำนวนมาก หลายแสนหลายล้านตัวเต็มไปหมด ดูจากมูลของมันหนาไม่น้อยกว่า ๓ เมตร เดินบนมูลของมันเหมือนเดินบนพรม ที่สำคัญคือไม่มีกลิ่นเลย กลิ่นสาบมูลค้างคาวปกติจะเหม็นมาก แต่นี่เราปูผ้ายางนอนบนมูลของมันอยู่ทั้ง ๔ คืน ไม่มีกลิ่นติดตัวแม้แต่น้อย อีกประการหนึ่งตอนขึ้นไปถึงครั้งแรกค้างคาวบินเข้าออกกันอยู่ แต่พอปักกลดตลอด ๔ คืน ไม่เห็นบินเข้าออกอีก ไม่เห็นมารบกวนเรา น่าสนเท่ห์จริง ๆ ท่านใดสงสัยลองขึ้นไปดูด้วยตนเอง แต่จะเป็นอย่างที่ข้าพเจ้ากับพวกเห็นหรือไม่นั้น ไม่ทราบ ต้องลองดูหาคำตอบเอาเอง

เมื่อสวดพระพุทธมนต์ เจริญกรรมฐาน นั่งสนทนาธรรมพร้อมดื่มกาแฟที่ได้เตรียมไป ดึกพอสมควรก็ต้องพักผ่อนเพราะเหนื่อยมาทั้งวัน ได้เตือนทุกคนถ้าเกิดอะไรขึ้น ห้ามออกจากกลดและวงที่ขีดไว้โดยเด็ดขาด ให้จำเอาไว้ ขณะที่ทุกคนนอนกันอยู่นั้น ข้าพเจ้ากำลังเจริญกรรมฐาน คาดว่าประมาณตี ๒ มีเหตุการณ์เห็นมีคนจะเดินเข้ามาในบริเวณที่ปักกลด แต่พอถึงเส้นที่ขีดเอาไว้ ก็ถอยออกไปนั่งบริเวณโขดหิน เป็นผู้หญิงสาวสวยมาก กำลังเรียกพวกเราคนหนึ่งให้ตื่น และเรียกให้ออกไปนอกวงกลม ให้ออกไปหาเธอคนนั้น เหมือนถูกสะกดจิตกำลังจะออกจากกลด ข้าพเจ้าจึงร้องบอกว่า “อย่าออกไป” ทุกคนได้ยินเสียงเลยตื่นกันหมด ผู้หญิงคนนั้นจึงหายไป

ต่อมามีลมพัดกรรโชกมาอย่างแรง *จนกลดและข้าวของปลิวว่อนไปหมด* ทุกคนเริ่มตกใจ ข้าพเจ้าจึงบอกว่า “ให้นั่งอยู่กับที่ คุมสติไว้อย่าตกใจ” ทุกคนจึงสงบนิ่งก่อนจะตกแต่งกลดกันใหม่ เมื่อลมสงบแล้วทุกคนพากันนอนและไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีก มานั่งคิดอยู่ในใจ นี่แค่คืนแรกโดนขนาดนี้ แล้วคืนต่อไปจะมีอะไรไม่รู้ !!!

ความกลัวนั้นไม่มี เคยถูกฝึกมาแล้วให้ระงับความกลัว เมื่อไม่กลัวก็ไม่มีอะไร ตอนเช้าทำวัตรสวดมนต์ กินอาหารเช้าเรียบร้อย ผู้ร่วมปฏิบัติก็เตรียมตัวไปเอาน้ำ ไม่ได้พูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อตอนกลางคืนอีก ทุกคนเงียบหมด (หลังจากกลับจากไปเอาน้ำจึงมาพูดเรื่องนี้กัน)

เมื่อทุกคนไต่หน้าผาลงไปแล้ว เหลือแต่ข้าพเจ้าคนเดียว ได้นั่งปฏิบัติจนจิตสงบ เกิดดวงธรรม ได้พิจารณาตนเองว่า “เราอย่ารู้อารมณ์ของเราว่า มีเพียงอารมณ์เดียว เรา ต้องรู้เห็นอารมณ์หลากหลายที่เกิดขึ้นในดวงจิตของเรา อย่างอารมณ์กังวล อารมณ์กลัว อารมณ์คิดคำนึง อารมณ์ห่วง อารมณ์สงบ อารมณ์โกรธ อารมณ์ใคร่และอารมณ์ชั่วอีก มากมาย ในแต่ละวินาทีเข้าสู่จิตของเราตลอดเวลาจนไม่มีเวลาว่างเว้น ถ้าไม่รู้จักวิธีระงับ กำกับอารมณ์เหล่านั้นให้ได้ หากปล่อยให้มันเจริญในจิต ปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติ ให้เกิดทุกข์ สุข รุ่มร้อน ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรกับการตามรู้อารมณ์นั้น รู้แล้วยังมีโทษอยู่ ตามสภาพอารมณ์ที่เกิดในจิต” ร้ายก็ปล่อยให้ร้าย จิตยังเศร้าหมองอยู่เช่นนั้น เกิดกี่ครั้งก็ เป็นเช่นนั้น อารมณ์สนุกสนานก็ปล่อยให้เพลิดเพลินจนสุดโต่ง ไม่สามารถจะระงับบังคับ ได้ เรามีสถานภาพที่ดีกว่าสัตว์ทั้งหลาย มีจิตวิญญาณที่ละเอียดประณีต มีกลไกในการ บังคับที่ดีคือสติ แล้วทำไมไม่รู้จักนำมาใช้ มันก็ไร้คุณค่า ไร้ประโยชน์

เวลาล่วงไปจนถึงบ่ายสามโมงเย็น พวกที่ไปเอาน้ำก็ยังไม่กลับ บททดสอบจิตก็ ปรากฏขึ้นให้ เห็นการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ธรรมได้เริ่มก่อตัวขึ้นในดวงจิต มันเพิ่มขึ้น ทุกขณะ ความห่วงกังวลพวกที่ลงไปเอาน้ำ มันไปนานเกินไป อารมณ์กลัวจะหลงทาง กลัวจะพบเหตุนานาประการเข้ามาสู่จิต จิตมันรุ่มร้อน รอคอยด้วยความกระวนกระวาย กระสับกระส่าย สายตามองแต่ทาง หูฟังแต่เสียง แต่ก็ไม่ได้เห็น ไม่ได้ยิน ความคิดเริ่ม สับสน ความกังวลใจเพิ่มเป็นทวีคูณ ถ้าขึ้นตาชั่งน้ำหนักจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนสติเริ่มอ่อน ทำให้คิดกลัวขึ้นมา ไม่ใช่กลัววิญญาณ กลับกลายเป็นกลัวสัตว์ร้าย กลัวคนจะขึ้นมาทำ ร้าย ฟุ้งซ่านไปกันใหญ่กับอารมณ์ปรุงแต่ง *กลัวว่าพวก ๓ คนที่ไปเอาน้ำจะเป็นตายร้าย ดีอย่างไร ก็ไม่รู้ได้ ยิ่งเพิ่มความทุกข์ทรมานใจทุกขณะจนกระทั่งอดทนไม่ได้ต้องปีนลงไป ข้างล่าง จิตมันดิ้นรนกระวนกระวาย “นี่แหละอำนาจของกิเลสนั้นเหมือนอสรพิษ มีพิษ ร้ายแรง มันอยู่กับใคร พิษของมันก็จะทำลายความสงบสุขคน ๆ นั้นเหมือนคนป่วย มันมี อำนาจทำลายล้างทุกอย่างให้ดับมืด สูญเสียความคิดอันดีงาม พิษของมันสถิตอยู่ในจิต” แล้วเรายังจะเลี้ยงอสรพิษให้มันกัดกินใจของเรา ให้เสียคุณภาพของชีวิตอยู่ทำไม? มัน ไม่ได้ทำลายเฉพาะตัวเรา ผู้อยู่ใกล้ไกลก็มีผลกระทบไปหมด มันทำลายทุกอย่างแล้วแต่

ชนิดของอสรพิษ พิษของมันแตกต่างกัน อำนาจทำลายจึงแตกต่างกัน ทั้งขึ้นอยู่กับจำนวนปริมาณของพิษจะมากจะน้อยแค่ไหน ทั้งบุคคลที่โดนพิษของมัน จะเยียวยาทันหรือไม่? ทั้งได้ชนิดของยาตรงกับชนิดของพิษหรือไม่? นั่นคือ สติ ความระลึกได้มาทันเวลา ทันเหตุการณ์ ถ้ามาทันและมีกำลังเพียงพอก็จะบังเกิดสัมปชัญญะ ความรู้สึกตัว เกิดปัญญา รู้เห็นได้ตรงกับสภาพปัญหาในขณะนั้นมากน้อยเพียงไร? หากพิจารณาได้ พิษของมันก็จะไม่รุนแรง จะเบาบางลง หากพิจารณาไม่ได้ก็จะมีความรุนแรง เหมือนให้ยาถูกกับโรค โรคก็จะเบา ให้ยาผิดนอกจากโรคจะไม่ทุเลาแล้ว ยังจะมีโทษอีกด้วย โดนพิษแล้วยังให้ยาผิดอีก ย่อมมีผลรุนแรงกว่าเดิม นั่นคือ หากมองไม่เห็นพลังอำนาจของกิเลส ย่อมบังเกิดโทษอย่างใหญ่หลวง เพียงแต่มูลกิเลสอันได้แก่ โลภะ โทสะ โมหะ ก็มีพิษร้ายแรงแล้ว ยังผสมพันธุ์เป็นอสรพิษพันธุ์ต่าง ๆ มากมายมหาศาล เรายังจะเลี้ยงมันไว้หรือเราจะทำลายมันเสีย ผู้มีปัญญาย่อมพิจารณาได้ สถานภาพขณะนั้นเหมือนถูกอสรพิษกัด ไม่มีเซรุ่มฉีด จิตมันเดือดพล่านเอาไม่อยู่ ระงับอารมณ์ไม่ได้ พิษมันแผ่ไปทั่วจิต พิษของกิเลสนั่นแหละ ก็น่าเห็นใจเราเลี้ยงฟูมฟักมาจนโต ออกลูกออกหลานมากมายให้อาศัยในจิตของเราได้

เดินวนอยู่นาน จนได้ยินเสียงเรียกของพวกที่ไปเอาน้ำดังมา จิตเหมือนได้พบหมอ หมอกำลังเอายามาฉีด จากทุกข์มันเปลี่ยนเป็นปีติยินดีทันที มันช่างเร็วเหลือเกิน นี่แหละที่บอกว่า เราตามรู้อารมณ์ของเราแต่เราไม่รู้จักบังคับยับยั้งจึงเกิดโทษในการครองตน รู้อย่างเดียวไม่พอ ต้องรู้บังคับหรือกำหนด หรือกำหนดได้อย่างมีความช่ำชอง ต้องชำนาญในการกำหนดจิตในการเข้าสู่อารมณ์ของจิต ในการหยุดอารมณ์ของจิต ในการพิจารณาอารมณ์ในจิต ในการออกจากอารมณ์ที่ครองจิต มีความสำคัญมากต่อการฝึก ต่อการสร้าง ต่อการเรียนรู้ ต่อการวิเคราะห์ สังเคราะห์จิตของเรา ต่อการทำลายอารมณ์ที่ไม่ต้องการ ต่อการแสวงหาความสงบทางจิต อันเป็นแก่นที่สำคัญต่อตัวเรา ขอท่านผู้เจริญจงพิจารณาธรรมข้อนี้ให้ลึกลงจิต จิตจะคลายอุปาทานสัญญา (การยึดมั่น ถือมั่น ในการจำได้หมายรู้)

พบคนแคระ

เมื่อได้น้ำมาพอเพียงในการพักแรม แต่ก็ต้องประหยัด โดยกำหนดกติกา ห้ามใช้น้ำล้างหน้าแปรงฟันตลอดเวลาที่พักอยู่บนถ้ำ เมื่อกินอาหารแล้ว *ให้แต่ละคนใช้น้ำล้างจานดื่มต่างน้ำเปล่าหลังอาหารกันทุกคน (เป็นน้ำดื่มเฉพาะของแต่ละคน) ห้ามใช้น้ำทำอย่างอื่นใด นอกจากใช้ปรุงอาหารและให้ดื่มตามกติกาเท่านั้น*

ในคืนที่สอง หลังทำกิจประจำคือสวดพระพุทธมนต์ เจริญกรรมฐานตามแต่ความพอใจของแต่ละคน ทุกคนคิดว่าคืนนี้คงไม่มีอะไรมารบกวน ค้างคาวก็ไม่บินเข้าออกตามปกติ ตอนดึกถึงเที่ยงคืน ข้าพเจ้าได้ออกมาเจริญจิตอยู่บนลานแผ่นหินตามลำพังด้วยจิตที่ปลอดโปร่งไม่เหมือนตอนกลางวัน ขณะนั่งพิจารณาอารมณ์ในดวงจิตอยู่ มีความรู้สึกว่ามีคนจำนวนมากมานั่งอยู่รอบ ๆ ตัวเรา ได้นั่งเพ่งจิตของตนเองให้สงบไม่ให้ตื่นเต้น ตื่นตระหนก ตกใจ มีสติเจริญอยู่ภายในกาย ให้สติเป็นมหาสติแล้วค่อยลืมตาขึ้นสิ่งที่อยู่รอบกายนั้นทำให้จิตแกว่งไปเล็กน้อย ทั้ง ๆ ที่ตั้งจิตไว้อย่างดีแล้ว ที่นั่งกันอยู่ด้วยความสงบเรียบร้อยไม่กระดิกเหมือนหุ่น นั่งกันเป็นแถว อย่างมีระเบียบอยู่ตรงหน้าคือมนุษย์ชายหญิงนั่งเรียงกันคนละด้าน ชายอยู่ด้านหนึ่ง หญิงอยู่ด้านหนึ่ง นั่งพนมมือไหว้อยู่หลายร้อยคน แต่น่าแปลกก็คือคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าตัวเล็กมาก ขนาดความสูงไม่เกิน ๑๐ นิ้ว ทั้งหญิงทั้งชาย มีหน้าตาเหมือนเรา มีอาการครบ ๓๒ ทุกประการ มีผิวพรรณสวยงาม ใบหน้าได้สัดส่วน มีรอยยิ้มที่สง่างาม เพียบพร้อมด้วยจรรยากริยาอันสุภาพ มองพวกเขาแล้วสุขใจ พวกเขามองข้าพเจ้าพร้อมก้มลงกราบ เมื่อเห็นข้าพเจ้าลืมตาขึ้นแล้วพูดว่า “ดีใจที่ท่านได้มา หลวงปู่ให้มาคอยดูแล ให้มาสนทนากับท่าน" ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พวกท่านเป็นใครกัน ทำไมตัวถึงเล็กแค่นี้” พวกเขาตอบว่า “พวกเขาเป็นคนธรรพ์อยู่ที่นี่ อยู่ภายในถ้ำข้างใน อยู่รับใช้หลวงปู่” "พรุ่งนี้ขอเชิญท่านเข้าไปชม ให้เดินเข้าไปในถ้ำถ้าไม่สังเกตจะไม่เห็น สุดถ้ำนี้ทางซ้ายมือจะมีทางเดินเข้า มันมีแผ่นหินบังอยู่ ให้เข้าไปในซอกของแผ่นหิน เมื่อผ่านเข้าไปท่านต้องจำให้ดี จะมีแผ่นหินบังทางเอาไว้อีกแผ่นหนึ่ง มีทางเดินสองทาง ให้เดินไปทางซ้ายมือ อย่าไปทางขวามือจะตกลงเหวลึก ไปทางซ้ายมือ

ให้เดินไปให้สุดแล้วเดินเข้าไป ให้เดินชิดทางซ้ายไว้ ไม่เช่นนั้นอาจเกิดอันตรายได้เพราะเป็นทางลาดลงเหว เข้าไปกันได้ทุกคนแต่ให้ทุกคนระวังตามที่บอก อย่าประมาท ข้างในถ้ำจะมืดให้นำลำแสงไปด้วย (หมายถึงไฟฉาย) มีพวกงูอยู่มาก แต่ไม่ทำอันตรายท่าน ก่อนเข้าไปให้บอกเสียก่อน ไปนั่งปฏิบัติในถ้ำจะได้ดวงตาเห็นธรรม เลยออกไปทะลุปล่องเป็นแดนทิพย์ ท่านไปชมก็ได้ แต่อย่าให้ใครเอาอะไรออกมา มันเป็นของหวงห้าม เอาไปก็ไม่เกิดประโยชน์ สำหรับตัวท่านหลวงปู่ก็ให้ไว้แล้ว" ผู้เป็นเหมือนหัวหน้าพูด ข้าพเจ้าจึงถามว่า “หลวงปู่อยู่ที่ไหน?” เขาบอก “หลวงปู่ไม่อยู่ ให้ปฏิบัติไป ให้พวกข้าพเจ้าคอยดูแลท่านและคณะ ขอให้อยู่ดี อย่ากลัว ขอให้ตั้งใจปฏิบัติ ได้ธรรมก็ช่วยบอกกล่าวให้พวกข้าพเจ้ารับรู้บ้าง” จึงซักต่อไปว่า “แล้วพวกท่านอยู่กันอย่างไร? อยู่กันมากไหม?” เขาตอบว่า “อยู่เป็นทิพย์ อยู่กันมาก อยู่บำเพ็ญศีลกันทุกคน รับใช้หลวงปู่ หลวงปู่ท่านไป ๆ มา ๆ ตลอดเวลา แต่ก็ติดต่อกับท่านทางกระแสจิต ทางมโนจิต ท่านสั่งผ่านกระแสจิตถึงพวกเราได้ทุกขณะ เรื่องของท่านเป็นอย่างไร ต้องการอะไร พวกเรารู้หลวงปู่บอกไว้ จะมีงูตัวหนึ่งที่ท่านเห็นคอยเฝ้าท่านอยู่ อย่ากลัว เขามาคุ้มครอง" จริง ๆ ก็มีงูอยู่ตัวหนึ่งเป็นงูจงอาง คอยติดตามเวลาลงไปขับถ่ายก็จะตามไปด้วย ถ้าสังเกตก็จะเห็น เราเห็นกันทุกคน เราไม่กลัวกัน เพราะเขาดูเชื่อง แต่ก็ไม่กล้าที่จะเข้าไปใกล้ ได้สนทนากันหลายเรื่องจนเข้าใจ รู้อะไรมากมาย คณะที่ร่วมทางมองเห็นเป็นแต่งูตัวเล็ก ๆ ที่แท้คือ งูจงอาง แต่จะไม่เขียนอธิบายไว้เพราะเป็นเรื่องที่ต้องพิสูจน์ต่อไป เพียงแต่จะบอกกับคนทั้งหลายว่าในโลกใบนี้มีอะไรลึกลับอยู่มากมาย ถ้าหากเราได้เข้าไปศึกษาแล้วจะรู้ว่า การได้ท่องโลกใบนี้จะไม่เสียใจที่ได้เกิด แต่อย่าให้คนอื่นที่เขาได้ไปเที่ยวแล้ว เรารับฟัง แล้วเอาไปพูดต่อมันไม่ได้อรรถรส ไม่สนุกเหมือนได้ไปท่องเที่ยวเองพบเองทุกอย่าง ได้ทั้งอารมณ์ ได้รสชาติของชีวิตที่เรียกว่าได้เกินที่คิด หากเรารับฟังที่เขาพูด ถ้าเขาพูดจริงเราได้ครึ่งเดียว หากเขาพูดไม่จริงเราได้แค่ลุ่มหลงเท่านั้น

เข้าสำรวจถ้ำวัวแดง

วันรุ่งขึ้นทำกิจตามปกติ พวกที่ร่วมปฏิบัติได้ถามถึงเหตุการณ์ตอนกลางคืน (ผู้ร่วมปฏิบัติทั้งสามคนเป็นลูกศิษย์ทางธรรม) พวกเขาเรียกข้าพเจ้าว่า “พ่อ” ทุกคำ ได้ถามว่า "เมื่อคืนได้คุยกับใคร? รูปร่างเล็กนิดเดียว" จึงได้ตอบพรรคพวกไปว่า “คุยกับคนธรรพ์ พวกเราเห็นหรือ?” คนหนึ่งตอบว่า “เห็น นอนดูกันอยู่ในกลด แต่ฟังไม่ชัดนัก” จึงบอกกับทุกคนว่า “วันนี้จะไปสำรวจถ้ำชั้นใน แต่ทุกคนต้องปฏิบัติตามที่คนตัวเล็กบอกโดยเคร่งครัด หลวงปู่ท่านให้มาดูแลพวกเรา” และได้บอกรายละเอียดทั้งหมดให้ทุกคนเข้าใจ เพื่อไม่ให้เกิดอันตราย ทั้งกำหนดกฎเกณฑ์ข้อตกลงกัน “ให้ทุกคนเดินตามหลังข้าพเจ้า ให้เดินตามกันไป ห้ามเดินเรียงสอง ให้เดินเรียงหนึ่งเท่านั้น เห็นอะไรห้ามหยิบเอาออกมา พบอะไรอย่ากลัวหรือตกใจ ห้ามวิ่งหนี มีอะไรให้เกาะกลุ่มกันไว้ ห้ามพูดในสิ่งที่ไม่เหมาะสม ห้ามส่งเสียงดัง ให้มีสติสงบตลอดเวลา คุยกันแต่เรื่องที่เป็นประโยชน์ในสารธรรม” เมื่อตกลงทำความเข้าใจในเงื่อนไขแล้ว ได้ทบทวนกันอีกครั้ง เมื่อทุกคนเข้าใจตามข้อตกลงจึงให้ทุกคนเตรียมตัว เตรียมไฟฉาย เทียนไข ไม้ขีดไฟและน้ำ เมื่อพร้อมแล้วจึงเดินเข้าไปสุดถ้ำ เดินไปตามที่คนตัวเล็กบอก เห็นแผ่นหินบังอยู่เดินอ้อมแผ่นหินไป พบแผ่นหินอีกแผ่นหนึ่งเป็นลักษณะแผ่นหินแบน ๆ เหมือนผ้าม่าน เดินอ้อมไปทางซ้าย เดินชิดผนังถ้ำด้านซ้าย ทุกคนเดินตามเข้าไปในถ้ำชั้นใน เป็นถ้ำมืดสนิท มองไปทางขวามือเป็นทางลาดชันลงเหวลึก ส่องไฟลงไปดู สุดแสงไฟฉายยังมองไม่เห็นพื้นด้านล่าง ได้โยนหินลงไปไม่ได้ยินเสียงหินตกถึงพื้น คงลึกมาก คิดว่าด้านล่างอาจเป็นถ้ำใหญ่ก็ได้ เป็นเพียงข้อสันนิษฐานเท่านั้น ถ้าหากเดินเลี้ยวไปทางขวาเมื่อเดินพ้นแผ่นหินจะตกไปในเหว มันเหมือนหลุมพราง เข้าผิดทางโดยไม่รู้ก็ตกเหวตายเท่านั้น นับว่าพวกเราโชคดีที่คนตัวเล็กได้บอกไว้ก่อน แต่ถ้าไม่บอก พวกเราก็ไม่รู้ว่ามีถ้ำชั้นในอีก เพราะมองไม่รู้เลยว่าจะมีถ้ำอยู่ข้างในอีกชั้นหนึ่ง ทั้งมีหลุมพรางหลอกเอาไว้อีก คิดว่าน่าจะมีอะไรสำคัญอยู่ในนั้น เดินเข้าไปพื้นถ้ำนุ่มมาก ส่องไฟดูเป็นมูลค้างคาวทั้งนั้น แต่ไม่มีกลิ่นเลย ส่องไฟสำรวจไปรอบ ๆ เป็นถ้ำใหญ่มาก *สวยงามเหมือนเทพเนรมิตที่ธรรมชาติได้สร้างสรรค์เอาไว้* เดิน

ไปเหมือนเดินอยู่บนพรม เป็นทางเดินยาวลึกเข้าไปข้างใน *แบ่งเป็นห้อง ๆ แต่ละห้องมีความสวยวิจิตรพิสดารแตกต่างกันไป มีรูปแบบต่าง ๆ แปลก ๆ ทั้งผนังด้านข้าง ด้านบนมีลวดลายเหมือนภาพเขียนจิตรกรรม* เดินเข้าไปเรื่อย ๆ นานพอสมควร มองไปข้างหน้าเห็นลำแสงมีแสงสว่างจึงเดินเข้าไป มองขึ้นไปด้านบนสูงพอสมควร ข้างบนมีต้นไม้ใหญ่ พวกเราปีนขึ้นไป ข้างบนเป็นลานกว้าง ล้อมรอบด้วยผนังหิน บนนั้นพวกเราเหมือนอยู่ในปล่องภูเขาไฟขนาดใหญ่ มีต้นไม้พันธุ์ไม้หลากหลาย ทั้งต้นใหญ่ ต้นเล็กและต้นที่ไม่เคยเห็นมาก่อน อากาศสดชื่นเย็นสบาย เมื่อเดินสำรวจดูกันจนทั่วแล้วจึงกลับลงมาในถ้ำ เดินกลับไป *เลี้ยวไปทางซ้ายมือมีทางเดินลึกเข้าไปอีกหาที่เหมาะสมแล้ว จึงร่วมกันสวดมนต์เจริญกรรมฐานอยู่เป็นเวลานานพอสมควร ขณะที่ข้าพเจ้านั่งสมาธิอยู่นั้น บางคนก็ออกจากสมาธิแล้ว ก็นั่งเล่นกันอยู่ ได้ยินเสียงคนหนึ่งพูดขึ้นและชี้ให้เพื่อนดู บอกว่า “มีเรือหงส์มา” !!!* ทุกคนมองตาม ข้าพเจ้าลืมตาขึ้น ภาพที่เห็นช่างน่ากลัวจริง ๆ เป็นงูตัวใหญ่ลำตัวประมาณว่าเท่าต้นมะพร้าว ดวงตาสีแดงก่ำ กำลังเลื้อยมา ข้าพเจ้าจึงบอกทุกคนว่า “ลุกขึ้น เก็บที่นั่งแล้วให้รีบเดินทางออกจากถ้ำ” ออกมาจากถ้ำเวลาประมาณบ่ายสามโมงพอดี ก็จัดเตรียมอาหารเย็น ทุกคนก็มาวิจารณ์สิ่งที่เห็นเป็นเรือหงส์ว่าเป็นอะไร? จึงได้บอกพวกเขาว่า “เป็นงูตัวใหญ่กำลังเลื้อยมาตามทางที่เรานั่งอยู่ เกรงว่าพวกเราจะกลัวทำให้งูตัวนั้นตกใจ จะเกิดอันตรายได้จึงให้รีบออกจากถ้ำ”

ผจญวิญญาณมาทดสอบ

พลบค่ำพวกเรานั่งคุยกันอยู่บนลานหินตามปกติ (หลังอาหารค่ำ) ขณะที่นั่งกันอยู่นั้น มีดวงวิญญาณได้ปรากฏขึ้นต่อหน้าพวกเรา เป็นผู้ชายรูปร่างใหญ่มาก นุ่งผ้าปั้นเดี่ยวสีแดง ในมือถือกระบองอันใหญ่ ดวงตาแดงก่ำแสดงกิริยากราดเกรี้ยวใส่พวกเรา ทุกคนรีบถอยไปนั่งข้างหลังข้าพเจ้า ลมพัดแรงเหมือนพายุ ทำให้ใบไม้ฝุ่นละอองปลิวว่อนไปหมด ได้บอกให้ทุกคนอย่าตกใจ คุมสติไว้ให้ภาวนา “พุทโธ” เอาไว้ในจิต ข้าพเจ้ากำหนด

จิตขอพระพุทธานุภาพ พระธรรมานุภาพ พระสังฆานุภาพ หลวงปู่ ตลอดจนครูบาอาจารย์ช่วยคุ้มครอง อย่าให้เกิดอันตรายใด ๆ จากดวงวิญญาณดวงนี้ *แล้วกำหนดจิตให้สงบในมือถือไม้เท้าของหลวงพ่อริม รัตนมุนี* ที่ท่านใช้ในการออกธุดงค์ที่ได้มอบให้ เมื่อลมพายุสงบลง นั่งดูกิริยาของวิญญาณที่กำลังแสดงอาการ โกรธ ดุร้าย ขุ่นแค้น ใช้มือชี้หน้าพวกเรา แล้วถามว่า *“ขึ้นมาทำไม? สถานที่แห่งนี้ไม่อนุญาตให้ใครขึ้นมารบกวน ไม่มีใครกล้าขึ้นมา พวกเจ้าบังอาจไม่เกรงกลัว ถือดีอย่างไรรุกล้ำที่หวงห้ามเป็นที่อยู่ของข้าพเจ้ากับพรรคพวก อย่าถือว่ามีดี มีวิชาแล้วจะมาฎ้าเกินสถานที่นี้ ให้รีบลงไปเดี๋ยวนี้ ไม่เช่นนั้นจะเอาชีวิตให้ถึงตาย ถ้ารีบเก็บข้าวของลงไปจะไม่ทำอะไร ไม่เช่นนั้นจะตีให้ตาย" พวกเราจะได้ยินกันทุกคนหรือไม่ อย่างไร? ไม่ทราบ!!!* ข้าพเจ้าเฉยอยู่ เขาจึงพูดต่อ "จะไปหรือไม่ไป ถ้าไม่ไปจะได้เห็นดีกัน" ข้าพเจ้าหันไปดูพรรคพวกเห็นนั่งเฉยกันอยู่ ไม่มีอาการตกใจกลัว ใจค่อยชื้นขึ้นมา มองดูกิริยาอาการของวิญญาณต่ออย่างใจเย็น เมื่อพวกเราไม่ตอบแถมยังไม่แสดงอาการกลัว ทำให้เขาโกรธมากขึ้น เขาตวาดพวกเราด้วยเสียงดังพร้อมกระทืบเท้าอันใหญ่ลงบนพื้น "ถามก็ไม่พูด นั่งเฉยเหมือนท่อนไม้" พูดไปพร้อมยกกระบองทำท่าจะตีพวกเรา แต่ก็แสดงท่าทางให้พวกเรากลัวเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงพูดกับวิญญาณตนนั้น "สงบอารมณ์ได้แล้วหรือยัง? จะได้คุยด้วย กำลังโกรธอยู่คุยไปก็ไม่รู้เรื่อง เพราะในใจของท่านมีแต่ดุร้าย จะใช้อำนาจบาตรใหญ่ทำลายพวกเราตลอดเวลา พูดไปก็แค่นั้น จะทำอะไรก็ทำมา เราไม่สู้อยู่แล้ว ไม่รู้จะเอาอะไรไปสู้กับท่าน ตัวก็ใหญ่ใจก็หยาบ จะพูดด้วยทำไม? มาถึงก็จะเอาให้ตายเสียแล้ว พูดไปก็ต้องตายกันหมดด้วยไม้กระบองอันใหญ่ของท่าน ที่มานี่ก็เตรียมกายเตรียมใจไว้แล้ว ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้า ท่านไม่ฆ่าพวกเราก็ต้องตายอยู่ดี หนีไม่พ้น ท่านฆ่าเราวันนี้ก็ตายเร็วหน่อย มันจะต้องกลัวอะไร? มันไม่ต่างกัน ตายก็คือตาย ลดจริตความโกรธลงมาเสียก่อน แล้วค่อยฆ่าก็ได้ ไม่ได้หนีไปไหน เหาะก็ไม่ได้ บินก็ไม่ได้เพราะไม่มีปีก หายตัวก็ทำไม่เป็น วิชาอาคมก็ไม่มี จะสู้อะไรกับผู้ยิ่งใหญ่อย่างท่านได้ มีทั้งความเก่ง มีทั้งวิชาอาคม ตัวก็โต กระบองก็ใหญ่" ตัวของข้าพเจ้าเล็กนิดเดียวไม่พอมือท่านหรอก ที่ไม่กลัวเพราะถึงกลัวไปก็ไม่มีทางรอดจากน้ำมือของท่าน จึงได้ข่มความกลัวมาเป็นความกล้า กล้าผจญกับความจริง ท่านสิไม่กล้าเพราะเอาความโกรธ ความดุร้าย มาปิดบังความขลาดเอาไว้ พวกเรามีในสิ่งที่ท่านไม่มีคือ

ความสงบ ความสะอาด ความเมตตา กรุณาต่อสัตว์โลก ไม่โกรธ ไม่ข่มขู่ผู้อื่น มีแต่ความสงบให้อภัยเป็นอภัยทาน มีหลักธรรมของพระพุทธองค์สถิตอยู่ในใจตลอดเวลา พวกเราเป็นศิษย์ของพระตถาคต มีพระองค์ท่านสถิตแนบอยู่กับใจ จึงไม่กลัวท่าน กลัวแต่พระพุทธองค์จะทรงตำหนิพวกเราว่า หายใจเข้าไม่มี “พุท” หายใจออกไม่มี “โธ” พระพุทโธไม่อยู่ในจิต จิตจึงหยาบกระด้าง พวกเรามาแสวงหาโมกขธรรมตามรอยพระองค์ท่าน ไม่ได้มาแสวงหาความโกรธ เรามาเพื่อระงับความโกรธ ระงับความดุร้ายเยี่ยงเดรัจฉาน ให้พ้นไปจากจิตที่ต่ำทราม มาพัฒนาจิตด้วยการเจริญภาวนา อบรมตัวเองไม่ต้องให้ใครมาอบรมพวกเรา จึงมาเรียนรู้ความทุกข์ยากลำบาก มาบำเพ็ญความเพียรและบารมีธรรมเพื่อประโยชน์สุขแก่ตนเองและผู้อื่น ท่านจะทำอะไรก็เชิญ พวกเราอยู่ตรงนี้ไม่ไปไหน พวกเราไม่ว่า ไม่โกรธท่านและให้อภัยท่าน เรามาบุกรุกที่อันหวงห้ามของท่านเอง เราสำนึกผิดอยู่จึงสมควรถูกท่านลงโทษ ท่านเป็นใหญ่ที่นี่พวกเราเข้าใจท่านดี ถ้าพวกเราจะต้องตายด้วยไม้กระบองอันใหญ่ของท่านแล้วท่านจะมีความสุข มีความยิ่งใหญ่ ท่านจะได้มีอำนาจเพิ่มขึ้น ท่านจะได้รับการเคารพนบนอบจากบริวารของท่านมากขึ้น พวกเราพร้อมจะสละชีวิตเพื่อความยิ่งใหญ่ของท่าน เชิญเถิดพวกเราพร้อมแล้ว

เมื่อจบคำพูดของข้าพเจ้า วิญญาณตนนั้นคลายความโกรธลงอย่างเห็นได้ชัด ดวงตาอ่อนลง กระบองลดลง *ตัวที่เคยสูงใหญ่มีขนาดเล็กลงเท่ากับพวกเรา* ทรุดลงนั่งคุกเข่าพนมมือก้มกราบ ๓ ครั้ง แล้วกล่าวว่า “ท่านผู้เจริญ จริงอย่างที่ท่านกล่าวทุกประการ ข้าพเจ้าไม่มีในสิ่งที่พวกท่านมี ธรรมที่ท่านกล่าวจะจดจำเอาไว้ ขอท่านทุกคนจงอยู่ปฏิบัติที่นี่ตามความพอใจ ข้าพเจ้าต้องขออภัยด้วย เอาแต่ความโกรธมาอยู่ในจิต เป็นมิตรกับสิ่งไม่ดีไม่งาม จิตถึงได้หยาบ ดุร้ายมาตลอด ข้าพเจ้าอยู่ในถ้ำด้านล่างที่ท่านผ่านขึ้นมา ถูกกักขังอยู่กับบริวาร ข้าพเจ้าต้องคอยตรวจตราคนที่มาแสวงหาทรัพย์ด้วยความโลภ พวกที่มาตัดเหล็กไหล พวกที่ไม่รู้ถูกรู้ผิด คิดแต่จะเอา คิดว่าพวกท่านก็คงจะเหมือนกันจึงคิดจะทำร้าย ต้องขอขมาท่านด้วย" เขากราบ ๓ ครั้ง แล้วก็หายไป

เดินหลงป่า เกือบเอาชีวิตไม่รอด

เหมือนปัจฉิมโอวาทของพระพุทธองค์ ได้ตรัสสอนพระภิกษุก่อนเสด็จปรินิพพาน ว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคลใดได้ถึงซึ่งความประมาทแล้ว บุคคลนั้นได้ชื่อว่าตายแล้ว พวกเธอจงอยู่ให้ถึงซึ่งความไม่ประมาทเถิด” เป็นสัจจะอันเที่ยงแท้ จากคืนนั้นก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น พวกเราปฏิบัติกันอย่างสงบ จิตใจปลอดโปร่งสบาย

คืนวันที่ห้า คนตัวเล็กได้มาหาแล้วกล่าว “สาธุ ขอสรรเสริญที่ปราบมิจฉาทิฏฐิดวงวิญญาณตนนั้น ให้ลดความดุร้ายลงและไม่ได้ทำร้ายพวกท่าน” คนตัวเล็กบอกว่า “เขากลัวแต่หลวงปู่ หลวงปู่บอกเขายังมีวิบากอยู่ จะโปรดให้พ้นทุกข์ก็ยังไม่พ้น เขาจะเฝ้าทรัพย์อยู่ในบริเวณเขาลูกนี้ จะไม่ค่อยขึ้นมาบนนี้ ยกเว้นคนจะมาเอาทรัพย์คือ เหล็กไหล เขาหวงมาก เขามีฤทธิ์มากถ้าเกิดสู้กัน ท่านคงแย่แน่ ดีที่ใช้หลักธรรมโปรด แต่คงไม่เป็นไร หลวงปู่เฝ้าดูอยู่ พรุ่งนี้จะกลับกันแล้ว ก็ขออวยพรให้ท่านประสบสุข” พูดเสร็จคนตัวเล็กก็ลากลับไป

รุ่งขึ้นเตรียมตัวกลับ ให้ทิ้งข้าวของเครื่องครัวเก็บซ่อนไว้ที่นี่ อาจต้องขึ้นมาอีกจะได้ไม่ต้องแบกหามให้หนัก เอาแต่ของใช้ส่วนตัวกลับ กินอาหารเช้าเสร็จยังมีน้ำต้มเหลือพอที่จะกินกันตอนเดินทางกลับ เมื่อกล่าวลาคนตัวเล็ก เจ้าถ้ำ เทวดาที่ปกปักรักษาถ้ำแล้ว จึงพากันเดินลงจากถ้ำ เดินทางย้อนกลับมาจนถึงทางแยก จำกันไม่ได้ว่าต้องไปซ้ายหรือไปขวา มีคนหนึ่งบอกว่า จำได้ว่าไปทางขวาให้เชื่อเขา หากผิดให้ตีเขาให้ตาย พูดเสร็จเขาออกวิ่งไปข้างหน้าพวกเราจึงต้องเดินตาม แต่เดินไปมันไกลไปเรื่อย ๆ ไม่มีวี่แววจะพบทางลงไปยังถ้ำประทุน *เดินขึ้นเขาลงเขาไปไกลก็ยังไม่พบทาง มันมืดแปดด้านเดินไปร่วมสามชั่วโมงก็ยังไม่พบทาง นึกเอะใจ !!! จึงปรึกษากันว่าผิดทางแน่แล้ว น้ำก็จะหมด แข้งขาอ่อนกำลัง มีน้ำอยู่น้อยนิดต้องกินกันสี่คน การเดินทางย้อนกลับต้องขึ้นและลงเขาทางก็สูงชัน เข่าก็เจ็บ เท้าก็เจ็บ แข็งใจเดินกัน ในที่สุดน้ำหยดสุดท้ายก็หมด ไม่มีน้ำ !! เดินก็เหนื่อยเหงื่อก็ออกมาก น้ำในร่างกายเริ่มน้อย เลือดเริ่มข้น เพราะน้ำในเลือดถูก

นำมาใช้เป็นเหงื่อในการควบคุมอุณหภูมิร่างกาย กล้ามเนื้อเริ่มเกร็งหมดแรงจะเดิน ข้าพเจ้าเดินไม่ไหวอีกแล้ว จะเป็นลม กล้ามเนื้อกระตุกตลอดเวลา จะหาน้ำก็ไม่มี ตัดต้นกล้วยป่าก็ไม่มีน้ำ ซ้ำร้ายขมเหมือนยาดำ ตัดเถาวัลย์ตามที่เคยรู้มา ตัดแล้วตัดอีกก็ไม่มีน้ำ เราไม่ชำนาญจึงไม่รู้จัก สุดท้ายข้าพเจ้านั่งลงหันหลังพิงต้นไม้ บอกพรรคพวกทั้งสามคนว่าไม่ไหวแล้ว จะอยู่ตรงนี้ ขืนเดินอย่างไม่มีจุดหมายปลายทาง ตายแน่ ใครพอมีกำลังก็ลองสำรวจดู พบแล้วมารับด้วย แต่ทุกคนก็ไม่ไหวเช่นกัน เลยนั่งรวมอยู่ด้วยกัน ทั้งสามคนเริ่มคุมอารมณ์ไม่อยู่ โทษคนที่บอกว่าจำทางได้ ข้าพเจ้าจึงบอกว่าอย่าโทษกัน เรามีกรรมร่วมวาระ หากจะตายก็ต้องตายด้วยกันเพราะต่างคนต่างไม่เจตนา ตอนนี้ไปไหนก็ไม่ถูก ไปถูกก็ไปไม่ไหว จริงอย่างที่เขาว่าหลงป่าตายได้ แต่ก่อนก็ไม่เชื่อ มองไม่ออก ไม่รู้ทิศทางไป ประสบกับตัวเองแล้วจึงรู้ว่าเข้าป่าไม่รู้จักป่า อย่าเข้าไป จิตตอนนั้นไม่อยากพูดใด ๆ ทั้งนั้น อยากหลับตา อยากได้น้ำ อยากได้อาหาร แต่มันไม่มีอะไรเลย ดูทุกคนเริ่มกลัว เริ่มกังวลใจ แม้แต่ตัวข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้จะทำอย่างไร? จึงใช้ศีรษะพิงต้นไม้ที่นั่งอยู่เหยียดขาออก ในจิตไม่นึกถึงอะไร? นอกจากคิดถึงแม่ ร้องเรียกแม่ให้ช่วย*

อยู่สักพักพอจะหายเหนื่อย พระแม่อทิตเทพมาดรก็ปรากฏกายขึ้น!!! ท่านยิ้มให้ด้วยความเมตตา ท่านเอามืออันเรียวสวยขาวนวล มีกลิ่นหอมเหมือนน้ำมันหอม มาลูบศีรษะของข้าพเจ้า ท่านบอกว่า "ดีแล้ว อย่าเสียกำลังใจ มีสติตั้งมั่นไว้" ขณะที่มือของท่านลูบศีรษะนั้นช่างแปลกประหลาด!!! อาการอ่อนเพลีย หิวโหยหายไปเกือบสิ้น มีพละกำลังกลับมาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ท่านจึงสอนธรรม "ชีวิตนั้นมีจริง ดับสูญจริงเมื่อถึงเวลา หากไม่ถึงเวลาก็จะไม่ดับสูญ สิ่งที่พบคือธรรมโดยธรรมชาติ ให้เราเห็น ให้เรารู้จริงด้วยตนเอง พระอรหันต์ท่านผจญมากกว่านี้กว่าจะสำเร็จ ท่านต้องเรียนรู้แก่นแท้ของธรรม บางรูปปฏิบัติไม่ทันจะมีดวงตามองเห็นธรรมก็หลงป่าออกไม่ได้เช่นนี้ แล้วมรณภาพไปเสียก่อนก็มีมากมาย จึงอย่าประมาทในทุกสิ่งทุกอย่าง ในทุกสถานการณ์ ทุกเวลา ทุกลมหายใจเข้าออก ต้องมีสติพร้อมอยู่เสมอ มีความระลึกได้ รู้สึกตลอดเวลา มีปัญหาก็ไม่ต้องตกใจ ปัญหานั่นแหละที่สร้างคนเก่ง ๆ ทั้งหลายมาเป็นผู้นำทางโลกและทางธรรมเมื่อสามารถเอาชนะธรรมชาติได้ ฉะนั้นธรรมชาตินั่นแหละคือตัวปัญญา

ธรรมชาตินั่นแหละคือชีวิต ชีวิตนั่นแหละคือธรรมชาติคือจิตของเรานั่นเอง พระพุทธองค์ก็เอาชนะปัญหาภายในจิต ปราบจิตให้สงบได้ กำกับให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่ตลอดเวลา สลัดตัดกิเลสตัณหา ตัดกามได้สำเร็จถึงบรรลุธรรมอันวิเศษเป็นสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นครูของสัตว์โลกทั้งมวล ทางโลกก็เช่นกัน"

ข้าพเจ้าจึงถามท่านว่า “แล้วจะออกจากป่านี้ได้อย่างไร?” ท่านบอก "ไม่ต้องกลัวหรอก เหตุการณ์นี้ถูกกำหนดขึ้นโดยหลวงปู่ ท่านต้องการจะสอน ต้องการจะให้รับบทเรียนโดยตรง ให้เข้าใจจิตเมื่อพบวิกฤตจิตมันจะเปลี่ยนแปลง จะได้รู้เข้าใจจริง ๆ จะบอกกล่าวอย่างไรก็ไม่เข้าใจเหมือนได้พบเหตุการณ์ด้วยตนเอง พบชีวิตจริงจึงจะเข้าใจกระบวนการเปลี่ยนแปลงของจิต จะได้รู้ว่าทุกอย่างเราต้องทำเอง เราจึงจะเข้าใจ เราต้องปฏิบัติเองจึงจะเข้าใจหลักธรรม" ไม่ใช่ให้คนอื่นปฏิบัติ แล้วจะให้เราเข้าใจอะไรด้วยคำบอกเล่าของผู้อื่น เราไม่อาจรู้จริง เราต้องพบเอง ประสบเองเท่านั้น จะได้ไม่ต้องอธิบายให้ยุ่งยากเสียเวลา ให้ย้อนนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาจิตมันเป็นอย่างไร? มีอารมณ์อะไรเกิดขึ้นมาบ้าง แล้วจำไว้เพื่อจะได้รู้วิธีระงับยับยั้งให้ได้ในที่สุด สามารถบังคับจิต รู้เข้าใจในการเข้าออกของอารมณ์ เมื่อรู้การเข้าออกก็รู้ระงับ รู้หยุด รู้พิจารณา รู้เอาออก รู้เอาเข้า รู้วิธีการจะเอาอารมณ์ที่ไม่ต้องการออกจากจิต รู้วิธีสถิตสิ่งที่ต้องการไว้ในจิต

จากนั้นท่านก็เขียนเส้นทางเดินทางกลับ ให้ดูในอากาศเป็นเส้นสีขาว ๆ เหมือนเราเขียนแผนที่ในการเดินทางไปสถานที่ต่าง ๆ ท่านบอกว่า “ให้เดินทางย้อนกลับไปอีกไม่ไกล ประมาณสองกิโลเมตรจะมองเห็นต้นกระท้อนป่า ให้เลี้ยวขวาไปที่ต้นกระท้อนก็จะพบทางลงไปถึงลำธาร เมื่อถึงต้นกระท้อนให้เอาผลของมันกินเสีย มันตกอยู่มากมายใต้ต้น" แล้วท่านก็กลับ

ข้าพเจ้าจึงถามทุกคนว่าหายเหนื่อยหรือยัง จะเดินกันต่อไหวไหม? ต้องอดทนนะถ้าเดินไหว เดินจากนี้ไปสองกิโลเมตรก็จะพบทาง ลงไปข้างล่างตามทางที่เราขึ้นมา พวกเขาถามว่า “รู้ได้อย่างไร!!!” จึงบอกให้ทุกคนตัดสินใจ ใครจะอยู่ตรงนี้ ใครจะตามไป หรือใครจะหาทางกลับเอง แล้วพบกันที่ถ้ำประทุนก็แล้วกัน ตกลงตามนี้นะ!!!

ข้าพเจ้าลุกขึ้นยืนแล้วออกเดินทางทันที ทุกคนหัวเราะ แล้วเดินตามทั้งสามคน ทุกคนเดินด้วยความอ่อนเพลียจนถึงต้นกระท้อน จึงบอก “ให้ทุกคนเก็บลูกกระท้อนที่ตกอยู่ที่พื้นกิน” ข้าพเจ้าเก็บมากินหนึ่งลูก พอกัดเข้าปากเท่านั้น อาการหิวหายไปหมดสิ้น !!! ทุกคนก็เป็นเช่นนั้น ต่างประหลาดใจทั่วกัน !!! จึงถามพวกเขาว่าจำได้ไหม ตอนขึ้นมาเราพบต้นกระท้อนนี้ ทางลงก็ต้องตรงที่เห็นอยู่นี่ ขอให้ทุกคนลงตามช่องนี้ ก็จะถึงลำธารน้ำที่เราเดินมา เป็นไปตามที่เสด็จแม่อทิติเขียนเส้นทางบอกให้ทุกประการ กลับลงไปถึงวัดถ้ำประทุนเวลาตอนประมาณบ่ายสามโมง

พบพญานาค

เมื่อถึงวัดถ้ำประทุนทุกคนต่างรีบทำกิจส่วนตัว ต่างคนต่างไป บ้างไปหาอาหารในห้องครัว บ้างไปห้องน้ำเตรียมอาบน้ำ แปรงฟัน ส่วนข้าพเจ้าเข้าวัดถ้ำประทุนหลังสุด เหมือนอะไรดลใจหรือมีแม่เหล็กดึงดูด ทำให้ข้าพเจ้าเลี้ยวซ้ายไปยังถ้ำน้ำ จิตมันอยากลงไปดูอีกครั้ง จึงลงไปถ้ำน้ำโดยไม่ชวนใครไปด้วย ลงไปคนเดียวพอถึงพื้น ข้าพเจ้าก็เดินไปที่ชายน้ำ ขณะที่นั่งจะวักน้ำใสสะอาดมาล้างหน้าอยู่นั้น ไม่เคยคิดว่าจะมีอะไร? แต่บังเกิดน้ำพุ่งมาเป็นฟองกระจาย!!! มีงูใหญ่ตัวหนึ่งกำลังโผล่ขึ้นพ้นน้ำ ข้าพเจ้าตกใจถอยไปจนชนผนังถ้ำ เมื่อหายตกใจก็มองดูงูตัวนั้น ลำตัวใหญ่กว่าคนเล็กน้อย ส่องไฟไปกระทบลำตัวส่วนที่พ้นน้ำนั้น ลำตัวเป็นเกล็ดสีเขียวหัวเป็ด กระทบไฟฉายส่องประกายเหมือนประดับด้วยพลอย ตาสีแดง มีดวงตาโตเม็ดกลมเหมือนทับทิม บนหัวมีหงอน ข้าพเจ้ามองดูด้วยความพรั่นพรึง มีกลิ่นคาวคล้ายปลา หัวส่ายไปมา ลมหายใจดังฟู่ ๆ ตลอดเวลา แต่ก็ไม่ได้แสดงความดุร้ายอะไร ไม่นานนักก็จมลงไปในน้ำ ข้าพเจ้าจึงกลับ

จะเห็นได้ว่าบนโลกใบนี้ มีอะไรที่ท้าทายต่อการเข้าไปรู้อีกมากมาย มีความเร้นลับ มีความซ่อนเร้นปิดบัง ก่อนหน้านั้นเรื่องของพญานาคเข้าใจกันว่า เป็นจินตนาการของพวกจิตรกรหรือเป็นนิยายเท่านั้น มาพบด้วยตัวเองทำให้ความคิดเปลี่ยนทันที อาจมีผู้

สงสัยว่าทำไมไม่ชวนใครคนหนึ่งลงไปด้วย เพื่อจะได้มีบุคคลอื่นพบเห็นด้วย ตอนนั้นไม่มีใคร ทุกคนต่างแยกย้ายทำภาระของตัวเอง ไม่มีใครสนใจใคร

เมื่อกลับมาทุกคนกำลังตามหาอยู่เหมือนกัน ทุกคนถามว่าไปไหนมา ตอบเพียงว่าไปถ้ำน้ำ แล้วบอกให้รีบกลับลงไปตีนเขา เพราะมีพวกมารอรับอยู่ ผิดเวลานัดไปมากจากการเดินหลงป่า ทุกคนขอไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ก็บอกพรรคพวกว่าไม่ต้องอาบ ลงข้างล่างก็จะได้อาบ เดี๋ยวฝนจะตกมาให้อาบ ในจิตมันรู้อย่างนี้ เมื่อลงถึงตีนเขาฝนตกลงมาได้อาบจริง ๆ อย่างที่พูดไว้ เหมือนเทวดาท่านอนุโมทนา อวยพรให้พวกเราที่ได้ขึ้นไปปฏิบัติธรรมลงมา

พระกายสิทธิ์สำแดงอานุภาพ บังเกิดดวงทิพย์

*จากนั้นมาก็ได้ขึ้นไปบำเพ็ญบารมีที่ถ้ำวัวแดงอีกสี่ครั้ง ทุกครั้งจะมีผู้ร่วมเดินทางประมาณ ๑๐ - ๒๐ คน ในครั้งที่สองได้นำกล้องถ่ายรูปขึ้นไปด้วย ไปถ่ายตามผนังถ้ำ ตามหินย้อย หินที่ปากถ้ำชั้นในก็ถ่ายรูปเก็บเป็นอนุสรณ์กัน เมื่อล้างออกมาแล้ว จึงได้เห็นภาพอัศจรรย์เกือบทุกภาพ

หินหน้าปากถ้ำ ล้างมาแล้วเป็นภาพวัวกระทิงเป็นที่ยืนยันว่า นี่คือถ้ำวัวแดง!!! ไม่ใช่ถ้ำอื่น ตามผนังถ้ำรูปที่ถ่ายออกมาก็เป็นภาพพระโพธิสัตว์กวนอิมยืนบนมังกร!!! ภาพพระพุทธรูป !!! ภาพพระฤๅษีบำเพ็ญ!!! ได้เข้าไปถ่ายในถ้ำชั้นในพระกายสิทธิ์แสดงอานุภาพ ภาพที่ถ่ายบังเกิดมีดวงทิพย์ติดเป็นดวงกลม ๆ อยู่ในภาพ มีแสงสว่างเหมือนโคมไฟกลม ๆ ติดอยู่กับเพดานบ้านอย่างไรก็อย่างนั้น!!! มีนับสิบ ๆ ดวง แม้แต่ภาพของข้าพเจ้าที่ไปนั่งบนหิน แล้วให้ลูกศิษย์ถ่ายก็มีดวงทิพย์พระกายสิทธิ์ติดอยู่ที่หน้าผาก ทั้งมีอยู่รอบ ๆ กาย หินที่นั่งอยู่ก็เป็นภาพเสือโคร่งนอนหมอบอยู่ !!!

คำว่าพระกายสิทธิ์หรือกายทิพย์ เป็นดวงจิตของผู้เจริญภาวนาปฏิบัติกรรมฐานที่มีฤทธิ์แปลงรูปได้เมื่อเจริญฌานได้ถึงฌานสี่ ที่เรียกว่าได้รูปฌานสี่ ก็จะบังเกิดรูปทิพย์กายละเอียดสามารถออกจากร่างไปท่องเที่ยว ไปรู้ไปเห็น เมื่อกลับเข้ากายก็จะรู้ว่าไปไหนมา? ได้ไปพบใคร? เขาทำอะไรอยู่? ได้พูดกันเรื่องอะไร?* นี่สำหรับผู้มีฌานด้วยกันทรงฌานระดับเดียวกันที่เรียกว่าติดต่อกันทางจิต แต่จริง ๆ แล้วเขาถอดกายทิพย์ไปสนทนากัน ไปบอกกัน แต่สำหรับผู้ไม่มีองค์ฌานกับผู้มีองค์ฌานไม่สามารถสื่อกันได้ อาจเรียกอำนาจนั้นว่าอำนาจจิตก็ได้ จิตอย่างนี้มีพลังอำนาจจะกระทำอิทธิฤทธิ์ สำแดงปาฏิหาริย์ต่าง ๆ นานา ดังในพุทธประวัติพระพุทธองค์ พระอรหันต์ได้เคยแสดงปราบพยศของบุคคลไว้หลายครั้ง ขอท่านที่สงสัยได้ศึกษาหาอ่านเอง แล้วลองเร่งปฏิบัติ ไปพบครูอาจารย์ เพื่อขอคำแนะนำเมื่อเกิดปัญหาไม่เข้าใจอารมณ์ต่าง ๆ ในขณะปฏิบัติอยู่ ใครทำคนนั้นได้ รู้ได้ เห็นได้ หากปฏิบัติไม่หยุดกลางคัน ต้องเดินทางไปให้ถึงจุดหมายปลายทางจึงจะรู้ในองค์อภิญญานั้น จิตจะถูกพัฒนาให้ละเอียดบริสุทธิ์ จนสามารถขจัดซึ่งสิ่งกีดขวาง ที่ทำให้คุณภาพของจิตที่เสื่อมออกไป ก็จะปรากฏเป็นรูปกายละเอียดออกท่องเที่ยวไปได้ทั่ว ปกติทำได้ยาก แต่ใช่ว่าจะทำไม่ได้ !!! ทำได้ทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย ทั้งพระภิกษุ ฆราวาสก็สามารถทำได้ ไม่มีข้อห้าม

อย่างพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ ได้เคยแสดงพลังอำนาจจิตให้ปรากฏมาแล้วในอดีต ในปัจจุบันก็ยังมีผู้ได้แสดงอำนาจจิตให้เห็นอยู่ แสดงว่าอดีตกับปัจจุบันไม่ต่างกันในเรื่องอภิญญาพลังจิต หากท่านผู้รู้บางท่านอาจคัดค้าน ข้าพเจ้าไม่มีข้อโต้แย้งใด ๆ ทั้งสิ้น ได้เขียนตามที่รู้เห็นประสบมาเท่านั้น อาจไปไม่ถึงจุดของความเป็นจริง ตามที่ท่านผู้รู้ท่านใดที่ได้มีความรู้ ความเข้าใจกระทำศักยภาพทางจิตได้พิสดารลึกกว่าที่ข้าพเจ้ารู้ ข้าพเจ้ายอมรับว่ายังมีความรู้น้อย หรือท่านใดได้อ่านแล้วบอกว่าเกินความเป็นจริงก็จะไม่ตอบโต้ถกเถียงอีกเช่นกัน เพราะอาจเดินทางรู้ใกล้ไกลต่างกัน ไม่ถูกไม่ผิด แต่ขอให้ท่านผู้รู้ทั้งหลายได้ช่วยกัน ค้นหา ทำการเรียนรู้ แล้วมาช่วยกันแก้ไข มาชี้แนะกัน มาบอกกล่าวกัน อย่ามัวมาตำหนิกัน เมื่อท่านได้ค้นพบความจริงที่สูงกว่าด้วยตัวของท่านเอง อย่าใช้ความคิดเห็นส่วนตัวที่ไม่ผ่านกระบวนการทดลอง แต่เรียนรู้จาก

ตำราที่เราได้รู้กันทั่ว ๆ ไปว่ามาแล้ว แล้วมานั่งเทียนพูด ข้าพเจ้าขอน้อมรับฟังท่านผู้รู้ทุกท่านที่ได้เจริญจิตภาวนา ที่ได้ประสบภาวะต่าง ๆ มาบอกกล่าว มาแก้ไขความถูกต้องทุกเมื่อ ข้าพเจ้าเขียนเท่าที่รู้ อาจมีอีกที่ยังไปไม่ถึง

เข้าแดนทิพย์มิติเร้นลับ เขาพนมฉัตร

คนเราเมื่อพบความสุข อย่าลืมความทุกข์ เหตุเพราะทุกข์มันดับชั่วขณะจึงพบสุขอยู่ชั่วขณะ อย่าหลงระเริงอยู่กับความสุขที่ชั่วขณะนั้น อย่าให้เข้าตำราที่ว่า “ไม่เห็นโลงศพ ไม่หลั่งน้ำตา แกงไม่จืด ไม่รู้คุณเกลือ” อย่าละทิ้งการสร้างบารมีกุศล มันเป็นหนทางในการตัดวิบากกรรมอันเป็นการตัดอกุศลวิบาก เมื่อมันยังมาไม่ถึง อย่าคิดว่าไม่มี อย่ามัวยืนรอมันอยู่ เมื่อมาถึงก็ทำอะไรไม่ทัน แก้ไขอะไรไม่ได้ ต้องประสบความยุ่งยากในชีวิต ทำไม เราต้องไปยืนอยู่บนถนนทั้งที่รู้ว่ารถมาก็จะถูกชนเอา ทำไมไม่หลบให้พ้นทางรถจะได้ไม่ถูกชน ถ้าชนเบาก็บาดเจ็บ ถ้าชนแรงก็เสียชีวิต เช่นเดียวกับอกุศลกรรมที่จะมาชนเรา เมื่อมันจะมาทำไมไม่หาทางหลบ เราจะได้บอกใคร ๆ ว่า เราไม่ใช่คนโชคร้าย เรามีแต่โชคดีตลอดชีวิต

*แดนทิพย์เป็นดินแดนเร้นลับที่ทุกคนอยากรู้ อยากเห็น อยากไป ภูเขาที่เรียกว่าเขาพนมฉัตร นักปฏิบัติ พระภิกษุสงฆ์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบต่างแสวงหาดินแดนเร้นลับนี้ เพื่อออกธุดงค์ในที่ต่าง ๆ ส่วนหนึ่งหวังว่าจะได้พบ จะได้เข้าไปศึกษาโมกขธรรมในดินแดนแห่งนี้ บางรูปเข้าไปแล้วได้กลับออกมาเพื่อบอกเล่าเรื่องราวต่อ ๆ กันมา ได้ไปพบสิ่งแปลก ๆ ได้พบหลวงปู่เทพโลกอุดร ได้ศึกษาธรรมและคำแนะนำจากหลวงปู่ จึงทำให้นักปฏิบัติต่าง ๆ พากันไปแสวงหาท่าน บ้างก็มีลายแทงบอกเล่าเอาไว้ บ้างก็ไปเสี่ยงโชคเอา

เพื่อหวังจะมีบุญวาสนาได้เข้าไป พระอริยสงฆ์หลายรูปได้เข้าไปดินแดนเร้นลับแห่งนี้ จึงเป็นที่ปรารถนาของพระผู้ปฏิบัติจะได้เข้าไปแสวงบุญ แสวงหาหลักธรรมกัน แต่ก็ไม่รู้ว่า

อยู่ที่ไหน? ไปอย่างไร? ทำอย่างไรจะได้พบ? จะได้เข้าไปในสถานที่อันทรงศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ !!!*

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ลงจากถ้ำวัวแดงครั้งสุดท้าย หลวงปู่มาบอกทางกระแสจิต "ไม่ต้องขึ้นไปอีกแล้ว" ระลึกได้ว่าหลวงปู่บอกว่าจะให้เข้าเขาพนมฉัตร ท่านบอกจะได้ไปถ้ำวัวแดงก็ได้ไปมาแล้ว จึงคิดว่าคงได้เข้าไปปฏิบัติในเขาพนมฉัตรเป็นแน่ แต่ก็ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน? ไปอย่างไร? ใครจะแนะนำและพาเข้าไป ถามใครก็ไม่รู้จัก บางคนบอกเป็นเพียงเรื่องเล่าสนุก ๆ เท่านั้น ข้าพเจ้าได้พบพระธุดงค์ ท่านบอกท่านได้ยินแต่ชื่อ มีหรือไม่ไม่รู้ ท่านก็กำลังค้นหาอยู่เหมือนกัน บางองค์ก็บอกท่านทราบมาว่า ถ้าจะได้เข้าไปจะต้องพบลำธารที่มีหอยขมที่ถูกตัดก้นไว้แล้ว หอยขมทั้งลำธารจะถูกตัดก้นแล้วทุกตัว หินที่อยู่ในลำธารนั้นจะเป็นสีดำเหมือนเหล็กไหล หากได้พบก็เชื่อว่าได้เข้าไปถึงเขตเขาพนมฉัตรแล้ว ถือเป็นประตูชั้นนอกของเขาแห่งนี้ และยังต้องเดินผ่านทุ่ง ผ่านป่าเข้าไปอีกไกล จะอยู่ตรงไหนไม่รู้ได้ ให้แสวงหาเอา มีบุญคงได้พบ !!! ท่านเคยได้รับคำบอกเล่า จากครูบาอาจารย์ที่ท่านไปศึกษา ติดตามไปปฏิบัติธรรมกับท่านอาจารย์ตามป่าเกือบทั่วประเทศ ทั้งในลาว พม่า ก็ยังไม่พบลำธารที่ว่านี้ คงสิ้นหวัง เดินธุดงค์จากหนุ่มจนแก่ยังไม่มีวี่แวว จะได้พบ แม้จะตั้งจิตเอาไว้อย่างดี บวงสรวงบอกกล่าวก็ยังไม่เห็น ข้าพเจ้าได้ฟังแล้วก็สิ้นหวัง ไม่คิดอีก พระธุดงค์ท่านมีเวลาเดินกรรมฐานเป็นเวลาหลายปี อยู่แต่ในป่ายังไม่เจอ เราเวลาน้อยต้องมีหน้าที่การงาน จะเอาเวลาจากไหนไปแสวงหา นอกจากลาออกจากราชการแล้วไปบวชเรียน ไปเดินป่าค้นหา แต่ก็ใช่ว่าจะพบ จะเจอหรือไม่ก็ยากที่จะเดาได้ จึงเลิกคิด ปฏิบัติที่ไหนก็ได้ หากมีความเพียรไม่ย่อท้อเอาจริงเอาจัง สำเร็จก็สำเร็จที่ใจมันอยู่ที่ตัวเรา ใจเราไม่ใช่คนอื่น สถานที่เป็นเพียงองค์ประกอบอย่างหนึ่งเท่านั้น เป็นที่ ๆ จะช่วยให้เกิดความสงบได้รวดเร็ว ได้ธรรมอันวิเศษง่ายขึ้นเท่านั้น

แรงดลใจ

พรรคพวกได้ไปเที่ยวในถ้ำพระธรรมาสน์ อำเภอเนินมะปราง จังหวัดพิษณุโลก ได้มาเล่าความสวยงามวิจิตรพิสดารให้ฟัง อยากชวนไปเที่ยว ไปปฏิบัติธรรมกัน ซึ่งตรงกับใจที่ได้รับฟังเรื่องราวก็มีความอยากรู้ อยากเห็น อยากไปดู ไปแสวงหาแนวทางวิถีในการชำระอบรมจิต “คนเรานั้นมักจะฝึกแต่การเอาทุกสิ่งทุกอย่างเข้าไปสู่จิต ไม่ฝึกในการเอาออกและไม่ฝึกในการสกัดกั้น การเข้าของกิเลสตัณหาราคะอันเป็นหนทางแห่งความทุกข์ของสัตว์โลก เราเอาอารมณ์ต่าง ๆ เข้าสู่จิตโดยไม่กลั่นกรอง ไม่แยกแยะ จิตรับหมดทั้งดี ทั้งไม่ดี จึงเป็นคนคุ้มดีคุ้มร้าย สมควรฝึกเอาสิ่งไม่ดีออกจากจิต สกัดกั้นสิ่งไม่ดีไม่ให้เข้าไปสู่จิต และฝึกการรักษาสิ่งที่ดีให้สถิตอยู่ในจิต สกัดกั้นไม่ให้ออกจากจิต แล้วกลั่นกรองแต่สิ่งที่ดีเข้าสู่จิต จิตก็จักเป็นสุขมีความสบายสดชื่นอยู่ตลอดเวลา เครื่องมือในการกลั่นกรองก็คือ องค์กรรมฐานทำหน้าที่เสมือนเครื่องกรองน้ำ จะกรองน้ำที่สกปรกให้กลายเป็นน้ำดี นำน้ำที่กรองแล้วมาใช้ เครื่องสกัดกั้นการเข้าออกของจิตคือ สติ เครื่องแยกแยะอะไรดี ไม่ดี คือปัญญา ที่เรียกว่าสัมปชัญญะ หรือมีธรรมจักษุ คือ มีปัญญารู้เห็นความจริง เห็นถูก เห็นผิด” จึงเป็นแรงดลใจให้อยากไปดู ไปเห็น มีเวลาจึงได้ชวนพรรคพวกนักปฏิบัติที่เคยไปปฏิบัติร่วมกันในที่ต่าง ๆ ไปปฏิบัติธรรมที่ถ้ำพระธรรมาสน์ตามที่ตั้งใจไว้

ถ้ำพระธรรมาสน์

*ไปถึงได้พบพระภิกษุรูปหนึ่งอายุไม่มากนัก ประมาณ ๓๐ เศษ ๆ ท่านอาสานำพวกเราเข้าไปในถ้ำ ท่านบอกว่า "จะเข้าไปเองคงไม่ได้ ข้างในมีแต่ความมืด เป็นถ้ำใหญ่สลับซับซ้อนมีอยู่หลายถ้ำ ภายในนั้นเดินเที่ยว ๗ วันก็ไม่จบ อาจพลัดหลง อันตราย !!!"

แรก ๆ ก็ไม่ค่อยเชื่อ ถ้ำอะไรอะไรเดิน ๗ วันไม่จบ!!! แต่ก็ไม่ขัดเพราะท่านมีไมตรีจิต มีเจตนาจะนำทางไป นึกขอบคุณท่านอยู่ในใจ

ท่านบอกว่า ท่านไม่เคยพาใครเข้าไป ได้พบพวกข้าพเจ้าเกิดความเมตตา อยากนำทางเข้าไปด้วยตนเอง ท่านชื่อพระทองสุก ท่านได้เตรียมธูป เทียน ไฟฉายให้พวกเรา แล้วพาพวกเราไปที่ปากถ้ำ มองเข้าไปก็เป็นถ้ำธรรมดาทั่วไป บอกท่านว่า “ขอสวดพระพุทธมนต์เพื่อขออนุญาต” ท่านก็ว่า “ไม่เป็นไร” เสร็จแล้วท่านก็ชี้ให้ดูหินก้อนหนึ่งเป็นรูปเต่า ในอดีตชาติท่านได้มามรณภาพที่นี่ หินก้อนนี้ทับอยู่ ก็รับฟังเฉย ๆ ไม่ได้คิดอะไร ท่านเล่าต่อว่า “ในชาตินี้ก็จะถูกหินทับอีก ไม่รู้เมื่อไหร่?" พร้อมแล้วท่านก็นำลงไปในถ้ำ ครั้งแรกคิดว่าเป็นถ้ำที่เห็น แต่ไม่ใช่ ต้องเดินลึกลงไปข้างล่าง พบลำธารน้ำไหล ข้างในมีหลายถ้ำอยู่ในถ้ำเดียวกันบ้าง ต้องปีนขึ้นไปบ้าง ต้องไต่ลงไปบ้าง ในแต่ละถ้ำสวยงามแปลกตายากจะได้พบ เดินเข้าไปเป็นชั่วโมง ๆ ดูไม่สิ้นสุด ข้างในมีถ้ำ น้ำตก มีสระ มีปลาตัวใหญ่ ๆ มากมาย มีทั้งหินย้อยรูปลักษณ์ต่าง ๆ กัน เหมือนเมือง ๆ หนึ่ง บางครั้งต้องปีนขึ้นไปสูง ๆ พบถ้ำอยู่บนนั้น เป็นถ้ำกว้างใหญ่ เดินจนเหนื่อยก็ไม่จบถ้ำแรก ท่านบอก "ให้กลับไปก่อน เดินไม่จบหรอก พรุ่งนี้ค่อยไปดูอีกถ้ำหนึ่งที่แยกไปทางขวามือ ใหญ่กว่าถ้ำที่เรากำลังดูกันอยู่ เดิน ๗ วันก็ไม่จบเช่นกัน!!! ในถ้ำด้านนั้นมีพระปฏิบัติกันอยู่มาก"*

เช้าวันรุ่งขึ้นกินอาหารเช้าแล้ว เตรียมอาหารติดตัวอาจต้องเข้าไปทั้งวัน เมื่อเข้าไปในถ้ำทางขวามือ จริงอย่างที่ว่ากว้างและมีถ้ำอยู่ในนั้นหลายถ้ำ* แบ่งออกเป็นช่วง ๆ ขึ้นบน ลงล่าง อากาศดี ข้างในถ้ำมีธารน้ำ มีแต่ความมืด ได้พบพระปฏิบัติ ท่านปฏิบัติกันอยู่เป็นจำนวนมาก ปลีกวิเวก อยู่ปฏิบัติกันเป็นช่วง ๆ แต่ไม่ได้ถามไถ่อะไร ดูพระทุกองค์มุ่งมั่นการนั่งสมาธิกันอยู่* เดินท่องอยู่ในนั้นนานมาก แต่ไม่ใช่เขาพนมฉัตร กลับออกมาก็เย็นมากแล้ว หลวงพี่ทองสุกท่านบอกว่า “มีอีกถ้ำหนึ่งเดินไปไกลมาก ภายในถ้ำนั้นจะต้องเดินท่องไปตามธารน้ำ เดินลึกลงไปใต้ดินจะพบรอยพระพุทธบาท จะไปกันไหม? หากจะไป พรุ่งนี้จะพาไป ไปกลับประมาณ ๑๐ ชั่วโมง มีอะไรมากมาย หากจะไป ก่อนลงไปต้องขอทางก่อน หากมีบุญจะได้ไปกราบรอยพระพุทธบาท ถ้าจะลงไปต้องเอาเทียนไปมาก ๆ ป้องกันถ่านไฟฉายหมด จะกลับไม่ถูกทาง” จึงถามท่านว่า “ขอทางจากใคร?”

ท่านบอกว่า “พญานาค!!! จะลงเมืองบาดาล พวกเราจะเชื่อไหม?” ข้าพเจ้าไม่ตอบ เพียงบอกว่า “อยากไปกราบ” ถามพรรคพวกทุกคนก็อยากไป ได้พูดคุยเรื่องต่าง ๆ นานาที่หลวงพี่ท่านพบมาจากการธุดงค์ ดึกมากจึงพักผ่อนกัน

ตอนเช้าลงไปในถ้ำพระธรรมาสน์อีก ครั้งนี้ไปที่ถ้ำด้านบน ไม่ได้เดินลงไป พวกเราเดินอ้อมถ้ำ เข้าไปพบลานกว้างใหญ่มีธรรมชาติน่ารื่นรมย์เป็นที่น่าพักผ่อน เดินเลยไปที่เหลื่อมหิน มีทางเดินเข้าไปในถ้ำอีกถ้ำหนึ่ง เข้าไปเป็นถ้ำมืดเช่นเดิมไปถึงทางลงข้างล่างมองลงไปลึกมาก *หลวงพี่จึงบอก “ให้ขออนุญาตเพื่อลงไปให้ถึงธารน้ำ หากท่านไม่ให้ลงไป ก็จะมีงูตัวใหญ่พาดขวางทางไม่ยอมให้ไป”* ท่านว่า “งูตัวนั้นคือพญานาค ตัวเท่าต้นตาล” ท่านเคยเห็นพาดขวางลำธารอยู่ จึงจุดธูปเทียนขอทางแล้วบอกว่าพวกเรามาแสวงบุญ จะไปไหว้พระพุทธบาทในเมืองของท่าน ขอให้อนุญาตด้วย ถ้าไม่อนุญาตก็ขอให้มาขวางทางเอาไว้ก็จะไม่ลงไป ถ้าไม่ขวางแสดงว่าอนุญาต ก็จะไป สักพักหนึ่งมีเสียงดังอย่างกับท่องซุงล้มตกไปในน้ำดังสนั่น สะเทือนทั้งถ้ำ!!! น่าสยองพองขน จึงถามทุกคนว่า “จะไปไหม? กลัวกันไหม ถ้ากลัวก็ต้องกลับกัน” ทุกคนบอกว่าแล้วแต่ข้าพเจ้าตัดสินใจ เอาอย่างไรก็เอากัน

กราบพระพุทธบาทเมืองบาดาล

ได้บอกกับทุกคนว่าลงไปดูก่อน หากไม่มีงูใหญ่มาขวางทางก็จะได้ไปกราบรอยพระพุทธบาท เอาบุญบารมีพร้อม ๆ กัน ทั้งอยากเห็นว่าจริงหรือไม่ ? จึงพากันลงไปจนถึงพื้นล่าง พบธารน้ำกว้างพอสมควร น้ำใสเย็นมาก ต้องเดินลุยตามธารน้ำไป แต่ก็ไม่มีอะไรมาขวางทาง ความสวยงามไม่ต้องพูดถึง มีถ้ำเล็กถ้ำน้อยให้ได้ดูตลอดทาง ๕ ชั่วโมงที่เดินไปจนถึงจุดหมายปลายทาง เดินสุดทางน้ำขึ้นไปบนเนินมีลานกว้าง สะอาดอย่างกับมีคนคอยดูแล พบรอยเท้าข้างขวาขนาดใหญ่ประทับอยู่บนหิน เห็นชัดว่าเป็นรอยเท้าข้างขวาลึกลงไปในหินพอสมควร ในรอยเท้านั้นมีน้ำใสเหมือนตาตั๊กแตน ส่องไฟไปกระทบจะ

สะท้อนเป็นประกายจึงก้มลงกราบกัน จุดธูปเทียนสวดพระพุทธมนต์ถวาย ต่างขอบารมีตามอัธยาศัยของแต่ละคน น่าสังเกตน้ำในรอยเท้าไม่ทราบมาจากไหน เต็มปริ่มไม่ล้นออกมาข้างนอกรอยเท้า ขณะที่สวดมนต์อยู่นั้นพรรคพวกที่ไปด้วยบางคนเกิดจิตปรุงแต่งไม่เชื่อถือก็บังเกิดอาการหนาวสั่น!!! เย็นเข้าไปถึงกระดูก เขาบอกกับข้าพเจ้าอีกคนหนึ่งเขาบอกว่าตัวเขาไม่เห็นเป็นเลย อาการเช่นเดียวกันก็เกิดกับบุคคลนั้น!!! เขาเรียกข้าพเจ้าว่า “พ่อ จะทำอย่างไรดี หนาวเหลือเกิน ปวดเข้ากระดูกทนไม่ไหวแล้ว” คนอื่น ๆ ที่ไม่ลบหลู่ก็ปกติดี จึงบอกให้ทั้งสองคนจุดธูปเทียนขอขมากรรม อาการดังกล่าวก็หายสิ้น!!! เป็นการแสดงอานุภาพอันทรงศักดิ์สิทธิ์เหมือนเป็นการปรามทุกคนให้รู้ว่า “ไม่เชื่ออย่าลบหลู่” ทุกคนก้มลงกราบอีกครั้งด้วยความเคารพ ได้ขอน้ำในรอยพระพุทธบาทมาดื่ม มาล้างหน้ากัน ได้เวลาก็เดินทางกลับถึงปากถ้ำก็มืดพอดี คืนนั้นหลวงพี่บอกว่า “อยากพาไปพบครูบาอาจารย์ของท่าน อยู่ในป่าที่เขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ ให้ไปศึกษากับท่าน ท่านจะพูดแต่อภิธรรม หากสนใจวันหลังจะพาไป” วันรุ่งขึ้นก็ลาหลวงพี่กลับกรุงเทพมหานคร

ตั้งแต่นั้นมา หลวงพี่ทองสุกก็ได้แวะเวียนไปหาที่กรุงเทพมหานครตลอดเวลา ทุกครั้งจะชวนไปพบอาจารย์ของท่าน จนกระทั่งตกลงจะไป ได้นัดแนะกันแล้ว ท่านก็มารับพวกเราไปปฏิบัติธรรมที่เขาค้อ ไปพบหลวงพ่อสัมฤทธิ์ ท่านเป็นพระป่า เพียรใช้ชีวิตอยู่กับธรรมชาติ ธรรมของท่านลึกซึ้ง พวกเราสนทนาธรรมกับท่านจนสว่าง อยู่ที่นั่นสองวันก็เดินทางกลับ แต่ก็ได้แวะเวียนไปสนทนาธรรมกับท่านอยู่หลายครั้ง ไปบ่อยมาก ธรรมของท่านฟังไม่เบื่อ ได้ซักถามหัวข้อธรรมที่ติดค้างใจ ทั้งแนวทางในการเจริญกรรมฐานหลวงพ่อท่านอธิบายอย่างละเอียดถี่ถ้วน สอนจนเข้าใจ ได้พูดคุยกันทั้งคืนทุกครั้ง เมื่อท่านอบรมพวกเราจนเห็นว่าเข้าใจอะไรมากขึ้น ท่านจึงชวนให้เข้าไปปฏิบัติธรรมในป่ากับท่าน พร้อมกับหลวงพี่ทองสุกและหลวงพี่ณรงค์ ข้าพเจ้าได้ถามพรรคพวกที่ไปด้วยว่า “สนใจไหม?” ทุกคนตอบสนใจ จึงกำหนดวันจะเข้าไปปฏิบัติธรรมร่วมกับหลวงพ่อในป่าลึก เดินกันไปศึกษาธรรมชาติไป จนถึงจุดหมายที่หลวงพ่อกำหนดไว้ เป็นสถานที่ร่มรื่นสวยงาม มีธารน้ำไหลผ่านสะดวกเรื่องน้ำกินน้ำใช้ เหมาะสำหรับใช้เป็นที่ปฏิบัติเจริญจิตพวกเราชอบกันมาก เวลาเย็นมากแล้วอยู่กลางป่ามืดเร็วกว่าปกติ จึงช่วยกันจัดหาที่ทาง

ปักกลดกันเป็นระยะ ๆ ไม่ห่างกันนัก ตกกลางคืนเงียบวังเวง เงียบจนน่ากลัว ได้สนทนาธรรมกับหลวงพ่อจนเที่ยงคืน ต่างก็แยกไปปฏิบัติในกลดของตนเอง บ้างก็นอน บ้างก็นั่งสมาธิเจริญจิตตามอัธยาศัย

พบระฆังแก้ว ระฆังทอง

เวลาประมาณตีสอง ทุกคนหลับสนิทเพราะเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง ขณะที่ข้าพเจ้านอนอยู่ได้มีแสงสว่างจ้า จ้าจนแสบตา ทั้ง ๆ ที่นอนหลับตาอยู่ ความสว่างของแสงเหมือนหนึ่งเรามองดูพระอาทิตย์ นึกประหลาดใจว่าแสงอะไร!!! เมื่อลืมตาดู แสงค่อย ๆ จางลง มองเห็นเป็นระฆังทองกำลังลอยอยู่ข้างหน้า จึงลุกออกจากกลด ระฆังทองยังคงลอยอยู่เช่นนั้น ยื่นมือไปจะจับดูว่า มันจริงหรือไม่จริง ระฆังทองใบนั้นก็หายไป!!! นั่งมองเฉย ๆ อยู่ ๆ ก็ลอยมา จะจับก็หาย !!! เป็นอยู่เช่นนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า จึงถามว่า "ของจริงหรือฝันไป หากไม่ให้จับขอเอาไม้เคาะหน่อยได้ไหม? จะได้รู้" พูดแล้วจึงเอาไม้เคาะดู ได้เคาะอยู่หลายครั้ง มีเสียงแว่วกังวานทุกครั้ง จากนั้นมีระฆังแก้วใสลอยมาเมื่อระฆังทองลอยหายไป จับไม่ได้เช่นกัน ใช้ไม้เคาะดังจนแสบแก้วหู แต่กลับไม่มีใครตื่น!!! ทุกคนหลับสนิท อะไรก็ช่าง!!! ทำไมจึงจะได้พบ ได้รู้ ได้เห็น ในสิ่งแปลก ๆ !!! แล้วทำไมไม่ให้คนอื่นรู้ด้วย? เพื่อเป็นประจักษ์พยานบุคคล ยังเป็นปริศนาอยู่จนถึงทุกวันนี้ หรือเป็นวาระเฉพาะของบุคคลผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องจึงรู้ไม่ได้ พบไม่ได้ เห็นไม่ได้ หรือเพื่อสร้างแรงบันดาลใจกับข้าพเจ้าให้เร่งภาวนา เพื่อให้หลุดพ้นจากการเป็นทาสของกิเลส รับใช้กิเลส จมปลักอยู่กับกิเลส เมาหมกอยู่กับกิเลสจนตาย แล้วคนอื่น ๆ เล่า ก็ไปปฏิบัติทุกข์ยากร่วมกัน ทำไมจึงไม่ให้เขาเหล่านั้นได้พบเห็น!!! แต่ก็มีคำตอบอยู่อย่างหนึ่งที่พอจะอธิบายได้ ผลที่ปรากฏกับข้าพเจ้าได้แก่ ความศรัทธา มีความขยันหมั่นเพียรที่เพิ่มขึ้น มีจิตมั่นคง อดทน ละความลังเลสงสัยในจิตให้เบาบางลง มีจิตละเอียดอ่อนขึ้น รู้จักตัวเองมากขึ้น หนีจากการตกเป็นทาสอารมณ์ของตัวเองได้ มองดูรู้เห็นการเปลี่ยนแปลงของจิตภายในจิตของ

เราอย่างเป็นระบบ ละพยศ ลดมานะภายในจิตลงอย่างเห็นได้ชัดเจน มีความเชื่อตามเหตุผล มีสติสัมปชัญญะเจริญในจิตตลอดเวลา สามารถกำราบจิตของตนเองไม่ให้อหังการ จิตอ่อนโยนละเอียดประณีตมากขึ้น

เรื่องที่ได้พบข้าพเจ้าพิจารณาแล้วว่าจะไม่เล่าให้ผู้ร่วมปฏิบัติรับรู้ ดูเหมือนจะเป็นความลับที่ไม่สมควรเปิดเผย*เพราะหากจะให้มีผู้ใดได้รับรู้แล้ว เมื่อตอนใช้ไม้เคาะ เกิดเสียงดัง!! ก็คงจะปลุกให้ทุกคนตื่นขึ้นอย่างแน่นอน ตั้งใจว่าหากมีผู้หนึ่งผู้ใดรู้เห็นเหตุการณ์ ก็จะต้องมีผู้ถามไถ่จึงจะเล่าให้ฟัง ไม่เช่นนั้นอาจมีผลกับตัวข้าพเจ้าก็ได้ จึงจะเก็บเป็นความลับ รู้เห็นเฉพาะตน พบเฉพาะตน หากผู้หนึ่งผู้ใดมีบุญคงจะได้พบเห็น และคงจะมาปรากฏให้ได้เห็นอย่างข้าพเจ้าเป็นแน่ ทั้งคิดว่าหลวงพ่อท่านคงจะรู้ หากท่านถามก็จะเล่าให้ทุกคนรับฟัง คงไม่เป็นโทษ ทั้งนี้เพราะเราไม่ได้เอามาพูดเอง มีผู้อื่นรู้เห็นซักไซ้ให้เราเปิดเผย จึงน่าจะไม่ใช่สิ่งที่เปิดเผยไม่ได้ หากไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดถามก็จะปล่อยให้เป็นความลับต่อไป*

ตอนเช้าหลวงพี่ทองสุกพาพวกเราเดินไปเหนือลำธาร ไปดูธรรมชาติ เดินไปเห็นก้อนหิน โขดหินที่ลำธารไหลผ่านมีสีดำเป็นประกายเงาคล้าย ๆ ปีกแมลงทับ นึกเอะใจ!!! ตามที่รู้มาจากคำบอกเล่าของพระธุดงค์ ได้ถามหลวงพี่ ท่านบอกว่า “มันแปลก” เป็นอย่างที่เห็นทั้งลำธาร หลวงพี่บอก “ยิ่งแปลกกว่าที่เห็นอีก หอยขมที่อยู่ในน้ำทุกตัวจะถูกตัดก้นหมดทุกตัว หอยทุกตัวยังมีชีวิตอยู่!!!” ท่านจึงลงไปเอาขึ้นมาให้ดูกันทุกคน จึงถามหลวงพี่ว่า “ทำไมเป็นอย่างนั้น?” ท่านบอก “ไม่รู้นะ แต่มีตำนานเล่ามา” ท่านจึงเล่าให้ฟังคร่าว ๆ ทุกคนพิจารณาหอยทุกตัวที่เอาขึ้นมาพร้อมทั้งฟังหลวงพี่เล่าตำนานอย่างสนใจ สำหรับข้าพเจ้าไม่ค่อยได้ฟังนัก มัวแต่คิดเรื่องต่าง ๆ รำพึงอยู่กับจิต นี่เราเข้าเขตชั้นนอกของเขาพนมฉัตรแล้วหรือ? เราเริ่มพบเส้นทางจะเข้าตามที่หลวงปู่เคยบอกไว้แล้วใช่ไหม? นี่อาจเป็นการดลใจของหลวงปู่ให้ได้มาปฏิบัติที่นี่ ให้ได้พบเส้นทางจะเข้าเมืองแดนทิพย์ชั้นนอก แสดงว่าบริเวณนี้เป็นเขตเขาพนมฉัตรแน่ ระฆังแก้ว ระฆังทองเมื่อคืนคงเป็นสัญญาณบอกอะไรบางอย่างแน่นอน เหมือนจะบอกว่าใกล้ถึงแล้วแดนลี้ลับที่ทุกคนตามหา อยากเข้าไป อยากได้รู้ได้เห็นเป็นบุญวาสนา

ข้าพเจ้านั่งคิดไปเรื่อย ๆ จนพรรคพวกร้องเรียกจึงตื่นจากความคิดนั้น ได้เก็บเอาความสงสัยเอาไว้ในใจ คุมสติให้มั่นคง ไม่ตื่นเต้นกับสิ่งที่ได้พบ จิตสงบเป็นปกติ

วันนั้นทั้งวันไม่มีใครถามถึงเหตุการณ์ตอนกลางคืนที่ผ่านมา หลวงพี่ก็ไม่ได้ถามท่านปฏิบัติของท่าน พวกเราก็แยกย้ายกันหาที่สงบปฏิบัติธรรมกันเฉพาะตัว ส่วนข้าพเจ้าได้ที่เหมาะนั่งทบทวนเหตุการณ์ เกิดความปีติในใจ เราอาจมีบุญจะได้เข้าแดนลี้ลับไม่วันใดก็วันหนึ่ง หลวงปู่คงจะดลใจพาเข้าไปเป็นแน่ นั่งคิดพิจารณาอยู่มีคำถามเกิดขึ้นมามากมาย เช่น แล้วทำอย่างไรเราถึงจะรู้ได้ว่า เราได้เข้าไปแล้วและเป็นเขาพนมฉัตรจริง? มีคำถามอีกมากมายที่จะคิด

อาบน้ำทิพย์จากน้ำตก

คืนที่สองหลังสนทนาธรรมกับหลวงพ่อ เมื่อแยกย้ายกันเข้ากลดของแต่ละคนแล้ว บ้างก็นั่งสมาธิ บ้างก็นอน บ้างก็นั่งคุยกัน ส่วนข้าพเจ้านั่งสมาธิอยู่ในกลดเป็นเวลาเท่าไหร่ไม่ทราบ มีแสงสว่างจ้ามาแต่ไกล จิตขณะนั้นได้เจริญอยู่ในองค์ฌาณสี่*จิตตกในอุเบกขารมณ์ อยู่ในขั้นสุญญตาสมาธิ จิตนั้นมีความสบาย สงบ ปลอดโปร่ง สงบแน่นิ่งไม่มีอารมณ์ใด ๆ ปรุงแต่งมารบกวน จิตแปลงรูปออกจากกายเป็นแสงพุ่งออกมาด้านหน้าผาก มารับกับแสงสว่างที่มาจากแดนไกล แสงที่ออกจากหน้าผากของข้าพเจ้าก่อตัวเป็นรูปใส มายืนดูกายหยาบของตัวเองที่นั่งเจริญกรรมฐานอยู่ ได้ยืนพิจารณาขันธ์อยู่พักหนึ่ง รูปทิพย์จึงเคลื่อนไปดูทุกคนที่กำลังหลับอยู่ในกลด เลยไปดูหลวงพ่อที่กำลังนั่งสมาธิ ท่านนั่งนิ่งไม่เคลื่อนไหว ที่หลวงพ่อมีแสงสว่าง แล้วเลยไปดูหลวงพี่ทั้งสององค์กำลังจำวัด ย้อนกลับไปดูผู้ร่วมปฏิบัติทีละคน ยืนพิจารณาธรรมจากรูปขันธ์ มองเห็นไตรลักษณ์ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จิตมองเห็นเวทนาที่เราติดอยู่กับสิ่งที่ไม่มีตัวตนให้เป็นสิ่งที่มีตัวตน สร้างอนิจจังความไม่เที่ยงให้มีความเที่ยง จนเกิดความทุกข์เพราะความไม่เที่ยง จิตยึดติดเป็นอุปาทานในสัญญา เป็นอย่างนี้ด้วยอำนาจของอวิชชา ก่อให้เกิดสังขาร

ปรุงแต่งบังเกิดวิญญาณความรู้สึกสืบต่อกันไปอย่างนี้ เป็นวงจรของความทุกข์และสุขไม่มีที่สิ้นสุด ยืนปลงกิเลสอยู่เช่นนั้นเป็นเวลานาน

ไปยืนดูรูปกายตัวเองอีกพักหนึ่ง จึงลอยตัวไปยังแสงสว่างที่อยู่ด้านหน้า จิตอยากรู้ว่าเป็นอะไร? เมื่อรูปทิพย์ของข้าพเจ้าไปใกล้ เห็นน้ำตก ที่ตกมาจากหน้าผาสูงที่ไปดูมาตอนกลางวันนั่นเอง แต่ตอนกลางวันนั้นไม่เห็นว่ามีน้ำตกจากหน้าผานั้น จึงเดินสำรวจรอบบริเวณเพื่อจดจำไว้ คิดว่าพรุ่งนี้จะมาดูอีกครั้งให้เห็นจริง เดินเลยไปยืนอยู่หน้าน้ำตก สังเกตหินที่ยืนอยู่ ทั้งสภาพรอบ ๆ จดจำไว้ในจิต ทั้งต้นไม้ กิ่งไม้ พุ่มไม้ และจำได้ว่าน้ำตกที่ไหลลงมาจากหน้าผานั้น มีแสงสว่างเป็นประกาย น่าแปลกตรงที่ว่าน้ำนั้นตกลงมาเกือบถึงพื้นก็จางหายไป!!! รูปทิพย์ได้เข้าไปอาบน้ำตกจนเปียกทั้งตัว แต่ที่เท้าไม่เปียก น้ำนั้นเย็นชื่นใจ เมื่อได้อาบน้ำทำให้จิตเบิกบาน เมื่อน้ำถูกตัวมีแสงวิ่งเข้าไปในกายของเรา (รูปทิพย์) ทำให้กายของเราบังเกิดแสงสว่าง เมื่ออาบน้ำทิพย์จากน้ำตกเรียบร้อยก็กลับมายังกายรูป ยืนพิจารณาอยู่พักหนึ่งก็กลับเข้ากายรูปตรงหน้าผากเหมือนตอนออกไป เมื่อออกจากกรรมฐานก็จำเหตุการณ์ที่บังเกิดได้หมด*

รุ่งขึ้นเสร็จกิจแล้ว จึงชวนกันขึ้นไปเหนือลำธารอีกครั้งหนึ่ง เพื่อไปดูหน้าผาที่มีน้ำตกลงมา ไปยืนที่ก้อนหินก้อนที่ยืนเมื่อคืน หินทุกก้อนที่จำไว้ไม่เคลื่อนไปไหน ทั้งต้นไม้ กิ่งไม้ พุ่มไม้ ก็เหมือนที่เห็นทุกประการ ผิดที่ไม่มีน้ำตกจากหน้าผาเท่านั้น ข้าพเจ้าเริ่มคิดเมื่อคืนนี้เรามาที่นี่จริง ๆ แต่มาเป็นรูปทิพย์ และที่เราไปดูทุกคนไปยืนพิจารณาขันธ์ก็จำได้ทุกประการ จึงคิดต่อไปว่า นี่กระมังคำตอบที่ว่า ที่นี่เป็นเขตแดนเขาพนมฉัตรชั้นนอกอันเป็นดินแดนแห่งความลี้ลับ นี่เป็นเพียงข้อสงสัยจึงไม่ได้พูดกับใครในเรื่องนี้ รอการพิสูจน์ความจริงก่อน

อยู่ปฏิบัติจนครบห้าคืนก็เดินทางกลับเข้ากรุงเทพฯ ก่อนจะกลับหลวงพ่อได้เรียกเข้าไปปรึกษา ท่านบอก “จะเข้าไปปฏิบัติในป่าลึก ๕ คืน จะไปด้วยกันไหมในวันเข้าพรรษา” ข้าพเจ้าตรึกตรองแล้ว ทบทวนเหตุการณ์แล้ว คิดว่าอาจเป็นโอกาสเข้าแดนลี้ลับก็ได้ จึงตอบว่าจะไปด้วย พร้อมนัดวันเวลากำหนดการเดินทาง

ถึงวันเดินทางเข้าป่า คณะได้ไปพบหลวงพ่อตามวันเวลาที่ได้นัดหมาย กินข้าวเสร็จก็ออกเดินทางเข้าไปในป่าคนละเส้นทางกับครั้งก่อน นั่งรถออกจากสำนักที่พักของหลวงพ่อไปจอดรถไว้ชายป่า ออกเดินทางพร้อมแบกสัมภาระเดินผ่านที่ต่าง ๆ ไปไกลมาก เดินตั้งแต่เช้าถึงที่พักที่จะปฏิบัติประมาณสี่ทุ่มเศษ ขึ้นเขาลงเขา ผ่านทุ่งหญ้า ผ่านป่า สุดท้ายต้องปีนลงจากยอดเขาสูง ตอนปีนลงไม่รู้ว่าสูงเพราะเป็นเวลากลางคืน ช่วยประคองกันลงไป เกาะแง่หิน รากไม้ ลงไปถึงพื้นล่าง มีลำธารน้ำไหลผ่านเช่นกัน จัดที่พักกันแล้วดูไม่ยุ่งยาก เนื่องจากหลวงพี่ทั้งสองได้เตรียมพื้นที่พร้อมทั้งอุปกรณ์ในการทำอาหารไว้ล่วงหน้าแล้ว คืนนั้นทุกคนพักผ่อนเพราะเดินทางกันมาเหนื่อยทั้งวัน ในป่าไม่มีอะไรน่ากลัว เรากลัวกันเอง จิตมันปรุงแต่งให้เกิดความกลัวไปต่าง ๆ นานา เข้าไปแล้วก็ไม่มีอะไร พวกสัตว์ร้ายทั้งหลายที่เราหวาดระแวง พวกเขากลัวเราจะทำร้ายด้วยสัญชาตญาณจึงหลบ ยกเว้นจวนตัวหรือจนตรอกก็จะสู้สุดชีวิตเพื่อเอาตัวรอดเท่านั้น สัตว์ที่น่ากลัวที่สุดสมควรระวังให้มากก็คือ สัตว์มนุษย์ ที่เราผจญอยู่ทุกวัน ต้องพบกับอารมณ์ที่หลากหลาย ทั้งคิดดี คิดชั่ว อีกทั้งหาทางประทุษร้ายอย่างแนบเนียน แยบยล ทั้งกระทำอยู่ตลอดเวลา ทั้งรัก ทั้งชัง ทั้งมุ่งร้าย ทั้งแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกันด้วยอำนาจของตัณหาอุปาทาน ก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน จิตใจและร่างกาย สามารถผลิตอาวุธที่ร้ายแรงมาทำร้ายกัน ร้ายเสียยิ่งกว่าพิษร้ายของสัตว์ต่าง ๆ มากนัก เทียบกันไม่ได้เลย ป่าที่เราว่าน่ากลัว ไม่ใช่ป่าเขาลำเนาไพร แต่เป็นป่าคอนกรีตอันเป็นที่อาศัยของสัตว์มนุษย์เรานี่เอง

การเดินทางเข้าป่า ถ้าเราเข้าใจธรรมชาติของป่าจะไม่มีอันตรายใด ๆ มีแต่ความสงบ มีความเงียบสงัด ไม่วุ่นวาย กลับทำให้เราสามารถมองเห็นจิตของเรา มองเห็นอารมณ์ของเราเด่นชัด และค้นหาวิธีควบคุมกำลังจิตให้อยู่ในสภาวะจิตที่เราต้องการ หรือที่เรียกว่าสำรอกเอาความชั่วในจิตออก ได้แก่ กิเลส ตัณหา ราคะ โลภ โกรธ หลงให้ออกจากจิต ตัดกามคุณทั้งห้าประการออกเพื่อไม่ให้จิตคับแคบขาดเหตุผล มองเห็นกระบวนการทำงานของจิตอย่างมีระบบ เป็นกระแสอย่างต่อเนื่อง อย่างกับกระแสน้ำที่ไหลไม่ขาดสาย มันจะไหลไปตามความปรารถนา ความต้องการทางอารมณ์นั้น ๆ หากจิต

ขณะนั้นอยู่ในกุศลจิต กระบวนของจิตก็คิดแต่สิ่งที่ดีทั้งกับตนเองและผู้อื่น จะคิดก็คิดแต่สิ่งที่ดีมีประโยชน์เรียกว่า กระทำอย่างนักปราชญ์ราชบัณฑิต เขาคิด เขาพูด เขาทำกัน ในทางตรงข้าม หากจิตขณะนั้นอยู่ในอกุศลจิต ก็จะคิดกลับกันกับบัณฑิต คิดไม่มีเหตุผล คิดเห็นแก่ตัว ทำเห็นแก่ได้ พูดเห็นแก่ประโยชน์ มีความคิดเต็มไปด้วยอารมณ์มุ่งมั่นในทางอกุศลเพียงอย่างเดียว “สติก็ถูกอกุศลเข้าครอบ เข้ากำกับแทน” จะคิดไปทางไหนไม่ได้ นอกจากคิดตามที่ตั้งสมมุติฐานเอาไว้ เหตุผลที่คิดก็จะเป็นไปตามอกุศลจิตนั้น ถ้าเราจะควบคุมกำกับจิตจะต้องสร้างปัญญาให้บริสุทธิ์ เพื่อสร้างวิชชาดับอวิชชา อกุศลก็จะดับ กุศลจิตก็จะเกิดแทนกระบวนการทำงานของจิต ในช่วงนี้จะถูกสร้างกระแสจิตให้อยู่ในกุศล ที่มีอารมณ์แน่วแน่เป็นอารมณ์เดียวคือ กุศล ด้วยการสร้างสมาธิจิต การเจริญกรรมฐานสร้างปัญญาไปประหัตประหาร อชิชชาก็จะดับ สังขารก็จะปรุงแต่งแต่กุศล วิญญาณความรู้สึกจะอยู่กับกุศล นามรูปก็จะปรากฏแต่กุศล อายตนะก็จะถูกควบคุม ผัสสะก็จะถูกกุศลจิตเข้ากำกับ เวทนาความสุขโสมมนัสเกิด ทุกข์โทมนัสจะดับ คงสภาวะของอุเบกขารมณ์ ตัณหา ความทะยานอยากก็จะหยุด อุปาทานการยึดมั่นก็จะคลาย ภพชาติก็จะไม่บังเกิดในจิต ความโศกเศร้าโศกาอาดูรก็จะดับไปด้วย ลักษณะเช่นนี้ความสุขจะบังเกิดเมื่อทุกข์ดับ กระบวนการนี้จะวิ่งอยู่ในจิตตลอดเวลา ถ้าหากเกิดอกุศลจิตก็จะตรงกันข้าม บังเกิดทุกข์ คิดผิด ๆ อวิชชาเข้าครอบ แก้ปัญหาคือ ทุกข์ด้วยอารมณ์ ก่อความเดือดร้อนกับตนเองและผู้อื่น คิดทำอย่างไรก็ได้ขอเพียงแต่ได้มา จิตมีแต่มืดมัว ใครพูดตรงกับประโยชน์ของตนก็เป็นพวกกัน ใครพูดไม่ตรงประโยชน์ตนก็เป็นศัตรูกัน ดังนั้นการกำกับจิตให้รู้จักเอาสิ่งที่ดีเข้าไป เอาสิ่งไม่ดีออกมาเป็นเรื่องสมควรที่ต้องศึกษา ต้องฝึกเพื่อสันติสุข ความเป็นอิสระของตัวเอง จะได้อยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างไม่ทรมาน คนที่ต้องทนทุกข์หาความสงบสุขไม่ได้ตลอดชีวิต น่าเสียดายสิ่งที่ทุกคนทำได้ แต่ไม่ทำ ไม่กล้าทำในสิ่งที่ดี ต้องซ่อนเร้นไม่กล้าประกาศ หลบ ๆ ซ่อน ๆ ซึ่งต่างกับการทำชั่ว กล้าทำ กล้าแสดงตัว กล้าประกาศ อย่างโกรธก็แสดงออกให้เห็นความอหังการ ความโลภแสดงให้รู้แล้ว อย่างนี้จะหาความสงบในสังคมได้อย่างไร? นี่แหละธรรมชาติที่ได้จากการแสวงหาเดินป่า จากการเจริญจิต สัตว์ร้ายทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในป่า ถ้าเราไม่ได้เข้าไปก็ทำอันตรายไม่ได้ เข้าไปมันยังหนี ไม่คิดทำอันตราย หากแต่ป่ามนุษย์ ป่าคอนกรีต เราต้อง

พบอยู่ทุกเวลา อันตรายยิ่งกว่ากันและมีอยู่ตลอดเวลา สิ่งเลวร้ายมันอาศัยอยู่ในจิตก็เหมือนสัตว์ร้าย หากเราไม่ฆ่าทำลายมันทิ้ง มันก็จะทำลายตัวเรา เสมือนเรามีโรคร้ายอยู่ในตัว ไม่รักษามันจะทำลายล้างชีวิตเราในที่สุด รักษาหายแล้วต้องป้องกันไม่ให้มันเกิดอีก ทั้งต้องป้องกันโรคร้ายอื่น ๆ ไม่ให้บังเกิดในจิตของเราโรคที่อยู่ในจิตคือ กิเลส ตัณหา ราคะ อวิชชา ร้ายยิ่งกว่าโรคใด ๆ รักษายาก เมื่อเกิดขึ้นแล้วคนที่เป็นโรคทางจิตที่ไม่ยอมกินยา โรคก็จะเกาะกินอยู่ในจิตของแต่ละคน ให้อยู่กับความทุกข์เศร้าหมอง กระวนกระวาย รุ่นร้อน ฟุ้งซ่าน ผูกอาฆาตพยาบาท ถดถอย รันทด เบื่อหน่าย ท้อแท้ คิดหนีดิ้นรนกระวนกระวายใจ ไม่กิน ไม่นอน อยู่ในอาการซึมเศร้า คิดท้อ คิดทำลายตนเอง ทำลายผู้อื่น ค้นหาวิธีอันเลวร้าย ว้าวุ่น จมปลักอยู่กับความชั่ว กลับตัวไม่ได้ ไม่รู้ถูกรู้ผิด คิดแต่จะได้ คิดแต่จะเอา คิดแต่ประโยชน์ คิดหาเล่ห์กลวิธีการ อย่างคำพังเพยที่ว่า “แม้ไม่ได้ด้วยเล่ห์ ก็ต้องเอาด้วยกล ไม่ได้ด้วยกล ก็ต้องเอาด้วยเวทมนต์คาถา” ลองพิจารณาว่ามันร้ายแรงน่ากลัวแค่ไหน ในสิ่งที่เราต้องผจญอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน อันตรายจะมาถึงตัวเราเมื่อไร ไม่อาจรู้ได้ ต้องอยู่กับความเสี่ยงไปวัน ๆ หนึ่ง มองไม่เห็น ป้องกันไม่ได้ ต้องทนอยู่กับสภาพอันเลวร้าย หวาดระแวง นอนสะดุ้ง คิดจนไม่ต้องหลับต้องนอน ร่างกายก็เสื่อมสูญคุณภาพ ระบบความคิดก็สลายคุณภาพไปด้วย คิดแล้วน่าเศร้าเสียจริงชีวิตนี้ ทำอะไรผิด ๆ กรรมก็จะมาแสดงตัว มาสำแดงเดชเดชาอานุภาพให้เป็นไปตามกรรม *ใครจะยืนรอให้รถมาชน กรรมมาประชิดตัวก็เป็นสิทธิของเขา ใครจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวคงไม่ได้* “ชี้ทางให้ไปแล้วไม่ไป ให้ยาไปกินแล้วไม่กิน โรคคงไม่เบาบางสลายหายได้” จิตมันจะสร้างภาพหลอน หลอกตัวเรา พร้อมทั้งตะคอกตัวเราไม่ให้คิด ไม่ให้ทำ ไม่ให้พูดในสิ่งที่ไม่ต้องการ จงหลับตาย้อนดูในอดีต เมื่อเราจะไปทำบุญสวดมนต์ไหว้พระ ไปทำความดี จิตในฝ่ายอกุศลก็จะตะคอกออกมาต่าง ๆ นานา ไม่ว่าง ไม่จำเป็น เสียเวลา เสียเงิน เสียทอง ค่อยทำวันหลัง เหนื่อยอยากพักผ่อน ที่ทำอยู่แล้วดีแล้ว ไม่ทำเราก็อยู่ดีกินดีอยู่แล้ว คนที่เขาทำไม่เห็นมีอะไรดีกว่าเรา ยังทุกข์ยากกว่าเรา *ในทางกลับกันถ้าจิตชอบจะชั่ว ก็หาเหตุผลส่งเสริมให้ไปทำ เช่น* เขาเป็นเพื่อน เป็นพวกพ้อง ขัดไม่ได้ ต้องเข้าสังคม เราอยู่คนเดียวไม่ได้ต้องพึ่งพากัน เดี๋ยวถูกตำหนิ เดี๋ยวถูกรังเกียจ เราต้องอยู่กับสังคม เราต้องมีเพื่อน ไม่ว่าจะดึกแค่ไหน สถานที่อย่างไรก็จะไป แม้จะทิ้งครอบครัวไปให้เวลากับเรื่อง

ต่าง ๆ ดังกล่าว แล้วเสียเงินเสียทองก็ไม่กลัว กู้หนี้ยืมสินก็ไม่ว่า ท่องไปในโลกของโลกียวิสัย สนุกเพลิดเพลินกับมันอย่างสุดเหวี่ยง พึงพอใจในสภาพชีวิตอย่างนี้ ใครเตือนก็โกรธเคืองกลายเป็นศัตรูกัน ไม่คบค้าสมาคมกัน พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า "กรรมเป็นเครื่องจำแนกสัตว์ให้เลวและประณีตต่างกัน ในหมู่สัตว์ที่มีกรรมเหมือนกันย่อมเข้าใจ ยอมกันในหมู่สัตว์ประเภทนั้น" จริงอย่างที่พระองค์ทรงตรัสสอนเอาไว้ คนชอบเที่ยวย่อมเข้าใจกันในหมู่คนที่ชอบเที่ยว คนรักความสงบก็จะเข้าใจกันในหมู่ ชอบอย่างไรก็จะคบกันอยู่อย่างนั้น นักปฏิบัติก็จะคบกับนักปฏิบัติ หากรู้จักแยกดีชั่วแล้วให้เจริญแต่กรรมดี สันติสมานฉันท์ก็จะบังเกิดในสังคม มีความสุข ไม่เบียดเบียนต่อกัน ก็จะบังเกิดสันติธรรมปรากฏในภาพรวม บ้านเมืองไม่วุ่นวาย ทุกคนอยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ กฎหมาย ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมเดียวกัน ต่างปฏิบัติให้เป็นไปตามเงื่อนไขข้อตกลงร่วมกัน ไม่ใช้โอกาสช่องว่างแสวงหาอำนาจอันไม่ชอบธรรม อยู่กับความถูกต้องไม่ใช่ถูกใจ ถูกใจอาจไม่ถูกต้อง ถูกต้องอาจไม่ถูกใจ แต่ต้องมองกันด้วยจิตใจอันเป็นกลาง มีเสรีภาพอิสรภาพ ที่อยู่บนพื้นฐานกฎเกณฑ์อันถูกต้องในเงื่อนไขเดียวกัน คนเราอย่าคิดว่าแค่เกิดแล้วสลาย มันมีท่ามกลาง ท่ามกลางนี่แหละสำคัญนัก มันมีกรรมเป็นเครื่องหนุนให้เราก่อพฤติกรรม ดีชั่วไปพร้อม ๆ กัน สร้างความสงบ สร้างความเดือดร้อนควบกันไปไม่สิ้นสุด มันสร้างภาพ สร้างภูมิ สร้างชาติในการเวียนว่ายตายเกิด การปฏิสนธิวิญญาณใหม่ตามกระแสของกรรม รู้ดีทำดี ไปดี รู้ชั่วทำชั่ว ไปชั่ว มันเป็นอย่างนี้ไม่มียกเว้น ทุกชาติ ทุกภาษา ทุกเพศ ทุกวัย ทุกชั้นวรรณะ นี่แหละท่ามกลาง จึงมีความสำคัญต่อชีวิต ต่อการสืบสานภพชาติ ต่อความสุขความเจริญ ต่อความทุกข์ยากลำบากยากเย็นเข็ญใจ ต่อความสำเร็จสมหวัง ต่อความได้มา ต่อความสูญเสีย ต่อผลวิบากกรรม เขาให้เราสร้างของเราเอง สร้างดีกับสร้างชั่ว เขาให้เรามาชดใช้หรือเรียกว่าเสวยผลของวิบากในอดีตชาติ ให้เรามาเรียนรู้ กลับเนื้อกลับตัวให้ทำแต่ดี ละทำชั่ว ฝึกจิตให้พ้นจากอำนาจฝ่ายต่ำ สร้างสมบุญบารมี บุญวาสนาไว้เป็นทุนทรัพย์ในการเวียนว่ายท่องกระแสกรรมดีกรรมชั่ว ให้ได้รู้เห็นสถานภาพการดำรงชีวิตของสัตว์โลก ที่แตกต่างกันด้วยผลกรรม เป็นบทเรียน เป็นมหาวิทยาลัยของชีวิต ผู้มีปัญญาย่อมมองเห็นในเหตุผลข้อนี้ เกิดความกระจ่างสว่างในจิต เกรงกลัวกระแสของอกุศลวิบากกรรม ไม่นำตัวไปให้ไฟนรกแผดเผา

จิตของเรา ให้ไหม้ไปด้วยอำนาจของกิเลส กระทำชั่วแล้วเกิดความสำนึก คิดทำดีแก้ตัว ล้างวิบากกรรมชั่ว เหมือนอาบน้ำฟอกสบู่ชำระความสกปรกของร่างกาย ใช้หลักธรรมที่พระพุทธองค์ทรงสอนชี้ทางแห่งความสุข ชำระจิตให้ผ่องใส ละจิตที่ชั่วมัวหมอง ให้ได้จิตดีมีความสะอาดก็จะสมประสงค์ที่ได้เกิด ได้อยู่ในท่ามกลาง ในที่สุดก็จะไปดีมีภูมิภพที่ดี เกิดในชาติไหน ๆ ก็จะดี หนีความทุกข์ยากได้ หนีความเลวร้ายที่เราไม่ต้องการ นี่คือที่บอกว่า เรามาทำอะไรหนอ? มาเพื่อเหตุนี้ มาสร้างภูมิปัญญาธรรม มาชุบตัวเหมือนเมื่อพระสังข์ทองลงอาบน้ำในบ่อทอง ตัวจึงเป็นสีทองสวยงาม แต่เราเอาจิตมาอาบน้ำธรรม อาบคุณงามความดี สร้างสมบารมี สร้างภพ สร้างชาติ มาทำลายความไม่ดี อันเป็นเหตุแห่งความเสื่อมในชีวิต คิดอย่างประเสริฐ คิดอย่างเป็นคนดีมีปัญญาธรรม ก็จะอยู่ในโลกใบนี้อย่างมีคุณค่า อยู่ชำระจิตให้หมดจดจากกิเลสเรื่องเศร้าหมองทั้งหลาย อยู่เพื่อไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดสร้างอกุศลวิบาก ก็ต้องปฏิบัติตามคำที่พระพุทธองค์ทรงสอนพุทธบริษัทสี่ให้บรรลุธรรมอันวิเศษ เข้าสู่แดนอริยบุคคลความเป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ในที่สุด นับว่าถูกต้อง ได้ไม่ครบ แต่ถ้าได้ขั้นหนึ่งขั้นใดก็นับว่าดีอยู่แล้ว ประเสริฐแล้ว เห็นแสงสว่างอยู่รำไร เดินเข้าไปใกล้ก็จะสว่างมากขึ้น เหมือนเมื่อเห็นแสงจากที่ไกล ๆ ส่องมา เมื่อเดินเข้าไปดูก็จะรู้ว่าเป็นอะไร? เพียงแต่อย่าสกัดกั้นตัวเองโดยบอกทำไม่ได้ จริงแล้ว ทำได้ทุกคนเพียงตั้งจิตให้มั่นที่จะปฏิบัติตามรอยพระพุทธองค์ จากอดีตจนปัจจุบันยังมีผู้ได้บรรลุธรรมขั้นสูง ตราบเมื่อเอาจิตไปเรียนรู้อาศัยจิตผู้อื่นเราไม่มีโอกาสจะค้นพบบรรลุได้ อย่างที่เราแสวงหาไปกราบพระอริยสงฆ์กราบร้อยครั้งเราก็ยังเป็นเรา ท่านก็เป็นท่านอยู่ร่ำไป เราไปอาศัยจิตท่านไม่ได้ อย่าเดินทางผิดเสียเวลา หากคิดผิดกลับใจใหม่ ก็ไม่สาย จะสายก็ต่อเมื่อไม่ได้คิด ไม่ทำ ไม่กลับใจ เป็นเช่นนี้ไม่ใช่สายไป สมควรพูดว่าหมดเวลาเสียมากกว่าจึงจะถูก อาจบอกว่าสิ้นหวังแล้วชีวิตนี้ แต่ผู้มีปัญญาจะไม่รำพึงพูดอยู่อย่างนี้ เขาจะบอกว่าเมื่อยังมีชีวิตอยู่ ยังไม่สิ้นหวัง โอกาสยังเปิดอยู่ ประตูแห่งความสำเร็จยังเปิดรับ ยังรอให้เข้าไป ยังท้าทายเรียกร้องให้ทุกคนเข้าไป เข้าไปรู้ เข้าไปเรียน เข้าไปเพียร เข้าไปลิ้มรสชาติแห่งความสงบความสะอาดของจิต ให้เห็นจริงรู้จริงด้วยจิตเรา เข้ารับกระแสด้วยตนเอง ลิ้มชิมดูเอง พบทุกคนเห็นทุกคน ถ้าเข้าไปท่องในดินแดนมหัศจรรย์ โลกแห่งความเร้นลับคือ โลกของจิต

วิญญาณอันกว้างใหญ่ไพศาลเหลือคณา มีเรื่องมากมายให้เรียนรู้ มีหลักสูตรให้เรียนอย่างเป็นระบบ มีผลการทดลอง มีผลองค์ความรู้ที่ได้ศึกษา มีความสนุกเพลิดเพลินเกินกว่าที่คิด มีประโยชน์เกินจะหาเรียนได้จากที่ไหน ให้เข้าไปเรียนในจิตของเรานั่นแหละ ไม่ต้องไปไกล ไม่ต้องสอบเข้า เข้าได้เลย เรียนได้เลย มีครูคอยสอนอยู่แล้ว คอยอบรมอยู่แล้วคือสติสัมปชัญญะ คอยแยกแยะอธิบายให้เราทุกเมื่อ ไม่มีเหน็ดเหนื่อย ไม่เกียจคร้าน ไม่มีเวลาพัก ไม่ต้องจ้าง เขาทำหน้าที่ของเขาเอง เขาจะสอนให้เราดีก็ได้ สอนให้เราชั่วก็ได้ เพียงแต่ขอให้เราบอก ไม่ขัดข้อง ต้องการดีเขาจะสอนอย่างดี ต้องการชั่วเขาจะสอนกลเม็ดความชั่วให้ ครูคนนี้เขาตามใจเราอยู่เสมอ ไม่ขัดใจลูกศิษย์ที่สนใจเรียน เห็นไหมในโลกอันลี้ลับนี้ครูเขาตามใจผู้เรียน ครูคนนี้แปลก!!! ไม่เกลียด ไม่รักลูกศิษย์ที่เรียนวิชากับเขา เรียนเรื่องดีก็ส่งเสริม เรียนเรื่องไม่ดีก็ส่งเสริม บอกกล่าวหลักการ วิธีการให้เสร็จทั้งบอกกลเม็ดเด็ดพลายอย่างละเอียด ดีก็ให้ดีถึงที่สุด ชั่วก็สอนให้ชั่วสุดขั้วเช่นกัน ทำชั่วเรียนง่ายเป็นวิชาชั้นต่ำ ทำดีเรียนยากเป็นวิชาชั้นสูง ต้องเรียนละเอียดถี่ถ้วน ไม่มีใครใคร่อยากเรียน ทั้งต้องทำปริญญานิพนธ์ส่งอีก ต้องทดลอง ต้องวิเคราะห์สังเคราะห์อย่างละเอียด แล้วต้องนำผลมาใช้ให้ได้ แล้วยังต้องทดลองต่อ ๆ ไปจนพบข้อเท็จจริงที่ไม่เปลี่ยนแปลงด้วย นี่คือโลกของจิตวิญญาณ มีความเป็นวิทยาศาสตร์ตลอดเวลา

พบนางกินรี

เช้าวันรุ่งขึ้นพากันไปสำรวจพื้นที่เพื่อหาที่สงบ ที่เหมาะสมจะปฏิบัติธรรม เดินทางไปเหนือลำธารน้ำ ต่างคนต่างหาที่ที่เหมาะสมตามความพอใจของแต่ละคน ต่างคนต่างปฏิบัติกัน ส่วนข้าพเจ้าเดินตามธารน้ำไปเรื่อย ๆ จนได้ที่ที่พึงพอใจก็นั่งปฏิบัติธรรมขณะที่นั่งเจริญจิตอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงผู้หญิงเล่นน้ำกันสนุกสนาน ส่งเสียงดังอยู่ไม่ไกลนัก *จิตนึกสงสัยว่า ในป่าลึกเช่นนี้จะมีผู้หญิงชาวบ้านที่ไหน? เธอมาเล่นน้ำกันหลายคนอย่างสนุกสนาน บ้านคนก็ไม่มี หรือแถวนี้จะมีชุมชน !!!* ในจิตหนึ่งคิดว่าคงไม่มี เพราะมันไกล

มาก ไกลแค่ไหนไม่รู้ เดินเข้ามาตั้ง ๑๔ ชั่วโมง เดินมาก็ไม่พบบ้านคนเลย พบแต่ป่าเขา ทุ่งหญ้า ความอยากรู้มีอำนาจมากกว่าความสงบเสียแล้ว จึงต้องลืมตาขึ้นดูอย่างช้า ๆ ตั้งสติไว้ก่อน แล้วเห็นผู้หญิงจำนวนมากกำลังเล่นน้ำ ไม่ได้กลัวเราเลย ไม่ได้อายสายตาที่มองไปสัมผัสเรือนร่างของพวกเขา ภาพที่เห็นนั้น ท่อนบนไม่มีผ้าปิด มองเห็นปทุมถันชัดเจน ส่วนล่างมีขา เป็นขานก เห็นแล้วนั่งพิจารณา นี่คือตัวกินรีในหนังสือวรรณคดี มันเป็นจินตนาการแต่ทำไมมีจริง ๆ ผิวพรรณก็งาม ใบหน้าก็สวย ผมยาวสลวยดำเป็นมัน นี่แดนอะไรกันแน่ !!! ใช้มือขยี้ตาทั้งสองข้างเพื่อให้มั่นใจ พวกเขาเล่นน้ำจนเพียงพอ ต่างก็บินขึ้นฟ้าหายไป นั่งตกภวังค์อยู่พักหนึ่ง คิดไปเรื่อย ๆ ตัวกินรีมีจริงหรือ!!! ไม่มีทำไมจึงเห็นภาพปรากฏตรงหน้า ไม่ใช่มายาจิต เป็นภาพจริงให้เห็น เขามีชีวิตจิตใจ สนุกสนานกับการเล่นน้ำ พวกเขาจะเห็นเราหรือไม่ ไม่รู้ แต่เราเห็นเขาแน่ เห็นจนบินขึ้นฟ้า ปีกมาจากไหนก็ไม่ทันเห็น ตอนอาบน้ำภาษาที่พูดคุยกัน เราฟังไม่รู้เรื่องไม่เคยได้ยินมาก่อน จากกริยาอาการเขาสนุกสนานเหมือนพวกเรา ไม่คิดมาก่อนว่าจะได้เห็น จะเรียกใครมาดูก็ไม่ทันเพราะอยู่ห่างกัน หรือเกิดมายาภาพไม่รู้ได้ รู้แต่ว่าได้เห็นกับตาตัวเอง แสดงให้เห็นจินตนิยายเรื่องกินรี ผู้เขียนคงมีฐานที่มาในการเขียน การสร้างเรื่อง การเดินเรื่อง คงจะแต่งเติมให้สนุกมีคติธรรม ก่อนนั้นเข้าใจอย่างหนึ่งแต่บัดนี้เข้าใจอีกอย่างหนึ่ง ใครบอกว่าตัวกินรีไม่มี ข้าพเจ้าตอบว่ามี แต่คงไม่ถกเถียงกับใคร ๆ ในเรื่องนี้ คำตอบคงเหมือนกัน แรก ๆ คิดว่าจินตนาการเอา เมื่อได้พบเห็นความคิดก็เปลี่ยนไป เราไม่อาจเปลี่ยนความคิดของใครได้ เราเปลี่ยนแต่ความคิดของเรา เราห้ามไม่ได้ที่คนจะขัดแย้ง เราบอกได้ว่าจริงหรือเท็จ รู้ว่าจริงมันอยู่ตรงไหน จริงอยู่ที่ได้เห็น เท็จอยู่ที่ไม่ได้พบเห็น เพียงแต่คิด จิตเราเป็นใหญ่ จิตเรารู้ จิตเราเข้าใจ องค์ความรู้ทางปัญญาอยู่ที่จิตเรา จิตเราจำแนกถูกผิด จิตเราแปรเปลี่ยน จิตเราตื่น จิตเราสงบ จิตเราแปรปรวน จิตเรารวนเร จิตเราเข้าถึงเข้าไม่ถึง จิตเราจะไม่เชื่อ ล้วนแต่เราทั้งนั้น นี่คือธรรมชาติของจิตบางส่วนที่จำแนกมาพอเข้าใจ พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า “เราไม่รบกับโลกนี้ ไม่มีประโยชน์อะไร ถูกในข้อเท็จจริงกับถูกสมมุติบัญญัติมันแตกต่างกัน มันเทียบกันไม่ได้"

เพื่อให้แน่ใจจึงลุกขึ้นเดินไปดูสถานที่ตัวกินรีเล่นน้ำ ปรากฏว่าเป็นบึงกว้าง น้ำใส เป็นธรรมชาติที่พบเห็นได้ ยืนพิจารณาอยู่พักหนึ่งคิดว่า นี่คือแดนลี้ลับเขาพนมฉัตร!!! แต่ทำไมไม่เห็นมีอะไรผิดแผกไปจากธรรมชาติทั่ว ๆ ไป หลวงพ่อก็ไม่พูด หลวงพี่ก็ไม่บอกอะไร เหมาะกับการแสวงหาความสงบที่จะศึกษาดูจิตของตนอง อย่างหลวงปู่ว่า ให้กล่อมเกลี้ยงเลี้ยงจิตของตนเองให้เหมือนแม่เลี้ยงลูก ต้องเอาใจใส่ ตามดู ตามรู้ ตามทันอยู่ตลอดเวลา ไม่ละเลย ไม่เผลอไผลแม้แต่วินาทีเดียว สติต้องอยู่ตลอด ระลึกได้ รู้ตัวทุกลมหายใจเข้าออก คอยติง คอยเตือน คอยตำหนิจิตอยู่อย่างสม่ำเสมอ เมื่อเห็นแล้ว พิจารณาแล้ว จึงกลับไปรวมกับพรรคพวกเพื่อกินอาหารกลางวัน

ค่ำคืนนั้นปฏิบัติธรรมตามปกติ เรื่องที่พบไม่ได้พูดกับใคร พิจารณาว่า หากเราพูดทุกคนต้องอยากพบ อยากดู อยากเห็น ก็ไม่รู้จะเอาที่ไหนให้ดู เพราะมันเกิดแล้ว ดับไปแล้ว เป็นอดีตไปแล้ว หาภาพนั้นให้ดูไม่ได้อีกแล้ว จะพาไปก็คงเห็นแต่บึงน้ำ อาจจะบอกว่าเราโกหก พวกเขาก็จะต้องไปเฝ้าดู ไม่ต้องไปปฏิบัติกัน แต่พรุ่งนี้พาไปปฏิบัติธรรมใกล้ ๆ กัน คิดว่าเผื่อมีบุญคงได้เห็นเขามาเล่นน้ำกันอีก พวกเขาจะได้เห็นเป็นบุญ

ตอนดึกทุกคนปฏิบัติกันอยู่ในกลด จะหลับกันหรือไม่ ก็ไม่ได้ดู มันมืด ขณะที่นั่งสมาธิอยู่ มีเสียงคนมาเรียกจะขอสนทนาด้วย จึงลืมตาออกจากสมาธิ ช่างน่าทึ่ง !!! บริเวณนั้นสว่างเหมือนกลางวัน มองเห็นสภาพแวดล้อมเดิมที่เราอยู่ ที่เราทำกิจกันทั้งวัน โขดหินลำธาร พื้นดินก็ที่ตรงนั้น

คนที่มาหาเป็นผู้ชายและผู้หญิง นุ่งขาวห่มขาว ไว้ผมยาว ผิวพรรณงดงาม หน้าตาดี สุภาพเรียบร้อย อายุดูไม่มาก ไม่มีอาการของผู้สูงอายุ พูดจายิ้มแย้มดูโอบอ้อมอารี ผู้ชายบอกข้าพเจ้าว่า ”จะพาไปเที่ยวในเมือง” จึงถามเขาว่า “ในเมืองไหน มีแต่ป่า" เขาบอกว่า "เมืองพนมฉัตร” จากคำบอก ทำให้ข้าพเจ้าขนหัวพองเหมือนถูกผีหลอก ตัวพองเหมือนลูกโป่ง เขาพูดต่อ “ตอนกลางวันได้พบแม่กินรีแล้วใช่ไหม? นั่นแหละเขาอยู่ในเมือง ยังมีสัตว์ในหิมพานต์อีกมากอยู่ในเมืองพนมฉัตร พวกเขามาเล่นน้ำแสดงตัวให้เห็นจะไปเที่ยวไหม? หลวงปู่ให้มารับไปดู” จึงถามว่า “หลวงปู่อยู่ไหม?” พวกเขาตอบว่า “ไม่อยู่ ท่านมีกิจ” ข้าพเจ้าจึงถามว่า “เข้าแล้วออกได้ไหม?” ชายผู้นั้นตอบว่า “ได้ จะพามา

ส่ง มันเป็นมิติซ้อนมิติอยู่” ถามว่า “ทำไมไม่ชวนผู้ร่วมปฏิบัติธรรมคนอื่นเข้าไปด้วย” เขาตอบว่า “หลวงปู่บอกมาแค่นี้ จะทำนอกเหนือไม่ได้ หากจะเข้าก็ให้ตามไป ไม่เข้าก็ไม่บังคับ ที่นั่นเป็นดินแดนแห่งความสงบ ผู้คนเขาปฏิบัติธรรมกันอยู่ อยากเข้าก็ไม่ได้เข้าหากหลวงปู่ไม่อนุญาต” จึงตัดสินใจเดินตามชายหญิงคู่นั้นไป เดินข้ามลำธารไปชายป่าก็เจอประตูเมืองทำด้วยหินแกะลวดลายสวยงาม เดินผ่านประตูเมืองเข้าไปข้างในมีปราสาทหิน เหมือนปราสาทหินพนมรุ้งหรือปราสาทหินพิมายจำนวนมาก ผู้คนในนั้นทั้งชายและหญิงนุ่งขาว ไว้ผมมวยกันทุกคน ไม่มีคนแก่ มีแต่หนุ่มสาวผิวพรรณงาม หน้าตาดีสุภาพเรียบร้อย เดินเข้าไปเขาทักทายยิ้มให้ มีผู้ปฏิบัตินั่งสมาธิกันอยู่มากมาย ทั้งพระภิกษุสงฆ์ ฆราวาส ล้วนปฏิบัติกัน ชายผู้นั้นได้พาข้าพเจ้าไปจนทั่ว ในเมืองล้วนทำด้วยหิน วิหารต่าง ๆ ผนังแกะสลักสวยงาม ชายผู้นั้นได้พาไปอาบน้ำตกที่ได้เคยอาบมาแล้วตอนถอดกายทิพย์ไป เขาเอาผ้าให้เปลี่ยน คราวนี้ไปด้วยกายหยาบ เปียกทั้งตัวแต่เท้าไม่เปียกเพราะน้ำตกไม่ถึงพื้น หายไปไหนไม่รู้ ได้แต่คิดว่าเป็นน้ำศักดิ์สิทธิ์แน่ ชายผู้นั้นบอก “มีบุญนักแล้ว ได้อาบน้ำทิพย์อันทรงศักดิ์สิทธิ์ จะมีประโยชน์ในวันข้างหน้าต่อไป จะเข้าออกเมืองนี้ได้ต่อเมื่อหลวงปู่ท่านสั่ง" จากนั้นพาเข้าไปในวิหาร ไปกราบพระพุทธรูปทำด้วยหินเช่นกัน *แล้วจึงพาเที่ยวต่อไป ได้เห็นความเป็นอยู่ในเมืองพนมฉัตรมีสัตว์แปลก ๆ ไม่เคยเห็น ไม่ดุร้าย อยู่กันเป็นกลุ่ม ชายผู้นั้นบอกว่าเขาบำเพ็ญศีลเหมือนกัน พวกเขาเฝ้าอยู่ในบริเวณนี้ ใครรุกล้ำเข้าไปเขาจะมาขวาง เขาแปลงรูปได้ต่าง ๆ นานา !!! แต่ไม่ทำร้ายใคร ทำให้กลัวเท่านั้น เขาเป็นมิตรกับทุกคน ทุกคนที่นี่กินอาหารทิพย์ ไม่ยุ่งยากเหมือนเมืองข้างนอก มีแต่กลางวัน ไม่มีกลางคืน ไม่มีร้อนหนาวอย่างที่เห็นนี่แหละ จึงถามต่อไปว่า “จะไปเล่าให้ทุกคนฟังได้ไหม?” ชายผู้นั้นตอบว่า “ไม่ได้ห้าม แต่ใครจะเชื่อ? เล่าแล้วมีอะไรดีขึ้น ใครจะมาก็มาไม่ได้ มาก็หาไม่พบ ยืนอยู่กลางเมืองแท้ ๆ ก็ยังไม่รู้!!! แล้วจะเล่าไปทำไม? ใครจะรู้นอกจากตัวเรา อาจทำให้คนทั่วไปเดียดฉันท์เอาใช่เหตุ เป็นบาปต่อเขาเหล่านั้นโดยไม่รู้ตัว หลวงปู่เพียงให้เข้ามาดูเท่านั้น ไม่ได้สั่งอะไรนอกจากให้พามาอาบน้ำทิพย์ ออกไปแล้วในอนาคตอาจจะต้องเข้ามาอยู่ที่นี่ก็ได้เพราะได้อาบน้ำทิพย์ทั้งกายในกายนอก" เรื่องต่าง ๆ จึงเป็นความลับต่อไป กระทั่ง

ข้าพเจ้าคิดจะเขียนเรื่องราวฝากไว้กับโลกใบนี้ จึงตัดสินใจจะเล่าให้ได้รับรู้ เผื่อท่านทั้งหลายจะมีโอกาส

ได้เวลาเขาก็นำมาส่ง ใกล้สว่างพอดี จึงต้องกราบคารวะหลวงพ่อสัมฤทธิ์ หลวงพี่ทองสุก หลวงพี่ณรงค์ ได้ให้โอกาสนี้จึงได้เข้าสู่แดนทิพย์ที่เรียกเขาพนมฉัตรหรือเมืองพนมฉัตร ทำให้ได้มีเรื่องเร้นลับกลับมาเขียนบอกเล่าให้ผู้สนใจได้อ่าน และขอบอกว่าอยู่บนโลกใบนี้ อย่าประมาท ยังมีอะไรอีกมาก แม้แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้ ไม่ได้พบอย่างพระอริยสงฆ์ท่านได้พบ ได้เล่าบอกกล่าวจนเราอยากรู้ อยากเห็นกัน ทั้งนำมาเล่าต่อ ๆ กันไป อยู่จนครบ ๗ วันก็เดินทางกลับ ได้เข้าแดนลี้ลับตามที่หลวงปู่บอกไว้ เหลืออีกสองที่คือภูเขาอีด่างกับภูเขาควาย ยังไม่รู้จะได้ไปไหม? ถ้าได้ไปคงมีเรื่องมาเขียนเล่าสู่กันฟังในโอกาสหน้า ทั้งตัวข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน แต่มีผู้รู้บอกว่าอยู่ในฝั่งลาว

พบกระแสบุญชั่วนิจนิรันดร์

จากนั้นมาได้เที่ยวพาสมัครพรรคพวกไปปฏิบัติธรรมกันหลายที่ในประเทศ ทั้งภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันตก ภาคตะวันออก จนถึงปัจจุบัน เมื่อมีเวลาว่างราชการหยุดติดต่อกันหลายวัน เราจะชวนกันไปแสวงหาความสงบไม่ได้ขาด แม้ไม่ได้ไปไหน ทุกวันเราก็จะสวดพระพุทธมนต์ เจริญกรรมฐาน สนทนาธรรมกันเป็นกิจวัตรประจำ ไปราชการก็หากำไรชีวิต ไปวัดไหว้พระ สวดมนต์ บางครั้งเราจะสวดตั้งแต่หัวค่ำจนสว่างก็มี เพื่อสร้างขันติ วิริยบารมี ทั้งเจริญสัจจะบารมีไม่ได้ขาด ครั้งหนึ่งได้ไปปฏิบัติธรรมที่ถ้ำพระธาตุ จังหวัดกาญจนบุรี ก่อนเข้าพรรษาปฏิบัติอยู่ ๕ วัน ตั้งใจกันในวันเข้าพรรษาจะถวายเทียนพรรษา ๙ วัด พร้อมทอดผ้าป่า ๙ วัดตามกำลังของคณะที่ไปปฏิบัติ สถานที่แห่งนั้นอยู่ในความดูแลของกรมป่าไม้ เราได้ไปร่วมปฏิบัติ *มีเจ้าหน้าที่ของกรมป่าไม้คนหนึ่งช่วยอำนวยความสะดวกให้ได้เข้าไปพักปักกลด (ซึ่งปกติเขาไม่ให้เข้า)* แต่เราโชคดีที่ได้ปฏิบัติในถ้ำวิจิตรพิสดารทั้งสวยงามและมี

เทวดาดูแล มีหินประหลาดก้อนหนึ่งปักอยู่บนพื้นมีลักษณะเหมือนฝ่ามือข้างขวา ใช้ไฟฉายส่องทะลุได้ ถ้ำนี้เป็นถ้ำมืด ที่หินก้อนนั้นมีพลังอำนาจเร้นลับ เมื่อเอามือไปจับจะมีพลังวิ่งเข้าสู่ร่างกายเรา ไม่มีอะไรมาก ปฏิบัติกันไปสนทนากันไป เที่ยวนี้ไปกันยี่สิบกว่าคน ครบวันที่ ๕ เป็นวันเข้าพรรษาพอดี ออกจากปฏิบัติได้ไปตระเวนถวายเทียนพรรษาทอดผ้าป่า ๙ วัด ถวายได้ ๘ วัด วัดสุดท้ายเข้าไปถวายในเมืองกาญจนบุรีที่วัดไชยชุมพลชนะสงคราม ไปถึงตอนใกล้มืดพระท่านลงอุโบสถ กำลังปลงอาบัติกันอยู่ ๘๔ รูปพอดี จึงนำเทียนเข้าไปถวาย ท่านเจ้าคุณพระธรรมคุณาภรณ์ (ไพบูลย์ กตปุญฺโญ ป.ธ.๘) เป็นเจ้าอาวาส ท่านบอกว่าโชคดีแล้ว ให้รอก่อน ให้พระท่านศีลบริสุทธิ์ก่อนจึงค่อยถวาย มีพระ ๘๔ รูปพอดีเท่ากับ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ถวายแล้วจะได้เวียนเทียนเอาบุญเสียเลย จะได้บุญหนักหาโอกาสเช่นนี้ยากนัก นาน ๆ จึงจะบังเกิด ตั้งแต่ท่านอุปสมบทมายังไม่เคยมีพระลงอุโบสถพอดี ๘๔ รูป พวกเราจึงรอจนพระท่านทำกิจสงฆ์เสร็จจึงนำเทียนถวาย ท่านเจ้าคุณรับเทียนพร้อมจุดเทียนให้พระท่านสวดชะยันโตพร้อมสาธุ รับเทียนพร้อมกันเป็นที่ปีติยินดีของทุกคน ได้เวลาเวียนเทียนพวกเราร่วมเวียนเทียน บังเกิดเหตุไม่คาดคิด ประชาชนที่ไปร่วมกันในวันนั้นมีจำนวนมาก

เหตุการณ์คืนวันนั้น มีเด็ก ๓ คน ผู้ใหญ่ ๗ คน ขณะที่เวียนเทียนรอบพระอุโบสถอยู่นั้น บุคคลดังกล่าวมีแสงสว่างออกจากตัวเหมือนหลอดไฟ คนอื่น ๆ ไม่มี ทำให้จิตบังเกิดความสงสัยว่าทำไมเป็นเช่นนั้น จึงได้กำหนดจิตดูภายในพระอุโบสถหลังเวียนเทียนเสร็จแล้ว ก็มีคำตอบข้อสงสัยในปริศนาข้อนี้ บุคคลทั้ง ๑๐ คนในชาติก่อนเคยร่วมสร้างอุโบสถ ทั้งพระประธานในอุโบสถหลังนี้ กลับชาติมาเกิดในชาติปัจจุบันได้มาทำพิธีอันเป็นมงคล ผลบุญที่ได้กระทำมาแสดงอานิสงส์ของบุญที่ได้กระทำตั้งแต่อดีตมาปรากฏอานุภาพเข้าสนองบุญแก่บุคคลทั้ง ๑๐ คนนั้น จึงบังเกิดแสงสว่างทำให้เรามองเห็นด้วยจิตบริสุทธิ์ในขณะนั้น

*ผลบุญนั้นเมื่อกระทำไว้กับพระพุทธศาสนา ไม่ว่าเป็นการสร้างพระอุโบสถก็ดี ศาลาธรรมก็ดี พระประธานก็ดี เมื่อมีการทำสังฆกรรม บุญมาแสดงผลบุญทุกครั้ง หากสิ่งที่สร้างไว้ยังไม่ถูกทำลาย บุญนั้นจะบังเกิดตลอดเวลา เรื่องนี้น่าคิด น่าพิจารณาเป็นอย่าง

ยิ่ง น่าจะเป็นข้อคิด เราสมควรจะน้อมรับอานิสงส์ส่วนบุญที่ทำไว้ในอดีตชาติและในปัจจุบันชาติให้มาอุปถัมภ์ค้ำชูชีวิตของเรา จริงหรือเท็จขอให้ทดลองปฏิบัติ ไม่เสียหายอะไร มีแต่ได้ไม่มีเสีย เราทำไว้แล้วเพียงเก็บเกี่ยวผลบุญมาใช้เท่านั้น ไม่ได้ยากเย็นอะไร? เพียงแต่ตั้งจิตอธิษฐานขอให้บุญส่วนใดที่ได้สร้างไว้กับพระพุทธศาสนา ได้ช่วยเหลือ เมื่อตกทุกข์ได้ยากจงมาเกื้อหนุน มาอุดหนุนจุนเจือ มาสำแดงผลบุญช่วยให้ชีวิตประสบความสำเร็จในทุกประการ ขจัดปัดเป่าสิ่งที่ไม่ดีให้พ้นไป สิ่งที่ดีจงมาบังเกิด ให้ได้พบแต่สิ่งที่ดี ที่ประเสริฐตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเถิด ทั้งขอน้อมรับส่วนบุญที่ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบที่ท่านได้แผ่อานิสงส์ผลบุญส่งมาให้เพื่อนสัตว์โลกทั้งหลายที่ร่วมเวียนว่ายตายเกิด ให้มาหนุนนำชีวิตให้พ้นจากอกุศลวิบาก ทั้งเกื้อหนุนชีวิตให้ผ่านอุปสรรคทั้งมวลในการดำรงชีวิตทั้งปัจจุบัน และอนาคตที่ต้องเวียนว่ายในภูมิภพ อย่าได้พบความลำบากยากจน อย่าได้พบความทุกข์ยาก อย่าได้เวียนว่ายไปสู่อบายภูมิตลอดไป ตราบเท่าที่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่เพียงเท่านี้ ทำทุกวัน ตั้งสัจจะเอาไว้ให้ดี แต่ต้องทำด้วยฉันทะ ตั้งมั่นในศรัทธา ละความลังเลสงสัยให้หมดสิ้นไปจากจิต จะบังเกิดผลคุ้มค่าเกินกว่าที่คิด อย่ามัวมีมิจฉาทิฐิอยู่ ปล่อยให้เสียโอกาส โอกาสก็จะไปเป็นของคนอื่น แล้วเราจะโทษดวงชะตาอยู่ทำไม นี่แหละ..วิธีแก้กรรมแก้ดวงชะตาวิธีหนึ่ง ไม่ต้องขอให้ใครช่วย เราช่วยตัวเอง พึ่งตัวเอง อาศัยแค่จิตใจของเราเท่านั้น ที่จะตัดสินชีวิตของเรา เราคือผู้ให้และผู้รับ ผู้ให้คือศรัทธารับเอาส่วนบุญมีให้ใช้ ไม่ใช้ก็ไม่ได้ใช้ สังขารก็ไม่รอเวลา การแตกดับของรูปกายมีเวลาจำกัด มีไม่มากสั้นนิดเดียว อาจไม่ทันตั้งตัว ไม่ทันได้เตรียมตัว ไม่ทันได้คิด คิดได้ก็สายเกินจะแก้ไข ไปไม่มีอะไรติดตัวไป ไม่มีทุนทรัพย์ไปสร้างภูมิใหม่ ไม่มีบุญนำทาง ไปอย่างไร้จุดหมายที่เรียกไปตามยถากรรมนั่นเอง คนฉลาดคงไม่คิดเลือกทางเดินอย่างนี้ ต้องเลือกทางที่ดีกว่า ผู้รับคือ รับเอาส่วนบุญ

ขึ้นเขาคิชฌกูฏ กราบรอยพระพุทธบาท

กฎแห่งกรรมเป็นกฎเหล็ก ทั้งดุดันและนิ่มนวลตามกระแสกรรมดีกรรมชั่ว สิ่งที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาเริ่มก่อตัวบังเกิดกับตัวข้าพเจ้า อาการเจ็บป่วยจากกระดูกทับเส้นประสาททำให้เสียวชาตามตัว อันเป็นผลมาจากการที่ไปรักษาโรคต่าง ๆ ให้ผู้อื่นด้วยการใช้พลังอำนาจจิต เราไปขวางทางกรรมของคนที่กำลังเสวยผลกรรมอยู่ พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสเตือนสติไว้ว่า “บุคคลใดทำกรรมนั้นไม่ให้ศักดิ์สิทธิ์ บุคคลนั้นต้องชดใช้กรรมนั้น” ถึงแม้การกระทำนั้นกระทำด้วยความเมตตา กรุณาก็ตาม ก็ต้องชดใช้ อย่างเราไปช่วยโจรให้ที่หลบซ่อนจากการตามจับของเจ้าหน้าที่ ก็จะมีความผิดในการให้ที่หลบซ่อนพักพิงกับผู้ร้าย เจ้าหน้าที่ก็จะจับตัวไปลงโทษได้เช่นกัน ได้เขียนไว้ในตอนต้นแล้วว่า การขวางกรรมทำการรักษาโรคร้ายต่าง ๆ ด้วยความอยากช่วย อยากทดลองพลังอำนาจจิตของเรา *ไปกระทำให้กระแสกรรมนั้นเปลี่ยนแปลงไป ไม่มีอำนาจตามกฎของกรรม ตัดรอนความศักดิ์สิทธิ์ เหตุที่ว่าเช่นนี้เริ่มมาบอกความจริงกับเรา เพราะไปหาหมอรักษาโรคหนึ่งจะได้แถมโรคอื่นกลับมาด้วยทุกครั้ง* จึงรู้ว่าโรคที่เป็นอยู่เป็นกระแสแห่งกรรม ต้องหาวิธีแก้กรรมตัวนี้ด้วยการทำความดี แผ่อานิสงส์ให้เจ้ากรรมนายเวรและชดใช้วิบากกรรมด้วยการเจริญกรรมฐานตามป่า ตามเขา ตามถ้ำ เป็นการฝึกซ้อมขันติ วิริยบารมีไปพร้อมกัน ได้ชวนพรรคพวก ๔ คนขึ้นไปบำเพ็ญบารมีบนเขาคิชฌกูฏอย่างน้อยหนึ่งครั้งชีวิตจะไม่ลำบากและมีโชคลาภ เราไปด้วยกัน ๕ คน ต่างคนต่างก็ไม่รู้ว่าอยู่สูงแค่ไหน? ขึ้นกันอย่างไร? ความจริงแล้วในฤดูกาลไหว้รอยพระพุทธบาท จะมีรถวิ่งขึ้นไปส่งช่วงหนึ่งแล้วเดินทางเท้าขึ้นไปอีกช่วงหนึ่ง ด้วยความไม่รู้ คิดว่าไม่ไกล ไม่สูงมาก ในนอกฤดูกาลไม่มีคนขึ้นไป เขาห้ามขึ้น เราได้นำเอารถไปจอดไว้ที่ทำการชลประทานตีนเขา แล้วเดินแบกสัมภาระขึ้นเนินเขา ช่วงแรกก็มหาโหดอยู่แล้ว เหนื่อยแทบขาดใจ เส้นทางที่เดินไปขึ้นเนิน ลงเนิน แต่ละเนินมีระยะทางยาวสูงชันสลับกัน ไกลแค่ไหนไม่รู้? เดินไปพักไป ได้ทิ้งข้าวของบางส่วนไว้ข้างทางเพราะแบกต่อไปไม่ไหว

ขึ้นจากเที่ยงวันถึงยอดเขาเที่ยงคืนพอดี เดินกันเกือบไม่ถึง จะถอดใจก็หลายครั้ง ต้องอาศัยกำลังใจจากที่เราเป็นผู้นำจะท้อไม่ได้ คิดอยู่อย่างนี้ตลอดทาง เดินจนถึงลานพระสีวลีสามทุ่ม ทำอาหารกินกันแล้วเดินต่ออย่างไม่มีจุดหมายปลายทาง

คืนนั้นนอนกันในถ้ำพระฤๅษีได้บอกกล่าวแล้วเตรียมที่นอน ข้าพเจ้าบอกกับพระแม่ธรณีให้คุ้มครอง ขณะที่กำลังนอนกันอยู่ ทุกคนเห็นปากถ้ำปิดลงมาเหมือนมีคนมาก่ออิฐปิดเอาไว้ เห็นเช่นนั้นทุกคนก็คลายความหวาดระแวงในอันตราย นึกขอบคุณพระแม่ธรณี ท่านปิดปากถ้ำด้วยอำนาจอิทธิฤทธิ์ให้ป้องกันอันตรายกับพวกเรา จึงหลับกันสบาย

รุ่งขึ้นออกสำรวจพื้นที่ ด้านบนเป็นลานคอนกรีต สภาพรอบ ๆ ร่มรื่น ธรรมชาติสวยงาม อากาศสดชื่น ไม่ร้อนค่อนข้างเย็น มีศาลาที่พัก เครื่องครัวพร้อม ด้านขวามือของลานหินเป็นที่สถิตรอยพระพุทธบาท เป็นรอยธรรมชาติเหยียบอยู่ บนหินข้าง ๆ มีหินก้อนโตรูปร่างคล้ายบาตรพระวางคว่ำอยู่ เขาเรียกว่า "บาตรพระพุทธเจ้า" ได้ไปกราบรอยพระพุทธบาท สวดมนต์ เตรียมที่พัก ทำอาหารกินกัน จึงไปตรวจดูบริเวณตามป้ายที่บอกทาง ไปดูลานพระอินทร์ ไปสักการะหินลูกบาตรพระอานนท์ หินลูกบาตรพระโมคคัลลาน์ หินลูกบาตรพระสารีบุตร บนยอดเขาอีกลูกใกล้ ๆ กัน อยู่บนนั้นเหมือนอยู่บนทิพย์วิมาน ลืมเรื่องต่าง ๆ ข้างล่างหมดสิ้น

มีการปฏิบัติธรรมเจริญภาวนากันอย่างเคร่งครัด ขณะนั่งอยู่ก้อนเมฆจะผ่านตัวเรา อากาศชื้น อยู่ปฏิบัติธรรมกัน ๕ คืน นับว่าสมเจตนาที่ได้ขึ้นไปปฏิบัติเพื่อตัดอกุศลวิบากกรรมตามที่ตั้งใจไว้ ใช้รูปกายเป็นเครื่องสำนึกผิด ใช้ความเหน็ดเหนื่อยที่ต้องทรมานเดินขึ้นเขาเป็นการเปลื้องหนี้กรรม ใช้การบำเพ็ญกรรมฐานเป็นเครื่องต่อรองขออโหสิกรรม ใช้สัจจะ ขันติ วิริยบารมีเป็นฐานรองรับ

บนเขาลูกนี้มีอะไรมากมาย มีความศักดิ์สิทธิ์สมตามคำร่ำลือ เป็นที่สถิตของเหล่าเทวดาที่มาบำเพ็ญ มารักษา มากราบไหว้รอยพระพุทธบาท เป็นมิติซ้อนมิติอยู่ มิติปกติเป็นป่า มิติเร้นลับเป็นทิพย์วิมานของเหล่าเทวดา เป็นที่บำเพ็ญของพระฤๅษี ของคนบังบดแห่งเมืองลับแล

ตอนกลางคืน เราจะสวดพระพุทธมนต์บนลานรอยพระบาท ปฏิบัติกันบริเวณนี้ เช้าและกลางคืนอากาศหนาว ขณะปฏิบัติธรรมกันอยู่จะมีพลังอำนาจเร้นลับ เวลาอากาศหนาวจะมีพลังความร้อนพุ่งมาจากหินก้อนใหญ่ ตรงข้ามกับหินลูกบาตร ทำให้อบอุ่นเหมือนมีดวงอาทิตย์ส่องอยู่เราจะไม่หนาว หากออกจากบริเวณตรงนั้นก็จะหนาวจนตัวสั่น เป็นสิ่งที่ได้พบเห็นประการหนึ่ง

ดูภาพพระเวสสันดรชาดก

อีกประการหนึ่ง *มีผู้บอกว่าถ้าเราเป็นผู้มีบุญ ให้ส่องไฟฉายไปที่หินลูกบาตรในตอนกลางคืน จะปรากฏภาพต่าง ๆ อย่างน่าทึ่ง !!! จึงได้จุดธูปเทียนขออนุญาต ได้ตั้งจิตบริสุทธิ์ขอเป็นอธิษฐานบารมี หากพวกข้าพเจ้านี้จะมีบุญได้เห็นภาพไม่เกินวิสัยจะให้ดูได้ ขอโปรดให้บังเกิดภาพตามแต่เห็นสมควร จะได้รู้ จะได้เห็นให้เป็นบุญตากับทุกคน ได้ส่องไฟฉายอยู่พักหนึ่ง คิดในใจว่าคงไม่มีบุญได้ดู เห็นแต่ผนังหินลูกบาตรสีดำไม่มีภาพอะไรเลย คิดแค่นั้นก็บังเกิดอัศจรรย์ปรากฏขึ้นบนผนังหิน เป็นรูปพระเวสสันดรกำลังมอบช้างคู่บ้านคู่เมืองให้แก่พราหมณ์สี่คน!!! เป็นภาพเหมือนภาพวาดที่ผนังวัดพระแก้วไม่มีผิดเพี้ยน สีสันสวยงาม ลงรักปิดทอง ภาพจะเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ จากนั้นเป็นภาพนั่งบนรถม้าสี่คน มีองค์พระเวสสันดร พระแม่มัทรี กัณหา ชาลี มีพราหมณ์มาขอรถม้าก็ประทานให้อีก กลับเป็นภาพทั้งสองพระองค์ทรงอุ้มกุมาร กุมารีทั้งสองเดินเข้าป่า ภาพที่ทั้งสี่พระองค์ทรงแต่งเป็นฤๅษีนั่งบนศาลาในป่า ภาพชูชกไปขอกัณหาและชาลี ภาพเสือ สิงโตขวางทางนางมัทรี ภาพทรงช้างกลับเมือง*

ต่อจากนั้นเป็นภาพพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินนำหน้า พระอรหันต์เดินตามเป็นแถว แต่ละภาพสวยสดงดงาม เหมือนมีคนเอาเครื่องฉายภาพนิ่งฉายขึ้นไปบนผนังหิน พวกเราดูกันจนเพลิดเพลินใจ ก้มลงกราบแล้วแยกกันไปปฏิบัติธรรม เหนือคำบรรยายใด ๆ ถ้าใครได้พบก็จะเข้าใจด้วยตนเอง ถ้าจะตอบตามหลักวิทยาศาสตร์ ยากจะ

ตอบได้ นอกจากจะหาคำตอบได้จากหลักของเดชเดชา กฤษฎานุภาพของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ณ ที่นั้นเป็นผู้กำหนดเหตุการณ์ เพื่อสอนธรรม อบรมจิตของพวกเราให้เป็นผู้เสียสละ รู้จักบำเพ็ญมหาทานบารมีอย่างองค์พระโพธิสัตว์ พระเวสสันดรที่ได้บำเพ็ญมาจากอดีต ให้ดูว่าพระองค์ท่านเสียสละอันยิ่งใหญ่ เพื่อเป็นหนทางแห่งอนาคต พวกเราที่ขึ้นไปก็เสียสละกายเป็นบารมีทานให้กับชีวิต ภูมิ ภพ ให้บำเพ็ญความเพียรเป็นบารมีเช่นกัน ได้รับความเมตตาให้ได้เห็นสิ่งที่ไม่คาดคิด หากท่านผู้อ่านยังมีความสงสัยติดอยู่ในอารมณ์ มีคำตอบอยู่อย่างเดียวคือ ไม่รู้เกิดขึ้นได้อย่างไร? แต่ก็เกิดขึ้นแล้ว เห็นกันแล้ว ทุกคนมีความสงสัยไม่ต่างกัน แต่จะหาคำตอบอย่างตรงไปตรงมานั้น ไม่มี !!! มีแต่ปีติในจิตของพวกเราที่ได้เห็นภาพพิสดารที่บังเกิดให้เห็น นี่แหละโลกใบนี้ ได้ซ่อนความเร้นลับไว้มากมายให้ผู้อยากรู้ อยากเห็นได้ไปพบ เข้าไปค้นหา เข้าไปดู เข้าไปศึกษาเรียนรู้ เข้าไปอยู่กับธรรมชาติ ท่านทั้งหลายอาจพบอย่างที่พวกข้าพเจ้าพบ ขอได้จงพิจารณาเถิดว่า ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นหัวหน้า เหตุเกิดที่ไหนให้ดับที่นั่นอะไรทั้งมวลเกิดที่ใจของเรา ความสงสัยก็ใจของเรา ละความสงสัยที่ใจของเรา ละไม่ได้ก็ไปพิสูจน์เอา อย่ามัวมานั่งมานอนคิดสงสัยให้เปลืองสมอง เสื่อมเสียคุณภาพทางความคิดกับสิ่งที่เราไม่รู้อยู่ทำไม ทำไมไม่ทำให้รู้ จิตจะละความสงสัยไปได้

ข้อเขียนนี้ไม่มีเจตนาให้ผู้อ่าน *ได้อ่านแล้วมีความทุกข์* แต่ต้องการเปิดโอกาสให้ได้รับรู้ในสิ่งที่มีอยู่ ในชีวิตของคนเรายังมีเรื่องต่าง ๆ จะต้องแก้ไขอยู่มากมาย หากไม่แก้ไขก็จะกลายเป็นปัญหาชีวิต ปัญหาทางด้านวัตถุแก้ไม่ยาก ที่แก้ยากเป็นปัญหาของจิตใจ แก้ยากที่สุดคือปัญหาในกระแสกรรม จากการได้เห็นภาพเรื่องราวในชาดก เพื่อให้เห็นอานิสงส์ของการบำเพ็ญบารมีทานขององค์สัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นการเสียสละเพียงส่วนน้อยเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม

อีกประการหนึ่ง ทางด้านทิศตะวันตกของหินเป็นทางลานหินลาดลง มีอยู่จุดหนึ่ง ถ้าเราไปนั่งหรือนอนตรงนั้นจะมีพลังจักรวาล เป็นกระแสไหลมารอบทิศ มาสัมผัสกับพลังในกายของเรา พลังนี้จะวิ่งเข้าประสานกับพลังจิต เป็นพลังเพิ่มพูนกำลังของธาตุสี่คือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุไฟ ธาตุลม ให้ปรับประสานธาตุในธาตุ ธาตุต่างธาตุให้กลมกลืนกันกับ

วิญญาณธาตุ ทำให้จิตมีพลัง ทำให้รักษาสุขภาพกายให้สมบูรณ์แข็งแรง ช่วยเสริมพลังทางความคิด รักษาโรคต่าง ๆ ต้องพึงเข้าใจว่า การเจ็บป่วยมีเหตุอยู่ ๒ ประการ ประการแรก เจ็บป่วยปกติโดยธรรมชาติมี ๓ ลักษณะ

๑. โรคที่เกิดแล้ว รักษาก็หาย ไม่รักษาก็หาย กินยาสามัญก็หาย ไม่กินยาเลยระยะหนึ่งก็หายไปเอง

๒. โรคที่เกิดแล้ว รักษาจึงหาย ไม่รักษาก็ไม่หาย

๓. โรคที่เกิดแล้ว รักษาก็ตาย ไม่รักษาก็ตาย

ประการที่สอง เจ็บป่วยที่เกิดจากกระแสกรรม การรักษาต้องแก้ที่กระบวนของกรรมเสียก่อนจึงจะรักษา ไม่เช่นนั้นจะรักษาอย่างไรก็ไม่หาย ต้องรู้ว่าผลที่บังเกิดมาจากอะไร กระทำกับใครในชาติใด ใครจะช่วยแก้กรรมของแต่ละคน ในกรณีนี้แต่ละคนย่อมมีวิธีแก้ไขแตกต่างกันไป ทำอย่างไรเจ้ากรรมนายเวรจึงจะอโหสิกรรม เขาขออะไรต้องรู้ จงอย่าตกเป็นเครื่องมือของใคร ให้ถูกหลอกให้เสียทรัพย์ เสียเวลาหรือสูญเสียอื่น ๆ อีกมาก ถ้าหมอที่ชำนาญการรักษาต้องหาสมมติฐานให้พบเสียก่อน จึงจะจ่ายยา ไม่ใช่เห็นคนป่วยแล้วฉีดยาให้ทันที ถ้ากระทำอย่างนี้เรียกว่าเป็นหมอไม่จริง เอาแต่เงินค่ารักษา เช่นเดียวกับการสำรวจกระแสกรรม ตัดทอนกรรมได้ โรคเกิดจากผลของกรรมก็จะหายได้ พลังงานที่เกิดในจุดนั้นมีคุณค่าอย่างที่กล่าวมา ถ้าใครได้ขึ้นไปสมควรไปรับพลังงานนี้จะมีประโยชน์ที่ได้ขึ้นไป การสะเดาะเคราะห์ใช่จะแก้กรรมได้ทั้งหมด เป็นแต่เพียงวิธีหนึ่งในร้อยในพันวิธีการแก้กระแสกรรมเท่านั้น

หลวงปู่ให้สืบชะตาต่ออายุ

เพื่อให้เรื่องของกระแสกรรมที่มาบอกกล่าวมาปรากฏตัวมีความต่อเนื่อง ทั้งแก้ความสงสัยต่าง ๆ ในข้อเขียนข้างต้น ถึงพลังอำนาจบนเขาคิชฌกูฏที่ว่ารักษาโรคได้

ข้าพเจ้าไปรับพลังงานมาหลายครั้ง ได้ขึ้นไปเกือบทุกปีหลังจากได้ขึ้นไปครั้งแรกแล้ว ในบางปีขึ้นไปสองถึงสามครั้ง ได้ปฏิบัติและรับพลังทิพย์ที่ว่า แต่โรคในตัวของข้าพเจ้าก็ยังไม่หาย เพียงแต่ทุเลาเท่านั้น

ขอเรียนให้ทราบว่ากรรมของแต่ละคนเบาบางแตกต่างกัน สำหรับข้าพเจ้าบอกได้ว่าหนักจนถึงขั้นต้องพลัดพรากจากโลกนี้ไป คนเรามีกรรมดี กรรมชั่วสั่งสมอยู่มาก เหมือนเมล็ดพันธุ์พืช เอาเมล็ดพันธุ์ไหนไปปลูกก็จะได้พืชผลพันธุ์นั้น ในการเวียนว่ายแต่ละชาติได้เก็บสะสมไว้มากมาย แม้ในชาติปัจจุบันจะไม่ได้ทำกรรมชั่ว แต่ในชาติอื่น ๆ ได้สร้างไว้ จึงได้ปรากฏตัวแสดงธรรมให้เจ็บป่วย แม้แต่เศษกรรมก็มีผลต่อชีวิตของเราทั้งในชาติปัจจุบันและในอนาคต หากต้องการให้ได้ภูมิภพชาติที่ต้องเกิดใหม่ หมดจดสะอาดบริสุทธิ์ก็ต้องชดใช้หนี้เสียก่อน ถ้าจะเลือกเส้นทางนี้ในการสำนึกผิดยอมชดใช้ ใช้แบบผ่อนส่งจะได้ไม่รุนแรง อย่างอดีตกาลแม้แต่พระอรหันต์ พระโมคคัลลาน์เคยได้ทำมหาวิบากกรรมเป็นอนันตริยกรรม จนโจรมาทุบท่านดับขันธ์ อันเป็นเหตุมาจากท่านเคยกระทำกับพระบิดาและพระมารดาในชาติก่อน แต่ด้วยญาณทัศนะ ท่านหยั่งรู้วาระกรรม จึงยอมชดใช้หนี้ เพื่อไม่ให้ติดหนี้กรรมสืบต่อไป ที่จะเป็นหนามขวางกั้นทางแห่งพระนิพพาน

พุทธศักราช ๒๕๔๒ กลางปี ขณะเรียนวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร วปอ. รุ่น ๔๒ อาการกระดูกทับเส้นประสาทกำเริบ จะด้วยแรงกรรมอันใดก็ตามเป็นเหตุปัจจัยให้พบวิบาก พรรคพวกแนะนำหมอจีนรักษา ก่อนเดินทางไปศึกษาดูงานต่างประเทศ ไปคุนหมิง ประเทศจีน หมอจีนได้ให้กินยาเม็ดสีดำ ๒ เม็ด ไปถึงคุนหมิงยาออกฤทธิ์ ทำให้อาเจียน ถ่ายท้องตลอด ๕ วันที่ดูงาน กินอะไรไม่ได้ ในปาก ลำคอ ลำไส้และกระเพาะเป็นแผล ภายใน ๔ วันน้ำหนักลดลง ๑๒ กิโลกรัม แม้แต่น้ำยังดื่มไม่ได้ มีกลิ่นเหม็นเหมือนน้ำแช่ของเน่า เดินทางกลับมาถึงประเทศไทยเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลศิริราช ๑๕ วัน ในลำคอมีเชื้อแบคทีเรีย กินอาหารที่เป็นพวกแป้ง เคี้ยวแล้วจะแข็งเป็นหิน แม้แต่หมอเองก็ไม่เข้าใจว่าเป็นโรคอะไร? เป็นอาการที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ได้โรคใหม่มาอีกโรคได้แก่โรคเบาหวาน หมอบอกว่าตับถูกทำลาย ๓๐% หากเข้าโรงพยาบาลช้า ๑๕ นาทีคงตายไป

แล้ว น้ำที่ดื่มได้ในตอนนั้นเป็นน้ำโซดาสิงห์ นอกนั้นจะเหม็นเน่า ตับถูกทำลายจากยาจีน ๒ เม็ดที่กินเข้าไป ที่บอกไว้ตอนนั้นว่ารักษาโรคหนึ่งแถมอีกโรคหนึ่งเรียกว่า กรรมกำหนด ในช่วงแรกหมอคิดว่าเป็นเอดส์ พยาบาลใส่ถุงมือกันหมด ได้เจาะเลือดไปตรวจแล้วไม่ใช่ พยาบาลจึงถอดถุงมือ ยังได้ถามว่า "ทำไมไม่ใส่ถุงมือ" พยาบาลตอบว่า "ปลอดภัย ไม่ใช่โรคเอดส์ ตอนต้นคิดว่าใช่ อาการเหมือนกัน" ข้าพเจ้ายังคิดตลก หากเป็นก็แย่แล้วไม่เคยเที่ยวสำส่อน

คืนหนึ่งข้าพเจ้าคิดว่า คืนนี้น่าจะจากเรือนร่างที่เหมือนเรือผุ ๆ นี้ได้แล้ว จิตมันอ่อน หัวใจเต้นช้า หายใจไม่ค่อยจะมีกำลัง คิดว่าคงไม่พ้นคืนนี้แน่ ๆ จึงกำหนดสติไม่ให้กลัวพร้อมจะจากร่างกายนี้ไป ไม่ได้บอกใคร ๆ กลัวจะตกใจ หลับตาลงเจริญจตุตถฌานเพื่อถอดจิต หลวงปู่เทพโลกอุดรมายืนข้าง ๆ เตียงพร้อมเอามือลูบศีรษะ แล้วท่านก็ถามว่า "จะกลับแล้วหรือ?" ได้ตอบท่านว่า "จะกลับแล้ว" ท่านบอกว่า "ยังกลับไม่ได้หรอกนะ อดทนไปก่อน ยังมีงานให้ทำอีกอย่าง แต่ให้ไปทำการสืบชะตาต่ออายุเพื่ออโหสิกรรมหนักจะได้เป็นเบา ให้เอาผ้าสีเหลืองไปห่มพระเจดีย์ที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ๙ องค์" ถามท่านว่า "จะไปห่มที่ไหน เดินก็ไม่ไหวอยู่แล้ว" ท่านบอกว่า "เตรียมผ้าไว้จะได้ไปห่ม เตรียมให้พอก็แล้วกัน" หลวงปู่พูดจบก็หายไป

วันรุ่งขึ้นรู้สึกมีความแข็งแรงขึ้น กินข้าวได้ กินน้ำธรรมดาได้ อีก ๕ วันหมอก็ให้ออกจากโรงพยาบาล เจ็ดวันต่อมาทางวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักรพานักศึกษาไปดูงานในภาคเหนือ จึงได้ซื้อผ้าไปห่มเจดีย์ ห่มได้ ๑๒ องค์เกินไป ๓ องค์ โชคดีที่เพื่อน ๆ นักศึกษา ทั้งนายพล อธิบดี ผู้ว่าราชการจังหวัด รองอธิบดี ได้ช่วยกันปีนขึ้นไปห่มกัน อาการป่วยจึงค่อย ๆ ฟื้นตัว ที่ยังตกค้างอยู่คือ โรคเบาหวาน ที่ต้องรักษาเพิ่มอีกโรคหนึ่งก็เหมาะสมแล้ว กรรมเราสร้างมาเอง มาขอให้เราชดใช้ เราก็ชดใช้กันไปไม่ต้องร้องอุทธรณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น นับว่าโชคดีที่เรายังมีโอกาสได้ใช้ จะได้ไม่ต้องไปใช้ในภพชาติหน้าที่รอเราอยู่ อย่าลืมว่าอกุศลกรรมจ้องมองเราอยู่ หาช่องทางจะเข้ามาหาเราตลอดเวลา มีช่องว่างก็จะเข้ามาให้เราได้เสวยทันที ขอเตือนอย่าประมาทในกรรมโดยเด็ดขาด ต้องระวังปิดประตูให้ดี สร้างสติมั่นคง คอยแก้ไข หมั่นสวดพระพุทธมนต์ พระพุทโธช่วยเราได้

หนักเป็นเบา ทุเลาเป็นหาย ถ้าทำได้ก็ไม่ประมาทในกรรม สร้างคุณภาพจิตให้อยู่ในกุศล มีฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสาธรรมทั้งสี่ประการนี้เหมือนยาแก้กรรมเรียกว่า อิทธิบาท ๔ ต้องเจริญให้สมบูรณ์ในจิต จะคิดทำอะไรก็จะสำเร็จ

การได้ห่มผ้าพระเจดีย์เป็นวิธีแก้กรรมวิธีหนึ่งเฉพาะบุคคล แต่ใครได้กระทำด้วยจิตศรัทธาก็จะมีความเจริญด้วยกุศล กรรมจะมีพลังส่งผลกับบุคคลที่ได้กระทำ รวมทั้งการถวายผ้าห่มพระพุทธรูปจะปกป้องสิ่งที่ไม่ดี ไม่ให้เข้ามาในชีวิต อาการเจ็บป่วยในกายข้าพเจ้าจึงค่อยดีวันดีคืน

เรื่องของกฎแห่งกรรมขอเตือนสติให้ระลึก ให้ทุกท่านพึงสังวรตระหนักไว้เสมอ แม้แต่บุญวาสนายังเป็นดาบสองคม กระแสบุญนั้นถ้าอยู่กับคนดีมีปัญญา ก็จะส่งเสริมให้ตระกูลมีความเจริญรุ่งเรืองเป็นปึกแผ่นมีฐานะมั่นคง แม้บุคคลนั้นจะเกิดในตระกูลที่ยากจน ก็จะสร้างฐานะของตระกูลให้มีความร่ำรวย พัฒนาตนเองให้อยู่แนวหน้าพ้นความยากจน ถ้าอยู่ในตระกูลที่มั่งมีอยู่แล้วก็จะเพิ่มพูนให้มั่งมียิ่งขึ้น หากแต่บุญวาสนานั้นมาอยู่กับคนโง่ ก็เสมือนกับให้อาวุธกับโจรมีแต่ทำลาย แก่งแย่ง ฆ่าฟัน กอบโกยเอาเป็นของตนเอง ไม่คำนึงถึงผู้อื่น ใช้แต่อารมณ์เป็นเครื่องตัดสินปัญหาชีวิต มีแต่ความโลภ ความโกรธ ความหลง จิตถูกฝึกให้ติดอยู่กับความต้องการ ไม่ใช้ปัญญาพิจารณา ใช้แต่สามัญปัญญาหรือโลกียปัญญา มูลเหตุเกิดจากพ่อแม่ได้เสี้ยมสอนโดยไม่รู้ตัว ความรักเข้าสิงสู่จิต ตามใจในสิ่งที่ผิดตั้งแต่เล็กจนโต เขาเติบโตมาด้วยการถูกเอาใจ จึงซึมซับรับเอาไว้อยู่ตลอด โลกียปัญญาเข้าครอง เข้าเป็นเจ้าเรือนในจิต เจริญมาด้วยการปรนเปรอวิสัยโลกอย่างสุดเหวี่ยง ทำอะไรจึงเอาแต่ใจ *ยึดถือโลกธรรมเป็นแก่นของชีวิตจนมัวเมาปักแน่นอยู่* ถอนตัวไม่ขึ้น สุดท้ายจะทำลายตระกูลจากมั่งมีก็จะยากจน จากจนมากก็จะจนมากขึ้น รบราฆ่าฟัน แย่งสมบัติที่ไม่ได้เอามากันภายในหมู่พี่น้อง ในหมู่ญาติ ดังมีบทเรียนให้เห็นอยู่ทั่วไป บุญวาสนาหากอยู่กับคนดีมีปัญญาก็เหมือนบุคคลนั้น “มากับความสว่างไปกับความสว่าง มากับความมืดไปกับความสว่าง ในทางกลับกัน ถ้าวาสนานั้นมาอยู่กับคนโง่เหมือนหนึ่งบุคคลนั้นมากับความสว่างไปกับความมืด มากับความมืดไปกับความมืด” เราจะเลี้ยงลูกอันเป็นแก้วตาดวงใจของเราแบบไหน? จะให้มากับความสว่างไปมืด

หรือมากับความมืดไปสว่าง มากับความมืดไปมืด พ่อแม่เป็นผู้สร้าง เป็นผู้กำหนดมูลเหตุ ปัจจุบันกรรม ส่วนอดีตกรรมเป็นเรื่องยากจะเดาแต่ป้องกันได้ หากเราไม่ละเลย หลงผิด ติดอยู่แต่วัตถุธรรม

ขอเน้นพระพุทธพจน์อีกครั้ง กรรมใดใครก่อ บุคคลนั้นต้องเป็นผู้รับกรรมนั้น จะแบ่งกรรมให้ผู้อื่นไม่ได้ ทั้งกุศลและอกุศล ยกเว้นผู้อื่นมาแบ่งไปดังข้อเขียนในเบื้องต้น บุคคลใดมารับก็จะกลับเป็นกรรมของคนนั้น ขอให้แยกออกให้เป็นตามกฎแห่งกรรม กุศลที่ได้กระทำนั้นสามารถแผ่เป็นอานิสงส์ให้ผู้อื่นได้ อกุศลที่ได้กระทำย่อมไม่สามารถแผ่ให้ผู้อื่นได้

ได้พระเขี้ยวแก้ว

จะจริงหรือเท็จก็เหลือจะคาดเดา ขอท่านจงพินิจวิเคราะห์ดูเอาเอง เป็นเรื่องน่ารู้ว่าอะไรเกิดขึ้น! เกิดขึ้นได้อย่างไร? ทำไมจึงเกิด เกิดขึ้นเพื่ออะไร? จึงเขียนบอกเล่าเพื่อให้ท่านผู้รู้ได้ช่วยพิจารณาสถานการณ์ที่บังเกิด

ในคืนวันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้าอยู่บนบ้านที่จังหวัดชลบุรี ได้สวดมนต์เจริญกรรมฐานตามปกติ ได้ยินเสียงบอกว่า “พรุ่งนี้ให้ไปที่ชายทะเลที่เขาสามมุก จะมีหอยมือเสือนำพระเขี้ยวแก้วมามอบให้ ให้ไปนั่งอยู่ที่โขดหิน ได้มาแล้วให้เก็บไว้ มีโอกาสให้ไปบรรจุไว้ในเจดีย์ ไม่เชื่อให้ไปพิสูจน์” จะจริงก็พรุ่งนี้ จะไม่จริงก็พรุ่งนี้คือคำตอบ หากไม่ไปมันก็ไม่จริงตลอดไป หากไปความจริงจะถูกเปิดเผย อย่ามัวลังเลสงสัยจะได้ไม่โง่ ไม่เช่นนั้นจะโง่ตลอดชีวิต เป็นคำตอบที่มีการท้าทายให้เราสนใจอยู่ในตัว อย่างกับรู้ใจเรา ทั้งบอกให้ใส่ชุดขาวไป

ในวันรุ่งขึ้น ความอยากรู้อยากเห็นบังคับให้ข้าพเจ้าไป ณ จุดที่บอกกล่าว ไปนั่งรออยู่เกือบค่อนวัน ร้อนก็ร้อน หิวก็หิว เฝ้ามองดูท่ามกลางกระแสคลื่นที่เข้ามากระทบโขด

หิน นั่งคอยจนเกือบล้มเลิก จิตมันตะคอกให้กลุ้ม มันเริ่มออกอาการกระวนกระวายใจ กะไว้ว่าจะทนนั่งอยู่ไม่เกิน ๓๐ นาทีก็จะกลับ ถูกหลอกเหนื่อยเปล่า จิตคิดฟุ้งซ่านต่าง ๆ นานา ร้อนรุ่ม นั่งไม่ติด นึกโกรธตัวเอง เชื่ออะไรง่าย ๆ แดดเผาแสบไปทั้งตัว เสียงานและเวลา ขณะว้าวุ่นอยู่นั้น ในน้ำเป็นแสงสว่างอย่างกับมีหลอดไฟกำลังเคลื่อนมาแต่ไกล มองดูด้วยความขนลุกขนพอง แต่ก็ยังไม่รู้ว่าอะไรเพราะยังอยู่ระยะไกล ได้ลงไปยืนอยู่บนหินติดกับชายน้ำ ที่ตรงนั้นติดหน้าผา ไม่มีหาดทราย เมื่อแสงนั้นเข้ามาใกล้จึงมองเห็นเป็นหอยมือเสือขนาดใหญ่ กำลังเคลื่อนตัวเข้ามาหาอยู่ตรงหน้า มันอ้าปากออกกว้าง มองเห็นเม็ดสีขาว ๆ อยู่ในปาก ๕ *องค์ ในใจคิดว่า นี่กระมังเม็ดพระเขี้ยวแก้ว จะเอามือหยิบก็กลัวมันจะงับมือ ยืนดูอยู่พักหนึ่งมันอ้าปากไม่ไปไหน จึงตัดสินใจเป็นอย่างไรก็เป็นกัน* เอามือไปหยิบทั้ง ๕ องค์ออกจากปาก ยกมือไหว้กล่าวขอบพระคุณ มันจึงถอยกลับหายไปในทะเล องค์ขาว ๆ ที่หยิบขึ้นมานั้นเมื่อถูกมือก็เกิดอาการเสียวซ่านไปทั้งกาย เป็นเม็ดสีขาวส่องประกาย จึงกลับขึ้นมา ขณะนี้องค์พระเขี้ยวแก้วได้นำไปบรรจุไว้ในองค์พระเจดีย์ทางเหนือ ที่ได้ร่วมกันสร้างเจดีย์ไว้ที่วัดม่วงคำ อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่ พร้อมทั้งสร้างพระอุโบสถ พระประธานในพระอุโบสถ นับเป็นการสร้างมหาทานบารมีชั่วนิจนิรันดร์ไว้ในพระพุทธศาสนา เป็นการสืบทอดพระพุทธศาสนา พระเจดีย์ พระประธานสร้างเสร็จแล้ว เหลือแต่พระอุโบสถที่ยังตกค้างที่จะต้องทำต่อ (ปัจจุบันพระอุโบสถเกือบเสร็จเรียบร้อยแล้ว) นี่เป็นปรากฏการณ์อย่างหนึ่งที่ถือว่าแปลกเหนือเหตุเหนือผล !!! หอยตัวนั้นมาได้อย่างไร? ใครเป็นผู้กำหนดเหลือที่จะเข้าใจได้ แต่เป็นเครื่องยืนยันว่า คำบอกกล่าวนั้นเป็นจริง มีเงื่อนไขให้ได้ค้นคว้าหาต่อว่า ทำไมต้องเป็นเรา ผู้อื่นอาจมีประสบการณ์เช่นนี้ เรารู้ไม่ได้เพราะเขาเหล่านั้นไม่เปิดเผย แม้เราเองก็ไม่เปิดเผย เพิ่งเขียนเปิดเผยครั้งนี้เพื่ออาจมีประโยชน์กับผู้สนใจใคร่ได้ทดลองปฏิบัติ ทำให้มีประโยชน์ต่อการอบรมจิตใจให้เรืองปัญญาเป็นสัมมาทิฏฐิ อย่างน้อยตัวเองคนใกล้ชิดได้พบความสุข ทำให้เรารู้ตัวอยู่เสมอ มีความระมัดระวัง มีความไม่เผลอตัว มีการไตร่ตรอง มีการพิจารณาอยู่ตลอดเวลา ตามรู้ตามทันอารมณ์ของตนเอง สามารถกำกับให้สงบอยู่ได้ รู้สภาวะอารมณ์ตนแล้วจึงไปรู้อารมณ์ผู้อื่น ก็จะเข้าใจอย่างถ่องแท้ รู้ที่เกิด รู้ที่ดับ แค่นี้ก็วิเศษแล้ว ถ้าทุกคนทำได้อย่างนี้ สันติสุขของโลกก็จะบังเกิด ความสงบสุขก็ปรากฏ ไม่รบ

ราฆ่าฟันเพื่อแก่งแย่งผลประโยชน์ หากทุกคนกำกับจิตของตนได้ โลกก็จะไม่เปรอะเปื้อนด้วยจริตอารมณ์ การดำรงชีวิตจะไม่เปราะบางไปตามกระแสของกามคุณ อันเป็นสาเหตุให้เกิดตัณหาเข้าไปอยู่ในเวทนาจิต ไม่พ้นจากทุกข์เวทนาภายใน เพราะการเกิดสิ่งนี้ สิ่งนี้จึงเกิด เพราะการดับของสิ่งนี้ สิ่งนี้จึงดับ เป็นกระแสวิ่งเข้าไปในชีวิต จะเกิดจะดับ ย่อมมีกรรมเป็นปัจจัยรองรับ เรารู้อยู่อย่างไร เราเห็นอยู่อย่างไร เราจะแก้อย่างไร จะดำเนินอย่างไร ก็ตัวเราทั้งสิ้น

เข้านครคำชะโนด

คำชะโนด เป็นมิติมหัศจรรย์อันเร้นลับ เป็นดินแดนที่ท้าทายต้องการให้ทุกคนเข้าไปพิสูจน์ความจริง มีตำนานเรื่องเล่ากันมากมาย ที่บุคคลได้พบเห็นความแปลกในดินแดนแห่งนี้ ท่านผู้สนใจคงต้องไปสอบถามกันเอง ข้าพเจ้าจะเขียนเฉพาะที่ได้พบเห็นด้วยตนเอง ตอนที่ได้เข้าไปบำเพ็ญอยู่ในนั้น บริเวณนั้นเป็นป่าเนื้อที่ประมาณ ๕๐ ไร่ อยู่กลางทุ่งนา เป็นที่ลุ่ม ต้นไม้ในป่าแห่งนี้มีลักษณะเหมือนต้นตาล ลำต้นสูงเสียดฟ้าแต่ไม่ใช่ต้นตาล มีเพียงแห่งเดียวในประเทศไทย เอาไปปลูกที่อื่นก็ไม่ขึ้น ตายหมด ชาวบ้านเรียกต้นชะโนด จนกลายเป็นชื่อของสถานที่แห่งนี้ รอบ ๆ ป่าชะโนดเป็นทุ่งนา ใครไปตัดต้นชะโนดจะมีเหตุอันเป็นไป เป็นสถานที่เคารพของชาวบ้านบริเวณนั้น และจังหวัดใกล้เคียงได้มาสักการะไม่ได้ขาด ในแต่ละวันทั้งชาวบ้าน พ่อค้า ข้าราชการ ประชาชนต่างไปสักการะเพื่อความเป็นสิริมงคล บนเนินห่างจากป่าประมาณ ๓๐๐ เมตรเป็นที่ตั้งของวัดศรีสุทโธ จากวัดมีสะพานทอดเข้าไปยังป่าคำชะโนด สะพานที่ทอดข้ามไปนั้นสูงประมาณ ๑.๗๐ เมตร เวลามีน้ำหลาก น้ำจะล้อมรอบป่าทั้งสี่ด้าน ในบริเวณป่าคำชะโนดมีบ่อน้ำขนาดใหญ่เรียกว่า บ่อน้ำทิพย์ น้ำใสจืดสนิท มีน้ำตลอดทั้งปี ไม่มีแห้งจากขอบบ่อที่ได้ก่ออิฐล้อมรอบ สามารถยื่นมือตักน้ำมาดื่ม ล้างหน้าได้ ป่าคำชะโนดอยู่ที่อำเภอบ้านดุง * จังหวัดอุดรธานี* สถานที่แห่งนี้ตามตำนานจะเกี่ยวข้องกับหนองหาญ จากการที่ได้เข้าไป

ปฏิบัติธรรมในป่าคำชะโนด จึงได้รู้เห็นว่านั่นคือ เมืองพญานาคเป็นมิติเมือง *ก่อนเข้าไปในบริเวณจะมีประตูเมือง เมืองเขาเป็นแก้วทั้งเมือง* มีคนอาศัยอยู่ในรูปทิพย์ จะมองไม่เห็นด้วยตาสามัญธรรมดา หากเขาไม่ให้รู้เห็น เข้าไปภายในเมืองแห่งนี้จะเห็นแต่ต้นชะโนดกับต้นนาคราชเท่านั้น อันที่จริงมีผู้ชายผู้หญิงอาศัยอยู่ พวกเขาอยู่บริเวณนั้นมีรูปร่างเป็นคนเหมือนอย่างเรา ทุกคนจะถือศีลบำเพ็ญบารมีกันอยู่ หากออกจากบริเวณก็จะมีรูปร่างเป็นงูใหญ่

ได้บอกกล่าวขอเข้าไปอาศัยบำเพ็ญบารมีธรรม พวกเขาอนุญาตให้การต้อนรับอย่างดี ภายในบริเวณเมืองคำชะโนดนั้นเมื่ออากาศหนาวจะอุ่น เมื่ออากาศร้อนจะเย็น เวลากลางคืนน่ากลัว เงียบวังเวง จะไม่มีคนเข้าไป เหมาะสำหรับการเจริญภาวนา

พวกเราประมาณ ๑๒ คน (จำไม่ค่อยได้) *ขอเข้าไปปักกลดเจริญภาวนาทางจิตในเมืองนาคราชแห่งนี้ ๒ คืน แต่ขอไม่เขียนไว้ตามคำขอร้อง พวกเขาขอร้องอย่าแพร่งพรายเรื่องราวในเมืองแห่งนี้ให้รู้กัน เท่าที่รู้ ข้าพเจ้าได้รับสัจจะจึงไม่อาจเขียนบอกเล่าได้

ในคืนวันที่สอง ตอนกลางคืนมีแสงสว่างอย่างดอกไม้ไฟ ลอยอยู่เหนือบ่อน้ำทิพย์เป็นเช่นเดิมทุกคนหลับหมด ได้ออกจากกลด เข้าไปดูเห็นเป็นลูกแก้วสีเหลือง สีเขียวมรกตใสมีประกายอยู่รอบ ๆ ได้กำหนดจิตอยู่พักหนึ่ง จึงกล่าวว่า “จะให้ดูหรือจะให้ ถ้าจะให้ก็เคลื่อนตัวมาใกล้ ๆ หากจะให้ดูก็ให้อยู่ที่เดิม” ลูกแก้วก็เคลื่อนตัวเข้ามาใกล้ จึงคว้าเอาไว้ เป็นลูกแก้วสองลูกจริง ๆ อยู่ในมือ ได้เก็บรักษาไว้จนถึงปัจจุบันนี้

ณ ที่บริเวณป่าคำชะโนดมีเรื่องแปลกอยู่อีกอย่างหนึ่ง เมื่อมีน้ำหลากหรือฝนตกหนักจนน้ำท่วมภายในบริเวณวัด แต่น้ำจะไม่ท่วมในเมืองคำชะโนดทั้ง ๆ ที่อยู่ต่ำกว่าเกือบ ๒ เมตรแม้น้ำจะมากแค่ไหนก็ตาม เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่ผู้ที่ได้พบเห็น เหมือนแผ่นดินตรงนั้นลอยตัวได้อย่างกับมีอะไรมาหนุน ยกให้ลอยตัว * ไม่ได้เป็นความลับ หน้าน้ำหลากให้เดินทางไปดู ไปพิสูจน์กันได้ทุกคน ถ้าจะถามว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น ก็หาคำตอบแบบวิทยาศาสตร์ไม่ได้ ว่าทำไม!!! ถ้าไม่เป็นอย่างนี้จะเรียกว่า มิติเร้นลับหรือ!!! ต้องเหนือเหตุผล เหนือคำวิจารณ์ เหนือคาดคิด เหนือคำอธิบายใด ๆ เหนือคำทำนาย

เหนือสามัญจิตจะหยั่งรู้ได้ อยากได้คำตอบต้องไปดูด้วยตนเอง ถ้าเห็นแล้วตอบตัวเองไม่ได้ ก็พึงนึกให้ได้ว่า เราจะไม่ประมาทในทุกสถานการณ์ จะดำรงสติสัมปชัญญะให้มั่นตลอดเวลา ไม่สร้างความเสื่อมให้เกิดกับตัว ทำให้หมดโอกาสได้ศึกษาเรียนรู้อย่างที่มีคำกล่าวของผู้รู้ว่า "ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ ไม่พูดไม่มีใครรู้ว่าเราโง่ พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง"

ได้พระพุทธรูปสมบัติในอดีตชาติ

เพื่อเป็นการยืนยันสัจธรรม ในการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลก ตามกฎแห่งกรรม ทั้งบอกกล่าวถึงสิ่งที่ไม่ได้เอามาและสิ่งที่ไม่ได้เอาไป เอาไปได้เฉพาะความดี ความชั่วเท่านั้น จะมัวเมาลุ่มหลง เข่นฆ่า ทำร้ายกัน ทำลายกันอยู่ทำไม ให้ผูกกันเป็นเจ้ากรรมนายเวรคอยติดตามกัน ทำลายกันในทุกภพทุกชาติ ความไม่รู้จึงทำให้เสียการ เสียคุณค่าของชีวิต สร้างความทุกข์ให้กับภูมิของตนเอง รู้แล้วสมควรแก้ไข คนเราถ้าเป็นคนดี จิตใจงามจะทำความดีไม่ยาก แต่จะทำความชั่วแสนยาก ถ้าเป็นคนชั่ว จิตชั่วทำชั่วไม่ยาก แต่จะทำความดีแสนยาก ดังนั้นจงทำความดีเพื่อตัดทุกขภพให้หลุดจากวิถีโคจรของชีวิตในการเวียนว่าย ท่องไปในภพต่าง ๆ เราสร้างกันได้ทำไมไม่สร้าง อะไรที่เป็นตัวขวางกั้นไม่ใช่อื่นใดจิตของเรานั่นเอง จะทำได้ต้องฝืน ต้องอดทน ต้องขยันหมั่นเพียร ต้องตั้งสัจจะต้องมีความพึงพอใจที่จะกระทำ ต้องยอมรับ ต้องยอมเหนื่อย ต้องยอมแก้ไข ต้องยอมปรับปรุง ต้องยอมรับรู้ในความจริงในกรรมของตนเอง การแก้ไขนั้นมันจะขัดกับความต้องการ ขัดต่อความรู้สึก จิตมันต่อต้าน ทำให้คิดผิดตลอดเวลาที่เรียกว่า เห็นกงจักรเป็นดอกบัวอยู่ร่ำไป ยอมรับมันไม่ได้ ทนต่อเหตุการณ์ไม่ได้ ทนต่อสถานการณ์ที่ต้องเสียไปไม่ได้ กิเลสมันเป็นเจ้าเรือนในดวงจิต มันจะต้องสู้ดิ้นรนเพราะมันจะสูญเสียบ้านที่มันอยู่อาศัย มีผู้มาแย่งความเป็นใหญ่จากมัน มีผู้มาสั่งการแทนมัน มันสูญเสียอำนาจ มันผูกติดอยู่กับเรือนของมัน มันจะขาดความสนุกรื่นเริง มันจึงเริ่มทุกข์ทรมาน ขัดขืนต่อสู้ทุก

วิถีทาง มันจะร้องขอ มันจะร้องคำว่า ไม่ยอม ไม่ยอม ไม่ยอมอยู่ตลอด มันจะหาพวกมาประสานกิเลส จนจิตนั้นยอมแพ้มัน ให้มันอยู่อาศัยให้เป็นใหญ่มีอำนาจเช่นเดิม มันจึงสงบ อย่าลืมว่าการเปลี่ยนแปลงจิตนั้น มันยุ่งยากต้องต่อสู้กัน เหมือนเข้าอยู่ในสมรภูมิเป็นสงครามที่ยิ่งใหญ่ การต่อสู้ของจิตในจิตมีการต่อสู้กันด้วยกลยุทธ์จนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะพ่ายแพ้ กรรมก็จะสวมรอยตามกุศลและอกุศลนั้น

พุทธศักราช ๒๕๒๑ ได้เดินทางไปจังหวัดมหาสารคาม นำคณะของสำนักงบประมาณ ไปดูงานเพื่อจัดสรรงบประมาณ เดินทางไปถึงอำเภอบรบือได้แวะไปที่วัดขวัญเมืองระบือธรรม ไปกราบท่านพระครูเจ้าอาวาส ท่านได้พาข้าพเจ้าไปกราบพระพุทธรูปองค์หนึ่งเป็นพระยืนแกะด้วยหินเขียวสูงประมาณ ๑.๒๐ เมตร พระหัตถ์ทั้งสองข้างยกขึ้นอยู่ในท่าประทานพรเรียกว่าปางห้ามสมุทร เป็นพระพุทธรูปที่มีพระพักตร์อิ่ม พระโอษฐ์ยิ้มได้พุทธลักษณะมองแล้วอิ่มใจ อีกองค์หนึ่งเป็นพระมารวิชัยหน้าตักกว้าง ๙ นิ้ว แกะด้วยหินเขียวเช่นเดียวกัน ท่านพระครูท่านบอกมีคนนำมาถวายไว้มี ๒ องค์ กราบเสร็จไม่ได้คิดอะไรมาก นึกอย่างเดียวเป็นบุญที่ได้กราบพระพุทธรูปเก่าแก่ เป็นพระพุทธรูปสมัยปาละ อายุราว ๑,๖๐๐ ปี ไม่ได้ติดใจอะไร

ตกกลางคืนเวลาสามทุ่มได้เข้านอนที่บ้านพักรับรอง ขณะกำลังนอนหลับมีชายผู้สูงอายุ นุ่งขาวห่มขาว ไว้ผมมวยด้านหลัง รูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางใจดี มานั่งข้างเตียงนอนบอกให้ไปเอาพระพุทธรูปที่ไปกราบเมื่อตอนเย็น ไปขอเก็บรักษาไว้ มันเป็นสมบัติของเราแต่อดีตชาติเมื่อ ๑,๖๐๐ ปี เราเคยเป็นเจ้าของ ให้ไปขอท่านพระครู อย่าลืมไปเอานะ ข้าพเจ้าบอก “ไม่เอาหรอก ของมีค่า ใครจะกล้าไปขอ” ชายผู้นั้นกล่าวว่า “ไปขอท่านพระครูก็ยกให้ อย่าดื้อ บอกให้ไปเอาก็ให้ไปเอาเสีย ของ ๆ เรา ให้กราบเรียนท่านว่า อย่าจำหน่าย ให้มอบให้กับเราไป พระพุทธรูปองค์นี้เคยจำหน่ายมาแล้ว ๓ ครั้ง ผู้จำหน่ายมีเหตุเป็นไปทุกคน จนเอาไว้ไม่ได้ จึงนำมาถวายไว้ หากทางวัดจำหน่ายก็จะมีเหตุอีก” ยังคุยไม่ทันจบ *คณะที่ไปด้วยกันก็มาเรียกให้ไปนอนกันที่จังหวัดร้อยเอ็ด เมื่อเข้าที่พักของโรงแรมแล้ว ชายผู้นั้นก็ไปหาอีกแล้วก็บอกอย่างเดิม ให้ไปเอาพระพุทธรูปกลับไปด้วยแล้วเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง ขอร้องให้ไปเอาพระพุทธรูป ตอนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกขัดเคืองใจ จะ

นอนก็ไม่ได้นอน ต้องขับรถไปอีกทั้งวัน เลยไปช่วยพรรคพวกทำเวทีมวยที่บึงพลาญชัย กลับเข้าห้องพักประมาณตีสาม ชายผู้นั้นก็มาหาอีก บอกให้ไปเอาพระพุทธรูปเช่นเดิม จึงได้บอกว่า “ไปเอาไม่ได้ พรุ่งนี้คณะจะออกจากโรงแรมที่พักตอนเช้า จะเดินทางกลับกรุงเทพฯ” ชายผู้นั้นตอบว่า “ไม่ออกเช้า จะออกตอนเที่ยง” ความอยากลองจึงรับปาก “หากออกเที่ยงจริง ๆ ก็จะไปลองขอท่านพระครู หากท่านมอบให้ก็จะนำไปเก็บรักษาไว้” เช้าลงมากินข้าว จึงถามหัวหน้าคณะจะกลับตอนไหน ได้รับคำตอบว่ากลับตอนเที่ยง มีงานต้องทำอีก ตรงตามที่ชายคนนั้นบอก จึงขอรถไปที่วัดขวัญเมืองระบือธรรม ได้บอกคณะว่าทางวัดจะขอฝากพระพุทธรูปเข้ากรุงเทพฯ ด้วย ทุกคนไม่ขัดข้อง เป็นรถตู้มีที่ว่างพอ * ไปถึงวัดได้คุยกับท่านพระครู ท่านบอกว่าจะมีคนไปดูเพื่อขอเช่าต่อ จึงได้เล่าความตามที่ชายผู้นั้นบอกกล่าว ให้ท่านพระครูได้พิจารณา ท่านบอกว่า “จริงทุกอย่าง" จึงได้ตัดสินใจยกให้ ได้ให้พระและสามเณรช่วยกันยกพระพุทธรูปขึ้นรถ พร้อมทั้งได้มอบพระพุทธรูปปางมารวิชัยอีกองค์หนึ่ง ต่อมาชายผู้นั้นได้มาบอกให้มอบพระพุทธรูปปางมารวิชัยให้กับเจ้าของ เขารออยู่ หากใครมาขอให้ยกให้กับคนนั้น รออยู่ ๒ ปีก็ไม่มีผู้ใดมาขอ ชายผู้นั้นมาบอกอีก ได้ตอบไปว่า “ไม่รู้จะให้ใคร ก็ปฏิบัติตามที่บอกไว้ทุกประการ ไม่มีผู้ขอจึงไม่ให้” ชายผู้นั้นจึงได้เนรมิตรูปหน้าของบุคคลที่เป็นเจ้าของ เมื่อเห็นหน้าก็เกิดปีติยินดีเพราะเป็นรูปหน้าของครูที่สอน เมื่อตอนเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยพลศึกษา ในสนามกีฬาแห่งชาติ จึงได้นำไปมอบให้และได้บอกกล่าวท่านให้รับทราบ ปรากฏว่าเมื่อท่านได้พระพุทธรูปไป ท่านได้เลื่อนตำแหน่งในปีเดียวกันถึงสองครั้ง ครั้งแรกได้เป็นรองอธิบดีกรมพลศึกษา อีกแปดเดือนต่อมาได้เป็นอธิบดีกรมพลศึกษา นี่คือสิ่งที่บังเกิดเพื่อยืนยันการเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏฏะตามแรงแห่งกรรม มีจริงเป็นจริงอย่าคิดประมาท ให้ทำดีเอาไว้เมื่อมีโอกาสเพื่อผลแห่งความสุขในอนาคตภพ เพื่อหลีกเลี่ยงความทุกข์ยาก เกิดมาเพื่อแก้ตัว มาทำภูมิสร้างภพ สร้างชาติที่ประเสริฐ มาชำระล้างอกุศลกรรมด้วยการทำแต่ความดี เราสร้างเองได้ ไม่ต้องไปขอใคร ไม่ต้องไปบนบานศาลกล่าว เพียงแต่สร้างพลังอำนาจจิตให้เข้มแข็ง ไม่ให้ตกอยู่ในอบายภูมิ ไม่ให้ขันธมารมาครอบครองจิต ไม่คิดชั่ว คิดแต่ดี คิดอยู่ในศีล คิดเดินไปสู่หนทางสงบสะอาดในจิต เดินตามหลักธรรมที่พระพุทธองค์ทรงสอนอบรมเวไนยสัตว์ ให้พ้นทุกข์ มีแต่เกษมสุขจนเข้าพระนิพพานในที่สุด

กฎของกรรมจากพระโอษฐ์ *กรรมใดอันผู้กระทำเห็นอยู่ว่า เกิดจากโลภะ เกิดจากโมหะก็ตาม กระทำแล้วจะน้อยก็ตาม จะมากก็ตาม กรรมนั้นอันบุคคลผู้นั้นพึงเสวยในอัตตภาพนั่นเทียว พื้นที่อื่นหามีไม่ เพราะฉะนั้น ผู้รู้จักกรรมฉะนี้ย่อมละ ไม่เสวยผลกรรมนั้นได้*

บุคคลเป็นพราหมณ์เพราะชาติกำเนิด ก็หาไม่ได้

จะมิใช่พราหมณ์เพราะชาติกำเนิดก็หาไม่ได้

บุคคลเป็นพราหมณ์เพราะกรรม ไม่เป็นพราหมณ์ก็เพราะกรรม

บุคคลเป็นชาวนาเพราะกรรม ไม่เป็นชาวนาก็เพราะกรรม

บุคคลเป็นพ่อค้าเพราะกรรม ไม่เป็นพ่อค้าก็เพราะกรรม

บุคคลเป็นศิลปินเพราะกรรม ไม่เป็นศิลปินก็เพราะกรรม

บุคคลเป็นคนรับใช้เพราะกรรม ไม่เป็นคนรับใช้ก็เพราะกรรม

บุคคลเป็นโจรเพราะกรรม ไม่เป็นโจรก็เพราะกรรม

บุคคลเป็นนักรบเพราะกรรม ไม่เป็นนักรบก็เพราะกรรม

บุคคลเป็นปุโรหิตเพราะกรรม ไม่เป็นปุโรหิตก็เพราะกรรม

บุคคลเป็นพระราชาก็เพราะกรรม ไม่เป็นพระราชาก็เพราะกรรม

ฯลฯ

บัณฑิตทั้งหลาย ย่อมมองเห็นซึ่งกรรมนั้นตามที่เป็นจริงอย่างนี้ ได้ชื่อว่าเป็นผู้ฉลาดในเรื่องวิบากแห่งกรรม โลกย่อมเป็นไปตามกรรม หมู่สัตว์ย่อมเป็นไปตามกรรม สัตว์ทั้งหลายย่อมมีกรรมเป็นเครื่องขึงรัด เหมือนลิ่มสลักขันให้รถหยุด (เบรกรถม้า) รถที่กำลังแล่นอยู่เพราะการบำเพ็ญตบะ การประพฤติพรหมจรรย์ การสำรวมเพราะการฝึกตนนั่นแหละ บุคคลจึงเป็นพระพรหม กรรมจึงเป็นเครื่องร้อยรัดชีวิตให้ตกอยู่ในวิบากกรรมเหล่านั้นเที่ยงแท้ ไม่ผันแปร อยากได้ภพ ได้ชาติกำเนิดอย่างไร? ก็ให้กระทำอย่าง

นั้น อย่าอยากได้อย่างหนึ่งไปกระทำอีกอย่างหนึ่ง ผลที่ออกมาย่อมไม่สมเจตนา กฎของกระบวนกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วเสมอกันทุกคน ไม่ได้รับในชาตินี้ก็ต้องไปรับในชาติหน้า ในชาตินี้เราเสวยผลของอดีตกันอยู่ ทั้งสุข ทั้งทุกข์ ทั้งสมหวัง ทั้งผิดหวัง ทั้งมั่งมี ทั้งยากจน ล้วนแต่มีผลมาจากกรรม ผู้รู้ย่อมเกรงกลัว ผู้ไม่รู้ย่อมไม่ขยาดเกรงกลัว ส่วนตัวข้าพเจ้าได้พบแล้ว ได้เห็นแล้ว ได้เข้าใจแล้ว ได้พิสูจน์แล้ว ย่อมต้องมีความขยาด เกรงกลัว พรั่นพรึงต่อกรรมแน่นอน ทั้งจะไม่ประมาทในกรรม อยู่อย่างสำรวมอินทรีย์ทั้งภายในและภายนอก ข้อเขียนตอนใดกระทบอารมณ์ของผู้ใด ข้าพเจ้าขอขมากรรมไว้ในโอกาสนี้ด้วย

กรรมเป็นสิ่งที่น่ารื่นรมย์ เป็นสิ่งที่น่าเกรง เป็นสิ่งที่น่ากลัว เป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง เป็นสิ่งที่น่าขยาด เมื่อยังมีเวลาให้คิด ทำไมไม่คิด? มันคิดได้ทำได้ เมื่อหมดเวลาก็หมดโอกาสจะคิด อุปสรรคที่อยู่รอบตัวเรา เราเป็นผู้สร้าง ผู้ให้โอกาสกับตัวเรา ทั้งสร้าง ทั้งทำลาย อยู่ภายใต้อำนาจจิตของเรา ไม่ใช่จิตของคนอื่น จิตดีกรรมดี จิตชั่วกรรมชั่ว มีผลตามกรรม กฎแห่งกรรมมีผลกับทุกคน ทุกเหล่า ทุกคนมีความหวังในชีวิตที่ดี ก็ต้องป้องกันสิ่งที่ไม่ดี อย่าให้เข้ามา ต้องป้องกันไว้ก่อน มาถึงแล้วแก้ไม่ทัน เด็กเกิดมายังต้องฉีดยาให้เป็นภูมิคุ้มกันโรคต่าง ๆ ไม่ให้เกิด เกิดแล้วรักษายาก ต้องค้นหายา ค้นหาหมอที่เก่งมาช่วย ทำดีเป็นการสร้างแนวต้านกระแสอกุศลวิบากกรรม ทั้งช่วยส่งเสริมกุศลวิบากกรรมให้มีพลังมาเป็นพลังชีวิต

ยอดคน เหนือคน เหนือตน

ยอดคนนั้นต้องสามารถจะกำหนดจิตบังคับให้สงบ เกิดสติปัญญาได้ในท่ามกลางความวุ่นวาย เมื่ออยู่ในความมืดต้องเค้นหาความสว่างออกมาให้ได้ ไม่ให้จิตตกอยู่กับความมืด บนเส้นทางที่เรียบง่ายใครเดินก็ได้ อย่างที่ได้กล่าวไว้แล้วในตอนต้น เดินขึ้นเขาวงพระจันทร์มันไม่เรียบง่ายคนจึงไม่ค่อยเดินกัน บนเส้นทางชีวิตนั้นมันไม่เรียบง่ายอย่างที่คิด แต่เต็มไปด้วยสภาพปัญหาอุปสรรคตลอดการดำรงชีวิต หากเข้าใจนำอุปสรรคให้มาเป็นอุปกรณ์ในการต่อสู้ ย่อมจะนำความสำเร็จมาสู่ชีวิต ชีวิตก็จะไม่สับสนวุ่นวาย ต้องเข้มแข็งต่อสู้ตลอด อยู่ที่ใครมีสติปัญญามากกว่ากัน คนอ่อนแอก็ต้องเป็นผู้แพ้ คนอดทนย่อมเป็นผู้ชนะ ใครจะสร้างความสงบท่ามกลางความสับสนได้มากกว่ากัน เป็นคำตัดสินขั้นสุดท้ายของชีวิต สงบท่ามกลางความวุ่นวายย่อมมองเห็นปัญญา เห็นปัญหาในความยุ่งยากย่อมมองเห็นธรรม เห็นธรรมคือความสงบ เห็นความสงบคือเห็นแก่นธรรม เห็นแก่นธรรมคือเห็นชีวิต เห็นชีวิตคือเห็นธรรมชาติ เห็นความสงบหนึ่งเดียวคือเห็นพระนิพพาน เห็นพระนิพพานคือเห็นกิเลสที่ไม่มากำเริบในดวงจิต ค้นพบอิสรภาพ คือ สันติสุขอันเป็นอมตะของชีวิต อย่างนี้จึงเรียกว่า ยอดคน คนเหนือคน คนเหนือตนอย่างแท้จริง

ดีมิใช่ให้ใครมาชมเชย จิตมันดีเอง ชั่วมิใช่ใครต้องตำหนิ จิตมันชั่วเอง คำชมคำตำหนิล้วนเป็นมายา ใครดื่มกินจะหลงใหลเมาหมกกับอารมณ์ จะเสียความเป็นคนยอดคน คนเหนือคน เหนือตน จงมีสติแล้วจะรู้ว่าเราเป็นใคร มาจากไหน มาทำไม จะไปไหน ไปอย่างไร ไปเมื่อไหร่ ไปดี ไปไม่ดี ไปอยู่ในภูมิใด “ทำดีไปมนุษย์ภูมิ เทวภูมิ พรหมภูมิ พุทธภูมิ ทำชั่วไปภูมิเดรัจฉาน ภูมิเปรต ภูมิอสุรกาย ภูมิสัตว์นรก นี่คือกฎเหล็กของกรรม” หลักการไปดี อย่าให้จิตพลัดพรากจากสัมมาสติไปสู่มิจฉาสติ ให้สัมมาสติเจริญในจิตอยู่ตลอดเวลา ให้สงบอยู่ในเบื้องต้นท่ามกลางและในที่สุด อยู่คงที่ในสัมมาสติ เท่านี้ก็ผ่านพ้นวิกฤตอันเลวร้ายในชีวิต รู้ที่ไป ไปสุข ไปทุกข์ ทำตนเป็นยอดคน ไม่ต้องนั่งอ้อนวอนใคร ไม่ต้องขอให้ใครช่วย ไม่ต้องให้โหราจารย์ผู้เขียนโหราศาสตร์มานั่งทำนายทาย

ทัก ไม่ต้องสะเดาะเคราะห์ เพียงเจริญกรรมฐานอบรมจิต สร้างสัมมาสมาธิให้สถิตอยู่กับจิต จิตมันจะทำลายมิจฉาทิฐิ ให้ออกจากจิตด้วยอำนาจขององค์กรรมฐาน เท่านี้ก็เพียงพอ “จงคิดเอา เราจะเป็นคนยอดคน หรือจะเป็นคนเดนคน”

ร่วมเดินทาง

คำว่าร่วมเดินทางนั้นหมายถึง การร่วมเดินทางตามกระแสกรรมของพระพุทธองค์ที่ทรงสั่งสอนเพื่อชวนเวไนยสัตว์ให้ผ่านพ้นทุกข์ *พ้นจากการร้อยรัดเกาะกินจากกิเลส ที่ฉุดกระชากเหล่าสัตว์โลกที่หลงโลกีย์ จนถอนตัวไม่พ้นจากพันธนาการ*

พระพุทธองค์ทรงชี้ทางปัญญา ให้ส่องสว่างรู้เห็นกฎเกณฑ์ เห็นหนทางแห่งความสงบสุข ตราบใดที่เรามีพระพุทธะอยู่ในจิต ตราบนั้นเรามีพระพุทธองค์อยู่ข้าง ๆ กายเรา แม้จะนั่งอยู่กับพระองค์ท่าน แต่ในจิตไร้พุทธะ ก็ห่างจากพระองค์ท่าน แม้จะอยู่ไกลจากพระองค์ท่าน หากในจิตมีพุทธะ ก็อยู่ใกล้พระองค์ท่าน ในจิตละจากพุทธะ ไร้ธรรม ไร้พระองค์ท่าน พระองค์ท่านจะอยู่ใกล้เรา จิตเราต้องอยู่กับสัมมาทิฏฐิ จิตคิดในกุศลก็ใกล้ชิดพระองค์ หากในจิตมีอกุศล ก็ไกลพระองค์ท่าน กลับไปอยู่ใกล้นรก เพราะจิตมีมิจฉาทิฏฐิ

จิตคิดในสัมมาทิฏฐิ พูดในสัมมาทิฏฐิ ทำในสัมมาทิฏฐิ สติอยู่ในสัมมาทิฏฐิ สัมปชัญญะอยู่ในสัมมาทิฏฐิ เรียกว่ามีสัมมาสมาธิ มีจิตเป็นกุศลเป็นที่ตั้งเพียงอารมณ์เดียวเรียกว่า ได้เดินร่วมทางกับพระพุทธองค์ จิตสงบอยู่กับอารมณ์นั้นทุกเวลา ไม่หวั่นไหว มีความหนักแน่น มีความมั่นคง มีการสถิต มีการรักษา มีการเฝ้าดูแล มีความระมัดระวัง มีการเฝ้าตาม หมั่นเตือนจิตของตนเอง เฝ้าอบรม สั่งสอนบอกกล่าวอยู่เป็นเนืองนิตย์ ทำซ้ำ ๆ จนเชื่อง จิตจะสิ้นสงสัย จะอยู่กับพระพุทธะ พระพุทธองค์จะอยู่คู่จิตเรา ความสันติสุขจะบังเกิดในตัวเรา ไม่ไปอยู่กับผู้อื่น ไม่ไปอยู่กับใคร ๆ ทั้งสิ้น พุทธะจะอยู่เฉพาะในที่สะอาดเท่านั้น อยู่กับสัตบุรุษคือ อยู่กับคนดีมีปัญญา

สัตบุรุษเป็นผู้ยึดถือธรรมอยู่ ๗ ประการ

๑. เป็นผู้รู้เหตุ

๒. เป็นผู้รู้ผล

๓. เป็นผู้รู้จักตน

๔. เป็นผู้รู้จักบุคคล

๕. เป็นผู้รู้กาลเทศะ

๖. เป็นผู้รู้จักชุมชน

๗. เป็นผู้รู้จักประมาณ

ถ้าหากสัตบุรุษนั้นมีธรรมแห่งความสำเร็จได้แก่ อิทธิบาท ๔ ย่อมส่งผลแห่งการบรรลุถึงความเป็นพุทธะ เมื่อมีฉันทะหนึ่ง วิริยะหนึ่ง มีจิตตะหนึ่ง มีวิมังสาหนึ่ง จิตย่อมตระหนักในเหตุผล ดับอวิชชา (โมหะ) ความไม่รู้ให้หมดสิ้นไป โลภะ โทสะ ก็จะดับสูญ จิตเป็นอิสระ มีเสรีภาพ อยู่บนเงื่อนไขของความสงบ เป็นยอดคน เหนือคน เหนือตนไม่เป็นเดนคน (ให้ดูข้อเขียนยอดคน เหนือคน เหนือตน) นำหลักมาพิจารณาปฏิบัติคอยเตือนตนแล้วจะบังเกิดอัศจรรย์ขึ้นในดวงจิต เราจะเข้าใจว่า น่าเสียดาย เราโง่เสียนาน หลับอยู่แสนนาน บัดนี้เราตื่นแล้ว เรายังโชคดีที่ยังไม่สาย เราพ้นกรรมได้แล้วเพราะเราตื่นขึ้นมาอยู่กับพระพุทธองค์ อยู่ในกระแสธรรมที่พระองค์ทรงสอน ทรงบอก ทรงชี้แนะ ทรงจำแนก ทรงชี้นำ ทรงชี้ทาง ทรงกระทำให้ดู ทรงเสียสละ ทรงชี้คุณทรงชี้โทษ *ทรงเมตตาชี้แสงสว่างแห่งปัญญา* ทรงแก้ปริศนาให้สัตว์โลกพ้นทุกข์ พบสุขนิรันดร์ นับเป็นคุณแก่สัตว์โลก

พระพุทธองค์เป็นผู้เปิดโลกนี้ให้สว่างไสว ส่องแสงสว่างเข้าในจิต กระแสธรรมคือกระแสจิต กระแสจิตคือกระแสความคิด (อารมณ์) กระแสความคิดคือกระแสชีวิต กระแสชีวิตคือกระแสกรรม กระแสกรรมคือกระแสวิบาก วิบากคือกระแสผลของการกระทำกรรมดี กรรมชั่ว ล้วนเรียกกรรมทั้งสิ้น *เป็นวงจรของวัฏฏะการเวียนว่ายตายเกิด

ของสัตว์โลกไปสู่ภพตามกฎของดีชั่ว* มีชาติการเกิดรองรับเสวยผลภายหน้า ชาติหน้าต้องการไปดีต้องทำแต่ชาตินี้ ต้องลงมือกระทำทันที กระทำเดี๋ยวนี้ วินาทีนี้ กระทำด้วยตนเอง พึ่งใครไม่ได้ ผู้อื่นเพียงชี้ทาง หากเราไม่เดินตามก็คงไม่ถึงที่ตั้งเจตนาไว้ อย่ามัวรอเวลา อย่ามัวรอผู้ใด อย่ามัวคอยใคร อย่ามัวลังเล อย่ามัวสงสัยไม่แน่ใจ ลงมือกระทำเลย กระทำทันทีที่คิดได้ อย่ารอช้า อย่ามัวร่ำไร อย่ามัวเงื้อง่าราคาแพง เวลามันสั้น เหลือไม่มาก วันนี้ได้ทำ พรุ่งนี้ไม่แน่ คิดได้ให้ลงมือทำ เรียกว่าเวลาที่มารให้โอกาส รีบฉกฉวย รีบรับโอกาส อยู่ที่จิตเพียงตัวเดียว จิตเป็นนาย กายเป็นข้า จิตเอากายเอา จิตไม่เอากายไม่เอา

พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า "ธรรมทั้งหลายล้วนเกิดเพราะเหตุ เมื่อมันจะดับก็เพราะเหตุมันดับไปก่อน" อะไรจะเกิดก็เกิดเพราะเหตุทั้งเบื้องต้น ท่ามกลางและในที่สุด บังเกิดผลจะดับเพราะดับที่ต้นเหตุ ทั้งเหตุเบื้องต้น ท่ามกลางและในที่สุด จะเห็นว่า สังขาร การปรุงแต่งทางอารมณ์เกิดเพราะอวิชชา สังขารจะดับก็ต้องดับอวิชชา วิญญาณเกิดเพราะมีสังขารเกิดจะต้องดับที่สังขาร นามรูปเกิดเพราะมีวิญญาณ นามรูปจะดับต้องดับที่วิญญาณ อายตนะเกิดเพราะมีนามรูปเกิดจะต้องดับที่นามรูป ผัสสะเกิดเพราะมีอายตนะเกิดจะดับต้องดับที่อายตนะ เวทนาเกิดเพราะมีผัสสะเกิดจะต้องดับที่ผัสสะ ตัณหาเกิดเพราะมีเวทนาเกิดจะต้องดับที่เวทนา อุปาทานเกิดเพราะมีตัณหาเกิดจะต้องดับที่ตัณหา ภพเกิดเพราะมีอุปาทานเกิดจะต้องดับที่อุปาทาน ชาติเกิดเพราะมีภพเกิดจะต้องดับที่ภพ และชราโรคามรณาเศร้าโศกเสียใจเกิดเพราะมีชาติเกิดจะต้องดับที่ชาติ อย่างนี้เรียกว่าแก้ที่ต้นเหตุ อวิชชาดับเสียตัวเดียวทั้งกระบวนการก็จะดับหมดสิ้นเรียกว่าอาสวะกิเลส จิตจะสงบอยู่ได้ทุกสถานการณ์ จะท่ามกลางความเงียบ ท่ามกลางความวุ่นวาย ท่ามกลางความติฉินนินทา จิตจะสงบเป็นเช่นนั้น ไม่หนีไปไหน เหตุเกิดปัจจัยทั้ง ๑๒ ขั้น ให้ดับตามขั้นตอนตรงนั้น จิตจะไม่ห่างพระพุทธะอย่างแน่แท้ ดังนี้

๑. อวิชชา ความไม่รู้ในเหตุผลในอริยสัจ ๔

๒. สังขาร การปรุงแต่งทางอารมณ์

๓. วิญญาณ ความรู้สึกทั้งมวล ร้อน หนาว ฯลฯ

๔. นามรูป สิ่งที่ปรากฏ

๕. อายตนะ เครื่องสัมผัสรับรู้

๖. ผัสสะ เครื่องกระทบรับรู้

๗. เวทนา ความสุข ความทุกข์ ความไม่สุข ไม่ทุกข์

๘. ตัณหา ความทะยานอยากในกามคุณ ๕

๙. อุปาทาน ความยึดมั่นถือมั่น

๑๐. ภพ สถานที่ไปปฏิสนธิวิญญาณ

๑๑. ชาติ การเกิด

๑๒. ชราโรคามรณา การเปลี่ยนแปลงคือ ทุกข์

กระบวนการทั้ง ๑๒ ขั้นตอนจะเกี่ยวพันเป็นวงจรลูกโซ่ *สิ่งหนึ่งเกิดอีกสิ่งหนึ่งก็เกิดตามเป็นปัจจัยต่อกัน สิ่งหนึ่งดับอีกสิ่งหนึ่งย่อมดับตามเป็นอยู่อย่างนี้* เป็นเช่นนี้ มีอยู่อย่างนี้ เดินไปอย่างนี้ไม่สิ้นสุด ทุกข์ก็เกิดเพราะเหตุนี้ สุขก็เกิดเพราะเหตุนี้ ทุกข์ดับเพราะสุขเกิด ทุกข์เกิดเพราะสุขดับ เพราะเหตุนี้จึงต้องเรียนรู้กระบวนการของจิตเพื่อแก้ปัญหาชีวิต แสวงหา ค้นหาหนทางที่ต้องการอย่างตรงไปตรงมา จะพ้นทุกข์ จะเกิดทุกข์อยู่ที่กฎอย่างนี้ ตามคำสอนของพระพุทธองค์ทรงสอนอย่างนี้ เรียกว่า "ปฏิจจสมุปบาท" ในจิตของคนเรามีจริตอยู่ ๖ ประการที่เป็นอนุสัยให้เกิดกรรมดี กรรมชั่วในตัวเรา

๑. โลภจริต

๒. โทสจริต

๓. โมหะจริต

๔. พุทธจริต

๕. ศรัทธาจริต

๖. วิตกจริต

หากในข้อ ๑-๓ และข้อ ๖ เข้าครอบงำจิต ผู้นั้นจะเกิดความรุ่มร้อนเป็นบ่อเกิดแห่งความเดือดร้อน ทำให้ชีวิตยุ่งยาก ดิ้นรน ต่อสู้ ทุกข์ทรมาน ไม่สงบ ไม่เพียงพอ ไม่สมหวัง ไม่หยุดหย่อน จิตกระสับกระส่ายอยู่ตลอดเวลา ไม่มีเวลาพัก จะว้าวุ่น วุ่นวาย คุ้มดีคุ้มร้าย อยู่ไม่สุข ถูกใจก็ดี ไม่ถูกใจก็ร้าย เมื่อไหร่ถูกจริตทั้งสี่เข้าครอบงำก็ต้องบอกว่า “มืดหนอ ทุกข์ของสัตว์โลกหนอ น่าเศร้าหนอ” นอน นั่ง ยืน โอดครวญ ร้องโหยหวนตะโกนอยู่ในจิต จิตนี้จิตเราแท้ ๆ ต้องเจ็บปวดแทบตาย หาทางแก้ไขไม่ได้ ต้องทน ๆ อยู่อย่างนั้นไม่สิ้นสุดเพราะจริตทั้งสี่ครอบอยู่ มันหนัก ยกไม่ขึ้น เอาไม่ออก ถอนไม่ได้อำนาจกิเลสทำให้จิตใจมันอ่อนแอ อยู่ก็ต้องทน ตายก็ไม่ตายแล้วจะเกิดมาทำไม ไม่อยากเกิดก็ต้องเกิด *ฟ้าต้องมีกฎของฟ้า ดินก็ต้องมีกฎของดิน น้ำก็มีกฎของน้ำ ไฟก็มีกฎของไฟ*กรรมมีกฎของกรรมเป็นอยู่อย่างนี้ เราโง่หรือกรรมฉลาด !

สำหรับข้อ ๔-๕ หากมาเจริญในจิตจะทำให้เกิดความสงบสบาย เป็นสุข จิตเข้มแข็งมีพลัง สามารถต่อสู้อุปสรรค คิดค้นหาวิธีการเอาชนะความทุกข์ ศึกษาปฏิบัติทดลองตามคำสอนของพระพุทธองค์ สร้างสติปัญญาให้เข้มแข็ง รู้เหตุหาผล แก้ไขไม่ย่อท้อ ไม่สิ้นหวัง ไม่ยอมแพ้ ไม่เบื่อหน่าย ไม่ย่นย่อ ไม่รันทดในชีวิต ไม่ผิดหวัง ทั้งนี้เพราะจิตมีฉันทะอยู่ในพระพุทโธ เป็นผู้รู้ทันจริต ตื่นจากจริต ดวงจิตเบิกบานบันเทิงธรรม จิตถอยจากกามคุณ ๕ จิตไม่รับรู้อกุศล รับรู้ในกุศลจิตมีความสดชื่นสบาย รู้ดีชั่ว รู้คุณโทษ รู้ควรไม่ควร รู้ปัจจัยแห่งทุกข์ รู้ปัจจัยแห่งสุข รู้วิธีดับทุกข์ รู้วิธีสร้างสุข รู้วิธีรักษาปกติสุขในจิต รู้แยกแยะ รู้จำแนก รู้รักษาดำรงสถิตสิ่งที่สร้างสุข รู้ทำลายสิ่งสร้างทุกข์ จิตเจริญธรรมฉันทะ ธรรมวิริยะ ธรรมสติ ธรรมสมาธิ ธรรมสัมปชัญญะ(ปัญญา) ที่เรียกว่า เจริญพละ ๕ อยู่ตลอดจิตมีสุข จิตจึงสงบ จิตคลายความกำหนัดจากกามคุณ ๕ คือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสกาย

ธาตุตัวรู้ ๑๘ ธาตุ

ชีวิตมีองค์ประกอบเรียกว่าขันธ์ ๕ มีรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มีแบ่งเป็นรูปและนามเพื่อเป็นองค์ความรู้ ให้รู้จักจิตของตนเอง ทั้งบังคับกำกับจิตให้เป็นไปตามที่ต้องการ อันมีผลต่อการดำรงชีวิตให้เป็นคนยอดคน เหนือคน เหนือตน จึงต้องศึกษาเข้าใจเรียนรู้กระบวนการทำงานของจิตให้เข้าใจ

รูป คือ กาย มีองค์ประกอบอยู่ ๖ ประการ มีธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศธาตุ วิญญาณธาตุ

นาม คือ จิต มีองค์ประกอบอยู่ ๔ ประการ มีเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

ทั้งรูปและนามเป็นองค์ให้เกิดตัวรู้ มาเป็นธาตุตัวรู้อยู่ ๑๘ ประการ มีรูป ๒ คือ รูปใน (ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ) รูปนอก (รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ธรรมารมณ์) มีนาม ๑ คือ จิต จึงเป็นวิถีแห่งการสร้างธรรมทัศน์ ให้มีดวงตามองเห็นความสงบ มองเห็นแก่นธรรม เห็นแก่นธรรมคือเห็นแก่นของชีวิต สงบเป็นหนึ่งเดียวคือสงบในพระนิพพาน มีสุขอันเป็นอมตะ ใครไปได้พบ ใครหยุดอยู่ ได้แต่อยากไป ไม่รู้จะไปทางไหน? ไปอย่างไร? คำสอนของพระพุทธองค์จะชี้ทางให้ไป ทางอื่นไม่มี ไม่พ้นทุกข์ ไม่พบสุข อย่าติดอยู่กับวังวนแห่งความทุกข์ ทำเหมือนลูกโคไม่มีแม่ ทำอะไรไม่ได้ ไปไหนก็ไม่เป็น นอนอยู่กับที่ จมอยู่ตรงนั้น นอนอยู่ตรงนั้น ยืนอยู่ตรงนั้น กินอยู่ตรงนั้น ไม่มุ่งมั่นต่อสู้เอาตัวรอด ยืนร้องตะโกนหาแต่แม่โค เราอย่าทำอย่างนั้น

เราเป็นผู้ประเสริฐ ผู้เจริญด้วยปัญญา เราเป็นผู้โชคดีมีพระบรมครูชี้นำทาง ให้จิตมีพระพุทโธเอาไว้ อย่าอยู่กับพุดโธ่โลกีย์ อย่าตกอยู่ในอำนาจของอวิชชา ทุกข์จะไหลมาทุกขั้นตอน ดับมันเสีย อย่าเสียดาย อย่าอาลัย อย่าอาวรณ์ อย่าลุ่มหลง อย่างมงายกับมัน อย่าให้มันมารวบรัด อย่ามอบฉันทะให้กับกิเลสเครื่องเศร้าหมอง ต้องฝืน ต้องกล้า ต้องตัดสินใจ ต้องเด็ดเดี่ยว ต้องเสียสละทั้งเวลาทั้งจิตใจทั้งร่างกาย ศึกษาค้นหา ค้นให้พบ ค้นให้สุด อย่าซึมกระทืออยู่ โอกาสมีอยู่ จิตตัวเดียว เอาไม่เอาเท่านั้น พูดไปพูดมาไม่พ้นจิต

เราต้องการพบสุขออกจากทุกข์ ต้องรู้วิธีออกความต้องการทางกาย ทางจิต อุปมาต้องการไฟ มีไม้สองอันที่ยังไม่แห้งชุ่มไปด้วยยางยังสดอยู่ จะเอาไม้สองอันมาถูเข้าด้วยกันไฟก็ไม่ยอมติด แม้มีไม้สองอันอันหนึ่งแห้งสนิทไม่มียาง อีกอันหนึ่งยังชุ่มด้วยยางสดอยู่ นำไม้ทั้งสองมาถูเข้าหากันจะถูอย่างไรก็ไม่ได้ไฟ เหนื่อยเปล่า หากมีไม้สองอันไม้ทั้งสองแห้งสนิท นำไม้ทั้งสองมาถูเข้าหากันไม่นานไฟก็จะติด แต่ก็ต้องรู้วิธีจะถู ถูอย่างไรไฟถึงจะติดเช่นกัน จะค้นหาความสุข ความสงบ ถ้ากายยังมีกาม จิตยังมีกาม จะทำอย่างไรก็จะหาความสงบสุขไม่พบ หากกายไม่มีกาม แต่จิตมีกามก็เช่นกัน จะพ้นไปได้ก็ต่อเมื่อกายและจิตไม่มีกามแล้วเท่านั้น ความสุขที่อยู่ในกามเป็นความสุขที่รุ่มร้อน เป็นสุขสงบชั่วครั้งชั่วคราว ไม่จีรังยั่งยืน ไม่คงทน ไม่สามารถรักษาเอาไว้ ไม่คงอยู่ เกิดขึ้นได้คงอยู่ได้ ก็ดับไปได้ในที่สุดเป็นเช่นนี้ตลอด เราจะกล้าหาญออกจากกามได้มากน้อยเพียงใด ออกได้หมดก็มีความสุข (สุขปลอดจากกามสุข) ออกได้บ้างพอมีสุข ออกไม่ได้มีแต่สาระของทุกข์ตลอดชีวิต การระงับ ดับ รู้ การเบื่อหน่ายเท่านั้นจึงจะรอดพ้น โลกมันเป็นอย่างนี้ ผู้ชนะโลกคือ ผู้ชนะใจ *เลือกทางเดินด้วยตนเอง จงสร้างความกล้าในการออกจากทุกข์ อย่ามัวแต่ร้องตะโกน ทำไม่ได้ ทำไม่ได้ นั่นลูกโคมันร้อง ต้องไม่ใช่ตัวเรา อย่าอ่อนแอ อ่อนหัด อ่อนฝึก อ่อนซ้อม อ่อนคิด อ่อนทำ อ่อนใจ มีแต่เรียกหา ร้องหา ดิ้นรน รอหา ทำอย่างนี้เหมือนคนเป็นอัมพาต ไม่มีใครช่วยได้

ใจเป็นอัมพาตเสียแล้วจะหวังอะไรในชีวิตนี้ ไม่มีให้หวังเพราะโง่เขลาเสียแล้ว จะมีอะไรให้หวัง เป็นความหวังที่ไม่มีอะไรให้หวัง น่าเสียดายที่มีกายบรรจุไว้ซึ่งความเขลาเบาปัญญา หลับไม่ลืมหูลืมตา จมอยู่กับความเหม็นเน่าคือ ทุกข์ *วันแล้ววันเล่าไม่จากไป จากไปก็กลับมาใหม่ ไม่จบสิ้น โลกจึงเดือดร้อนด้วยอำนาจของกาม สัตว์โลกรบราฆ่าฟัน แย่งชิงประโยชน์ที่ไม่ได้เอามาและไม่สามารถเอาไป สร้างวิบากกรรมอย่างต่อเนื่อง เส้นทางเดินมีสองสายคือ ความสุขกับความทุกข์ ส่วนใหญ่เดินทางทุกข์มันเดินง่าย ทั้งตอบสนองกามโลกีย์ มันรื่นรมย์ สนุกเพลิดเพลิน รื่นเริงใจ มันกระหายอยู่ตลอดเวลา ไม่ละ ไม่วาง เรียกหา ค้นหา แสวงหา ต่อสู้เพื่อหา* เพื่อสนองความต้องการ หากขัดแย้งก็ต้องต่อสู้เพื่อให้ได้มา ไม่รู้ถูกผิด รู้แต่ต้องการ ไม่สงบ ไม่หาสาเหตุ ไม่หาผล ไม่เกรง ไม่กลัว ไม่ย่น

ย่อให้ ไม่ยินยอม ไม่สมยอม ไม่ยี่หระ ไม่ละอาย ไม่เกรงกลัว ไม่ยำเกรง ไม่รู้เห็น ไม่พรั่นพรึงต่อสิ่งใด คิดอย่างเดียว คิดทิศทางเดียว คิดมุมเดียว คิดอย่างอื่นไม่เป็น คิดเอา คิดได้ ติดโลภ ติดเสน่หา คิดพึงพอใจอย่างนั้น ไม่รู้จบสิ้น จิตมันพรั่งพรูความคิดอย่างนี้ มันเค้นความคิดด้วยอำนาจความทะยานอยาก พร้อมความต้องการการตอบสนองอย่างแรงกล้า จะต้องให้ได้มา ไม่เช่นนั้นจะทุกข์ระทม รันทด หดหู่ เศร้าหมอง กระวนกระวาย กินไม่ได้ นอนไม่หลับ เมื่อได้มาแล้ว ก็อยากได้อย่างอื่นร่ำไป ตลอดเส้นทางการดำรงชีวิต มีแต่ความรัก ความโกรธ ความเกลียด ความฉุนเฉียว วุ่นวาย ไม่ยอม เอาชนะอย่างเดียว ชนะในโลกีย์ ส่วนเส้นทางความสุขนั้นเดินยาก มันขัดกับความต้องการ ในทางพ้นจากโลกียวิสัย ต้องให้ต่อสู้ ต่อต้าน ต้องป้องกัน สกัดกั้น ฝึกให้เอาชนะอำนาจของกิเลสตัณหาที่เข้ามาครองในจิต จะต้องสู้จนชนะอย่างถาวร ไม่ให้มันมีอำนาจ ทั้งนี้ต้องเข้าใจ กิเลสมันอาศัยอยู่ในเรือนจิตของเรามาเป็นเวลานาน จนเป็นเจ้าของเรือน จะให้มันออกจากเรือนที่มันรัก มันอาศัยอยู่ มันจะร้องโหยหา มันจะดิ้นรนกระวนกระวาย ต่อสู้ ขอร้อง ขออยู่อาศัย ขอผ่อนปรน ขอชะลอ ขอเวลา ขออ้อนวอน ขออยู่ต่อ ขอครอบครอง ขอทวงสิทธิ์ ขออุทธรณ์ ขอร้องทุกข์ หากไม่ให้มันอยู่ มันจะรวมพรรคพวกเข้ามาข่มขู่ บังคับ ข่มเหง ตะคอก อาฆาตมาดร้าย สร้างความวุ่นวาย ร้องเรียนอยู่ตลอด พวกนี้ไม่มีกลัวสิ่งใด นอกจากสติสัมปชัญญะ มันกลัวมาก มีอำนาจเหนือพวกมัน มันจะหนีหลบซ่อน *อาวุธนี้มันสู้ไม่ได้* หากแต่อย่าเผลอให้มันเข้ามาประจบ จนสติสัมปชัญญะตกเป็นเหยื่อของพวกมัน มันจะมาเป็นใหญ่ทันที ฉุดชีวิตให้เดินตามกระแสของมัน

การสร้างความสงบจึงต้องสร้างสติ ต้องเจริญกรรมฐานให้เป็นมหาสติมั่นคง เจริญอยู่ในจิต จะนั่ง จะเดิน จะยืน จะนอน ให้จิตติดตามลมหายใจอยู่เสมอ อย่าได้ขาด อย่าเผลอ อย่าละเลย อย่าหลง มหาสติจึงจะบังเกิดอย่างต่อเนื่อง กิเลสจึงแทรกไม่ได้ เข้ามาก็รู้ ออกไปก็รู้ อยู่ใกล้ ไกลย่อมรู้ ระวังอยู่ตลอดเช่นนี้ เมื่อกิเลสเข้ามาไม่ได้นาน ๆ กิเลสมันก็เบื่อ ไม่เข้ามา มันจะทิ้งเรือนจิต

ทั้งนี้เมื่อกิเลสจากไปแล้ว กุศลธรรมเข้ามาเกื้อกูลแทน เข้ามาสงเคราะห์ เข้ามาให้เกิดความสุข เกื้อกูลแก่ตัวเรา ทำให้เป็นผู้ไปดี รู้แจ้ง เป็นผู้เบิกบาน สามารถจำแนกธรรม

ออกได้อย่างฉลาด ไม่เป็นผู้อยู่ด้วยความลุ่มหลง มองเห็นกลางคืนเป็นกลางคืน กลางวันเป็นกลางวัน ไม่ใช่เห็นกลางคืนแท้ ๆ เป็นกลางวัน กลางวันแท้ ๆ เห็นเป็นกลางคืน อยู่อย่างขาดเหตุผล มองไม่เห็นความเป็นจริง ดูไม่รู้ มีความหลงผิด คิดมิชอบ สัจธรรมความจริงขั้นสูงสุดกลับมืดมัว ความไม่จริงกลับเจริญอยู่ในจิต *เมื่อเป็นเช่นนี้จะมองเห็นกลางวันเป็นกลางคืน จึงสมควรมองให้ถูกต้อง อย่าทำจิตใจคับแคบอันเป็นที่มาแห่งธุลี จงทำจิตให้สว่างเหมือนสังข์ที่ขัดสะอาดดีแล้ว จงศึกษาจิตของเราเอง อย่าศึกษาจิตของผู้อื่น มันไม่ได้ให้ประโยชน์กับจิตของเรา สมควรศึกษาเพื่อเป็นไปในทางสงบ ระงับเพื่อความดับเย็นสนิท เพื่อความรู้ครบถ้วน มีความฉลาดในเรื่องโลกนี้ มีความฉลาดในเรื่องอื่น เป็นผู้ฉลาดต่อวัฏฏะอันเป็นที่อยู่ของมาร ฉลาดต่อวัฏฏะที่เป็นที่อยู่มฤตยู ฉลาดต่อวัฏฏะที่ไม่เป็นที่อยู่ของมารและมฤตยู อันเป็นวัฏฏะภายในจิตใจทั้งสิ้น จงสร้างจิตอย่าให้เป็นที่อยู่ของมารเป็นที่อยู่ของมฤตยู อันไม่เป็นไปในทางเพื่อประโยชน์เกื้อกูลในความสุข เพื่อจิตจะได้เข้าถึงถิ่นอันเกษม ปิดประตูไม่ให้กระแสแห่งทุกข์มฤตยูคือ กิเลสตัณหา เมื่อกิเลสตัณหาถูกกำจัดเสียแล้ว ทำให้มันหมดพิษลง จิตย่อมพบความปราโมทย์ อิ่มเอิบเปรมปรีดิ์ เสมือนดอกบัวสีเขียว บัวหลวง บัวขาวย่อมเกิดในน้ำ เจริญในน้ำ เมื่อโผล่พ้นน้ำตั้งอยู่น้ำไม่เปียกติดดอกบัวนั้นฉันใดก็ฉันนั้น แม้เราเกิดมาในโลก เจริญในโลก อยู่ในโลก แต่โลกไม่อาจฉาบความแปดเปื้อนให้เป็นสนิมอยู่ภายในจิต ไม่สามารถทำให้จิตดวงนี้เศร้าหมอง เมื่อจิตดวงนั้นดำรงอยู่ด้วยพุทธะจิตจะเป็นชินะ (ผู้ชนะ)

บุรพกรรมของการได้มาซึ่งมหาปุริสลักษณะ

ตามกฎแห่งกรรมทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว พระพุทธองค์ได้ทรงแสดงกฎแห่งกรรมที่ได้มาซึ่งลักษณะของมหาปุริสลักษณะ อันเป็นลักษณะของมหาบุรุษผู้มีบุญญาธิการ คือลักษณะของคนดี มีปัญญา ไม่ใช่ได้มาเองโดยไม่สร้าง แต่ได้มาด้วยผลของกรรม การกระทำกุศลกรรมในการเกิดเป็นมนุษย์ในชาติก่อน ๆ ย่อมได้คุณลักษณะ ดังนี้

๑. เป็นผู้บากบั่นในกุศล ถือมั่นกายสุจริต วจีสุจริต มโนสุจริต การบริจาคทาน การสมาทานศีล การรักษาอุโบสถศีล การปฏิบัติบิดามารดา การปฏิบัติสมณะ การอ่อนน้อมต่อผู้เจริญในตระกูล *ได้กระทำ ได้สร้างสมพอกพูน ได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ ส่งผลให้เป็นผู้ชนะศัตรูทั้งหลาย เป็นที่เคารพรักของผู้พบเห็น มีผิวพรรณสง่างาม สิ่งไม่ดีไม่มาเบียดเบียน ดำรงชีวิตอย่างมีความสุข มีเกียรติ มีคนนับหน้าถือตา ได้รับคำยกย่องสรรเสริญไม่ขาด

๒. เป็นผู้ได้สร้างกุศลถวายทาน มีเครื่องบริจาคแก่สมณพราหมณ์ ได้พอกพูน ได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลทำให้มีบริวารมาก บริวารรักใคร่สมณพราหมณ์มีเมตตากรุณา ไม่ทุกข์ยากในการดำรงชีวิต มีทรัพย์พอกพูน

๓. เป็นผู้เว้นต่อการทำปาณาติบาต ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต มีความละอาย มีความเอ็นดูเกื้อกูล มีความกรุณาต่อเพื่อนสัตว์ที่เวียนว่าย ได้พอกพูน ได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลเป็นผู้ที่มีชีวิตยืนยาว ศัตรูไม่อาจมาทำลายชีวิตได้ ได้รับความเมตตา กรุณาเกรงกลัวจากหมู่สัตว์นั้น ๆ มีร่างกายสมบูรณ์ มีอาการครบ ๓๒ ประการ ไม่พิกลพิการทั้งร่างกายและจิตใจ ไม่ต้องหวาดผวา เกรงภัยทั้งหลาย มีคนคอยคุ้มครองป้องกัน เป็นที่รักและเกรงใจแก่บริวาร ไม่เกิดอุบัติภัยให้เกิดความเจ็บปวดทางร่างกาย

๔. เป็นผู้ให้ทานของขบเคี้ยวที่ควรบริโภค ที่ควรลิ้มรส ที่ควรจิบที่ควรดื่มที่มีรสอันประณีต ได้พอกพูน ได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลเป็นผู้ไม่มีความอดอยาก มีผู้นำอาหารรสดีมาให้ ได้รับแต่อาหารที่มีคุณค่า เป็นผู้ได้รับการเอาใจใส่จากบุตรหลาน ตลอดการมีชีวิตที่ท่องเที่ยวอยู่

๕. สงเคราะห์ผู้อื่นด้วยสังคหวัตถุสี่ อันได้แก่ มอบสิ่งของให้ ให้วาจาที่ไพเราะ การประพฤติให้ประโยชน์กับผู้อื่น และการให้ความทัดเทียมเสมอกัน ได้พอกพูน ได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลให้ได้รับสังคหวัตถุสี่เช่นกัน ได้รับสิ่งของที่ถูกใจ ได้รับการยกย่องด้วยวาจาอันไพเราะ ได้รับการยกเสมอผู้มีบารมี มีบุคคลคอยช่วยเหลือในกิจทั้งมวล ได้รับการสนับสนุนให้มีอำนาจราชศักดิ์ ทำอะไรก็มีชื่อเสียง ไปที่ใดก็มีแต่

คนเคารพรักยกย่อง ทั้งเป็นที่รักของสมณพราหมณ์ หมู่เทวดา พวกอสูร คนธรรพ์ คอยช่วยเหลือคุ้มครองป้องกัน ไม่มีคนคิดร้ายทำลาย

๖. เป็นผู้ได้กล่าวธรรม สอนธรรม แนะนำธรรม บอกกล่าวธรรมกับผู้อื่นเป็นเนืองนิตย์ ได้พอกพูน ได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลให้เป็นผู้ประเสริฐกว่าคนทั้งหลาย เป็นผู้มีปัญญาอันประณีต มีปัญญาธรรมอันบริสุทธิ์ รู้เห็นธรรมในการดำรงชีวิต มีความสงบในการครองตน เป็นที่ยกย่องแก่ชนทั้งมวลว่า เป็นผู้เลิศในภูมิปัญญา ได้รับคำสรรเสริญจากมนุษย์ อมนุษย์ พูดอันใดมีคนเชื่อฟัง ศรัทธาในคำพูด ได้รับแต่ถ้อยคำเสนาะหู มีภูมิรู้ทันคน แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างหมดจด เป็นผู้ก้าวสู่กระแสธรรม นำชีวิตสงบด้วยหลักธรรม บ้านเรือนอยู่อย่างสงบ เป็นผู้นำทางธรรมแก่กลุ่ม แก่คน แก่ชุมชน แก่ญาติมิตร แก่บุตรหลาน

๗. เป็นผู้สอนศิลปวิทยาข้อประพฤติเพื่อให้คนทั้งหลายรู้สึกตัว ปฏิบัติได้อย่างรวดเร็ว ละพ้นความเศร้าหมอง ได้พอกพูน ได้มุ่งมั่นอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลให้เป็นผู้รู้ ผู้ช่ำชองในศิลปวิทยาต่าง ๆ รู้เข้าใจศาสตร์ต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว มีความแม่นยำในความจำได้หมายรู้ รู้อย่างลึกซึ้ง รู้ถึงแก่นแห่งวิทยาการ รู้ละเอียด รู้หลัก รู้มูลฐาน รู้ใช้ รู้ส่ง รู้เสริม รู้กว้าง รู้แนบสนิท เป็นผู้เรืองปัญญา รู้ค่า รู้ประโยชน์ รู้คุณ รู้โทษ

๘. เป็นผู้ได้เข้าหา ได้สอบถามหลักธรรมจากสมณพราหมณ์ สอบถามหาเหตุผล อะไรคือเหตุ อะไรคือผล อะไรคือกุศล อะไรมีโทษ อะไรไม่มีโทษ อะไรควรเสพ อะไรไม่ควรเสพ อะไรมีประโยชน์ อะไรไม่มีประโยชน์ อะไรจริง อะไรไม่จริง อะไรเหมาะ อะไรไม่เหมาะอะไรควร อะไรไม่ควร อะไรคงอยู่ อะไรไม่คงอยู่ กรรมมีผลหรือกรรมไม่มีผล ได้พอกพูน ได้มุ่งมั่นอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลให้เป็นผู้มีปัญญาใหญ่ ปัญญาแน่น ปัญญาคม ปัญญาแล่นเร็ว ปัญญาแหลม ปัญญาฉับไว ปัญญากว้าง ปัญญาไกล ปัญญาประณีต ปัญญาคมลึก ปัญญาละมุน ปัญญารู้แจ้งแทงตลอด มีปัญญาเป็นเครื่องคุ้มครองตน รักษาตน ป้องกันตน มีปัญญาส่งให้พ้นทุกข์ ประสบสุข มีปัญญาสร้างประโยชน์ ดำรงประโยชน์อย่างสมบูรณ์ ไม่คิดตกอยู่ในกาม คิดออกจากกาม มีจิตใจสว่างด้วยปัญญาบริสุทธิ์ มองเห็นคุณ มองเห็นโทษของกาม

๙. เป็นผู้ไม่โกรธ ไม่แค้น ไม่พยาบาท ไม่แสดงอาการโกรธ ไม่แสดงความร้ายกาจ ไม่แสดงความเสียใจ ทั้งบำเพ็ญบารมีทานด้วยผ้าอันประณีตนานาชนิด ได้พอกพูน ได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลให้ได้รับความเมตตา กรุณาจากคนทั้งหลาย ไม่ถูกลบหลู่ ไม่เป็นศัตรูต่อกัน มีความเคารพรักต่อกัน มีความเป็นมิตร มีความช่วยเหลือเกื้อกูลต่อกัน ไม่มีความขุ่นแค้นต่อกัน ไม่กลั่นแกล้งต่อกัน ไม่มุ่งร้าย ไม่คิดร้าย ไม่พยาบาทโกรธเคืองเกลียดต่อกัน มีความสามัคคีปรองดอง กลมเกลียว รักใคร่ มีความหวังดี เจตนาดี มีความเข้าใจต่อกัน ไม่รบราฆ่าฟัน ทำลายให้เกิดทุกข์

๑๐. เป็นผู้สมานญาติมิตร สหายชาวเกลอ (ผู้ที่รักกันมาก ตายแทนกันได้) ที่เหินห่างแยกกันได้มาสมานไมตรี มารดากับบุตร บุตรกับมารดา บิดากับบุตร บุตรกับบิดา พี่กับน้อง น้องกับพี่ ทั้งชายและหญิงให้สามัคคีรักใคร่กัน ได้พอกพูน ได้อยู่กระทำกับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลให้มีบุตรที่กล้าหาญ ชาญฉลาด มีความเคารพรักเชื่อฟังบิดามารดา เป็นผู้มีบริวารมาก มีความรักใคร่กลมเกลียวกัน มีความปรองดอง ผู้อื่นย่ำยีไม่ได้ มีความปลอดภัยอยู่ตลอด ไม่พบความผิดหวัง ครอบครัวไม่แตกแยก เป็นผู้ได้รับความเคารพ เป็นผู้มีกิริยาสง่างาม เป็นผู้มีความคิดอันละเอียดอ่อน มีน้ำเสียงไพเราะมีอำนาจ ผู้ใหญ่ให้ความรักศรัทธา มีความเป็นอยู่ที่ดี มีสุขภาพสมบูรณ์ มีความสามารถในการประสาน จูงใจคนให้เชื่อถือ มีตบะเดชะบารมี เป็นคนไม่หลงลืม มีสติมั่นคง แม้มีอายุมากก็มีคนคอยเอาใจใส่รับใช้ คอยส่งเสริม เป็นผู้มีโชค มีผู้นำโชคมาให้ ได้รับการยอมรับจากคนทั่วไป มีผู้ขอเป็นมิตร ตกทุกข์ได้ยากก็มีคนช่วย

๑๑. เป็นผู้คอยสังเกตชั้นเชิงมหาชน เป็นผู้รู้อย่างสม่ำเสมอ รู้ได้เอง รู้จักลักษณะของบุรุษ ได้พอกพูน ได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลเป็นผู้มีทรัพย์ คือ ศรัทธา ศีล หิริ โอตตัปปะ สุตะ (การฟัง) จาคะ (การให้)

๑๒. เป็นผู้ไม่เบียดเบียนสัตว์ทั้งหลาย ด้วยฝ่ามือก็ตาม ฝ่าเท้าก็ตาม ด้วยท่อนไม้ก็ตาม ด้วยก้อนหินก็ตาม ด้วยศาสตราก็ตาม ได้พอกพูน ได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลให้เป็นผู้ไม่เจ็บป่วย ไม่มีโรค มีโรคาน้อย มีความร้อนแห่งกายเป็นวิบากอันสม่ำเสมอ ไม่เย็น ไม่ร้อนเกินไป มีความพอเหมาะ พอแก่ความเพียร ไม่บังเกิดโรคร้ายแรง

เมื่อมีโรคมาเบียดเบียนก็จะมีคนมาช่วย มีหมอมารักษา มียาดีถูกกับโรค เป็นผู้มีวรรณะ สุขะ พละ สมบูรณ์ ร่างกายแข็งแรง ทำกิจได้คงทน หูตาสว่าง ไม่มืดบอด ไม่หนวก ความจำมั่นคงตามอายุขัยไม่หลงลืม ไม่แก่ก่อนวัย ถึงมีอายุมากมองเหมือนอายุน้อย

๑๓. เป็นผู้ไม่ถลึงตา ไม่ค้อนควัก ไม่จับจ้องด้านหลัง เป็นผู้แช่มชื่น มองดูตรง ๆ มองดูผู้อื่นด้วยสายตาแห่งความรัก มีใบหน้ายิ้มแย้ม ได้พอกพูน ได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลให้เป็นที่รักต้องตาของชนหมู่มาก เป็นที่รักใคร่ของพุทธบริษัท ๔ มี พระภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เทวดา มนุษย์ อสูร คนธรรพ์ ทั้งเป็นผู้ได้รับการยอมรับจากชนทุกหมู่ เป็นผู้ไม่มีศัตรูคู่อาฆาต ไม่ถูกลบหลู่จากชนทั้งมวล ไม่ถูกรังเกียจเดียดฉันท์ ไปที่ไหนได้รับการต้อนรับด้วยไมตรี ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ไม่พบคนพาล ได้พบบัณฑิต นักปราชญ์ คนดีมีปัญญา

๑๔. ได้เป็นหัวหน้าชุมชนเป็นอันมาก เป็นประธานชุมชนเป็นอันมาก ทั้งประพฤติอยู่ในกายสุจริต วจีสุจริต มโนสุจริต ได้ทำทานรักษาศีล ประพฤติเกื้อกูลบิดามารดา สมณพราหมณ์ นอบน้อมต่อผู้เจริญในตระกูล ได้พอกพูน ได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลให้มหาชนเลื่อมใส ศรัทธา ยกย่อง ประพฤติตาม มีมหาชนมาใกล้ชิด เกื้อหนุนให้เป็นใหญ่ เป็นผู้นำ มีผู้เชื่อฟัง เมื่อกล่าวสิ่งใดมีผู้ให้ความร่วมมือ ร่วมแรง ส่งเสริมเอาอย่าง มีอำนาจน่าเกรงขาม น่าเกรงกลัว สดับฟังด้วยเหตุผล ร่วมแรงร่วมใจ เกิดความสามัคคี มหาชนอยู่ในโอวาท ยินยอมพร้อมใจช่วยเหลือ ปฏิบัติประพฤติอยู่ในธรรม สรรเสริญความดี ไม่ก่อเหตุกวนใจ

๑๕. เป็นผู้ละเว้นวาจาส่อเสียด ไม่ยุแหย่ให้แตกแยกเพื่อทำลายชนบางพวก เป็นผู้สมานความแตกร้าว ส่งเสริมให้มีความพร้อมเพรียง เป็นผู้ยินดีให้ความพร้อมเพรียง เพลิดเพลินในความพร้อมเพรียงกัน กล่าววาจาทำให้พร้อมเพรียงกัน ได้พอกพูน ได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลให้มีพวกพ้องเป็นกลุ่มเป็นก้อนไม่กระจาย ไม่ถูกทำลายให้เสียโอกาส ไม่ถูกติฉินนินทาลับหลัง ไม่มีผู้ใดทำลายได้ มีผู้ชอบมาคบค้าสมาคม รับฟัง รับทำ รวมกลุ่มอย่างพร้อมเพรียงมั่นคง ไม่พูดให้แตกแยกกันในหมู่คณะ

ไม่ทำลายซึ่งกันและกัน มีความเคารพกฎเกณฑ์ เชื่อฟังผู้นำ เคารพผู้นำ เลื่อมใสผู้นำ ทำแต่สิ่งที่ดีเพื่อหมู่คณะ ไม่ยินดีในสิ่งที่ผิด

๑๖. เป็นผู้ละเว้นการกล่าวคำหยาบ กล่าววาจาที่ไม่มีโทษ กล่าวคำเป็นสุขแก่หูอันเป็นที่ตั้งแห่งความรักซึมซาบใจ ได้พอกพูน ได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลให้มีวาจาพูดแล้วมีผู้อื่นเชื่อฟัง เลื่อมใส มีน้ำเสียงไพเราะชักนำมหาชนได้ น้อมนำใจได้ มีความน่าเชื่อถือ มีอำนาจจะเจรจาอะไรก็สำเร็จ มีผู้เอื้อเฟื้อคล้อยตาม มีผู้กล่าวคำชมให้สุขใจ มีผู้รักเคารพนับหน้าถือตา ได้ยินแต่คำเสนาะหู ได้ฟังนักปราชญ์ราชบัณฑิต ได้ยินธรรมอันประณีต มีสำเนียงไพเราะขับกล่อม ได้รับแต่คำชม คำสรรเสริญ คำยกย่อง

๑๗. เป็นผู้เว้นจากการพูดเพ้อเจ้อ เป็นผู้กล่าวคำอันควรแก่กาลเวลา เป็นผู้กล่าวคำจริง เป็นผู้กล่าวธรรม กล่าววินัย กล่าวมีฐานที่ตั้ง ได้พอกพูนได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลให้ไม่เป็นผู้มีศัตรูทั้งภายในและภายนอก ใครคิดปองร้าย ทำร้ายไม่ได้ ทั้งมนุษย์และอมนุษย์ย่อมพ่ายแพ้ ไม่สมหวังทั้งมีความยำเกรง มีความขยาด มีความท้อ มีความกลัว มีความไม่สะดวก มีอุปสรรคเมื่อคิดทำ มีความเบื่อหน่ายท้อแท้ มีจิตใจห่อเหี่ยว ไม่มีแรงกายแรงใจจะต่อสู้ มีความหนาวสั่นพรั่นพรึง ไม่มีแก่จิตจะต่อสู้ คิดแต่ยอมแพ้อย่างเดียว มีความคิดสับสนตลอด

๑๘. เป็นผู้ละมิจฉาชีพ เลี้ยงชีพโดยชอบ เว้นการฉ้อโกง ไม่ทำของปลอม เว้นการตัด การมัดผูก การฆ่า การร่วมทำร้าย การปล้น การกรรโชก การแย่งชิง การย่องเบา ได้พอกพูนได้กระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ เป็นอานิสงส์ส่งผลให้เป็นผู้มีบริวารที่สะอาด ไม่ถูกล่อลวง ไม่ถูกทำร้าย ไม่ถูกปล้น ไม่ถูกฉ้อโกง ไม่ถูกอิทธิพลบังคับให้เสียทรัพย์ ทำมาค้าขึ้น ทำอาชีพเจริญรุ่งเรือง มีผู้มาให้การสนับสนุน มีผู้ป้องกันไม่ถูกหุ้นส่วนฉ้อโกง*

ผลของวิบากกรรมทั้ง ๑๘ ประการ อันเป็นกุศลกรรมที่ส่งผลจากอดีตมาถึงปัจจุบันไปสู่อนาคต ทำเช่นนี้เป็นเช่นนี้ ผลทำอกุศลกรรมย่อมมีผลในทางตรงกันข้ามเพียงใส่คำว่า “ไม่” เข้าไปข้างหน้าทุกวรรคเท่านั้น เราจะให้กุศลกรรมสัมฤทธิ์ผลเราต้องกระทำตาม ๑๘ ประการ เราจะให้อกุศลสัมฤทธิ์ผลใส่ คำว่า “ไม่” ไว้หน้าทั้ง ๑๘

ประการ ต้องเลือกเอา ทั้ง ๑๘ ประการนี้จะเป็นเครื่องบอกสถานภาพ อดีต ปัจจุบัน อนาคตของชะตากรรมทุกคน จะประเมินได้ว่าควรทำอะไรในกุศลกรรมทั้ง ๑๘ ประการ หรือไม่ควรทำอะไรทั้ง ๑๘ ประการ แล้วจงทำนายชะตากรรมของตนในอดีต ในปัจจุบัน ในอนาคต ในวัฏฏะการเวียนว่ายตายเกิด ไปอยู่ไหน อยู่อย่างไร อยู่ภูมิใด อยู่ภพใด อยู่สุข หรืออยู่ทุกข์ อยู่กับใคร ใครจะเชื่อหรือไม่สุดแท้แต่กรรม ต้องการกรรมใดทุกข์หรือสุข ได้พอกพูนได้กระทำอยู่ในกรรมนั้นเสมอ ๆ สมปรารถนาแน่นอน

ดังจะเห็นว่าการบังเกิดพระพุทธเจ้า ไม่บังเกิดพระพุทธเจ้า เป็นเพราะกรรม

การได้พบพระพุทธเจ้า ไม่ได้พบพระพุทธเจ้า เป็นเพราะกรรม

การได้นับถือพระพุทธเจ้า ไม่ได้นับถือพระพุทธเจ้า เป็นเพราะกรรม

การได้ปฏิบัติบรรลุธรรมวิเศษ ไม่บรรลุธรรมวิเศษ เป็นเพราะกรรม

การร่ำรวย ยากจน เป็นเพราะกรรม

การมีโชค ไม่มีโชค เป็นเพราะกรรม

การมีสุขภาพดี ไม่ดี เป็นเพราะกรรม

การมีคนรัก คนชัง เป็นเพราะกรรม

การมีบริวาร ไม่มีบริวาร เป็นเพราะกรรม

การมีชีวิตที่ยืนยาว ไม่ยืนยาว เป็นเพราะกรรม

การมีศัตรู ไม่มีศัตรู เป็นเพราะกรรม

การมีผู้เคารพยกย่อง ไม่มีผู้เคารพยกย่อง เป็นเพราะกรรม

การมีโภชนาหารสมบูรณ์ ไม่มีโภชนาหารสมบูรณ์ เป็นเพราะกรรม

การมีผู้มาสงเคราะห์ ไม่มีผู้มาสงเคราะห์ เป็นเพราะกรรม

การเกิดมาเป็นผู้ประเสริฐกว่าผู้อื่น ไม่ประเสริฐกว่าผู้อื่น เป็นเพราะกรรม

การเป็นคนเฉลียวฉลาด ไม่เฉลียวฉลาด เป็นเพราะกรรม

การเป็นผู้นำผู้อื่น ไม่ได้เป็นผู้นำผู้อื่น เป็นเพราะกรรม

การมีสำเนียงเสียงมีอำนาจ ไม่มีสำเนียงเสียงมีอำนาจ เป็นเพราะกรรม

การเป็นผู้มีเครื่องแต่งกายอันประณีต เป็นผู้มีเครื่องแต่งกายทราม เป็นเพราะกรรม

การเป็นผู้มีอำนาจราชศักดิ์ เป็นผู้ไม่มีอำนาจราชศักดิ์ เป็นเพราะกรรม

การเป็นผู้ที่มีผู้ศรัทธา ไม่มีผู้ศรัทธา เป็นเพราะกรรม

การเป็นที่รักของคนหมู่มาก ไม่เป็นที่รักของชนหมู่มาก เป็นเพราะกรรม

การเป็นผู้มีบริวาร ไม่มีบริวาร เป็นเพราะกรรม

การเป็นผู้มีอาการครบ ๓๒ ประการ ไม่มีอาการครบ ๓๒ ประการ เป็นเพราะกรรม

การเป็นบัณฑิต เป็นโจร เป็นเพราะกรรม

การมีอายุยืนยาว มีอายุสั้น เป็นเพราะกรรม

การสูญเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ เป็นเพราะกรรม

การมีคนแซ่ซ้อง ไม่มีคนแซ่ซ้อง เป็นเพราะกรรม

การไม่มีคนนินทา มีคนนินทา เป็นเพราะกรรม

การไม่มีคนเกลียด คนชัง คนรังเกียจเดียดฉันท์ การมีคนเกลียด คนชัง คนรังเกียจเดียดฉันท์ เป็นเพราะกรรม

การเป็นผู้มีอำนาจเหนือคนทั้งหลาย การไม่มีอำนาจ เป็นเพราะกรรม

การมีครอบครัวสมบูรณ์ การมีครอบครัวแตกแยก เป็นเพราะกรรม

การมีบุญวาสนา ไม่มีบุญวาสนา เป็นเพราะกรรม

การเป็นคนดี เป็นคนต่ำทราม เป็นเพราะกรรม

การได้เกิดในตระกูลที่สูง เกิดในตระกูลที่ต่ำ เป็นเพราะกรรม

การอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข การอยู่อย่างตกทุกข์ได้ยาก เป็นเพราะกรรม

การประสบความสำเร็จในชีวิต การไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต เป็นเพราะกรรม

การได้รับการเชิดชู ไม่ได้รับการเชิดชู เป็นเพราะกรรม

การล้มละลายในชีวิต ไม่ล้มละลายในชีวิต เป็นเพราะกรรม

การเป็นผู้มีวรรณะ สุขะ พละ ธนสมบัติ การไม่มีวรรณะ สุขะ พละ ธนสมบัติ เป็นเพราะกรรม

การถูกหลอกลวง ถูกปล้น ถูกทำร้าย ถูกฉ้อโกง การไม่ถูกหลอกลวง ไม่ถูกปล้น ไม่ถูกทำร้าย ไม่ถูกฉ้อโกง เป็นเพราะกรรม

*กรรมนั้นมีผลวิบากเที่ยงแท้ อย่าประมาท อย่าท้าทาย ถ้าจะท้าทายก็สมควรท้าทายในเรื่องการประกอบกรรมดี อย่าท้าทายในการประกอบกรรมชั่ว ผลมันแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ผู้ไม่รู้ย่อมกล้า ผู้รู้ย่อมขยาด เกรงกลัว กล้าในส่วนที่สมควรกล้า ควรกล้าในสิ่งที่สมควรกล้า อย่าทะนงตนโดยเด็ดขาด

กรรมดีใน ๑๘ ข้อ มีสาระที่ยังขาดอยู่มากมาย เป็นเครื่องมือวัดตัวเราได้สร้างอะไร ไม่ได้สร้างอะไรที่ยังขาดอยู่ สร้างอะไรในทางตรงกันข้ามที่จะทำลายฐานของชีวิตที่สงบร่มเย็น หากกระทำอยู่ก็หยุดเสีย หันกลับมาคิดใหม่ กระทำกรรมดีทดแทนเพื่อลดความรุนแรง เมื่อเกิดขึ้นเราต้องเป็นผู้รับผลมาเป็นวิบาก ทุกข์เราทุกข์ เจ็บเราเจ็บ ปวดเราปวด ผิดหวังเราก็ผิดหวัง ถ้าดีเราดี สุขเราสุข ไม่มีใครมารับร่วมกับเราแน่แท้ มีอยู่มากมายให้เราได้เห็นเพียงแต่เรามองผ่าน การดำรงชีวิตดีไม่ดีแยกกันด้วยผลของกรรมทั้งสิ้น บางคนอยู่อย่างน่าเวทนา บางคนอยู่อย่างน่าอิจฉา บางคนอยู่อย่างน่าเวทนากลับมาอยู่อย่างน่าอิจฉาของคนอื่น บางคนอยู่อย่างน่าเวทนาก็อยู่อย่างน่าเวทนา บางคนอยู่อย่างเวทนาก็

อยู่อย่างน่าเวทนายิ่งขึ้นจนจบชีวิต บางคนอยู่อย่างน่าอิจฉาก็อยู่อย่างน่าอิจฉายิ่งขึ้นไปอีกจนจบชีวิต ก็ด้วยล้วนเป็นผลของกรรมที่ได้กระทำมาในอดีตชาติในปัจจุบันชาติ อนาคตย่อมยังตอบไม่ได้ จะไปไหน ไปอย่างไร ไปทำอะไร ไปสุข ไปทุกข์ ไปได้อะไร ได้มนุษยภูมิ ได้เทวภูมิ ได้พรหมภูมิ ได้พุทธภูมิ หรือได้เดรัจฉานภูมิ ได้ไปสเปโตภูมิ ได้อสุรกายภูมิ อย่าให้อวิชชาเข้ามาปิดกั้นจนเกิดความไม่รู้ ไม่เข้าใจ ไม่เอาใจใส่ ไม่ยี่หระ ไม่เหลียวแล ไม่ตกลง ไม่ปลงใจ ไม่รับรู้ ไม่เห็นทั้งสิ้น อยู่ไปทำไป เคยทำอย่างไรก็ทำอย่างนั้น อยู่ด้วยสามัญสติไม่สร้างมหาสติ

ต้องกำหนดรู้ มีศรัทธาความดี ใครมาชักจูงไม่ได้ ต้องมีการสำรวมระวังใจอยู่ตลอด อย่าให้สัญญากามเข้ามาแทรกแซง อย่าให้สัญญาวิตกเข้ามาแทรกแซง อย่าเป็นคนที่มีธุลีในดวงตามากจนมองไม่เห็นกรรม มันจะสาย มันจะแก้ไขไม่ทัน แก้ไม่ได้ แก้ไม่หมด แก้ไม่ถูก แก้ไขผิด ๆ แยกไม่ออก ใจไม่แยกสเปโตภูมิ (ภูมิของเปรต) มันอันตราย เราอย่าเหมือนชนทั้งหลายที่มืดบอดด้วยอวิชชากัน จงตื่นจากอวิชชาที่ทำให้มืดมัว ไม่สว่างทำให้เลือนลางบดบัง จงทำลายแล้วเปิดทางให้วิชชาเข้ามาทำหน้าที่แทน

ด้วยการกระทำเช่นนี้จึงได้มาซึ่งคุณลักษณะ “ยอดคน เหนือคน เหนือตน” แล้วเราล่ะ จะเป็นยอดคนเถื่อนอย่างนั้นหรือ คิดให้ดี คิดให้รอบคอบ คิดให้ละเอียด อย่าคิดอย่างมีมิจฉาทิฏฐิ ให้คิดอย่างมีสัมมาทิฏฐิ ใช้ปัญญาคิด อย่าใช้อารมณ์คิดจะผิดพลาดตลอดชีวิต ทิฏฐิจะเกาะกินใจเราจนกลายเป็นอุปาทาน ยึดมั่นถือมั่น ไม่ปล่อยวาง ดีชั่วไม่รู้ หากยึดมั่นอยู่ในความดีก็ปลอดภัย หากยึดมั่นถือมั่นในความชั่วก็อันตรายต่อภูมิ ต่อตน ต่อชาติของเราเอง อุทธรณ์ร้องทุกข์กับใครก็ไม่ได้ ไม่มีทนายให้จ้างว่าความ กรรมเป็นทนายเป็นผู้พิพากษาเอง มีความเด็ดขาด เที่ยงตรง เที่ยงธรรม ไม่เอนเอียง ไม่เข้าข้างใดข้างหนึ่ง ไม่ลดหย่อนผ่อนปรน

เมื่อเราพอกพูนมุ่งมั่นและกระทำอยู่กับกรรมนั้น ๆ ไม่ถอย ไม่ถอนตัว ถ้ากรรมดีก็อย่าถอย อย่าถอนตัว ให้พอกพูน ให้กระทำอยู่กับกรรมดีนั้น ๆ อย่างเอาจริงเอาจัง อย่างเอาเป็นเอาตาย

ถ้าในทางตรงกันข้าม ให้เราถอนตัวทันทีทันใด ทันเวลา ทันเหตุการณ์ เรื่องยังไม่ยุ่ง อย่าให้ยุ่งเหมือนเส้นไหม เมื่อยุ่งแล้วแก้ยาก มันยุ่งเพราะกรรมได้กระทำต่อชีวิตเราจะบอกอย่างไรหนอ? ถึงจะเข้าใจ ถึงจะปฏิบัติเพื่อให้รางวัลชีวิต แสวงหาสันติให้เจอ อยู่กับสันติ กินอยู่กับสันติ เดิน นั่ง ยืน นอนอยู่กับสันติ เท่านี้ก็น่าจะพึงพอใจในระดับหนึ่ง ในระดับพื้น ๆ เท่านี้ก็มีคุณค่า มีประโยชน์ต่อตัวเราและผู้อื่น หาสันตินอกกายนั้นไม่มีหาสันติในกายในจิตของเรานี่แหละ ไม่ต้องไปไกล ไม่ต้องเดินทาง เพียงละมานะ ละจริตที่เห็นผิด ๆ มีความเห็นชอบ เห็นถูก เห็นตรงเท่านั้น เราก็จะพบ พบแล้วรู้จัก เข้าใจ จิตมันจึงรับได้ มองเห็นคุณค่าได้ จึงต้องหาสันติในจิตมานึกคิดให้มากขึ้น มองเห็นคุณค่าของสันติ

จิตนั้นมีสัญญารู้อยู่ บางครั้งเหมือนสงบอยู่แต่จิตมันป่วย ทุกข์มันแล่นเข้ามาอันเป็นสัญญาทุกข์ เข้ามาเสียดแทง ทิ่มตำ ทำลาย กระทบกระทุ้งให้กระวนกระวาย เข้ามาทำลายสัญญาสุข ความสงบก็สลายไป จิตจึงติดอยู่กับกาม ไม่สามารถทำกามนั้นให้สงบลงได้ ให้ดับลงได้

มันเกิดภพเกิดชาติภายในจิตด้วยอำนาจของสัญญากาม ด้วยสัญญาสมมติบัญญัติ จิตจึงอาพาธ (ป่วย) อยู่กับสัญญากามฉันทะ มีความพึงพอใจทะยานอยากอยู่กับความปรารถนาในกามนั้น ๆ อยู่ตลอด ไม่ดับสูญ เกิดนิวรณ์ในกามทั้งห้าประการ เราจึงต้องจับมาร นึกคิด ตรึกตรอง ให้มองเห็นโทษ เห็นภัย เห็นความร้ายกาจ เห็นความยุ่งยาก เห็นความสับสนวุ่นวายของชีวิต จนจิตรู้เข้าสู่กระแสนั้นแล้วถอยออกมาเพราะมองเห็นโทษเห็นความร้ายแรงที่มาทำลายความสงบ ทำลายความสันติในชีวิต จิตจึงจะหยุดอาพาธ (ป่วย)

เวลารูปกายมันป่วยเรายังต้องรักษา แสวงหาโอสถให้ถูกกับโรค ค้นหาสมมติฐานที่มาของโรคให้ร่างกายต้องเสื่อมสูญคุณภาพที่ดี เมื่อค้นพบก็จ่ายยา ทำการทดลองอย่างเอาจริงเอาจังกับการสกัดสารเคมีมาบำบัดทำลายโรคนั้น ๆ ต้องเสียเวลา เสียเงินสร้างเครื่องมือคิดค้น เอาชนะโรคร้ายทั้งมวล เป็นความพยายามทุก ๆ อย่าง เพื่อรักษารูปกายให้มั่นคง คงทนอยู่ จิตก็เช่นเดียวกัน มันอาพาธ (ป่วย) เพราะเหตุอันใดจึงต้อง

ทำการศึกษาค้นหา จะดับอาการเหล่านั้นได้อย่างไร มีอะไร วิธีการอย่างไร จะต้องจ่ายยา (หัวข้อธรรม) ให้ตรงกับอาการป่วยของจิตเช่นกัน

ก้อนอสุภธาตุ

*รูปกายมันเป็นของวิเศษ เป็นของน่ารื่นรมย์ มีความสวยงามน่ารักน่าใคร่ ชวนหลงใหลอยู่กับรูปนั้น ๆ เป็นเครื่องมืออันสำคัญต่อความสำเร็จ ต่อความผิดหวัง ต่อความสมบูรณ์ ต่อความดี ต่อความชั่ว ต่อการสร้างสรรค์ ต่อการทำลาย ต่อภูมิ ต่อภพ ต่อชาติ ต้องอาศัยรูปนี้เป็นเครื่องมือให้เกิด มีการกระทำ ทั้งสร้าง ทั้งทำลายตัวเราและผู้อื่น ทุกคนจะหลงใหลในรูปที่สวย มีความงามสมส่วน ทั้งผิวพรรณที่หมดจด สีผิวที่ละเอียด ทุกคนจะไม่พึงพอใจในรูปกายที่บกพร่อง ตรงกันข้ามเสมอทุกคนรักในรูปกายของตนต่างก็ปรนเปรอด้วยอาหาร ด้วยเครื่องประทินโฉม ด้วยเครื่องประดับ ด้วยเสื้อผ้าอย่างสุดเหวี่ยง เพราะหลงใหลมันและเร่งเร้าอารมณ์ให้คนอื่นหลงใหล ทำให้ต่างคนต่างหลงอยู่ในรูปกายของตนเอง ให้ผู้อื่นลุ่มหลง จนไม่เสียดายในทรัพย์สินที่หามาได้ด้วยความยากลำบาก ต่างก็ทุ่มเทจิตใจลงไปในก้อนอสุภะก้อนนี้ (สิ่งสกปรก เน่าเหม็น) โดยไม่คำนึงถึงความเป็นจริง ถูกกามมาบดบังมืดมิด คิดไม่ออก บอกไม่ฟัง ทั้ง ๆ ที่รูปกายนี้เราให้ความสนใจศึกษาน้อยเหลือเกิน เรายกให้เป็นเรื่องไม่จริงจังอะไร อยู่ไปใช้มันไป ทำกิจที่ต้องการไปไม่ว่างเว้นในแต่ละวัน เมื่อไม่เจ็บป่วยก็ใช้อย่างเดียว พร้อมบำเรออาหารตอบแทนให้มันอยู่รับใช้เรา ทั้งรักและหวงแหนมัน จิตมันคิดเช่นนั้น คิดอย่างนั้น คิดอยู่อย่างนั้น

ความจริงแล้วถ้าเราสนใจศึกษารูปกายนี้แล้วจะพบว่า ในกายเรามีแต่สิ่งสกปรก มีผิวหนังห่อหุ้มความเหม็นเน่าเอาไว้ทั้งภายในและภายนอก รูปนั้นประกอบด้วยอวัยวะต่าง ๆ กระดูก เส้นเอ็น กล้ามเนื้อ มีน้ำหล่อเลี้ยงร่างกาย มีอากาศเข้าไปเผาผลาญอาหารให้เกิดความร้อน ที่เรียกว่า ธาตุ ๔ คือ ดิน น้ำ ไฟ ลม ทำให้ร่างกายดำรงอยู่และมี

วิญญาณธาตุ (ธาตุตัวรู้สึก) * ร่างกายจะเจริญด้วยอาหาร จากเด็กไปสู่ความเป็นหนุ่มเป็นสาว เข้าสู่วัยชรา ซึ่งรูปกายนั้นเต็มไปด้วยสิ่งหมักหมมเน่าเหม็น ภายนอกก็เน่าเหม็นด้วยเหงื่อไคลในที่อับเหม็นเน่า ภายในเต็มไปด้วยความสกปรกทั้งน้ำเหลือง น้ำหนอง อาหารที่เน่าบูด ทั้งเป็นที่อยู่ของสัตว์ตัวเล็กตัวใหญ่ หลายร้อยหลายพันชนิดเกาะกินของเน่าเหม็นภายในร่างกาย จนเกิดโรคร้ายทำลายรูปกายให้เสื่อมสูญ มันทำลายอย่างต่อเนื่องสุดท้ายก็แตกดับเราจะยังหลงอยู่หรือ ทำไมไม่ละวาง จิตเราติดยึดในสิ่งเน่าเหม็น เสียทรัพย์ไม่น้อยในการให้ความสำคัญต่อก้อนอสุภะที่ไม่น่ารื่นรมย์ มันอยู่กับเรา รับใช้เราอยู่ชั่วระยะอันสั้น ใช้รองรับอารมณ์ดีใจ เสียใจ โกรธ เกลียด รักชอบ สุข ทุกข์ อาฆาตพยาบาท อิจฉา ริษยา แก่งแย่ง ประทุษร้ายต่อกัน ทำความสำเร็จ ทำความผิดหวัง สับสนเวียนว่ายอยู่อย่างนี้ กระทำกรรมดี กระทำกรรมชั่ว เราจะใช้รูปกายนี้ไปในทางใดเมื่อมีเวลาที่มันรับใช้เราอยู่? จะให้รับใช้กรรมชั่วสร้างความทุกข์ทรมาน หรือจะให้รับใช้เราแสวงหา ศึกษาค้นหาทางแห่งความสงบ ความสุข ลองทบทวน คิดดู นึกคิดให้ลึกซึ้ง เมื่อเราเจ็บป่วยย่อมบอกเหตุแห่งการละจากไปของรูปกายนี้ ก่อนจากเราจะให้เขาทำอะไรอยู่ที่จิตเราคนเดียว จะเอาไว้เพื่อแสดงทุกข์อย่างนั้น หรือเอาไว้เพื่อแสดงผลของความสุขต้องชั่งใจของเรา อะไรคือประโยชน์ อะไรคือโทษ ตัดสินใจเอาเอง จะใช้ร่างกายเพื่อให้จิตวิ่งเข้าหากามก็จะเดือดร้อนทุกข์ยากตลอด จะใช้เพื่อให้จิตวิ่งออกจากกามก็จะพบกับความสุข เราเดินได้ตามสิทธิในร่างกายของเรา ดูเหมือนจะยากในการจะทำความเข้าใจทำให้จิตยอมรับ มันขวางกระแสโลก อย่าทำตัวเป็นปลาตายลอยตามน้ำ ปลาเป็นต้องว่ายทวนน้ำ เมื่อจะค้นหาความสุขต้องสวนกระแสโลก มันจะเหนื่อย ต้องสู้กับกระแสความต้องการของจิต เพื่อให้ได้ตามความปรารถนา เมื่อถูกขัดขวางมันจะต่อสู้ดิ้นรน ทุรนทุรายเรียกร้อง (กระแสโลกีย์) คนเราเมื่อได้เกิดมามีตัวตน มีวิญญาณ เกิดมาแล้วรับทุกข์ทรมาน เกิดมาผจญกับความยุ่งยาก เกิดมารับความเศร้าหมอง เกิดมาอยู่กับความขัดแย้งเกิดมาอยู่กับความวุ่นวาย เกิดมาอยู่กับการต่อสู้หาความสุขไม่ได้ทั้ง ๆ ที่ในชีวิตได้มีโอกาสแต่ไม่รับโอกาส ไม่ให้โอกาสกับตน จิตไม่รับ จิตไม่ยอม ดูแล้วมันช่างโหดร้ายอำมหิตกับตนเองเหลือเกิน ที่เราสามารถออกจากความยุ่งยากในชีวิตได้ แต่ไม่ยอมออกน่าเศร้าเสียจริงที่เป็นเช่นนั้น ชีวิตต้องตกอยู่ในสภาพต้องเสื่อมสูญจากความสุขอันพึงมี

พึงบังเกิดในชีวิต ขอจงเมตตากรุณาต่อตนเอง อย่าอำมหิตทำร้ายตนเอง จงมีหิริโอตตัปปะ อย่าใช้ก้อนอสุภะนี้ไปในทางที่ผิด ๆ นำแต่เรื่องเดือดร้อนมาให้ตลอดเวลาจนตาย.

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง.